

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

VANESSA KELLY

Bestseller
USA
Today

*Farmecul unei
relații interzise*

Când vine vorba de dorințe și plăceri,
el este cel mai abil maestru...

Căpitanul Aden St. George face parte din Regimentul de Gardă al Coroanei britanice. Însă aceasta este doar o acoperire pentru unul dintre cei mai buni spioni ai Angliei, însărcinat întotdeauna cu misiunile cele mai dificile, atât în interiorul, cât și în afara granițelor englezești. În viața personală, el preferă să stea departe de înalta societate frivolă, mai ales după modul în care mama sa a fost folosită de prințul regent, viitorul rege George al IV-lea. Dar cea mai recentă dintre sarcinile sale îl obligă să o protejeze pe neconvenționala și energica Lady Vivien Shaw.

S-o salveze din ghearele răpitorilor a fost partea ușoară. Însă greul vine în momentul în care trebuie să reziste în fața frumuseții ei. Căci datoria îi cere lui Aden să nu o scape din priviri – dar nu numai ochii lui sunt atrași fără scăpare de tânăra rebelă, ci și buzele. Și pentru cineva care vede implicarea într-o relație ca pe o slăbiciune, aceasta este o nebunie pură și delicioasă...

Deși Vivien îi este recunoscătoare lui Aden pentru ajutorul său, ea are secrete pe care trebuie să le țină ascunse. Însă, pentru că bărbatul care a pus la cale răpirea ei este încă în libertate, are nevoie de protecția chipeșului căpitan la fel de mult cum tânjește după atingerea lui...

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice”. Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-529-2

9 786067 415292

Capitolul 1

*Tunelurile contrabandiștilor de lângă zona de coastă din Kent
octombrie 1814*

Aden St. George izbuti să evite uciderea gardianului postat în fața celulei ca o criptă, însă bruta aflată la intrarea în peșteri nu fusese la fel de norocoasă. Totuși, ticălosul încercase să-l înjunghie în burtă, așa că Aden nu putea fi învinovățit că-i întorsese favoarea. Și, știind ceea ce știa despre oamenii care o răpiseră pe Lady Vivien Shaw, nu avea de ce să-l mustre conștiința – prezentă oricum doar ocazional, în cazul său – pentru comiterea aceluia act brutal, dar necesar. Uciderea cuiva nu era distracția lui favorită, însă rareori îi tulbura somnul.

Misiunea de salvare din seara aceasta nu avea cum să-i stârnească remușcări incomode, căci erau în joc viața și inocența unei femei. Era adevărat că bârfele șoptite spuneau că inocența lui Lady Vivien era discutabilă, însă ce avea să pățească femeia dacă Aden dădea greș era cert. Fără intervenția lui, ea avea să dispară într-o viață de coșmar, urmând să fie pentru totdeauna lipsită de protecția familiei și a prietenilor.

Chiar dacă ea fusese pur și simplu victima unei răpiri pentru obținerea unei răscumpărări, după cum bănuia bogatul ei frate, reputația îi era în mare primejdie – mai ales dacă zvonurile despre dispariția ei începeau să circule prin înalta societate. Și, mai important, Aden spera că nu era deja prea târziu pentru a se asigura că ea avea să-și continue viața privilegiată și lipsită de griji, și că brutalității ei gardieni nu o folosiseră încă pentru a se distra.

În vreme ce lăsa pe podea trupul mătăhălos și urât mirositor al paznicului, Aden aruncă o privire rapidă pe coridorul slab luminat. Era o liniște deplină, așa cum era de așteptat dacă își făcuse treaba corect. În mod normal, se simțea puțin mândru

de talentele sale, dar acum avea o satisfacție sumbră că cea mai recentă – și dezastruoasă – misiune din Franța nu-i afectase instinctele sau abilitățile letale de bine perfecționate.

Dând din umeri pentru a alunga orice urmă de tensiune, scoase un șperaclu din buzunarul interior al hainei și se apucă să meșterească la solida ușă de stejar care îl despărțea de obiectivul lui. Cu toate că nici un sunet nu se auzea de dincolo de panourile grosolane, era sigur că Lady Vivien se afla acolo. Trei alte tuneluri duceau de pe coastă în bârlogul contrabandiștilor, însă doar în acesta se aflau o masă, un felinar și un scaun pentru paznicul de la ușă. O privire atentă aruncată în celelalte tuneluri îl convinse că majoritatea membrilor bandeii se aflau în altă parte, probabil într-o încăpere unde ardea focul și atmosfera era mai plăcută decât în acest cotlon umed. Însă era clar că ticăloșii consideraseră că una dintre camerele pe care le foloseau în mod normal pentru depozitarea bunurilor de contrabandă era suficient de bună pentru o lady din înalta aristocrație.

Aden făcu un efort pentru a-și reprima valul de mânie stârnit de faptul că o femeie precum Lady Vivien – sau *oricare* altă femeie – putea fi aruncată ca un butoi cu brandy, într-o gaură mizerabilă scobită în stâncă. Dar nu își îngăduia să se lase cuprins de astfel de sentimente. Sentimentul era un dușman perfid care întuneca judecata – după cum se întâmplase cu doar câteva săptămâni în urmă, la Paris. Nu-și permitea așa ceva, nu când viața acestei femei era în joc.

Încuietoarea cedă, iar broasca se deschise. Aden intră în tăcere pe ușă, ignorând miasma de mucegai și praf care îi asaltă nările. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca ochii să i se obișnuiască în cele din urmă cu adâncimile întunecate ale camerei luminate de o singură lumânare aflată pe o ladă, și din care mai rămăsese doar un ciot. Înaintând pe băjbăite, desluși un pat de scânduri lipit de peretele înclinat și cioplit grosolan al încăperii.

O formă firavă zăcea nemișcată sub o pelerină neagră.

În tăcere, își coborî privirea spre Lady Vivien, sora contelui Blake și una dintre cele mai aclamate tinere din înalta societate, cu toate că era o făptură prea micuță pentru a avea parte de atâta admirație și de atâta bărfă. Însă, chiar și în lumina slabă aruncată de restul de lumânare, deși era ciufulită și murdară,

frumusețea trăsăturilor ei elegante strălucea clar în ochii lui Aden. Părul de culoarea mierii aurii era desprins din coafura deranjată și i se rostogolise pe umeri. Pelerina de seară, din catifea, extrem de nepotrivită pentru a alunga frigul emanat din pereții pe care se prelingea umezeala, îi alunecase de pe umeri și se strânsese în jurul taliei, dezvăluindu-i pielea lăptoasă și sânii bombați, care se ridicau și coborau în ritmul respirației rapide și superficiale a unui somn agitat. Rochia era ridicol de delicată, toată numai dantelă albă și mătase galbenă, cu mâneci groaznic de mici, care îi expuneau cea mai mare parte a brațelor și a umerilor, iar sânii palizi i se umflau blând în corsajul fin.

Aden se lăsă pe vine lângă pat, remarcând petele de praf de pe brațele și umerii albi, și urmele de mâini murdare care lăsaseră noroi pe corsajul rochiei. Era evident că fusese tratată cu grosolănie, iar furia îl străfulgeră din nou ca un pumnal otrăvit. Se temu că era prea târziu pentru a o salva de la o viață de amintire a ororii și a degradării, la fel cum fusese prea târziu pentru a-l salva pe John Williamson de la o moarte inutilă, într-un han franțuzesc, cu nici două săptămâni în urmă.

Își stăpâni frustrarea pentru că măcar putea s-o salveze de la moarte sau de la alte abuzuri. Deocamdată, doar asta putea face. Orice răzbunare personală pe care avea s-o considere potrivită pentru răpitorii ei urma să vină mai târziu, după ce o scăpa pe Lady Vivien de primejdie. Paznicul inconștient din fața camerei nu avea să rămână la pământ pentru totdeauna, iar ceilalți membri ai bandei puteau să apară oricând, fie pentru a-l schimba pe gardian, fie pentru a-l verifica pe celălalt bărbat, care acum zăcea mort în tufișurile de la intrarea în tuneluri.

Aplecându-se, Aden trase aer în piept, adulmecând respirația ei bolnăvicioasă de dulce și observând paloarea trăsăturilor ei frumoase. Fusese drogată – probabil o binecuvântare, având în vedere ce i se întâmplase în această văgăună dezgustătoare.

Îi trase pelerina peste piept și, cu blândețe, își vârî brațele pe sub trupul ei zvelt. Pe când începu s-o ridice, ea prinse brusc viață în brațele lui, zvârcolindu-se înnebunită. Surprins, el o strânse instinctiv și mai tare. Însă, preocupat să nu-i scape trupul care se răsucea, nu îi observă brațul, care ieși de sub pelerină, decât în clipa în care pumnul ei îl lovi în obraz.

O senzație mai mult de șoc decât de durere îl străbătu în vreme ce ea se eliberă. Ateriză pe pat scoțând un „buf“ uimit, iar apoi, explodă din nou, trupul ei subțire devenind o încâlceală furioasă de mâini și picioare care loveau. Ochii îi scânteiau de furie, mari și plini de disperare. Se lupta cu instinctul și forța generate de frică a unui animal încolțit, unul care prefera să moară decât să cedeze.

Revenindu-și din paralizia de o clipă, Aden o țintui pe pat, prinzându-i sub el brațele și picioarele care loveau. Ea icni îngrozită, dar îl surprinse din nou, repezindu-se în sus și încercând să-l lovească în față cu capul. El se retrase la timp, apoi ridică o mână și o prinse de ceafă, după care o lipi cu fermitate de pânza aspră de sac de sub ea.

Câteva secunde infernal de lungi, se priviră unul pe celălalt, respirând gâfâit și tulburând atmosfera înăbușitoare din mica încăpere. Ea se cutremură sub el, cu trupul subțire și mlădios sub fragila mătase a rochiei de bal. O adiere de parfum ajunsese la nările lui, o șoptă nedefinită de trandafiri și de căldură văratică. Pieptul ei se ridică și coborî în ritmul respirației întretăiate, ridicându-i sânii rotunzi peste marginea corsajului decoltat.

Lumânarea de pe lada de lângă ei pălpâi și apoi flacăra se mări, luminându-i chipul. O roșeață neliniștită îi înflori în obraji, pielea palidă devenind roz. Buzele ei pline și frumos arcuite tremurară întredeschise, ca o falsă invitație, iar pentru o clipă nebună, Aden se luptă cu dorința aprigă de a le gusta, de a descoperi dulcea tentație pe care o ofereau.

Însă ea trase aer în piept, pregătindu-se să țipe. El ridică o mână și îi acoperi gura, dezgustat de lipsa lui de disciplină și de ceea ce probabil că pricepuse ea. O fi fost ea genul de frumusețe răsfățată pe care el îl disprețuia, dar mai degrabă ajungea în iadul cel mai întunecat decât s-o înspăimânte sau să o rănească în vreun fel.

– Liniște, Lady Vivien. Se ridică puțin, lăsându-i mai mult loc, cu toate că încă își ținea mâna peste gura ei. Sir Dominic Hunter m-a trimis. O să vă scot de-aici, dar nu țipați și nu vă mai agitați, fiindcă ne aud răpitorii.

Privirea ei se îndreptă spre ușă și spre coridorul de dincolo de ea, apoi reveni din nou la chipul lui.

– Paznicii n-o să ne deranjeze, murmură el drept răspuns la întrebarea ei nerostită.

Teroarea care făcea ca ochii ei să strălucească se diminuează puțin. Clipi repede, de parcă ar fi vrut să alunge confuzia indusă de drog. El îi susținu privirea, dorindu-și ca ea să aibă încredere în el.

– Dacă îmi îndepărtez mâna, nu trebuie să țipați, căci ne puneți în primejdie pe amândoi. Ați înțeles?

Ea se holbă la el, cu ochii rotunjiți de frică. Aproape că îi putea auzi rotițele minții învârtindu-se și îi simți trupul rămânând nemișcat în vreme ce ea își cumpănea decizia.

„La naiba!“ Dacă va continua să se lupte cu el, probabil că singura modalitate sigură de a rezolva problema era o lovitură zdravănă în falcă, pentru a o face să-și piardă cunoștința. Dar apoi văzu că ochii i se limpezesc și simți că, deși îngrijorată, începea să-l accepte.

– Da? șopti el.

Roșeața dispăru de pe chipul ei. Dădu scurt din cap, după care își schimbă poziția sub el, parcă așteptându-l să răspundă. Precaut, el își îndepărtă mâna de pe gura ei, ciulind urechea pentru a auzi orice zgomot suspect. Intenționat nu mai era atent la ea, concentrându-și instinctele în încercarea de a depista capcanele care îi puteau aștepta pe coridor.

– Cine sunteți? Vocea ei se auzi ca un cârâit răgușit. Îl cunoașteți pe Sir Dominic?

– Da. Sunt un prieten de-al lui.

În clipa aceea, nu era nevoie să știe mai mult decât lucrurile elementare.

El se rostogoli de pe pat, trăgându-i după sine trupul subțire, în timp ce se ridică. Ea scoase un icnet ușor și se clătină, sprijinindu-se de el. Ajutând-o să-și mențină echilibrul, o înveli strâns în pelerina de catifea și o ridică la pieptul său, un pachet fragil în brațele lui. Faptul că ea încercase să i se opună și că luptase cu atâta disperare să se apere indica un curaj nesăbuit, care îl îngrozi. Dacă se luptase astfel cu răpitorii ei, numai Dumnezeu știa ce-i făcuseră aceștia. Indivizilor probabil că le făcuse mare plăcere să o trateze în moduri inimaginabil de brutale.

Încă o dată, setea de răzbunare îi făcu stomacul să se strângă. Mintea lui începu să se remodeleze într-un tipar rece și nemilos,

care se forma automat ori de câte ori plănuia să ucidă pe cineva. Sentimentele începură să dispară. Simți bărbatul din el – creatura alcătuită din sânge, oase, mușchi și moralitate – lăsând loc unui soi de făptură alcătuită din roțițe și mecanisme de fier, definită de un unic scop letal, care mătura totul în cale.

Fata încremeni în brațele lui. Se uită pe furiș la el, precauția încordându-i chipul ca și cum ar fi simțit schimbarea din el. Cum naiba era posibil?

Când se foi în brațele lui, dorind clar să fie lăsată jos, el știa că ea *simțise*. Își recăpătă rapid concentrarea. Răzbunarea nu avea să schimbe nimic. În acest moment, singurul lucru care conta era s-o salveze pe Lady Vivien Shaw.

Încercă să-i zâmbească liniștitor. Ochii ei se lărgiră, iar ea păru să se chircească în sine, expresia de pe fața ei oglindind neîncrederea în el. Foarte bine. Va *trebui* să aibă încredere în el, ori s-ar putea să fie silit să-i tragă un pumn sub bărbie, la urma urmelor. Până acum, îl surprinsese lipsa ei de istericale, dar cât avea să mai dureze asta?

Limba ei trecu peste buze, pentru a le umezi – o distragere de care el nu avea nevoie –, apoi ea vorbi cu acea voce care era o șoaptă răgușită:

– Cum vom...?

El clătină din cap în semn de avertizare, când ajunseră la ușă. Un fior îi traversă întreg trupul, după care rămase tăcută și nemșcată lipită de el.

Schimbându-i poziția în brațele lui, înaintă având grijă ca ușa să rămână între ei și coridor. Se uită la silueta masivă a paznicului prăbușită lângă perete. Aden îi dădu un ghiont zdravăn cu cizma.

– E mort? șopti Lady Vivien.

El clătină din cap. Presupuse că, având în vedere ce-i făcuse probabil paznicul, ea îl dorea mort. Totuși, păru foarte ușurată să afle că nu era așa.

În vreme ce porni să străbată coridorul, ea se întinse din nou, pentru a murmura la urechea lui:

– Pot să merg.

Respirația ei caldă trecu peste pielea lui ca o mângâiere, iar buzele ei moi îi atinseră urechea. Aden trebui să-și reprime

un fior de plăcere instinctiv. Încruntându-se nemulțumit de reacția lui indisciplinată, îi răspunse scurt:

– Aproape că am ajuns la ieșire.

Se gândi că ea își dăduse ochii peste cap, dar mintea lui respinse această idee absurdă.

– Cu toate astea, aș prefera să merg pe picioarele mele, suieră ea.

Se părea că, într-adevăr, își *dăduse* ochii peste cap.

Când ajunseră la intersecția a mai multe tuneluri, el se opri și se lipi de perete, strângând-o și mai tare la piept. Ea mormăi ceva, dar el o ignoră. Aproape că ieșiseră. Idioții care o răpiseră nu fuseseră în stare să profite de oportunitatea oferită de întinsa rețea de tuneluri. Ar fi putut să-și ascundă prizoniera în cea mai adâncă grotă a vizuinii contrabandiștilor, ceea ce ar fi făcut dificilă găsirea ei, și chiar și mai dificilă scoaterea ei afară. În loc de asta, o vârașeră în cea mai accesibilă cameră dintr-unul dintre primele tuneluri ale coridorului principal, încununându-și prostia prin faptul că o lăsaseră sub o pază de tot răsul. Acele greșeli îi spuseră multe lui Aden despre răpitorii ei. Se rugă ca prostia lor să se confirme și în restul nopții.

Nu că n-ar fi fost în stare să rezolve indiferent ce probleme ar fi apărut. Dominic dorise să trimită mai mulți oameni, însă Aden respinsese ideea. Timpul nu fusese de partea lor, iar el prefera să lucreze singur. Acest tip de misiune se potrivea perfect talentelor și temperamentului său – să intre și să iasă rapid, folosindu-se de toată forța letală care era necesară.

Își coborî privirea spre mănunchiul de feminitate din brațele lui. Dacă trebuia să mai omoare pe cineva, categoric nu voia ca o femeie isterică să complice lucrurile. Nu că Lady Vivien ar fi părut predispusă la istericale, însă probabil că acum era în stare de șoc, iar un agent bun nu-și asuma niciodată riscuri inutile. Sau n-ar fi trebuit s-o facă, după cum i se amintise atât de recent, și cu atâta brutalitate.

Sprijinindu-se de perete, vag conștient de slabul parfum de petale de trandafir al lui Lady Vivien, Aden se gândi la opțiunile pe care le avea. După câteva clipe, își înclină capul spre urechea ei, suflând la o parte șuvițele fine de păr auriu care ajunseseră

în gulerul hainei sale. Ea tresări în brațele lui, iar apoi se uită la el, cu ochii albaștri mari și surprinși.

– Sunteți sigură că puteți merge? murmură el.

Ea scoase un suspin de ușurare și dădu din cap. Dintr-un anume motiv, îl irita faptul că ea era atât de hotărâtă să se elibereze din brațele lui. Se simțea mai bine știind-o în siguranță acolo. Însă, în mod evident, ea nu simțea același lucru, și era bine să aibă mâinile libere și cuțitele pregătite când ajungeau la intrarea în tuneluri. Până acum, totul mersese conform planului, ceea ce, de obicei, era cea mai bună dovadă că lucrurile erau pe cale să sară în aer.

O coborî până când picioarele ei atinseră pământul, iar creștetul ei îi ajungea abia până la bărbie. Când ea gemu, el își coborî privirea spre picioarele ei și blestemă în șoaptă. Indivizii îi luaseră pantofii, iar acum, stătea cu picioarele încălțate în ciorapi direct pe pământul rece.

Când își petrecu un braț pe după talia ei pentru a o ridica din nou, ea își propti o mână în pieptul lui pentru a-l opri.

– E-n regulă, șopti ea. Pot merge. Un mic zâmbet strâmb îi arcuri colțurile frumoasei guri. În plus, picioarele îmi sunt atât de reci, încât abia dacă mai pot simți ceva.

Ușor uimit de atitudinea ei stoică, el ridică din sprâncene. Ea pur și simplu înălță din umeri. Aden privi cercetător podeaua tunelului. Cu toate că era plină de praf și sigur rece, părea că nu existau prea multe pietre. Ieșirea era aproape, iar ei ar fi trebuit să scape fără prea multe probleme dacă nimeni nu descoperise cadavrul paznicului ascuns în tufișuri. Totuși, acela era un mare „dacă”. Aden se aplecă pentru a-i șopti:

– Rămâneți în spatele meu. Dacă apar probleme, fugiți în pădure. Într-o mică poieniță aflată la 400 de metri în față e un cal legat. Dacă nu este posibil să ieșiți, întoarceți-vă și ascundeți-vă pe acel coridor. Arăta cu capul spre un tunel întunecat, cu tavanul jos, aflat în dreapta. Așteptați acolo până vin să vă iau.

Ea se uită fix la el, iar privirea îngrozită reveni în ochii ei, în vreme ce el simți panica înghețându-i brațele și picioarele. Ignorând dorința care creștea în el, Aden îi cuprinse chipul în mâinile sale înmănușate, aplecându-se până când privirile lor ajunseră la același nivel. Respirația ei era o gâfâială superficială, iar el o privi

în ochi până când pupilele ei se contractară și se concentrară asupra lui.

– Sunteți în siguranță cu mine, rosti el încet. N-o să îngădui nimănui să vă mai facă rău. Înțelegeți?

Mâinile ei firave se ridicară cu o mișcare ca o fluturare de aripi și îi atinseră încheieturile. O nedefinită senzație de unire licări în aerul dintre ei, încetinind curgerea timpului. Tensiunea se scurse din brațele și picioarele lui și se evaporă într-o pală de aer rece venită dinspre gura tunelului. Lumea de afară se estompă, și rămase numai ea – privirea ei de safir îndurerată, respirația ei înceată, frumosul și neliniștitul ei chip dintre palmele lui. Nevoile ei deveniră de o importanță supremă, la fel și nevoia lui ca ea să aibă încredere în el. În acel moment suspendat, nevoile lor comune reprezentau întreaga lume.

În cele din urmă, ea clipi de câteva ori, rupând uniunea efemeră. Își luă mâinile de pe încheieturile lui și dădu din cap în semn că pricepuse.

– Bine.

Inima îi bătu cu o durere stranie, pulsând, în vreme ce îi îndepărtă o șuviță căzută pe frunte. Dojenindu-se pentru senzația nefamiliară, Aden se adună și se răsuci pentru a înfrunta orice i-ar fi așteptat la ieșirea din tuneluri.

Capitolul 2

Vivien nu avea nici o intenție să se lase pradă isteriei, nu după toate cele îndurate în aceste ultime ore. Însă când bărbatul cu înfățișare primejdioasă care o salva – cel puțin, despre care ea credea că o salva – o conduse pe lângă paznicul de sub ale cărui coaste ieșea un pumnal, își dădu seama că era posibil ca bunele ei intenții să fie inutile. Valuri de panică i se ridicară în gât, iar picioarele îi căpătară consistența terciului de ovăz.

– Nu vă uitați, îi spuse salvatorul ei.

Întinse mâna în spate și o trase alături de el, întorcându-i cu blândețe capul, până când chipul îi ajunsese lipit de pieptul lui.

Mâna lui mare, vârată într-o mănușă din piele neagră îi cuprinse capul și o sili să-și ferească privirea. N-ar fi putut să se uite nici dacă ar fi vrut, numai că sigur nu voia. Nu putu decât să se ghemuiască lângă trupul muscular al așa-zisului ei salvator și să se lase învăluită de căldura și sentimentul de siguranță insuflată de îmbrățișarea lui.

Spre surprinderea ei – și a lui, bănuia ea –, scăparea din tuneluri se dovedise uimitor de ușoară. Salvatorul ei se ocupase de ambii paznici – de unul, într-un mod letal –, și nu întâmpinaseră nici o piedică. El o conducea rapid departe de deschizătura din stâncă, indrumând-o spre adăpostul oferit de pădure. Era cea mai neagră dintre nopți, norii acoperind luna și stelele. Vivien nu reușea decât să deslușească niște forme întunecate – copacii aflați chiar în fața ei și pe bărbatul aflat alături de ea. Era mult mai înalt decât ea, o prezență dominatoare și chiar mai întunecată decât noaptea. O conștientizare deconcertantă a prezenței lui îi trimise furnicături în tot trupul, atrăgând-o instinctiv către el, în ciuda faptului că mintea îi trimitea avertizări frenetice să nu aibă încredere în nimeni.

Când se trezise brusc din somnul provocat de droguri, crezuse că, în cele din urmă, scăpase de coșmar. Apoi, frigul și duhoarea din temnița ei mizeră îi atacaseră simțurile, iar coșmarul se dovedise realitate. Aproape că sărise de pe patul cu miros de mucegai când simțise că mai era cineva în cameră – nu unul dintre gardienii puși de pază la ușa ei, cu toate că nu-și putea explica de ce avea această certitudine. Nu, acest bărbat era altfel. Tăcut, dar cu o prezență puternică, după cum reușise Vivien să înțeleagă în ciuda amețelii care nu-i trecuse de tot. Prima reacție fusese să încremenească, dar, când acele mâini mari și înmănușate se strecuraseră sub ea, panica îi explodase în piept. Restul corpului ei o resimțise, iar ea se luptase cu toate puterile. Însă el o supusese cu o ușurință ridicolă.

Totuși, nu înainte ca ea să lase un semn pe fața lui frumoasă, sus pe pomete.

Vivien se înfioră, simțindu-se vinovată și întrebându-se de ce ar trebui să conteze faptul că era frumos. Categorie era, cu o frunte puternică și înaltă, cu maxilare dure și ochi fascinanți, care aproape că nu puteau fi descriși în cuvinte. Acei ochi de culoarea

tăciunelui o hipnotizaseră atunci când o ținuse captivă pe pat, dar și când o pregătise pentru primejdiile care era posibil să-i aștepte la intrarea în peșteră.

În temnița ei, el o îngrozise. Însă în tuneluri, se întâmplase exact opusul. Privirea lui pătrunzătoare străpunsese prin panica ei, declanșând un moment ciudat de intim, da parcă el ar fi văzut până în străfundul sufletului ei, aflând tot ce era de știut despre ea. Asta ar fi trebuit s-o tulbure profund, dar, în schimb, avu senzația că ajunsese într-un sanctuar, în siguranța unui port, după ani lungi petrecuți pe mare. Ceea ce văzuse în ochii lui îi domolise inima care bătea nebunește și îi dăduse o încredere trecătoare, care o ajutase să meargă înainte.

Se împiedică puțin de rădăcinile încâlcite ale unui copac, iar el o ținu mai strâns de cot. Suspinând frustrată și privind în față, în întunericul sufocant, se dojeni pentru că-și îngăduise acele idei fanteziste. Avusese întotdeauna o imaginație debordantă, însă acum nu era deloc momentul să-i dea frâu liber. Se aflau departe de orice rai care să le ofere siguranță, iar ea trebuia să se concentreze asupra picioarelor care se mișcau nevăzute pe subțirele covor de frunze moarte din pădure. Slavă Domnului că nu prea le simțea...

– Au!

Își stăpâni un blestem și sări într-un picior. Din păcate, picioarele ei nu erau atât de înghețate cum crezuse.

Bărbatul se opri și își înclină capul pentru a se uita la picioarele ei.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă cu vocea lui gravă și șoptită.

Vivien strânse din dinți, sprijinindu-se de trupul lui musculos în vreme ce își masă degetele lovite.

– Ce credeți că s-a întâmplat? M-am lovit de o afurisită de piatră care nu avea de ce să fie în mijlocul potecii. Asta admitând că există vreo potecă prin această pădure întunecoasă.

Ochii ei probabil că se obișnuiseră cu întunericul, pentru că îl văzu clar cum clatină din cap. Nu că ar fi avut de ce să dea vina pe el fiindcă pe ea o apucau crizele de furie când se afla în situații stresante sau dificile. Iar faptul că fusese răpită, drogată și închisă într-o peșteră umedă și urât mirositoare chiar era o situație foarte stresantă.

El întinse mâna spre ea și o ridică din nou în brațe. Ea se gândi să protesteze – *trebuia* să protesteze când un bărbat o atingea atât de intim –, însă decise să se abțină. În temnița ei, vreme de câteva momente, expresia de pe chipul lui o înspăimântase de moarte. Fusesse disperată să scape din brațele lui. Spre surprinderea ei, el păruse să-i înțeleagă reacția. De atunci, se purtase foarte blând cu ea, câștigându-i încrederea când curajul îi pierise, și eliberând-o rapid și eficient din captivitate. Fără îndoială, îi datora viața, iar ea avea toate intențiile să-i mulțumească așa cum se cuvenea, de îndată ce nu avea să mai fie în primejdie să-i scape un potop de invective epic.

Desigur, lucrurile puteau să fi stat mult mai rău. Nu fusese violată sau bătută, sau brutalizată prea tare, în orice caz nu după ce răpitorii o înșfăcaseră din trăsura ei, în timp ce se afla în centru în Mayfair, iar ea se luptase și țipase. Acel moment anume fusese cumplit, iar ea nu va uita nicideată urletele îngrozite ale mamei sale. Următorul moment înfiorător fusese când o siliseră să înghită laudanum. Însă drogul nu o făcuse să-și piardă complet cunoștința. Cu siguranță, nu într-atât încât să nu simtă că una dintre brute pusese mâna pe sânii ei. Acea amintire o făcu să-și simtă stomacul în gât. Din fericire, unul dintre ceilalți răpitori se răstise la individ, spunându-i să-și țină acasă labele afurisite. Câteva ore mai târziu, încercase să se lupte cu ei, când o scosese din trăsura și o căraseră în peșteri, însă ei doar râseseră, ducând-o ca pe un sac cu cartofi, înainte s-o trântescă pe un pat dezgustător.

Din fericire, după ce o vârăseră în acea temniță friguroasă, o lăsașeră singură. După ce scotocise în zadar fiecare centimetru pătrat al camerei, în căutarea unei modalități de evadare, ațipise în cele din urmă, căci obosise să se mai lupte cu efectele drogului. Se trezise abia când salvatorul ei – serios acum, *trebuia* să insiste ca el să-i spună numele lui – intrase în cameră și o scosese într-un mod miraculos. Nici chiar acum, în vreme ce se chinuiau să înainteze prin pădure – de fapt, el se chinuia să înainteze –, aproape că nu-i venea a crede că reușiseră să scape.

Țipătul straniu al unei bufnițe răsună în noapte, iar Vivien se cutremură. Brațele puternice se strânseseră și mai tare în jurul ei, adăpostind-o la pieptul dur ca o stâncă. Trebui să facă un efort pentru a nu ceda dorinței de a se cuibări, de a închide ochii

și de a adormi. Era un impuls natural, căci se simțea în deplină siguranță în brațele acestui bărbat, forța și căldura sa prelingându-se prin pelerina ei de catifea și încălzind-o. În brațele lui, aproape că se simțea iubită, ceea ce dovedea cât de tare o luase razna mintea ei, din cauza chinului prin care trecuse.

– Nu mai e mult, spuse el simțindu-i clar oboseala.

Era ciudat cum, după un timp atât de scurt, reușea deja să-i deslușească starea de spirit. Pufni nerăbdătoare din pricina gândului nebunesc. Epuizarea și nervii ei întinși la maximum ar fi fost remarcați în mod evident și de idiotul satului. În cele din urmă, începea să se resimtă – nu doar teama și frustrarea o copleșeau, ci și motivul pentru care se întâmplaseră toate astea.

Cine să fi dorit s-o răpească? O idee – mai mult o imagine – îi plutise prin minte când ațipise prima oară în temnița ei: bărbatul pe care creierul ei amețit de drog îl considerase bandit era un prinț. Însă acum o respinse, căci prinții în mod clar nu se ocupă cu răpirea tinerelor din lumea bună. Poate că o fac în povești, dar în viața reală cu siguranță nu. În plus, putea fi mai degrabă confundat cu o broască decât cu un vis devenit realitate, iar Vivien era foarte convinsă că *nu-l* va săruta niciodată, nici în viitorul apropiat, nici în cel îndepărtat.

– Am ajuns, spuse încet tovarășul ei, după scurtă vreme.

Dându-și seama că ațipise, Vivien tresări în brațele lui. Se agăță de reverele de lână groasă ale ciudatei haine pe care o purta, care părea potrivită mai degrabă pentru un pescar sau pentru un muncitor. Cu toate astea, materialul de sub degetele ei se simțea dens și bogat, țesut din lână cea mai fină. Totul la acest bărbat era un mister, mister care îi ațâța în mod săcâitor curiozitatea.

– Unde? întrebă ea prosteste, în timp ce el o punea pe picioarele ei.

Indiferent cât de tare se străduia, creierul ei nu părea să se trezească de-a binelea.

– În poiana unde se află calul meu, îi explică el răbdător.

– A, da. Uitasem de cal.

– Doar n-ați crezut că o să mergem pe jos tot drumul până la Londra, nu-i așa?

Ușorul amuzament din tonul lui o făcu să-și foiască picioarele în frunze.

– Firește că nu. Pur și simplu am uitat, asta-i tot.

– Este perfect de înțeles.

O sprijini de un copac și traversă mica poieniță. Acum, ea putea vedea mai clar și îl urmări îndepărtându-se. Dar, cu toate că îl zărea, un val de groază începu să crească în ea din cauză că el nu îi mai susținea trupul. Făcu un efort să se stăpânească, concentrându-se în schimb asupra interesantului fapt că un bărbat atât de mare putea să se miște atât de neauzit.

Vivien auzi zornăitul căpăstrului unui cal înainte de a-l vedea pe salvatorul ei conducând animalul spre ea. În ciuda mării intimidante, masivul cal negru îl urma ca un cățeluș docil, răsuflând ușor și pășind încet în urma lui. Când ajunseră la marginea poieniței, bărbatul lăsă frâiele să-i cadă din mână, fără să se mai ostenească să lege calul de un copac sau de o creangă. Încălecă rapid, cu o agilitate exersată. Animalul dansă câțiva pași, ceea ce o făcu pe Vivien să se dea repede îndărăt, însă bărbatul îl struni cu ușurință.

– Haideți, milady. Sus, în șa, rosti el întinzând o mână.

Vivien rămase ținută locului, îngrijorarea punând din nou stăpânire pe ea.

– N-ați adus un alt cal? Cum am putea călări împreună tot drumul până la Londra?

– Nu vom călări. Este prea departe și ne-am expune privirilor indiscrete. Am o trăsură care ne așteaptă într-un sat aflat în apropiere. Cu cât încălecați mai repede, cu atât mai repede vom ajunge acolo.

Nota ironică din vocea lui o enervă automat.

– Este imposibil să călărim același cal. Nu s-ar cuveni.

Se cutremură dându-și seama cât de prostește sunaseră vorbele ei în acele circumstanțe. Însă gândul de a încăleca în fața lui, pe acea bestie uriașă, între trupurile lor existând doar pelerina ei de catifea și două straturi de țesătură delicată o făcu să se simtă prea expusă și prea vulnerabilă, așa cum se simțise de când fusese răpită.

– Din moment ce nu e nimeni care să vă vadă, ați putea lăsa la o parte eticheta, răspunse el pe un ton sec. Și, dacă sunteți de părere că a călări împreună cu mine pe un cal constituie un scandal, imaginați-vă ce ar spune lumea bună dacă ar descoperi că ați fost ținută prizonieră de o bandă de tâlhari.

Obrajii ei se înroșiră brusc.

– Ei bine, lăsând asta la o parte, înțeleg ce vreți să spuneți.

Trase adânc aer în piept, curioasă de ce ezitase să călărească împreună cu el. Îl lăsase s-o țină în brațe, s-o poarte cale de câteva sute de metri prin pădure, așadar, de ce acest lucru anume o făcea să se simtă stânjenită? Cumva, i se părea un gest foarte intim, iar ea nici măcar nu-i cunoștea numele. Poate că acesta era motivul.

– Încă nu mi-ați spus cum vă numiți. Aș crede că măcar atâta lucru merit să știu.

Mâna lui înmănușată se strânse pe căpăstru, iar calul dansă din nou. Struni imediat animalul. Liniștea se lăsă din nou în poieniță, întreruptă doar de foșnetele nocturne ale unei mici creaturi.

– Aden St. George, rosti el câteva clipe mai târziu, cu o ezitare clară.

Vivien se luminează la față.

– St. George? Din familia contelui de Thornbury? Mama o cunoaște foarte bine pe Lady Thornbury.

Avu impresia clară că replica ei îl făcuse să scrâșnească din dinți.

– Știi asta. Iar acum, că am fost prezentați așa cum se cuvine, binevoiește doamna să se urce pe calul meu, ca să plecăm naibii de-aici? Nu mai avem timp de pierdut.

Cu toate că, în mod cert, era prea întuneric pentru ca el să-i vadă expresia de pe chip, ea se încruntă oricum.

– Nu e nevoie să fiți țăfnos. Am îndurat destule în noaptea asta, ca să nu mai am nevoie și de remarcile nepoliticoase ale bărbatului care mă salvează.

El suspină.

– Iertați-mă. Pur și simplu, aș vrea să *continuu* această salvare, dacă nu vă deranjează. N-o să mai treacă prea mult timp până când vor descoperi că ați dispărut – dacă nu cumva acest lucru nu s-a întâmplat deja.

Vivien se uită nervoasă peste umăr. Își încordă privirea pentru a vedea ceva, orice, în întunericul care îi învăluia.

– O, da. Aveți dreptate, domnule St. George. Nu avem vreme de pierdut.

Minunat. Acum, nervii ei o făcuseră să bălămească aiurea. Probabil că el o credea o naivă desăvârșită. El întinse mâna, făcându-i semn să se apropie.

— O să vă ridic în fața mea. Puneți piciorul pe cizma mea, dacă trebuie, dar lăsați-mă pe mine să fac restul.

Înghiți un nod și întinse și ea mâna, privind cum palma lui o înghite pe a ei, apoi scoase un scâncet surprins când el o săltă în aer de parcă ar fi fost o păpușă de cârpe. Picioarele ei căutară sprijinul cizmei lui, și, pentru o clipă, se sperie că va cădea pe spate. Dar el o trase în sus cu o viteză amețitoare, iar în momentul următor, cu răsuflarea tăiată, se pomeni că stă în fața lui, cu șezutul între coapsele lui musculoase și cu talia înconjurată de brațul care o strângea într-o îmbrățișare fermă.

Cu inima bătându-i nebunește, se agăță de coama calului, teama de el amestecându-se cu spaima față de primejdiile care-i puteau pândi în drumul lor. În vreme ce ea trase aer adânc în piept, încercând să-și calmeze nervii zdruncinați, el îmboldi calul cu genunchii, și intrară în adâncurile întunecate ale pădurii.

Capitolul 3

Trupul firav al lui Lady Vivien era străbătut de fiori în vreme ce stătea, într-o postură rigidă, în fața lui. Era de mirare că mai putea tolera atingerea vreunui bărbat, mai cu seamă îmbrățișarea strânsă în care stăteau pe spinarea lui Ranger. Cu toate că Aden fusese surprins de ezitarea ei de a încăleca, era evident că sentimentele ei oscilau de la o extremă la alta. Măcar dacă s-ar putea lămuri cât de tare fusese rănită și care fusese prețul pe care ticăloșii de răpitori îl ceruseră de la minunatul ei trup.

Spera și bănuia că nu fusese atât de mare cum crezuse inițial. Ea se panicase de câteva ori, ceea ce era perfect de înțeles. Dar, de asemenea, reacționase la provocările apărute cu o stăpânire de sine și cu o vigoare de neconceput la o femeie care tocmai fusese siluită. De fapt, aproape că îl făcuse să rădă când se răstise la el după ce se lovise la picior. Însă, doar câteva minute mai târziu,

se purtase din nou ca un mânz sperios, întărindu-i temerile că i se întâmplase ceva cu adevărat urât, în acele peșteri.

Dar cum să-i pui o asemenea întrebare unei lady? Cu toate că Aden nu avea nici cea mai vagă idee cum să deschidă subiectul, dacă afla cât de rău fusese tratată putea estima cât mai putea să îndure. Până acum, avuseseră noroc, dar nu se putea baza pe faptul că vor avea noroc și în continuare. Încă mai trebuiau să iasă cu bine din pădure și să ajungă în siguranță în sătucul unde își lăsase trăsura, și unde îi așteptau oamenii lui.

Ranger pășea cu grijă pe potecă, la fel de tăcut și de precis ca întotdeauna. În amurg, Aden își adusese calul într-o recunoaștere rapidă, căutând obstacole și ajutându-l să memoreze calea prin pădure. Ranger nu avea nevoie decât de puțină îndrumare, dar Aden ținea cu fermitate frâiele în vreme ce încerca să strunească la fel de ferm și senzația tot mai puternică stârnită de femeia din brațele lui.

Nu-l ajuta câtuși de puțin faptul că Lady Vivien, cu un parfum dulce și de o feminitate intensă, îl distrăgea atât de tare. Privirea rănită, vulnerabilă din ochii ei îl bântuia încă, iar în cele din urmă recunoscuse că voia să știe și pentru el dacă fusese violată. Dacă da, nu exista nici o forță pe pământ care l-ar fi putut opri să-l distrugă pe cel care pusese la cale răpirea ei.

Încă mai căuta cuvintele corecte pentru a formula acea îngrozitoare întrebare, când simți că trupul ei începu să se relaxeze. Până acum, stătuse țeapănă ca un stâlp pentru priponit caii, aplecându-se în față cât mai mult posibil. Desigur, asta nu făcuse decât să împingă posteriorul ei frumos rotunjit în ventrele lui. Fiecare mișcare a picioarelor calului făcea ca acea minunată parte a trupului ei să se lovească de el, iar ventrele lui firește că se simțeau bine. Aden își ținuse dinții încleștați în ultimele 20 de minute, spunându-și să ignore senzațiile tulburătoare. Însă Lady Vivien era ca o ispită amețitoare. Cu toate că era murdară și ciufulită, cu limba ascuțită și sperioasă, era o frumusețe extraordinară, al cărei miros îi amintea de lungile zile de vară și de nopțile calde și blânde, și de o viață pe care o uitase de mult.

După alte câteva sute de metri, se lăsă brusc pe spate, sprijinindu-se pe pieptul lui, respirația ei domoală și egală indicând că ațipise. Ușoara schimbare a poziției ei stârni un alt soi

de provocări. Nu mai stătea dreaptă, ceea ce făcea ca sânii ei să-i atingă brațul. Când o ridicase pe cal, reușise să-și strecoare brațul sub pelerina ei, atunci când îi cuprinsese talia. Slavă Domnului că purta mănuși, deoarece rochia ei de mătase și lenjeria aproape inexistentă n-ar fi reprezentat o barieră pentru atingerea mâinilor lui. Însă, odată cu schimbarea poziției, sânii ei săltau acum veseli pe mâneca lui, de parcă brațul său era o poliță bine plasată, pe care să se odihnească acele movilițe ademenitoare.

Aden făcuse cunoștință cu voluptatea ei cu câteva ore mai devreme, când îi ținutise trupul sub al lui, pentru a o împiedica să țâșnească în sus de pe afurisitul acela de pat. La vremea aceea, conștientizase vag faptul că silueta ei zveltă avea niște forme ispititoare, fiind prea ocupat s-o facă să tacă pentru a le acorda prea mare atenție. Acum, avea tot timpul din lume pentru a simți cum sânii și șoldurile ei făceau să-i crească temperatura trupului cu câteva grade.

Și nu era un ticălos dacă gândea astfel? Ultimul lucru de care avea nevoie sărmana fată era bărbăția lui stărnită împungând-o în spate, în vreme ce încercau să scape de primejdie și de moarte. Da, halal erou mai era! Nu avea nevoie de escapada din această noapte pentru a-și confirma cât de departe de adevăr ajunsese această caracterizare.

Frângerea zgomotoasă a unei crengi undeva în dreapta îi făcu pe el și pe Ranger să-și întoarcă brusc capetele în acea direcție. Trăgând ușor de hățuri, făcu calul să rămână nemișcat. Lady Vivien se trezi tresărind, iar el trebui s-o strângă la piept pentru a o împiedica să alunece de pe cal.

– De ce ne-am oprit? Sânii ei se ridicară și coborâră în vreme ce suspină nervoasă. Ce-i în neregulă?

Inima lui Aden se strânse deslușind tremurul din vocea ei. Nu o considera pe Lady Vivien o femeie care cedează ușor în fața fricii, însă vocea ei îi spuse că nu mai avea mult până s-o facă. O strânse ușor, avertizând-o să tacă, apoi ascultă în vreme ce scruta bezna și umbrele nesfârșite. Spre meritul ei, rămase tăcută și nemișcată, cu toate că el îi simți efortul supraomenesc, fiindcă tremura în brațele lui.

Totuși, tremuratul putea însemna că i se făcuse frig. Aerul nopții era plăcut, însă ea probabil că zăcuse ore în șir în acea încăpere

umedă. Fu cuprins de dorința de a se grăbi. Nevoia de a o duce cât mai repede posibil într-un loc cald și sigur îi puse la încercare disciplina și nevoia de a rămâne nemișcat și atent.

Nu avusese o astfel de problemă înainte, iar acest lucru îl uimi. Dominic îl bătuse la cap și îl făcuse să priceapă că un agent bun nu lasă niciodată sentimentele să-l abată din drum. Iar când sunt implicați civili, agentul trebuie să-i considere doar puțin mai mult decât niște colete neînsuflețite. Lady Vivien era cu siguranță un colet, dar cum putea s-o considere neînsuflețită, când era cea mai ademenitoare alcătuire feminină pe care o întâlnise de foarte mult timp? Nu era de mirare că evita femeile ca ea. Afurisitele zăpăceau cu totul bunul-simț al unui bărbat. La fel ca oricărui bărbat, lui Aden îi plăcea o tăvăleală bună, dar aventurile sale nocturne implicau demimondene pe a căror discreție putea conta pe deplin.

Urechile lui Ranger încă erau aplecate în față, însă nu se vedea nici un alt motiv de alarmă. După un alt moment în care ascultă cu atenție, Aden îmboldi calul s-o ia din loc. Toate sunetele care se auzeau din întuneric erau firești – era sigur de asta. Dar își aminti că fusese la fel de sigur și în Franța, iar atunci se înșelase în mod dezastruos.

– Ne urmărește cineva? întrebă Lady Vivien în șoaptă.

Din nou, se înfurie că ea devenea un ghem de nervi la auzul unui singur sunet. O strânse cu putere la piept și îi murmură încet la ureche:

– E-n regulă, iubito. Era doar un animal în tufișuri.

De îndată, mușchii ei se încordară. Se aplecă încet în față, prinzându-se de brațul lui pentru a-și păstra echilibrul.

„Hristoase!“ Oare tocmai îi spusese „iubito“? Ce naiba era în neregulă cu el? Își pierdea controlul. Nu, de fapt, controlul lui, pentru care era pe drept faimos în serviciul secret, dispăruse cu totul. Iar dacă pentru asta era de ajuns o femeie – indiferent cât de atrăgătoare era acea femeie –, fie avea nevoie de odihnă îndelungată, fie de câteva runde de pedeapsă în ringul de antrenament, cu câțiva dintre agenții care îi erau colegi. Cu cât o ducea pe Lady Vivien mai repede la Londra și îi dădea drumul din brațele lui, cu atât mai bine. Pentru amândoi.

„Iubito?“ Impactul acelu mic cuvânt trecu prin Vivien ca o ghiulea.

Singurul bărbat care folosise vreodată acel cuvânt de alint fusese tată ei, atunci când îi ciufulea părul după ce ea îi arăta unul dintre desenele ei copilărești, sau când o trimitea să aibă grijă de fratele ei Kit. Dar St. George tocmai îi spusese astfel, iar ea avusese impresia clară că tot ce simțise el pentru ea era departe de a fi ceva patern. Nu avea nici o legătură cu felul cum se uitase la ea în timpul acelu moment din tuneluri, când ea aproape cedase nervos, sau cu felul grijuliu în care îi proteja trupul pe spinarea calului masiv. Nu, poate că era ea virgină și din lumea bună, însă era departe de a fi naivă. Pe lângă acel cuvânt de alint, care acum plutea în aerul dintre ei, umflătura care îi împungea spatele era o mare dovadă că St. George se gândea clar la ea într-un mod care o tulbura profund.

Vivien privi în întunericul din față, agățându-se de coama mătăsoasă a calului și făcând tot posibilul să ignore coapsele lui dure și brațul muscular din jurul taliei sale. Nu că i-ar fi fost frică de el... Era sigură că St. George nu avea nici o intenție să se poarte conform... impulsurilor lui. La urma urmelor, era înrudit cu răposatul Lord Thornbury, unul dintre aristocrații cei mai rigizi și mai corecți din înalta societate.

Cu toate astea, reacția fizică evidentă a salvatorului ei era greu de ignorat. Se întrebă prostește dacă asta însemna ceva legat de ea. Probabil că nu, din moment ce majoritatea bărbaților aveau prea puțin control asupra impulsurilor lor elementare. Acesta era motivul pentru care mama îi ținea întotdeauna predici despre un comportament cuviincios – desigur, nu și atunci când Vivien își punea la bătaie priceperea și cunoștințele împotriva celor mai înrâiți crai, pentru a face rost de banii necesari ca să-i țină la distanță pe colectorii de taxe. În acest caz, mama nu îi făcea observații.

Cu toate astea, Kit îi explicase, cu ani în urmă, pe când ea avea 17 ani, cum era cu impulsurile animalice ale bărbaților. Vivien dăduse peste o carte destul de alarmantă, ascunsă pe un raft de sus din biblioteca tatălui ei. Nu avusese nici un motiv să caute acolo sus, dar, după ce văzuse ilustrațiile revoltătoare din carte, fusese prea îngrozită și curioasă pentru a lăsa baltă subiectul.

Iar singura persoană căreia îi putea pune întrebări în această privință era Kit. Cyrus ar fi plesnit-o sau ar fi dat fuga la tatăl lor, spunându-i vrute și nevrute, însă Kit nu era niciodată șocat. El îi zisese că bărbații nu puteau controla felul în care trupul lor reacționa față de femei, iar cea mai bună soluție pentru o lady era să ignore acest lucru. Ea avea voie să acționeze numai dacă se afla într-o situație dificilă, care o silea să se apere. Kit îi recomandase să înfigă un creion sau o crenguță solidă în apendicele ofensator. Susținuse că era o descurajare extrem de eficientă împotriva unui comportament prea entuziast. Vivien își petrecuse o bună parte din ultimele 24 de ore jurându-și să nu mai plece niciodată de-acasă fără să aibă în săculeț un creion zdravăn.

Vocea gravă a salvatorului ei îi intrerupsese meditația.

— Iertați-mi impertinența, dar trebuie să vă pun o întrebare dureroasă. Ezită un moment înainte de a continua. Și vă rog să fiți convinsă că vă pun această întrebare pentru că trebuie.

Vivien clipi. Desluși ezitarea din vocea lui St. George și se întrebă dacă era jenat de comportamentul lui neobrăzat. Poate că sărmanul om dorea să-și ceară scuze.

— Doamnă St. George, puteți să mă întrebați tot ce doriți. Voi face tot posibilul să vă fiu de folos cum voi putea mai bine.

Mâna lui se încordă ușor în jurul taliei ei.

— Foarte bine. V-a ofensat fizic vreunul dintre răpitori? Întrebă el cu voce crispată.

Confuză, se răsuci pentru a se uita la el. Trăsăturile lui păreau sculptate în cea mai dură piatră, iar ochii îi erau doar niște umbre în noapte. Un mușchi îi zvâcni în maxilar, apoi îi zvâcni din nou.

— Cu siguranță, însuși actul răpirii este o insultă, nu-i așa? rosti ea. Ce întrebați mai exact...? O!

Se răsuci brusc, prea rușinată pentru a se uita la el. Umilința făcu sângele să-i năvălească în obraji. Voia să știe dacă fusese violată.

Fusese înfricoșată ore întregi și sperase că nu va mai trebui să se gândească niciodată la asta. Dar felul lui serios de a pune întrebarea sugera că răspunsul ei avea o importanță semnificativă pentru el. Vivien înghiți în sec, încercând să alunge senzația că niște furnici i se plimbau pe gât.

— Nu, domnule. Nu am fost vi... violată.

Se bâlbâi când roști cuvântul, simțind cum i se încleștează gâtul. O clipă mai târziu, simți o ușoară relaxare în trupul care o proteja.

– Sunt foarte bucuros să aud asta, milady, și îmi cer scuze pentru neplăcerea provocată de întrebarea mea. Nu aceasta a fost intenția mea.

Vivien dădu din cap, precaută.

– Și care a fost intenția, dacă îmi este permis să întreb?

El rămase tăcut, câteva momente.

– Nu v-am îngăduit nici un răgaz de când am ieșit din peșteri, răspunse el. Aveam nevoie de o evaluare a modului în care ați fost afectată.

Ea se încruntă. Ce mod ciudat de a vorbi.

– Am impresia că nu sunteți întru totul sincer cu mine, domnule St. George. Ce anume vă îngrijorează de fapt?

El expiră rapid. Nu fusese un hohot de râs, dar ceva foarte apropiat.

– Vai, Lady Vivien, dar pentru ce ne-am putea oare face griji?

Ea nu se putu abține să nu devină rigidă.

– Oricât de mult m-ar încânta să devin o sursă de amuzament pentru dumneavoastră, domnule, aș aprecia dacă mi-ați răspunde la întrebare.

El o trase un centimetru mai aproape. Gura lui îi atinse în treacăt creștetul capului, iar ea se cutremură din nou, putând să jure că el tocmai îi sărutase părul. Dar asta era imposibil. Poate că pur și simplu își schimbase poziția în șa, ceea ce nu era improbabil dată fiind mărimea...

„Nu te gândi la asta!“

– Iertați-mă, roști el, fără nici o urmă de amuzament în voce. Până acum, am fost extrem de norocoși să scăpăm fără să se dea alarma. Cu puțină șansă, vom ajunge la trăsura mea și ne vom afla pe drumul spre Londra înainte ca răpitorii dumneavoastră să dea de urma noastră. Dar, dacă ar fi să apară ceva...

Probabil că ea scosese vreun zgomot, pentru că el o strânse ușor, ca s-o liniștească.

– Dacă ar fi să apară ceva, continuă el cu voce calmă, trebuie să știu cât mai puteți îndura. La urma urmelor, ați trecut deja printr-un mare chin.

Vivien simți din nou un fior, însă, de data aceasta, de recunoștință. Trecuse atât de mult timp de când cineva, mai ales un bărbat, nu-și mai făcuse griji pentru ea. Faptul că amabilitatea acestui străin o afecta atât de profund cu siguranță spunea ceva despre calitatea relațiilor ei, și nu într-un mod care putea însemna ceva bun.

– Mă simt destul de bine, domnule, izbuti ea să răspundă. Voi face cu plăcere tot ce va fi necesar ca să scăpăm.

– Nu mă îndoiesc de asta, milady, rosti el.

Aprobarea din vocea lui îi inundă brațele și picioarele cu căldură, iar inima îi creșu în piept. Și totuși aceste senzații minunate fură imediat urmate de precauție. St. George lăsase clar să se înțeleagă că încă erau în primejdie, și că era posibil să mai aibă chinuri de îndurat.

O voce joasă din mintea ei șopti și un alt avertisment. Dacă nu era atentă, se putea pomeni în primejdia de a-i acorda salvatorului ei un statut exagerat, ajungând aproape chiar să-l creadă un zeu. Acest lucru ar fi o greșeală. În mod clar, el era făcut din carne și sânge și putea fi rănit sau împușcat, chiar ucis la fel de ușor cum putea fi și ea. Iar de la moartea tatălui ei nu existase nici un bărbat pe care să se poată bizui, nici măcar pe iubitul ei Kit. Oricât de mult îl iubea pe fratele ei mai mic, el avea tendința de a complica și de a face dificile viețile amândurora, dar și de a o dezamăgi când avea nevoie mai mare de el. Iar în privința lui Cyrus, fratele ei mai mare, mai bine se abținea de la comentarii.

Nu, St. George o adusese deja până aici, iar ea nu avea nici o în-doială că va face tot posibilul pentru ca ei să parcurgă în siguranță restul drumului către casă. Într-adevăr, era formidabil, puternic și frumos – nu că frumusețea și-ar fi avut locul în ecuație –, însă ea aflase, cu mult timp în urmă, că nu era bine să-ți pui toate ouăle într-un singur coș. Cel mai bine era să aibă un plan de rezervă, în caz că li se întâmpla ceva rău... că lui i se întâmpla ceva rău.

Trase anevoie aer în piept și încercă să gândească. Dar, după ce reflectă câteva momente, decise că avea nevoie de mai multe informații pentru a formula un plan fezabil. Avea niște întrebări, iar St. George poate că avea câteva răspunsuri.

– Domnule St. George, începu ea, aveți idee cine...?

– Șșst, murmură el în părul ei. Aproape că am ajuns, dar hai să ne asigurăm că ajungem întregi. Încă n-am scăpat de primejdie.

Vivien încremeni. Nu băgase de seamă, dar pădurea se rărise. Câteva clipe mai târziu, ieșiră din pădure și zăriră contururile umbrite ale unui cătun. Doar un câmp și câteva garduri vii se aflau între ei și civilizație. Cu două zile în urmă, ar fi răs dacă ar fi numit un astfel de loc „civilizație”, dar în clipa aceea minuscula așezare era probabil cea frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată.

Uriașul cal își ridică nobilul cap, adulmecând adierea. St. George o strânse mai tare și îmboldi animalul la un galop ușor.

Vivien se încleștă de brațul de oțel care îi cuprindea talia. Un val de ușurare o invadă, însă nu uitase întrebarea pe care fusese pe cale s-o pună și avea senzația deranjantă că salvatorul ei o întreprusese intenționat. Nu avea idee de ce, însă intenționa categoric să afle. Dacă nu erau uciși sau prinși din nou, înainte de asta.

Capitolul 4

Galopul ușor peste câmp fusese lipsit de primejdii – cu toate că șezutul lui Vivien nu fusese deloc încântat de hurducăială – și ajunseră cu bine la marginea sătucului. Acolo, sub un stejar masiv, așteptau o trăsură și patru cai aproape ascunși în umbrele adânci aruncate de crengile arcuite ale mărețului copac.

În vreme ce St. George opri domol calul, o siluetă se desprinsese de lângă trăsura cu contururi neclare și veni spre ei. Se dovedi a fi un bărbat de înălțime medie, dar impresionant de lat în umeri. Purta o pălărie trasă mult pe frunte și o haină lungă care îi trecea de carâmbul cizmelor. Se apropie în tăcere și luă frâiele din mâinile lui St. George, ținând animalul pentru ca ei să descalece.

Vivien tocmai se gândea cum să-și păstreze demnitatea în timp ce descindea din înalta ei poziție indecentă, când St. George o strânse și mai tare, își trecu un picior peste gâtul animalului și coborî cu o mișcare fluidă. Ea își înghiți un țipăt surprins – cu toate că Vivien făcea caz de faptul că ea nu țipa niciodată –, în timp ce St. George o puse cu grijă pe picioarele ei.

Degetele ei îndurerate se chirciră pe pământul rece, făcând-o să se împleticească. Măinile lui mari îi cuprinseseră talia.

— Aveți grijă, milady. Nu vrem să aveți parte de o căzătură urâtă.

Iritarea ei reprezintă un răgaz bine-venit de la teama care plutea permanent la limita rațiunii. Îi era frig, era epuizată, încă se lupta cu ultimele efecte ale laudanumului și era total sătulă de senzația de frică.

Îndepărtându-și de pe ochi buclele jalnice ale coafurii ei cândva stilate, se uită urât la trăsăturile lui frumoase și impasibile.

— Poate că, dacă m-ați fi avertizat înainte de a mă azvârli ca pe un sac cu cartofi, n-aș fi fost nevoită să fiu atât de atentă.

Vreme de câteva momente, o privi cu aceeași expresie năucită ca atunci când se răstise la el după ce își lovise degetele de la picioare. La fel de brusc cum izbucnise, furia ei irațională se domoli, iar Vivien începu să se simtă stânjenită. După câteva secunde de tăcere neplăcută, gura lui St. George se arcui ușor în timp ce încerca, fără a reuși, să-și reprime un zâmbet.

— Iertați-mă, Lady Vivien. N-am avut intenția să vă fac rău.

În lumina palidă a felinarelor trăsुरii, ochii lui străluciră. Râdea de ea, cu toate că nu exista absolut nimic amuzant legat de situația în care se aflau.

Nu că avea mare lucru pentru care să-l învinovățească. Se purta ca o găsculiță și știa asta. Da, fusese răpită, bruscată de tâlhari și azvârlită într-o peșteră de contrabandiști, dar asta nu putea scuza purtarea ei irațională. Evenimentele căpătaseră cu siguranță un curs bun, însă demersul salvării ei nu se încheiase. Până nu ajungea în siguranța dormitorului ei din reședința familiei aflată în Berkeley Square, cu cel mai masiv lacheu din personalul casei fratelui ei veghind la ușa sa, Vivien nu-și putea permite să se lase pradă deprimării.

În plus, nimic nu scuza grosolănia bărbatului care îi salvase viața. Se sili să-i întâlnească privirea încă uimită.

— Iertați-mă domnule. N-am avut nici un motiv să vă dojenesc. Nu-mi dau seama ce m-a făcut să mă port astfel.

Zâmbetul lui fu cald și neașteptat, și atât de fermecător, încât lui Vivien i se opri respirația în gât.

– Nu e nevoie să vă scuzați, milady. Având în vedere prin ce-ați trecut, e de mirare că vă mai țineți încă pe picioare.

– Da, răspunse ea cu voce slabă, ridicându-și privirea spre el.

Avu extrem de ciudata senzație că și-ar fi putut petrece tot restul nopții uitându-se la el, fericită. Dacă n-ar fi simțit că picioarele i se transformaseră în două blocuri de gheață, și dacă primejdia nu i-ar fi amenințat încă, poate că Vivien exact asta ar fi făcut. Nu putu decât să spera că va avea ocazia să se uite la St. George altă dată, când nu încerca nimeni să-i omoare.

– Îmi cer scuze, căpitane, rosti o voce hodorogită din spatele ei. Dar pierdem timpul. Oamenii lui Beacon probabil că sunt deja pe urmele voastre.

Vivien uitase de omul care ținea răbdător căpăstrul calului. Răsucindu-se, privi peste câmp, spre pădure, încordându-și privirea pentru a putea vedea ceva, dar abia dacă reuși să deslușească liziera pe fundalul cerului de la miezul nopții.

St. George își puse o mână pe talia ei, într-un gest liniștitor, și o îndrumă cu blândețe spre trăsură.

– Probabil, răspunse el. Cu toate că mi s-a părut a fi cea mai ineptă bandă de răufăcători pe care și-ar putea-o imagina cineva. Dar nu e cazul să-i subestimăm.

Nu păru absolut deloc îngrijorat. Mai mult decât orice altceva, era enervat, de parcă oamenii care îi urmăreau nu reprezentau decât ceva neplăcut.

În vreme ce St. George o împingea spre trăsură, celălalt bărbat le-o luă înainte pentru a coborî scările. Își înclină cu deferență capul spre ea, iar apoi îi zâmbi cu amabilitate. După mișcările lui agere și impresia generală de forță pură, ea se gândise că era un bărbat tânăr. Dar, în lumina felinarelor trăsurii, îi văzu perciunii cărunți și ridurile adânci săpate în jurul gurii. În ciuda zâmbetului, avea o asprime a trăsăturilor care sugera că viața pusese multe încercări în calea lui.

Ea îi răspunse cu o tentativă de surâs, incapabilă de a-și găsi cuvintele. Niște mulțumiri formale și o înclinare a capului de parcă ar fi fost doar un lacheu care o însoțea la cumpărături nu păreau deloc potrivite ocaziei.

Un tremurat neașteptat îi cuprinse trupul. Bărbații care o răpiseră erau primejdioși, indiferent ce-ar fi crezut St. George.

O simțise din felul în care se purtaseră cu ea, o văzuse în privirile lor reci, pline de dorință. Ar fi violat-o dacă ar fi putut, și ar fi ucis-o fără ezitare. Îi reținuse doar amenințarea represaliilor din partea omului care poruncise răpirea ei. Vivien era sigură de asta.

De parcă ar fi simțit anxietatea ei crescândă, St. George o bătu ușor, liniștitor, pe spinare. Ea simți imediat fiorul, iar căldura se prelinse din mâna lui acoperită de mănușă în mușchii ei rigizi.

– Milady, dați-mi voie să vi-l prezint pe Tom, ordonanța mea, spuse St. George. Tonul lui calm o învălui precum cel mai călduros șal de cașmir, domolindu-i agitația. Nici unul din noi nu va lăsa pe nimeni să vă facă rău.

Tom își duse mâna la borul pălăriei.

– Așa este, milady. O să ajungeți teafără acasă cât ai zice pește. Eu și căpitanul vom avea grijă de asta.

Clipind pentru a alunga înțepătura bruscă a lacrimilor de recunoștință, Vivien atinse, ezitând, mâneca lui Tom.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Tom. Îți sunt extrem de recunoscătoare.

– Nu este necesar să-mi mulțumiți, milady, rosti el, plescăind stânjenit din limbă. Ce se alege de lumea asta dacă o tânără lady poate fi răpită din propria trăsură, în buricul târgului în Mayfair? Nu este drept și i-am zis asta căpitanului în termeni categorici, rosti el părând profund ofensat.

Ea râse cu lacrimi în ochi.

– Îmi face plăcere să te cunosc, deși circumstanțele nu sunt deloc ideale.

În vreme ce ea și Tom schimbau amabilități bizare, St. George se îndepărtă pentru a vorbi încet cu vizitiul. Vivien nu reuși să zărească decât conturul siluetei masive, înveșmântată într-o haină lungă, a bărbatului care ținea hățurile cailor năvăși, însă îl auzi adresându-i-se cu voce joasă și nerăbdătoare stăpânului său.

– Este ceva în neregulă? îl întrebă ea neliniștită pe St. George, când acesta reveni lângă ea.

– Nici vorbă. Pur și simplu, discutăm cu vizitiul meu despre locul cel mai bun pentru a schimba caii. Plecăm în clipa asta, Lady Vivien.

Ea suspină ușurată și luă mâna pe care eli-o întindea. În vreme ce puse un picior pe scara trăsurii, vizitiul scoase o înjurătură. St. George aruncă o privire peste umăr, către câmpul din spațele lor.

– Da, căpitane, se-ngroașă gluma, mormăi Tom. Sunt pe urmele noastre.

Vivien încremeni pe scara trăsurii. Își întinse gâtul pentru a vedea pe după umerii largi ai lui St. George. Din păcate, norii groși, care ascundeau totul, își aleseră chiar acel moment pentru a se despărți în mod inoportun, iar o jumătate de lună își aruncă razele pe câmpul secerat, traversat de ei cu doar câteva minute în urmă. Patru călăreți ieșiră din pădure și, aplecați peste grumazul animalelor, se năpustiră cu o viteză nebunească spre grupul lor.

Mâna lui St. George se încleștă pe a ei.

– Intrați în trăsură, spuse el cu o voce care avea un calm de gheață.

Cu trupul cuprins de o paralizie stranie, Vivien nu putu decât să se uite lung la oribila priveliște a răpitorilor ei care se apropiau. Unul dintre aceștia ridică brațul și arată spre ei. Se auzi zgomotul unei împușcături, iar o secundă mai târziu, ramura de deasupra capului ei se frânse, lemnul sfărâmat căzând pe acoperișul trăsurii.

St. George înjură cu voce joasă. Își smulse mâna din strânsoarea degetelor ei, o apucă de talie și o trânti pe dușumeaua trăsurii. Ea căzu grămadă, încurcându-se în fustele involburate și în pelelina de catifea.

– Rămâneți jos! se răsti el.

Dând din mâini și din picioare, Vivien se luptă să se ridice, încercând să îndepărteze materialul răsucit în jurul picioarelor ei. În cele din urmă, izbuti să se ridice în genunchi și își ridică privirea spre St. George. Proptit în cadrul ușii, trupul lui o proteja de pericolul care gonia spre ei cu viteza fulgerului.

Cu inima bubuindu-i dureros în piept, ea privi pe după picioarele lui, mijindu-și ochii pentru a putea zări ceva – orice. Însă priveliștea răpitorilor care se năpusteau asupra lor o împingea să se târască într-un colț al trăsurii, să-și acopere urechile, să închidă ochii și să se roage pentru izbăvire cu toată credința sufletului ei.

Bandiții traversaseră deja jumătate din câmp și se apropiau rapid. Vivien jură cu disperare în gând că se va duce la biserică în fiecare duminică, fără excepție, chiar dacă pastorul lor ținea cele mai plictisitoare slujbe din toată Londra. Avea să fie un preț mic dacă reușea să scape de acest coșmar nesfârșit.

Se auzi încă o împușcătură, primejdios de aproape, care sperie caii. Trăsura se smuci din loc, făcând-o să se lovească de banchetă. În timp ce încerca să-și păstreze echilibrul, lui St. George îi alunecă un picior de pe scară. Încercând în mod evident să calmeze caii, vizitiul scoase un strigăt, însă trăsura continuă să se hurducăie în vreme ce caii încercau să alerge.

Îndreptându-și trupul, Vivien cuprinse cu brațele genunchii lui St. George și trase spre ea cu toată forța. El se echilibra și îi strigă niște instrucțiuni vizitiului, care izbuti în cele din urmă să liniștească animalele. Tom, acum călare pe bidiviul lui St. George, trecu ca fulgerul pe lângă ușa trăsorii și sări peste gardul viu care separa drumul de câmp. Se îndreptă direct către călăreții care se apropiau.

St. George îi aruncă o privire rapidă, rostind:

– Mulțumesc pentru ajutor, Lady Vivien. Puteți să-mi dați drumul acum.

Uluită, ea îl ignoră. Se uita îngrozită în urma lui Tom, care gonea nebunește peste câmpul deschis. Vivien trase de poalele hainei lui St. George.

– De ce îl lăsați să facă asta? O să fie ucis!

– N-o să pățească nimic, răspunse el cu o voce înnebunitor de calmă. Acum, dă-mi drumul, Vivien. Și, de data asta, rămâi pe podea.

Uimită de faptul că-i spusese pe nume, făcu așa cum îi poruncise el. De undeva din interiorul hainei, el scoase un pistol mare, ținti repede și trase. Aproape în același timp, o altă împușcătură bubui chiar deasupra capului ei. În mod evident, vizitiul era la fel de bine înarmat ca și stăpânul lui.

Vivien se ghemui pe podea, acoperindu-și urechile pentru a se feri de zgomotele asurzitoare și poruncindu-i în gând stomacului să rămână la locul lui. Laudanumul o făcuse deja să-i fie greață, iar faptul că se afla în mijlocul unei înfruntări încrâncenate nu o ajută cu nimic.

St. George mormăi satisfăcut:

– Doi au fost doborâți, mai urmează doi. Bătu cu pumnul în acoperișul trăsorii. Dă-i bice, John. E timpul să plecăm.

Se răsuci în vreme ce trăsura țâșni din loc, trăgându-se înăuntru și trântind ușa dintr-o singură mișcare rapidă. Cumva, reuși să n-o calce, deși picioarele lui încălțate cu cizme o înghesuiră lângă banchetă. Întinse mâna spre ea, o ridică și o puse cu blândețe pe bancheta de vizavi, unde ea se prăbuși pe perne, simțindu-se ca o epavă și incapabilă să respire.

Vreme de câteva momente lungi, se uitară unul la celălalt. Vivien trase adânc aer în piept, convinsă că inima i se va urca pe gât și îi va cădea în poală, în orice clipă. Fiecare părticică a corpului ei tremura și își dădea seama că, probabil, arăta ca o nebună cu ochi sălbatici scăpată de la ospiciu. Cu toate astea, St. George stătea tolănit pe bancheta lui, privind-o cu o expresie care reușea să combine lipsa îngrijorării cu o stare de alertă relaxată. Având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase, i se păru deconcertant. El își înalță capul și o studie.

– Ați fost rănită când v-am ridicat în trăsură, Lady Vivien? Păreți tulburată.

Ea simți cum i se cască gura. Începu să se întrebe dacă nu cumva omul suferea de un dezechilibru psihic. Un gând *deloc* liniștitor în acele circumstanțe.

– Nu m-ați ridicat în trăsură, domnule St. George, rosti ea cu glas răgușit. M-ați *aruncat* în trăsură. Vă asigur că este o diferență netă.

Gura lui zvâcni ușor.

– Îmi cer scuze pentru asta, dar evenimentele au impus să acționez rapid.

Afurisitul de el arăta de parcă i-ar fi venit să râdă.

– Cât despre faptul că sunt tulburată, mă pot gândi la o duzină de motive, spuse ea. Cu toate astea, în clipa de față, cel mai mult mă îngrijorează soarta omului dumneavoastră, Tom. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-ați lăsat în urmă, să se confrunte cu acei bandiți? Cu siguranță va fi ucis!

În vreme ce rostea cumplitele cuvinte, pieptul i se strânse și abia mai putea respira. Își apăsă un pumn pe gură, încercând să-și rețină lacrimile. Oricât de recunoscătoare era că fusese scăpată

de monștrii care o răpiseră, nu putea suporta gândul că Tom – sau orice altcineva – era posibil să fie ucis în timp ce o salva.

St. George își dădu jos mănușile și se aplecă în față, luându-i degetele reci în mâinile sale binecuvântat de calde. Gestul făcu ca între ei să rămână o distanță de doar câțiva centimetri, iar ea se uită neajutorată în adâncurile întunecate ale ochilor lui negri ca tăciunii. Se simți captivă în privirea lui, expusă, dar nu într-un fel care s-o înspăimânte. Mai degrabă, îi solicita toată atenția, pentru ca nici teama, nici vreun alt sentiment să nu poată interveni. Își mușcă buza în încercarea de a-și suprima dorința aprigă de a elimina micul spațiu dintre ei și de a i se cuibări în brațe, topindu-se în dogoarea forței lui.

El își trecu cu blândețe un deget peste gura ei țuguiață. Ochii i se îngustară, iar privirea lui intensă coborî pe buzele ei și rămase acolo.

Vivien se smulse din strânsoarea lui, speriată de atingerea intimă. Simți furnicături, iar roșeața se furișă în sus pe gâtul ei, colorându-i pielea. Și St. George tresări puțin, părând surprins. Încruntându-se, se lăsă pe spate.

– Iertați-mă, rosti el cu vocea gătuită. Ați trecut printr-un calvar cumplit, iar eu n-am fost atât de grijuliu cu dumneavoastră cum ar fi trebuit să fiu. Cât îl privește pe Tom, nu aveți de ce să vă faceți griji. L-am împușcat pe unul dintre ei, iar vizitiul l-a nimerit pe altul, dându-l jos de pe cal. Tom se va ocupa de ceilalți doi.

Ea clipi privindu-l, cu inima încă bubuindu-i din pricina intensității aceluia moment tăcut dintre ei, însă decise să o ignore deocamdată. Era mai bine să se concentreze asupra situației prezente.

– Eu sunt în regulă, spuse ea. Dar asta înseamnă că Tom va avea de înfruntat doi oameni. Nu sunt deloc șanse egale.

– În cazul lui Tom, sunt șanse foarte bune.

Ea îl privi cu îndoială. Își dorea să aibă încredere în el, dar, după acele ultime ore cumplite, i se părea foarte greu.

– Dar dacă vreunul din ei trece de el? Un gând cumplit îi veni în minte. Dacă sunt mai mulți? Dacă vin după noi?

De fapt, habar nu avea câți oameni fuseseră implicați în răpirea ei. Însă, când o căraseră în peștera aceea, avusese impresia

clară că era vorba cel puțin de o jumătate de duzină, dacă nu chiar mai mulți. Dacă îi urmăreau chiar în clipa aceea?

În ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă, inima începu din nou să o ia la goană. Înghiți încercând să alunge senzația că stomacul îi urca în gât. Lumina slabă a unicului felinar al trăsorii abia dacă era suficientă pentru a ține la distanță noaptea amenințătoare, iar puncte negre începură să-i tulbure vederea.

– Lady Vivien, uitați-vă la mine.

Vocea egală a lui St. George sfâșie vălul de panică. Se sili să se concentreze asupra lui. Privirea lui neagră o prinse pe a ei, cu toate că, de această dată, menținu o distanță respectabilă între ei.

– Da?

Ea se înfioră și detestă tremurul din propria voce. Își drese glasul și își îndreptă spinarea, hotărâtă să-și stăpânească emoțiile. Cu siguranță, nu scăpaseră de primejdie, deși caili alergau acum la trap, renunțând la goana nebună a evadării lor. Ea înțelese că, firește, drumul era înșelător noaptea, însă fiecare fibră a trupului ei țipa să se grăbească.

– Vă jur, milady, că sunteți în siguranță. N-o să îngădui să vi se întâmple nimic.

Vreme de câteva momente, ea cântări declarația lui.

– Vă mulțumesc, domnule. Și sunt convinsă că asta credeți, dar eu nu voi simți că am scăpat de primejdie decât atunci când voi ajunge în siguranță acasă.

El își încrucișă brațele peste pieptul muscular și se încruntă la ea. Ea observă pentru prima dată scobiturile de sub pomeții lui și cercănele de sub ochi, de parcă nu dormise de ceva vreme.

– Vă dau cuvântul meu, spuse el. Nu este suficient?

Ea aproape că ridică din sprâncene din pricina superficialei aroganțe masculine.

– Sunt sigură că este, dar vedeți...

Lăsă propoziția neterminată, căci nu dorea să-l ofenseze. La urma urmelor, acel om o *salvase*. Totuși...

– Ce anume?

Ea se strâmbă.

– Dacă aceia care ne urmăreau erau mai mulți? Dacă au trecut de Tom?

Scoase un suspin obosit. Schimbându-și poziția pe bancheta lui, el trase perdeaua și coborî geamul. După ce aruncă o privire rapidă în urma lor, îl strigă pe vizitiu:

– Vezi vreun semn de primejdie, John?

Răspunsul vizitiului nu ajunsese la ea, fiind acoperit de ropotul copitelor și de scârțâitul roților. Dar îl mulțumi pe St. George, care își trase capul înăuntru, ridică geamul și se instală înapoi pe locul lui. Își întinse picioarele lungi, cizmele lui ridicându-i fustele, iar trupul părând să ocupe fiecare centimetru al spațiului din trăsura. Ridică din sprânceană și îi aruncă lui Vivien o privire satisfăcută, provocatoare. Ea suspectă că, în mod cert, nu era un om obișnuit să-i fie pus cuvântul la îndoială și nici să aibă parte de eșecuri. Dacă spunea că va face ceva, Vivien putea să parieze pe o sută de guinee că așa avea să se întâmple.

Privi fizicul lui musculos și puternic, chipul hotărât și privirea dură, adâncă. O senzație aproape copleșitoare de putere emana din el – strunită cu grijă, se gândi ea, dar abia disimulată de atitudinea lui relaxată. De asemenea, remarcă hainele lui simple, dar în mod clar costisitoare, precum și cizmele bine lucrate, care îi acopereau gambel musculoase. Apoi, privi interiorul slab luminat al trăsurii, observându-i în sfârșit detaliile. Accesoriile erau frumoase, din bronz lustruit, cadrul era din lemn închis la culoare și șlefuit cu grijă, iar banchetele și pernele erau acoperite cu catifea neagră. Tot ce vedea indica bogăție și putere, și o discretă încredere în sine – a cuiva care nu avea nici o dorință sau nevoie să atragă atenția.

Își îndreptă din nou atenția spre bărbatul care ședea în fața ei, liniștit și vigilent, și controlând pe deplin situația. Vivien pricepu atunci ceva ce groaza ei nu-i îngăduise să înțeleagă întru totul. Din clipa în care el intrase în umbra ei temniță, St. George controlase evenimentele cu o îndârjire calmă, dar letală, care măturase totul în calea sa. Inclusiv pe ea.

Încremeni abia respirând, în timp ce îi întâlneau privirea. El o studie cu ochii săi la fel de negri și de reci, și de strălucitori ca o seară de iarnă. Ezitând, ea își întredeschise buzele.

– Domnule St. George, cine sunteți dumneavoastră?

Capitolul 5

Având în vedere expresia de pe chipul lui Lady Vivien, Aden își dădu seama că întrebarea ei nu era retorică. Îl privea fix, cu ochii albaștri larg deschiși, și gura frumoasă, strânsă de îngrijorare și de îndoială.

Îndoială în privința lui. El nu se gândise niciodată la sine în termeni eroici, dar, date fiind evenimentele din acea noapte, ar fi crezut că acea doamnă avea să-i fie puțin mai recunoscătoare. Era evident că nu așa stăteau lucrurile.

Fiindcă el nu-i răspunse imediat, ea își schimbă poziția, încercând să-și învelească piciorușele palide cu pelerina și să le îndeparteze de cizmele lui.

Picioarele ei goale, acele picioare care fuseseră expuse vitregiei vremii de-afară, în ultima oră.

„Idiot!“ Dacă nu reușea s-o încălzească, foarte probabil avea să înghețe de moarte înainte de a o înapoia în brațele familiei ei nu tocmai iubitoare.

Vârî mâna sub banchetă și scoase o pătură de lână, apoi se mută alături de ea. Ei îi scăpă un mic icnet și se ghemui cât mai departe în colțișorul ei. Aden se încruntă. Comportamentul ei nu avea nici un sens. Se așteptase la o oarecare nervozitate, dar reacția ei era mai mult de-atât.

– Nu aveți de ce să vă alarmați, milady, o liniști el. Dacă nu vă încălzesc, Sir Dominic o să-mi vrea capul pe o tavă, și bănuiesc că la fel va face și mama dumneavoastră.

Menționarea lui Dominic și a mamei ei avu efect. Umerii ei, care i se ridicaseră până la urechi, se lăsară în jos, iar ea îi adresă un zâmbet timid. El o înveli cu pătura pe care i-o strânse în jurul taliei. Ezită un moment, dar bunul-simț triumfă asupra interdicțiilor impuse de conveniențele sociale. Se aplecă, dădu pătura la o parte și îi apucă gleznele.

Ea icni și încercă să se smucească din mâinile lui.

– Domnule, ce faceți?

– Aveți picioarele înghețate, spuse el încercând să-și păstreze, cu greu, răbdarea.

Ea avea nevoie de îngrijirea lui, dar devenise foarte clar că doamna avea o voință puternică și o dorință la fel de puternică de a controla situația. În clipa aceea, era necesar să înceteze a-l chestiona, începând să-i dea ascultare.

Coborându-și privirea spre picioarele ei, își îndoi degetele în palmele lui. Se încruntă.

– Nu le simt deloc.

– Exact. Dacă nu le încălzim, e posibil să vă pierdeți unul sau două degete din pricina degerăturii.

Ea chităi îngrozită. Era un sunet nostim, ascuțit și, pentru un motiv oarecare, lui i se păru adorabil. Creierul lui se bălbâi. „Adorabil?” Când naiba începuse să folosească un asemenea cuvânt?

– Întoarceți-vă într-o parte, milady, rosti el cu o voce aspră, alungându-și ciudatul impuls de a o strânge la pieptul lui.

Ea îi aruncă o privire șovăielnică, dar apoi se supuse, ridicându-și picioarele pe bancheta capitonată. El le așeză în poală și trase pătura peste amândoi. Frigul nu-l deranja, dar voia să-i ofere căldura trupului său, mai ales că avea să mai treacă o oră până urmau să ajungă la hanul unde trebuiau să schimbe caii. În vreme de grăjdarii se ocupau de asta, el avea să facă rost de cărămizi calde și de ceva fierbinte de băut pentru ea.

Vări mâinile sub pătură și îi cuprinse cu blândețe picioarele. „La naiba!” Avusese dreptate să fie îngrijorat. Se simțeau ca niște mici blocuri de gheață sub degetele lui. Ea tresări puțin, apoi se liniști. Cu timiditate, își dădu la o parte o șuviță rebelă și îi zâmbi ușor.

– Dacă aș putea supraviețui acestui incident cu mâinile și picioarele intacte, aș fi foarte recunoscătoare. Nu știu ce ar spune mama dacă aș veni acasă fără degetele de la picioare. Pufni ușor. De fapt, știu. Ar considera asta mai oribil decât orice altceva.

El îi studie chipul în lumina pâlpâitoare a lămpii din trăsura. Gura ei arcuită devenise o linie cinică.

„Interesant.”

Și deranjant. Cineva atât de tânăr și de încântător n-ar fi trebuit să aibă vreun motiv pentru o astfel de expresie. Însă, după puținul pe care i-l spusese Dominic despre familia ei, Aden nu era complet surprins.

– Și v-ar fi foarte greu să găsiți pantofi de dans potriviți, rosti el începând să-i maseze cu grijă picioarele. Ar trebui să umpleți pantofii cu cârpe pentru a nu vă cădea din picioare.

Ea chicoti, iar el își simți mușchii de la ceafă relaxându-se. Era un mister de ce naiba ar fi trebuit să-i pese de relația pe care ea o avea cu familia. Din experiența lui, familiile provocau multe ne cazuri. Singura întrebare relevantă despre mama și frații lui Lady Vivien era dacă nu cumva avuseseră vreo legătură cu răpirea ei. Faptul că fratele ei mai mare, Lord Blake, refuzase categoric să plătească vreo răscumpărare – chiar și înainte ca aceasta să fie cerută – îl plasa cu certitudine în categoria suspectilor.

Ridicându-și privirea, fu mulțumit să constate că ea se relaxase în sfârșit, cuibărindu-se în colțișorul ei și închizând ochii. Cea mai mare parte din tensiune dispăruse de pe chipul ei, dar obrajii delicați îi erau lipsiți de culoare și încă mai avea pete ca niște vânătași sub ochi. Acestea aveau însă să dispară repede, după ce mânca și se odihnea așa cum trebuie.

Îngăduindu-și un rar sentiment de satisfacție – senzația ade vărată că acțiunile lui din noaptea aceea *schimbaseră* lucrurile în bine –, Aden se concentrează asupra masajului picioarelor ei. La un moment dat, va trebui s-o chestioneze și să afle tot ce-și putea aminti despre răpitorii ei. Și trebuia să afle de ce credea ea că fusese răpita. Lady Vivien era clar o femeie inteligentă, mai inteligentă decât media femeilor superficiale din lumea bună. Se putea foarte bine să fi observat ceva – chiar și fără să-și dea seama – care să-l ajute să micșoreze zona de căutare a ticălosului care plănuiase asta.

Totuși, deocamdată avea s-o lase să se odihnească. Și își va permite ciudat de plăcuta sarcină de a avea grijă de ea. În vreme ce îi freca picioarele, aducând din nou căldură și viață în ele, simțurile lui se deschiseră față de ea. Picioarele ei erau subțiri și puternic boltite, la fel de delicate ca și restul trupului, pielea fiindu-i ca mătasea însuflețită sub atingerea lui. Cu grijă, o mângâie puțin mai sus, îndreptându-se spre gleznele ei. Își ridică privirea pentru a-i vedea reacția, însă ea rămase tăcută și nemișcată. Foarte încet, urcă mai departe, spre gambe. Pielea fină îi răci vârfurile degetelor, iar el aproape că reuși să se convingă că o atingea doar pentru a-i încălzi din nou gleznele.

„Mincinos.“

Trecuseră luni întregi de când nu mai fusese cu o femeie – prea mult, dat fiind faptul că simpla atingere a gleznelor ei îl făcea să vrea mai mult. Ultima femeie pe care o avusese fusese o frumoșețe răsfățată, o făptură dolofană și sofisticată, de care el se bucurase temeinic.

În comparație cu ea, Lady Vivien era prea subțire, aproape demodat de slabă. Dar corpul ei avea curbe dulci și o putere mlădioasă pe care el le găsea tulburător de atrăgătoare.

Aden se încruntă. Era inacceptabil să le considere tulburătoare. Femeile ofereau un răgaz și o eliberare, un interludiu într-o companie fermecătoare. Nimic mai mult. Nu reprezentau o preferință, ci o necesitate. Munca lui impunea suspendarea acelei părți a vieții sale, poate pentru totdeauna. Legăturile sentimentale complicau întotdeauna viața unui agent. La naiba, complicau viața și punct, iar de când aflase secretul murdar al nașterii sale, făcuse tot posibilul pentru a evita pasiunile obositoare care, prea adesea, apăreau în relațiile apropiate.

Desigur, familia lui fusese foarte încântată să-l ajute în crearea acelei distanțe. Însă Lady Vivien avea ceva care punea la încercare barierele înalte pe care el le ridicase în jurul propriilor sentimente. În clipa aceea, ar fi fost suficientă o ușoară atingere a zidurilor, dar...

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule St. George.

El tresări, venindu-și în fire. La naiba, faptul că o mângâiasse în felul acesta, ca și cum ar fi fost o pisică somnoroasă, care torcea, fusese ca un cântec de leagăn psihic pentru el. Practic, uitase că tocmai scăpaseră de una dintre cele mai faimoase bande din West End. Nu că ar fi avut vreun dubiu că Tom îi eliminase pe ultimii doi urmăritori, dar fusese prost să-și lase garda atât de jos.

Faptul că o făcuse – în ciuda incidentului din Franța, petrecut cu doar câteva săptămâni în urmă –, îi spuse tocmai cât de primejdioasă era capacitatea de distragere a lui Lady Vivien. Nu era de mirare că își atrăsese reputația de a fi una dintre cele mai fascinante – și mai înșelătoare – femei din înalta societate. Da, era încântătoare și inteligentă, însă asta nu era o explicație. Cu toate astea, ar fi avut nevoie să petreacă mai mult timp cu ea pentru a descifra acel puzzle, iar el nu avea nici o intenție să facă asta. Nu-și permitea s-o placă, pentru binele amândurora.

Îi înfășură repede picioarele în faldurile păturii. Când, în cele din urmă, îi întâlnește privirea, văzu că avea pleoapele grele și ochii obosiți, iar în obraji îi revenise culoarea. Arăta de parcă tocmai se ridicase din patul unui bărbat, după o noapte de hărtoare intensă.

„Dumnezeule atotputernic!“ Îi ridică picioarele și se ridică de pe banchetă, înfășurându-i pătura în jurul picioarelor. Se așază vizavi de ea și se acoperi cu haina. Ea păru surprinsă, atrăgătoare buză de jos schițând o mică bosumflare care cerea un răspuns. Asta nu-l ajută cu nimic în impunerea autocontrolului, însă avu categoric efect asupra erecției care începea să se dezvolte. Se sili să se uite impasibil la ea.

– La care întrebare, milady?

Văzând-o că își dă ochii peste cap, fu nevoit să-și reprime un zâmbet. El nu uitase întrebarea, iar ea știa asta.

– Cine sunteți? repetă ea ridicându-și hotărâtă bărbia, tonul ei indicând că nu admitea nici o încercare de eschivare.

El îi zâmbi leneș.

– Din câte îmi amintesc, am făcut prezentările. Sunt Aden St. George, la dispoziția dumneavoastră.

Minunații ei ochi se îngustară de enervare.

– Da, din familia contelui Thornbury. Dar asta nu-mi spune mai nimic. Este evident că dumneavoastră știți mult mai multe despre mine – de la Sir Dominic, presupun. Însă eu știu foarte puține despre dumneavoastră.

El ridică din umeri și rămase în continuare tăcut. La urma urmelor, erau puține lucruri pe care i le putea spune. O încruntare îi ridă fruntea, iar ea se uită spre geamul trăsुरii. Și apoi – la nai-ba, începuse să pară nervoasă din nou –, privirea ei se îndreaptă iarăși spre el, după care se întoarse din nou spre geam.

El oftă în gând. Cu cât știa mai puține despre el, cu atât mai bine, dar nu voia ca ea să fiarbă la foc mic tot drumul până la Londra. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se zbuicume până ajungea să fie cuprinsă de isterie.

Nu că ea nu s-ar fi purtat cu mare aplomb până acum. De fapt, când el aproape căzuse de pe scara trăsुरii, ea avusese prezența de spirit de a-l ține. Însă acum, nu avea altceva de făcut decât să se gândească și să-și facă griji în privința răpirii, agitându-se

de parcă ar fi fost o pisicuță cu o jucărie. Ea nu avea nici un control asupra evenimentelor – nici măcar asupra propriei persoane. Fusesse brutalizată și îngrozită, și trăise ore în șir cu teama siluirii. Aden știa prea bine ce însemna să te simți neajutorat, iar dacă răspunsul la câteva întrebări avea să-i redea într-o oarecare măsură demnitatea, atunci el va face tot ce-i stătea în puteri. Respectând niște limite, desigur.

– Ce doriți să știți, milady?

– Sunteți în serviciul militar? Tom v-a numit „căpitan“, la urma urmelor. Făcu un gest vag cu mâna. Și mai sunt și alte lucruri. Puțini bărbați din lumea bună s-ar simți în largul lor furișându-se prin tuneluri umede și doborând bandiți primejdioși. Se încruntă. De fapt, mi se pare mai degrabă că...

El o întrerupse:

– Da, fac parte din Regimentul de Gardă Călare.

Era parțial adevărat, din moment ce servise șase luni la cei porecliți Albaștri după uniformele lor, după ce terminase universitatea. Dar lui Dominic nu-i luase mult până să-l recruteze în serviciul secret. „Funcția“ lui din Regimentul de Gardă Călare nu era decât o acoperire convenabilă, folosită doar când era necesar.

Ea ridică din sprâncene.

– Atunci, de ce nu sunteți la regimentul dumneavoastră?

– Sunt în permisie, atașat temporar la Ministerul de Interne.

– Deci de aceea îl cunoașteți pe Sir Dominic.

El îi zâmbi ușor, dar nu-i răspunse. Pentru toată lumea, Dominic lucra la Ministerul de Interne. Doar foarte puțini aleși știau că el era unul dintre cei mai puternici spioni din Anglia, având legături ample în cercurile cele mai înalte, dar și în cele mai de jos ale societății engleze. În orice zi, Dominic putea și să șoptească la urechea ducelui de York, și să bea o halbă de bere tare cu locuitorii de cea mai proastă reputație din Whitechapel. Se simțea la fel de nonșalant în ambele situații, ceea ce-l făcea de neprețuit pentru Coroană.

Lady Vivien își mușcă buză inferioară plină, gest ce trimise un puternic val de căldură în vintrele lui. Își dorea din tot sufletul ca ea să nu mai facă asta.

– De ce v-a trimis Dominic pe dumneavoastră să mă salvați, și nu i-a alertat pe cei de pe Bow Street, ca să se ocupe poliția de asta?

– Milady, încercăm să înăbușim bârfele, nu să le generăm.

Ea se strâmbă.

– Desigur. Ce prostie din partea mea. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme.

– Vă descurțați foarte bine, având în vedere prin ce-ați trecut.

Trăsura se hurducă pe un șleau, făcându-i trupul firav să se smucească și pătura să-i alunece de pe umeri. Pelerina i se desfăcu, dând la iveală perfecțiunea palidă a pielii ei. Îl mânca palma s-o mângâie. Fiindcă mâna lui goală simțise deja pielea ei, știa cât de fină era. Privindu-l cu un aer gânditor, Vivien își puse la loc pătura pe umeri, învelindu-se în țesătura grea. Aden își spuse că era un lucru bun.

– Cum de a știut Sir Dominic unde să mă găsească?

El își reprimă o împunsătură de nerăbdare. Firește, el era cel care răspundea la întrebări, nu cel care le punea. Dar n-o putea învinui pentru curiozitatea ei.

– Să spunem doar că Sir Dominic are prieteni în cercurile de jos ale societății. Când mama dumneavoastră a venit la el cu vestea că ați fost răpită, el a făcut niște cercetări discrete. Nu i-a luat mult să afle informațiile dorite. Răpirea de pe stradă a doamnelor din lumea bună nu e un lucru obișnuit.

– Sper că răpirea nici unei doamne nu e un lucru obișnuit, se supără ea.

Auzindu-i tonul, el trebui să-și reprime un zâmbet.

– Vă împărtășesc speranța, milady.

Ea îl privi cu ochii îngustați, ca și cum ar fi simțit că o considera amuzantă. Nu era așa, o considera... la naiba, cuvântul care îi tot venea în minte era „adorabilă“.

– Sigur că da.

Vocea ei era la fel de uscată ca o felie de pâine prăjită, lucru care, de asemenea, îi făcu poftă să râdă. Își putea imagina foarte bine abilitatea pe care o avea de a ține la propriile păreri în fața viperelor cu colți ascuțiți din înalta societate. Se părea că Lady Vivien nu dădea înapoi în fața nimănui.

– De ce dumneavoastră? rosti ea, schimbând brusc cursul întrebărilor.

El ridică din sprâncene, simulând ignoranța. Începea să se apropie un pic cam prea mult de direcția din care bătea vântul. Ea își flutură o mână sub pătură.

– Înțeleg de ce Sir Dominic nu a apelat la poliție, dar de ce nu a venit el însuși, cu mai mulți oameni? Sunt sigură că și-ar fi dorit să-i prindă pe ticăloșii responsabili pentru această faptă revoltătoare.

– Exact acesta este *motivul* pentru care n-a apărut cu toate forțele. Ar fi însemnat să-i arate cărțile omului care a pus la cale răpirea dumneavoastră. Încă nu-i cunoaștem identitatea, dar nici *el* nu știe cine v-a salvat.

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu un început de teamă. Însă trebuia s-o facă să priceapă că încă nu era în siguranță.

– Știu că este un gând neplăcut, rosti el cu blândețe. Dar este necesar să descoperim cine se află în spatele complotului și să punem mâna pe el. Până atunci, nu veți fi în siguranță.

Ochii ei se lărgiră, iar el ar fi putut jura că pupilele i se dilatară când își dădu seama de ceva, cu uluire. Oare ce își amintise?

– Lady Vivien? vru el să știe.

Ochii ei de safir se limpeziră, iar ea clătină ușor din cap. Mișcarea fusese foarte slabă, dar el simți o barieră ridicându-se între ei. Îi ascundea ceva, ceva ce era evident că el trebuia să afle.

– De ce v-a trimis Sir Dominic pe dumneavoastră, un soldat, să mă găsiți?

Privirea ei cercetătoare trecu peste chipul și trupul lui. O simți aproape la fel de reală ca atingerea fierbinte a mâinii ei.

– Există ofițeri și în lumea bună, adăugă ea. Nu sunteți la fel ca soldații pe care i-am întâlnit până acum.

Lady Vivien avea o inteligență pătrunzătoare. Existau bărbați capabili în trupele ofițerilor aristocrați, însă ea avea dreptate. Foarte puțini erau ca el. Ea îl surprinsese din nou, iar Aden trebui să admită că începea să-i placă acest joc cu ea. Simulă un zâmbet neîncrezător.

– Vai, Lady Vivien, ce vreți să spuneți?

Buzele ei frumoase se subțiară. Se părea că ei nu-i plăcea la fel de mult ca lui.

– După cum am menționat deja, majoritatea ofițerilor pe care îi cunosc nici n-ar fi conceput să se furișeze prin tuneluri murdare și să fie atât de nevăzuți și neauziți. Ar fi considerat asta...

– De prost gust? rosti el pe un ton arogant.

Amuzamentul lui dispăruse la auzul cuvintelor ei. Avea dreptate. Majoritatea aristocraților s-ar fi strâmbat cu dispreț la pomnirea profesiei lui. Dumnezeu știa că tatăl lui vitreg așa făcuse. Faptul că Aden renunțase la cariera militară pentru a deveni spion fusese degradarea supremă din punctul de vedere al lui Lord Thornbury. După atâția ani, asta n-ar mai fi trebuit să-l deranjeze, dar așa se întâmpla. Membrii răsfățați ai înaltei societăți nu aveau să cunoască niciodată la ce riscuri se expuneau și ce treburi murdare făceau el și colegi lui pentru ca ei să-și ducă în siguranță inutilele vieți de risipă.

Ea păru să se gândească la expresia folosită de el.

– Poate, dar e mai mult de-atât. Cei mai mulți sunt pur și simplu atât de... răsfățați. N-ar putea să facă nimic din ce ați făcut dumneavoastră, mai ales cu acel om de la intrarea în tuneluri. Dacă mă gândesc la frații mei, nu mi-i pot imagina având tăria de a se lupta cu un tâlhar disperat. De fapt, Cyrus ar leșina dacă ar fi pus în fața unei necesități atât de cumplite.

Lady Vivien începea să pălească din nou, începând să se simtă rău la amintirea chinului prin care trecuse. Enervarea lui Aden dispăru în fața nevoii de a-i distra atenția de la acea scenă urâtă.

Întinse mâna, o găsi pe a ei sub pătură și o strânse liniștitor. Surprinsă, ea își ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui și îi adresă un zâmbet tremurat. El simți cum i se contractă un mușchi aflat în apropierea inimii.

– Am văzut multe lupte în Peninsulă, spuse el. Acea experiență mi-a îngăduit să fac ce era necesar. Nu-mi place să ucid, însă eu și Sir Dominic i-am promis mamei dumneavoastră că vă vom aduce teafără acasă. Pur și simplu, am făcut ce era necesar.

Ea îl privi cu ochi mari și rotunzi, și vulnerabili. Teama dispăruse, iar în locul ei era ceva care semăna deranjant de mult cu adorația față de un erou.

„La naiba!“ Ura acea privire. Ducea mereu la necazuri. Un agent bun își făcea treaba pentru că trebuia s-o facă. Gloria și admirația

nu intrau în ecuație. Dacă intrau, omul acela era un prost și nu avea meseria potrivită.

– Sunt foarte bucuroasă că ați făcut-o, șopti ea. Și nu voi uita niciodată.

El dădu din cap și o bătu ușor pe mână, gest pe care el îl spera a fi părintesc, după care și-o retrase pe a lui. Câteva secunde mai târziu, simți cum caii începură să încetinească.

– Domnule St. George, cum s-a făcut că dumneavoastră...?

– Iertați-mă, milady. Am ajuns la hanul unde vom schimba caii. Trebuie să vă rog să păstrați pentru dumneavoastră alte întrebări și comentarii. Vom opri doar pentru câteva minute, dar aș prefera să nu atragem asupra noastră mai multă atenție decât e necesar.

Ea își strânse cu fermitate buzele, părând ușor confuză. El știa că ea mai avea întrebări, dar el terminase cu răspunsurile. Da fapt, de îndată ce aveau să pornească din nou la drum, avea toate intențiile s-o supună *el* unui scurt interogatoriu. Nu dorea s-o necăjească, dar instinctele îi spuneau că Lady Vivien știa despre răpirea ei ceva ce preferase să nu-i împărtășească.

O s-o lase să creadă câteva minute că a scăpat de asta îngăduindu-i să-i distragă atenția, dar nu avea să mai îngăduie nici o distragere. Foarte curând, tânăra lady îi va spune tot ce dorea să afle.

Capitolul 6

Vivien șontăcăi pe caldarâmul din curtea hanului, simțindu-și picioarele grele din pricina epuizării. Dacă n-ar fi fost fermitatea cu care St. George îi strângea brațul, ar fi căzut cu nasul în pietrele acoperite cu noroi. Saboții pe care hangiul îi scosese pentru ea dintr-o debara prăfuită nu o ajutau cine știe ce. Erau cu cel puțin două numere mai mari și foarte grosolan lucrați.

Cu toate astea, era recunoscătoare să fie încălțată, chiar dacă mergea anevoie cu ei. Faptul că nu avusese pantofi fusese unul dintre cele mai rele aspecte ale calvarului prin care trecuse.

Picioarele desculțe o făcuseră să se simtă extrem de vulnerabilă, incapabilă să se apere sau să încerce să evadeze cumva.

– Vreți să vă duc în brațe, milady? întrebă St. George în vreme ce ea își îndreptă trupul.

Vivien clătină din cap, abia reușind să-i distingă trăsăturile dure în lumina felinarelor din curtea hanului. El își îndreptă atenția spre locul unde se aflau, privirea lui cercetând curtea în căutarea primejdiilor care ar fi putut pândi în colțurile întunecate. În starea ei de confuzie, el îi aminti de gigantul mastif care obișnuia să cutreiere pe domeniul tatălui ei, păzindu-i pe ea și pe Kit cu o loialitate feroce și de nezdruncinat. St. George părea să aibă calități similare – era tăcut, dar cu părul zburlit pe ceafă, gata să atace la cel mai mic semn de primejdie.

Desigur, era cum nu se poate mai diferit de un dulău bălos, dar asta nu opri un chicotit pe jumătate isteric să nu i se rostogolească de pe buze.

Cu o expresie grijulie pe chip, St. George își coborî spre ea privirea întrebătoare.

– Nu e nimic, izbuti ea să rostească fluturându-și mâna. M-am gândit la ceva foarte prostesc.

– O, bine, răspunse el politicos, părând și mai surprins.

Și asta i se păru amuzant, dar, de data aceasta, reuși să-și rețină râsul nepotrivit. Sărmanul om avea suficiente probleme pentru care să-și facă griji și fără a trebui să se ocupe de o femeie care se purta de parcă era pe jumătate nebună.

Vivien se prinse de rama ușii trăsorii și își adună energia pentru a se sălta înăuntru. Chiar și acea mișcare simplă părea peste puterile ei, căci picioarele ei obosite păreau s-o tragă în jos. Fără un cuvânt, St. George își puse un braț sub genunchii ei, iar pe celălalt pe după spinare, ridicând-o cu grijă și așezând-o pe bancheta capitonată. Forța și rezistența lui nu încetau s-o uimească. St. George o cărase în cea mai mare parte a nopții, ucisese un om, îl scosese din joc pe altul, o salvase cu aplomb, și încă nu dădea nici un semn de oboseală.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el. Și o tulbura așa cum nu crezuse că ar fi posibil. Era atât de intens *masculin*. Totul la el îi stârnea instinctele feminine, iar asta nu era ceva care să i se întâmple adesea. Ei bine, aproape niciodată, dacă era să fie

sinceră. Lui Vivien îi plăceau bărbații. Îi plăcea să se uite la cei frumoși și să stea de vorbă cu cei inteligenți. Însă nu făceau nimic care să-i stârnească sentimente romantice, iar ea considerase mereu că acest lucru era deprimant. Fiindcă prietenele ei se măritaseră, Vivien se întrebese dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. De-a lungul anilor, întâlnise mulți bărbați care îi plăcuseră, dar nu cunoscuse nici unul cu care să vrea să împartă patul. În cele câteva ocazii când fusese sărutată, fie îi plăcuse oarecum, fie îi displicuse profund.

Să-ți vâri limba în gura cuiva era lucrul cel mai neplăcut dintre toate. Când prințul Ivan făcuse asta, cu doar câteva săptămâni în urmă, aproape că vărsase și îl împinsese cu toată forța. Să se culce cu un bărbat i se părea de neconceput, fiindcă asta ar fi însemnat mult mai mult decât vârâtul limbii în gura altuia. Chiar și numai gândul o făcea să i se înmoaie genunchii, și nu într-un mod plăcut.

Însă St. George dăduse năvală în viața ei și făcea ca toate astea să se schimbe. Dat fiind faptul că fusese brutalizată de cei mai dezgustători nelegiuiți, i se părea o reacție bizară și, cu siguranță, neașteptată. Cu toate astea, când el îi masase picioarele, mintea ei parcă fusese toropită de o pace voluptuoasă. În acea stare, îi fusese foarte ușor să-și imagineze că se săruta cu St. George. Acest gând crease o imagine atât de atrăgătoare, încât ea nici măcar nu obiectase când mâinile lui puternice alunecaseră peste gleznelor ei și îi masaseră gambele.

„Ridicol!“ Dincolo de necesitatea unui comportament cuviincios, ar fi fost o prostie fără măsură să se atașeze de el. El era soldat – sau ceva mai mult de-atât – și era foarte evident că evita înalta societate. După noaptea aceasta, probabil că îl va vedea rar, dacă nu chiar deloc.

Astfel, se gândi că ar fi mai bine să se concentreze asupra problemelor pe care le avea, nu asupra salvatorilor frumoși. Acum, că mintea i se limpezise, la fel se întâmplă și cu gândirea. Vivien avea deja bănuielele ei în privința identității celui care ordonase răpirea ei și a motivului său, și *nimeni* nu trebuia să afle cine era adevăratul vinovat.

St. George îi aranjă din nou pătura în jurul trupului și se instală pe bancheta de vizavi, în vreme ce trăsura ieșea din curtea

hanului și pornea la drum. Vivien suspină ușurată. Oricât de recunoscătoare fusese pentru popas – trecuse *foarte* mult timp de când nu mai vizitase o privată –, era nerăbdătoare să ajungă la Londra. Cu cât reușea mai repede să lase în urmă această experiență, cu atât mai bine.

Doar că, firește, nu putea s-o facă. Nu până nu elimina amenințarea față de ea și de familia ei.

St. George se mișcă în fața ei.

– Aș vrea să fi avut mai mult timp pentru o masă decentă, dar nu am putut risca.

Simți o strânsoare ciudată în piept. Vivien nu era obișnuită să aibă cineva grijă de ea, cu excepția servitorilor fratelui său. Totuși, St. George se dădea peste cap pentru a-i asigura confortul, în ciuda circumstanțelor potrivnice. Iar când el se uita la ea așa cum o făcea acum, cu chipul lui frumos întunecat de îngrijorare, ea se simțea aproape... iubită.

– Simplul fapt că am putut să-mi întind picioarele și să gust ceva mi s-a părut raiul pe pământ, mărturisi ea.

Lihnită cum era, pâinea și brânza pregătite în grabă și cana de ceai i se păruseră ambrozii.

St. George dădu din cap, privirea rămânându-i ațintită pe chipul ei. O studie cu intensitate fermă, de parcă ar fi vrut ceva. Acea privire o îngrijoră și o făcu să se simtă stânjenită – îngrijorată din pricina întrebărilor despre care simțea că se află pe vârful limbii lui, stânjenită pentru că arăta dezastruos. Faptul că era preocupată de înfățișarea ei îi spuse ceva, ceva la care era mai bine să înceteze imediat să se gândească.

– Milady, spuse el în cele din urmă, trebuie să vă pun niște întrebări cât amintirea evenimentelor vă este încă proaspătă.

„La naiba!“

Chipul lui rămase impasibil, iar atitudinea, calmă și atentă. Ea, pe de altă parte, vibra de nervi și trebui să reziste impulsului de a frământa ceva în mâini. Să răspundă la întrebări probabil foarte indiscrete – mai ales în condițiile în care era cu garda jos – era cu adevărat primejdios.

– Sunteți foarte obosită, rosti el cu blândețe. Dar este necesar. Trebuie să mă credeți că nu v-aș întreba dacă n-ar fi așa.

Suspină în sinea ei. Mai bine termina cu asta. Dacă el se apropia prea mult de ceea ce ea bănuia a fi adevărul, n-avea decât să izbucnească în lacrimi și să spere că asta îl va opri. Nu că lui Vivien îi era ușor să pornească izvorul lacrimilor, dar se gândi că, în noaptea asta, ar reuși să facă o treabă bună, și fără prea mult efort.

– Desigur, domnule. Sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră, spuse ea pe un ton nesincer.

Sprâncenele lui se ridicară neîncrezătoare, iar ea oftă din nou în sinea ei. Fusesse mereu adepta disimulării sentimentelor – o lecție învățată la masa de jucat cărți –, însă St. George reușea să vadă dincolo de fațadă. Lucru care ei nu-i plăcea absolut deloc.

– Foarte bine. Haideți să începem cu răpirea însăși.

O conduse prin înșiruirea evenimentelor. Deși o încurajă să descrie totul cu cât mai multe detalii, se purtă cu blândețe, fără să insiste și simțind mereu când neliniștea ei devenea prea intensă. Constată încă o dată cât de bun era la ce făcea, și îi veni greu să creadă că ofițerul mediu de armată semăna chiar și de departe cu St. George.

În cele din urmă, ajunseră la momentul salvării. Nimic din ce își amintise până acum nu avea să-l conducă în vreun fel pe St. George la familia ei, sau la ceea ce ea bănuia a fi adevăratul motiv al răpirii.

El îi zâmbi încurajator.

– V-ați descurcat foarte bine, milady. Mai am doar câteva întrebări, iar apoi, vă veți putea odihni tot restul călătoriei.

Ea dădu din cap, permițându-i să continue. Nu că el ar fi avut nevoie de permisiunea ei.

– Din ceea ce mi s-a spus, aveți mulți admiratori și pretendenți în înalta societate.

Vivien avu impresia că deslușise o notă dezaprobatore în vocea lui. Simți furnicături fierbinți la ceafă și nu se putu abține să nu intre în defensivă.

– Sunt sigură că exagerați, domnule. Nu sunt mai admirată sau mai puțin admirată decât zeci de alte femei din cercurile noastre.

De când ieșise în lume, se obișnuise să se audă descrisă drept cea mai atrăgătoare tânără lady din înalta societate. Dar, fiindcă avea deja 24 de ani, era primejdios de aproape să rămână fată

bătrână. Adăugând la asta priceperea ei deloc feminină la masa de jucat cărți și zvonurile care nu dădeau pace familiei ei, Vivien avea toate motivele să spună că steaua ei începuse de mult să pălească.

– Appreciez modestia dumneavoastră, Lady Vivien, dar nu este nici necesară, nici utilă. Vreau să aflu adevărul de la dumneavoastră, nu să aud proteste feciorelnice despre care amândoi știm că nu sunt reale.

Ea tresări din cauza tonului rece, aproape disprețuitor al vocii lui. Nu avea nici un sens, având în vedere grija respectuoasă pe care i-o arătase până acum. Dar era evident că el auzise despre ea ceva care îi crease o impresie proastă, iar asta o deranjă mai mult decât ar fi trebuit. Încrucicându-și brațele la piept, îl privi fix.

– Ce doriți să știți, domnule? rosti ea pe un ton sec.

El îi susținu privirea. Maxilarul dur, întunecat de o barbă nera-să atrăgătoare, îl făcea să pară primejdios și sălbatic. Ea se gândi cu regret că înfățișarea i se potrivea.

– Care sunt cei mai insistenți pretendenți? întrebă el. Există vreunii al căror comportament vă neliniștește sau vă pune pe gânduri din vreun motiv anume?

Ea fu pe cale să-i dea automat un răspuns negativ, dar se opri. Suspiciunile care îi trecuseră prin minte în timp ce era captivă reveniră. Le alungase aproape imediat, din simplul motiv că nu aveau sens.

St. George se aplecă în față, brusc alertat. Vivien practic simți tensiunea, iar acest lucru o făcu să se cutremure.

– Ce este? întrebă el.

– Nimic. M-am gândit că poate...

– Cineva v-a făcut să vă temeți, rosti el cu o voce mai blândă. Cine?

De data asta, începu să frământa volanul pelerinei.

– Nu e nimic, serios. De fapt, ar fi ridicol să-l suspectez de ceva.

– Înțeleg, dar este necesar să-mi spuneți. Pentru siguranța dumneavoastră, încheie el cu o notă de avertizare în voce.

Era evident că încerca s-o sperie pentru ca ea să-i dezvăluie ceva util. Naiba să-l ia, era posibil să funcționeze. El zâmbi

pe neașteptate. Iar ea trebui să admită că era un zâmbet *foarte* fermecător.

– Da, încerc să vă sperii, milady. Doar puțin. Nu-mi place s-o fac, în caz că vă întrebați asta.

Ea își linse nervoasă buzele, din nou neliniștită de abilitatea lui de a vedea dincolo de zidurile ei de apărare. Vivien își petrecuse ani întregi punându-și la punct o fațadă de nepătruns, însă el o dăduse deoparte cu o ușurință stranie. Iar privirea lui brusc întunecată și tulbure, care coborî pentru a-i studia gura, n-o ajută cu nimic să rămână impasibilă.

– Da... sunt sigură, rosti ea luptându-se să-și recapete calmul.

Ceea ce era mai ușor de spus decât de făcut, fiindcă tâmpilele ei începură să bubuie de epuizare, iar urechile, să-i țiuie.

– Să știți că puteți avea încredere în mine. Vocea lui caldă și calmă o învălu ca o pătură confortabilă. N-o să-i transmit decât lui Sir Dominic ceea ce îmi ziceți. Un zâmbet ușor arcui colțurile gurii lui dure și frumoase. Jur că n-o să încalc secretul confesiunii.

Ea se înroși. El își riscase viața pentru ea. *Sigur* că avea încredere în el. Până la un punct.

– Foarte bine. M-am gândit la cineva, dar este prea ridicol. E foarte bogat și foarte important, și nu-mi pot imagina că s-ar comporta într-un mod atât de revoltător.

– Ați fi surprinsă de faptele pe care le comit oamenii bogați și importanți.

Tonul lui cinic sună ca un clopot de alarmă în creierul ei obosit.

– Aveți dreptate, desigur, domnule St. George, răspunse ea precaută.

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet neașteptat.

– Nu are rost să-mi tot spuneți „domnule“. St. George e foarte bine. Acum, ce-ar fi să-mi ziceți la cine v-ați gândit?

Ea făcu o grimasă.

– Inițial, m-am gândit că prințul Ivan Hovanski s-ar putea să fie răspunzător pentru răpirea mea. Dar, firește, acest lucru este ridicol.

Se lăsă pe spate, așteptându-se ca el să ia în răs suspiciunile ei. Dar n-o făcu. În schimb, se lăsă și el pe spate, frecându-și maxilarul umbrit de barba care începuse să crească.

– Serios, insistă ea, e ridicol. Pentru numele lui Dumnezeu, e un prinț rus. În plus, ambasadorul rus și soția lui îi sunt prieteni și sunt văzuți împreună cu el pretutindeni.

De fapt, chiar contesa Lieven fusese cea care le făcuse cunoștință. Prințul începuse imediat să o curteze pe Vivien, spre disprețuirea ei, și asta nu pentru că arăta ca o broască turtită. Ca oricărei fete, și ei îi plăceau bărbații frumoși, însă ceea ce o deranja cel mai mult erau atitudinea lui mieroasă, arogantă și agresivitatea cu care o urmărea. În ultimele șase săptămâni îl refuzase deja de trei ori, însă omul nu voia să accepte refuzul.

– Cu ce v-a ofensat?

– L-ați cunoscut pe prințul Ivan?

– Am auzit de el, dar nu l-am întâlnit niciodată.

– Dacă ați fi făcut-o, ați fi știut exact despre ce vorbesc, replică ea pe un ton sec.

El îi zâmbi vag.

– Oricum, spuneți-mi.

– Este arogant și extrem de direct, și foarte sigur că oricare femeie care ajunge obiectul atenției lui ar trebui să se plece recunoscătoare în fața sa.

Mai degrabă îngheța iadul decât să se plece ea în fața oricărui bărbat, darămite a lui Hovanski.

– Continuați.

– Nu acceptă refuzul. De fapt, a...

Se opri prea jenată și prea furioasă pentru a pomeni ultimul episod, când el o lipise de o coloană, la balul familiei DeLancey, și își îndesase cu forța limba pe gâtul ei.

– Înțeleg, rosti el cu blândețe. V-a cerut mâna?

– De trei ori, iar eu l-am refuzat de fiecare dată, în temeni categorici.

– Și ce are de spus fratele dumneavoastră, Lord Blake despre toate asta? Cu siguranță, nu-și dorește ca sora lui să aibă parte de avansuri nedorite.

Ea se încruntă.

– Crede că sunt o proastă fiindcă-l refuz.

Asta îl făcu să ridice din nou din sprâncene, iar Vivien blestemă în gând. Își dădu seama prea târziu că discuția lor se apropiase cam mult de familia ei. Flutură din mâna cu nepăsare.

– Sincer vorbind, nu cred că lui Cyrus îi pasă, într-un fel sau altul, de pretenții mele. Bănuiesc că i-ar plăcea să scape de grija mea, dar nu îl preferă pe prinț altui bărbat.

– Și aveți mulți pretenți?

Vivien își îndreptă umerii. Nu doar că această discuție ajunsese pe un teritoriu primejdios, dar era de-a dreptul umilitoare. Ea nu avea nici o dorință să discute cu cineva despre pretenții ei, cu atât mai puțin cu St. George.

– Nu mai mulți decât este normal, rosti ea bătoasă. Iar în ultima vreme, nu a fost nimeni în mod deosebit. Cu excepția prințului Ivan.

– Și cum...?

Ea îl întrerupse.

– Este ridicol să credeți că prințul Ivan ar fi putut avea vreun rol în răpirea mea. Nu-mi place omul, dar este *prinț* și un oaspete al Coroanei. Prinții nu se comportă ca tâlharii, nu-i așa?

Buzele lui se desprinseseră când el schiță un zâmbet care semăna mai mult a mârâit.

– L-ați cunoscut pe vreunul dintre fiii regelui, milady?

Avea dreptate. Fiii regelui George erau un grup înspăimântător, lucru pe care îl înțelegea oricine avea măcar o jumătate de creier.

Vivien se gândi la acest fapt, apoi, în cele din urmă, oftă. Nu era Hovanski – putea să parieze pe viața ei. Avea o idee destul de bună despre cel care se afla în spatele răpirii ei, însă nu avea de gând să-i spună lui St. George sau oricui altcuiva.

– Sincer, dragul meu domn, nu-mi place prințul Ivan, dar nici nu cred că a avut vreo legătură cu răpirea mea. N-aș fi deloc surprinsă dacă ar fi renunțat deja la mine. De fapt, nu-l mai văzusem de câteva zile când am fost atacată în Mayfair.

Ea pusese capăt ultimei lor întâlniri lovindu-l în fluierul piciorului. Prințul nu apreciasse deloc asta. St. George își înclină capul.

– Vă cred pe cuvânt. Totuși, mai am câteva întrebări despre fratele dumneavoastră, Lord Blake.

Inima lui Vivien se opri în loc.

– Vă rog, e de ajuns. Simt că mi se învârtește capul și abia dacă reușesc să alcătuiesc o propoziție coerentă. Vă rog să mă iertați, dar nu mai pot răspunde la nici o întrebare în noaptea asta.

Vocea îi tremură, fapt pe care ea nu făcu nici o încercare de a-l ascunde. De fapt, spera că părea atât de amețită cum se simțea.

Privirea lui se întunecă de suspiciune, dar, în cele din urmă, cedă.

– Foarte bine. Îndepărtă cu un deget perdeaua de la geam și studie cerul. Ar trebui să ajungem la periferia Londrei cam într-o oră. Putem sta de vorbă mai târziu.

Înăbușindu-și un suspin de ușurare, Vivien îi adresă un zâmbet recunoscător în vreme ce se așeză mai confortabil pe banchetă și închise ochii dorind să ațipească.

Izbutise să scape de el acum, dar trebuia să fie atentă. Situația era mult mai înspăimântătoare decât suspecta St. George, și numai ea putea să repare lucrurile. Pentru că nu un prinț rus pusesese la cale răpirea ei. Nu. Vinovatul era mult, mult mai aproape de casă.

Capitolul 7

Trăsura coti pe Upper Wimpole Street, chiar în vreme ce slabe fuioare de lumină străpungeau întunericul cețos al orașului. Aden își întinse picioarele înțepenite, fiind mai mult decât dornic să vadă această noapte sfârșită. Era treaz de peste 30 de ore, și chiar și el avea limite. Însă situația în care se afla Lady Vivien amenința să-i refuze mult dorita odihnă. Creierul lui căuta neconținut tipare și explicații care să aibă sens, însă nu găsea. Iar faptul că ea nu-i dezvăluia niște informații nu făcea decât să sporească misterul.

Nu-i plăceau misterele. În meseria lui, ajunsese a se obișnui cu ele. Însă cel mai bun lucru legat de orice mister era rezolvarea sa, iar cel în care se pomenise implicat acum părea departe de a fi lămurit.

În vreme ce lumina se infiltra în trăsură, studie esența enigmei, care stătea ghemuită pe bancheta de vizavi. Odată ce adormise, căzuse într-un somn profund, abia mișcându-se când el o întinse pe banchetă și o acoperise cu pătura. Nu se clintise nici măcar când el îi îndepărtase părul auriu de pe față. Vulnerabilitatea

ei îl mișcă, la fel ca și încrederea pe care era evident că ea o simțea în prezența lui. Cunoscându-i acum forța caracterului, își dădu seama că Lady Vivien nu și-ar fi îngăduit niciodată să adoarmă dacă n-ar fi crezut că el putea avea grijă ca ea să fie în siguranță.

Păcat însă că nu avea suficientă încredere pentru a-i spune tot adevărul. În mod clar, avea suspiciuni în privința vinovatului de răpirea ei și, în mod la fel de clar, nu avea nici o intenție să i le împărtășească. Ceea ce probabil că însemna ceea ce suspectase Aden de la bun început. Și anume că Lord Blake, fratele ei, era implicat. Motivul era încă neclar, dar Dominic urma să afle despre ce era vorba.

Cazurile în care erau implicate familiile sau prietenii se sfârșeau întotdeauna prost. Ori de câte ori sentimentele întunecau rațiunea, lucru care se întâmpla mereu, se făceau greșeli. Aden detesta astfel de cazuri și avea toate intențiile să-i dea pe mână lui Dominic toată această afacere afurisită. Inclusiv pe Lady Vivien.

Trăsura se opri cu o smucitură în fața casei lui Dominic. Nici chiar atunci Lady Vivien nu se clinti, cu toate că trase anevoie aer în piept și își îndoi mâna sub bărbie. Părea atât de tânără și de inocentă, cu obrajii ei fini îmbujorați de somn, cu gura delicată și vulnerabilă. Aden simți o strângere în piept, și trebui să reziste impulsului de a se lăsa în genunchi și de a o săruta pentru a o trezi.

Își încheștă pumnul din pricina efortului de a se opune dorinței nebunești. Da, era categoric vremea să o lase pe Lady Vivien în grija lui Dominic. Întinzând mâna spre ea, îi zgâlțâi ușor umărul.

– Milady, a venit timpul să vă treziți.

Ea suspină din nou tremurat, iar pleoapele flutură și se ridicară ușor. Îl privi cu ochi adormiți, de culoarea safirului, și îi zâmbi somnoroasă. Vreme de o secundă, o foarte lungă secundă, acel zâmbet îi tăie respirația. Alungă reveria.

– Lady Vivien, am ajuns acasă la Sir Dominic.

Se uită intenționat pe geam, recunoscător să frângă acea legătură deconcertantă dintre ei.

Ea căscă și se ridică în șezut. Pătura îi alunecă până la talie, dezvăluind pielea albă a umerilor și sâni ei delicați. În vreme ce se întindea ca o pisicuță, acei sâni frumoși se ridicară deasupra

corsajului. Cu părul ciufulit și pleoape grele, arăta de parcă tocmai încheiase o hârjoneală zdravănă în așternut.

Trupul lui îi aprecie înfățișarea, reacționând cu o promptitudine inoportună. Își reprimă un suspin de frustrare și întinse mâna pentru a-i aranja pelerina în jurul umerilor. Privirile lor se întâlniră și se înlănțuiră. Ea făcu ochii mari, iar pupilele părură să i se dilate în timp ce obrazii căpătară o nuanță de roz mai aprins. Apoi, ea păru să se retragă, zâmbindu-i cu răceală în vreme ce îi îndepărtă mâinile pentru a lega strâns șnururile de catifea cu ciucuri ale pelerinei.

Iritat în mod irațional de faptul că ea se distanța de el, îi ridică brusc gluga și i-o strânse în jurul feței.

Surprinsă, ea se încruntă.

– Ați terminat cu aranjatul ținutei mele după bunul dumneavoastră plac, domnule? întrebă ea pe un ton înghețat.

Aden o privi neîncrezător, reprimându-și replica instinctivă. Se putea gândi la multe moduri de a-i aranja hainele, dar toate implicau îndepărtarea lor de pe trupul ei. O secundă mai târziu, ea se făcu stacojie când își dădu seama de implicațiile cuvintelor ei. Un bărbat mai bun ar fi ignorat reacția ei pripită. Categoriec, el nu era un bărbat mai bun.

– Bunul meu plac? Deloc, rosti el tărăgănat. Și, oricât de mult mi-ar plăcea o dezbatere reușită pe tema semanticii, trebuie să intrați în casă.

Ea își dădu ochii peste cap și murmură ceva deloc flatant la adresa bărbaților. Într-un mod pervers, asta îl înveseli. Ea avea un talent straniu de a-l amuza în situațiile cele mai bizare, iar Aden trebui să admită că îi va lipsi asta.

Făcându-i semn să păstreze tăcerea – ceea ce o făcu să-și dea din nou ochii peste cap –, el deschise ușa și coborî scara. Privi cu atenție strada. Nu se zărea nici un fel de activitate, nimeni nu privea. În curând, primele căruțe aveau să hodorogească în curând pe străzi, dar, deocamdată, Upper Wimpole Street dormea încă.

Aden o coborî pe Lady Vivien pe caldarâm. Ea se agăță de el, împleticindu-se puțin în sabotii afurisit de mari, iar el îi cuprinse talia cu un braț, pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul. O conduse spre scările care duceau către intrarea de la subsol, în vreme ce John Stevens îmboldi caii la trap alert. Câteva secunde mai

târziu, trăsura dispăru după un colț, iar liniștea se lăsă precum un giulgiu.

Ascunzând-o cu trupul său, Aden bătu în ușa pivniței conform semnalului stabilit. Abia atunci, zăvoarele fură trase. El o zori peste prag și aruncă o ultimă privire peste umăr.

Era sigur că nu se zărea nimic suspect. Închise ușa în urma lui și puse la loc zăvoarele. Se sprijini de ușă și închise ochii, lăsând o parte din tensiunea acumulată să se scurgă din corpul lui.

Reușise. O adusesse în siguranță acasă.

– Domnule St. George, nu vă simțiți bine?

El deschise ochii și întâlni privirea ei îngrijorată, la un metru distanță. Abia se ținea pe picioare de oboseală, și totuși părea să-și facă griji din pricina lui. Acest lucru îl mișcă mai mult decât era dispus să recunoască. Făcând un efort să zâmbească, el dădu din cap.

– Mă simt bine, dar hai să mergem sus, unde e cald.

Se uită la Wilkinson, unul dintre servitorii lui Dominic, care stătea tăcut, așteptându-i instrucțiunile.

– Este treaz Sir Dominic? îl întrebă Aden în timp ce o luă pe Lady Vivien de braț și o conduse prin coridorul de la subsol, care se întindea pe toată lungimea casei.

– Da, domnule, la fel și Lady Thornbury. Aseară, Sir Dominic a trimis-o pe Lady Blake acasă, dar Lady Thornbury a refuzat să plece până când tânăra domnișoară nu se întorcea teafără acasă.

Aden blestemă în șoaptă. De ce naiba hotărâse mama lui să rămână? Pe lângă faptul că, probabil, avea să complice lucrurile, va dori ceva de la el. Mereu voia ceva, în ultima vreme, cu toate că el nu-și putea da seama de ce. Mulți ani, ea făcuse tot posibilul să-l ignore, dar, de la moartea tatălui lui, se străduise din răspuțeri să intervină în viața sa.

– Slavă Domnului! exclamă Lady Vivien. Mi-a fost groaznic de teamă ca ea și mama să nu fi fost rănite cu ocazia răpirii mele. Își ridică privirea spre Aden. Mama n-a putut face altceva decât să țipe, dar Lady Thornbury s-a luptat cu ei. Am impresia clară că a reușit chiar să-i spargă nasul unuia dintre ei.

Lui Aden nu-i fu greu să creadă asta deoarece mama lui avea o voință de fier. Singura persoană pe care nu o înfruntase niciodată fusese ticălosul lui tată vitreg.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji în privința doamnei, spuse vesel Wilkinson privind peste umăr. Lady Thornbury este cât se poate de dură.

Aden zâmbi în vreme ce Vivien își ridică privirea spre uriașul blând al lui Dominic. Wilkinson era mereu o apariție – având mult peste 1,80 metri și mare cât un hambar, cu o veche cicatrice care îi brăzda obrazul stâng și un maxilar puternic, acoperit cu țepii bărbii nerase. Bărbatul arăta ca un coșmar, dar avea o slăbiciune incurabilă pentru copii, cățeluși și orice ființă inocentă care dădea peste ceva rău.

De asemenea, era și cel mai letal dintre asasini, putând ucide un bărbat cu mâinile goale, în zece moduri diferite, și asta fără să clipească.

– Ah, mă bucur să aud asta..., se poticni Lady Vivien.

– Wilkinson, doamnă, spuse el.

Wilkinson îi conduse pe lângă bucătăria în care, la această oră matinală, nu se afla decât Peter, cel care se ocupa de spălatul vaselor. Dar chiar și Peter știa să mănuiască un pistol și, asemenea tuturor servitorilor, avea o calitate-cheie: loialitatea fanatică față de Dominic.

Când ajunseră la scările care duceau în partea principală a casei, Wilkinson se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă. După ce îi făcu semn lui Lady Vivien să urce, Aden se răsuci spre el.

– Nu cred că ne-a văzut cineva. Dar mai verifică o dată și pune-l pe Peter să fie atent, rosti el încet.

Bărbatul uriaș dădu din cap și porni înapoi pe coridor. Aden urcă două trepte odată și ajunse lângă Lady Vivien în vreme ce aceasta ezita în capul scării.

– Pe aici, spuse el, luând-o de mână.

Traversară micul hol de la intrare și se apropiară de o ușă închisă. Aden bătui o dată și o pofti în biroul lui Dominic. Se sprijini cu spatele de ușă, rămânând de pază în timp ce ea se grăbea să se arunce în brațele mamei lui.

Nu că ar fi fost cu adevărat necesar ca Aden să stea de pază. Nu aici, în sanctuarul lui Dominic. Dar asta însemna să aibă ceva de făcut și îi îngăduia să rămână la o distanță sigură de mama lui.

– Sunt atât de fericită să văd că ești teafără, auzi Vivien, în timp ce se sufoca în îmbrățișarea sălbatică a femeii mai în vârstă.

Se strânsură în brațe. Mama lui îi mângâie părul blond al lui Vivien, ținând-o lângă ea cu o afecțiune evidentă. Oricât de mult se strădui, Aden nu reuși să simtă nici măcar o urmă de gelozie. Nici măcar nu-și amintea când îl îmbrățișase mama lui ultima oară în felul acesta, sau când vădise o asemenea îngrijorare. Cu toate astea, față de Vivien se manifesta cu ușurință.

Însă Vivien nu era copilul bastard a cărui existență distruse-se viața faimoasei Lady Thornbury, mai ales că acel copil era rezultatul unei relații cu prințul de Wales, acum regentul Angliei. Ulterior, mama lui Aden petrecuse ani în șir încercând să repare răul făcut de indiscreția ei nesăbuită, ceea ce păruse să includă și ținerea fiului ei nedorit la o distanță politicoasă, în încercarea de a recâștiga încrederea încornoratului ei soț. Bărbatul rațional din Aden nu o putea condamna pentru asta, însă băiatul din interiorul bărbatului în mod evident încă o făcea.

În privința relației cu tatăl natural, de ani întregi Aden își făcuse o regulă din a-l ține pe prințul regent la o distanță politicoasă de rece, așa că bănuia că o moștenise pe mama lui din acest punct de vedere. Dar fusese singurul mod în care familia Thornbury – inclusiv tatăl și frații lui vitregi – reușiseră să facă front comun împotriva scandalului care, odinioară, zguduise familia din temelii.

În vreme ce femeile se îmbrățișau și își vorbeau cu voci scăzute, emoționate, Dominic își înalță trupul lung și subțire din spatele biroului și se apropie să-l salute pe Aden. În timp ce îi întindea mâna, pe chipul de obicei impasibil al lui Dominic apăru unul dintre rarele lui zâmbete.

– Bună treabă, Aden, rosti el. Lady Vivien pare să fie într-o stare remarcabil de bună, având în vedere prin ce a trecut.

– Da, am fost norocoși în privința asta.

Șeful lui ridică o sprânceană.

– A! Deci, n-a fost...

– Nu, a fost cruțată de această umilință, slavă Domnului. Au drogat-o, dar a fost clar că aveau instrucțiuni să nu-i facă prea mult rău. Dar nu a fost bine tratată, ceea ce îmi spune ceva.

Dominic se încruntă, iar trăsăturile lui aspre deveniră și mai sumbre decât de obicei. Iar fiindcă el arăta aproape mereu sumbru, și asta îi spuse ceva lui Aden.

– A reușit să-ți spună ceva util? întrebă Dominic.

Aden dădu să răspundă, dar îi aruncă o privire lui Lady Vivien, care încă era cuibărită în brațele mamei sale. Nu plânsese nici măcar o dată în timpul calvarului din noaptea trecută, însă acum hohotea ca un copil cu inima zdrobită, lacrimile șiroindu-i pe față. Ce naiba zisese maică-sa de-o necăjise?

Dominic se uită la cele două femei, apoi din nou la Aden.

– N-are nimic, rosti el. E doar ușurarea că este în siguranță. Un zâmbet batjocoritor îi arcui colțurile gurii. Desigur, n-ai decât să te duci și s-o iei în brațe.

– Cu tot respectul, ține-ți gura! mârâi Aden.

Dominic se mulțumi să pufnească doar. Șeful lui putea fi energic adesea, dar Aden fu iritat și de faptul că el *chiar* voia s-o ia în brațe pe Lady Vivien. Din fericire, maică-sa îl împiedică să facă un gest atât de idiot, murmurând ceva care aduse un zâmbet pe chipul înlăcrimat al fetei. O instală pe Lady Vivien pe o mică sofa aflată în fața căminului, înaintea de a catadicsi, în cele din urmă, să-l bage în seamă.

Aden se oțeli împotriva valului de sentimente care îl cuprindea ori de câte ori se întâlnea cu mama lui. Ca de obicei, admirația reticentă se lupta cu amărăciunea. Mama lui avea doar 1,50 metri și era slabă ca un țâr, însă avea o voință formidabilă în micul trup. Foarte puțini erau în stare să se opună acestei voințe atunci când ea decidea să și-o manifeste, iar Aden era convins că ar fi putut să se folosească de ea pentru a-l proteja de resentimentele tatălui său vitreg, de ura pe care o revărsase asupra copilului care reprezenta dovada vie că soția lui îl trădase, și încă nici mai mult, nici mai puțin decât cu un prinț. Doar o singură dată intervenise mama lui, când Lord Thornbury ridicase mâna la el, lovindu-l pe Aden peste față, pe vremea când avea 13 ani. Atunci, se băgase între ei și îi spusese soțului ei, cu o voce joasă și letal de amenințătoare, să nu-l mai atingă niciodată pe fiul ei.

Thornbury se întorsese spre ea cu un mârâit, însă mama lui se mulțumise să pună o mână pe pieptul soțului ei și să-l privească fix. Spre veșnica stupoare a lui Aden, bătrânul ticălos dăduse

înapoi. Ulterior, mama lui Aden nu mai menționase niciodată acest incident, iar tatăl lui vitreg, cu toate că nu contenise cu mustrările, nu-l mai lovise vreodată.

— Bună dimineața, Aden, spuse mama lui. De ce stai retras lângă ușă? Nu poți să-i dai binețe mamei tale așa cum se cuvine?

Încheie cu cel mai fermecător zâmbet al ei, dorindu-și clar să anuleze înțepătura cuvintelor.

Păcat că nu reuși.

Fără a se osteni să-și reprime un oftat, el străbătu obosit bibliotecă, pentru a o saluta pe singura persoană care încă mai avea capacitatea de a-l face să se simtă ca un școlar ciudat. De asemenea, nu se putu împiedica să nu-i arunce o privire lui Lady Vivien, ai cărei ochi somnoroși se lărgiseră surprinși. Se holbă la el câteva secunde lungi, apoi buzele ei se strânseseră într-o linie subțire, oglindindu-i iritarea.

— Sunteți fiul lui Lady Thornbury? întrebă ea.

Mama lui se uită mirată la ea.

— Aden nu ți-a spus?

— Nu. Se pare că n-a considerat că ar fi un detaliu important.

Lady Vivien se uită urât la el. „Minunat.“ Exact ce-i trebuia după o noapte lungă și solicitantă.

Maică-sa îl privi, iar el ridică din umeri, așteptându-se ca ea să facă una dintre tipicele remarci sarcastice. N-o făcu. De fapt, păru îndurerată, de parcă ar fi fost insultată.

— N-a fost intenționat, mamă, spuse el. Nu era într-o totu ade-vărat, însă el n-avea de gând să recunoască. Am fost foarte ocupați să scăpăm de niște bandiți înarmați primejdioși.

Durerea dispăru din privirea ei, iar una dintre sprâncene se ridică într-o expresie sardonică. Nimeni nu reușea să facă asta mai bine decât ea, iar el nu se putu abține să nu-i rânjească timid. Ea făcu o grimasă.

— Foarte bine, dar presupun totuși că-i poți da mamei tale un sărut. Au trecut secole de când nu te-am mai văzut.

În vreme ce el se aplecă s-o sărute, familiarul miros al apei de trandafiri îi gădilă nările. O emoție nedefinită îi făcu pieptul să se strângă, ca de fiecare dată când ea era afectuoasă cu el. Dacă ar fi fost silit s-o identifice, ar fi numit-o... regret. După ce Aden își îndreptă trupul, ea îl măsură din cap până în picioare.

- Să înțeleg că n-ai pățit nimic?

- Sunt în regulă. Doar că mă simt obosit.

Dominic se îndreptă spre șnurul clopoțelului.

- O să sun să ni se aducă niște ceai.

Aden îi aruncă o privire surprinsă.

- N-ar trebui s-o ducem pe Lady Vivien acasă cât mai degrabă posibil? N-o să mai treacă mult până va începe activitatea pe străzi.

Lumina cenușie a zorilor se insinua deja printre obloanele care acopereau ferestrele înalte.

- Oricum ar fi, îmi doresc foarte tare o cană cu ceai, se răsti obiectul disputei. Sunt sigură că 15 minute în plus sau în minus nu contează. Și sunt moartă de sete.

„Mai degrabă, ești morocănoasă“, se gândi Aden studiindu-i fruntea încruntată. Îi zâmbi, însă asta făcu ca buzele ei frumoase să capete o arcuire iritată. El cedă și se uită la Dominic.

- Atunci, care este planul? O ducem acasă în plină zi și pretindem că nu s-a întâmplat nimic? Nu cred că ar funcționa.

- Nu te agita, Aden, spuse mama lui. Firește că Vivien poate să bea o cană cu ceai și să se spele, să-și schimbe hainele.

- Ei bine, m-ai pus la locul meu, replică el.

Ochii mamei sale se îngustară privind-l, ca și cum ar fi fost pe cale să-l pună pe genunchi și să-i dea vreo două la fund. Aden se frecă între sprâncene, întrebându-se dacă ziua aceea putea deveni și mai bizară.

Din fericire, se auzi o bătaie în ușă, iar Smithwell, majordomul lui Dominic, intră în cameră. Îl salută pe Aden cu o plecăciune respectuoasă, după care se apropie de cele două femei.

- Lady Thornbury, camerista dumneavoastră a sosit cu lucrurile lui Lady Vivien. Așteaptă s-o ajute pe doamna, la etaj, în dormitorul oaspeților.

- De ce nu camerista mea? întrebă Lady Vivien părând surprinsă. Și de ce nu e mama aici?

- Am trimis-o acasă, aseară, răspunse Dominic îndreptându-se spre biroul lui. Nu avea nici un rost să rămână toată noaptea, de veghe.

Lady Vivien strânse din buze ca și cum făcea un efort să-și păstreze cumpătul.

— Și totuși, Lady Thornbury a preferat să stea, spuse ea în cele din urmă.

Stomacul lui Aden se strânse de milă la auzul durerii tăcute din vocea ei. În mod evident, nu era singurul care avea probleme cu familia. Mama lui interveni repede:

— Draga ta mamă era isterică, Vivien. Și eu, și Sir Dominic ne-am gândit că e mai bine să se ducă acasă și să se odihnească. N-a ieșit din dormitorul ei, iar noi am lansat zvonul că este răcită. Din moment ce nu putea să-și ascundă durerea, așa a fost cel mai bine.

— Da, imi imaginez, replică Lady Vivien pe un ton lipsit de inflexiuni.

Felul în care viața se scursese din ea îl făcu pe Aden să vrea să spargă ceva.

— Vino, draga mea, rosti mama lui ajutând-o să se ridice. Fata te va ajuta să te schimbi, iar Smithwell îți va aduce o cană cu ceai bun. După ce vei termina, te vom duce acasă.

Lady Vivien dădu din cap și îi îngădui mamei lui Aden s-o conducă spre ușă. Când trecu pe lângă Aden, își ridică ochii spre el, privirea fiindu-i umbrită de o tristețe obosită.

— Veți mai fi aici când mă voi întoarce? întrebă ea cu un mic tremur în glas.

Incapabil să reziste impulsului, el atinse obrazul moale ca blănița unui pisoiș, uitând pe moment de ceilalți aflați în cameră. Nu mai există decât Vivien și ce dorea ea de la el.

— Da, voi fi aici. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Vă promit că totul va fi bine.

Ea îi adresă un zâmbet tremurat, apoi îi îngădui lui Smithwell s-o conducă afară din încăpere.

După ce ușa se închise în urma ei, se lăsă o tăcere grea. Fără nici o tragere de inimă, Aden se întoarse spre Dominic și mama lui. După cum ar fi putut ghici, amândoi se uitau la el cu o curiozitate avidă. Își desfăcu brațele.

— Ce-i?

Dominic păru să zâmbească superior, iar maică-sa... își puse mâinile în șolduri și începu să bată dintr-un picior elegant încălțat.

- Ei bine, fiule, începu ea. Având în vedere că habar n-avem cine a răpit-o pe Vivien, poate că ne vei spune cum, mai exact, intenționezi să-țiții promisiunea.

Capitolul 8

Aden se gândi nemulțumit la întrebarea mamei lui. De ce făcuse acea afurisită de promisiune? Responsabilitatea lui față de siguranța lui Vivien se sfârșise de îndată ce trecuse pragul casei lui Dominic, iar orice implicare ulterioară era o idee foarte proastă. Învățase pe calea cea grea cum complicau lucrurile femeile și sentimentele lor, și la fel o făcuse și John Williamson, prietenul lui. Și John fusese responsabilitatea lui Aden, însă dăduse greș cu el, pentru că nu văzuse semnele care duseseră la un dezastru fatal.

- Aden? rosti maică-sa pe un ton întrebător.

- A fost o figură de stil, mamă. Sunt sigur că Dominic se va ocupa așa cum trebuie de această situație. Cu siguranță, nu e nevoie de mine.

Strâmbă din nas, semn sigur că era nemulțumită. Aden își îndreptă atenția spre superiorul lui, știind că Dominic avea să-l susțină. Din păcate, Dominic rămase tăcut, mângâindu-și bărbia și privindu-l cu un aer gânditor. „La naiba!“ Nu părea deloc în regulă.

- Acum, că ne-am întors la Londra, nu ai nevoie de mine să am grijă de fată, nu-i așa? se răsti Aden.

Singurul răspuns al lui Dominic fu un zâmbet vag, enervant. Trecându-și mâinile prin părul deja ciufulit, Aden se îndreptă spre cămin. Își puse o mână pe polița din marmură, iar pe cealaltă și-o sprijini în șold și privi flăcările în vreme ce se lupta să-și țină frustrarea sub control. După un minut de tăcere, se răsuci.

Dominic și mama lui așteptau răbdători, însă genul lor de răbdare semăna cu a unei haite de lupi care aștepta să se repeadă spre prada sa.

- Dominic, abia m-am întors din acea misiune infernală din Franța, spuse el. Cred că merit să mă odihnesc.

Mama lui păru surprinsă, iar el știu că nu era din cauza faptului că se referise la o misiune. Ea își petrecuse o mare parte a vieții în preajma celor mai înalte puteri din stat, așa că nu existau multe lucruri pe care să nu le cunoască despre treburile Coroanei. Ștuese de ani întregi că el era spion, la fel cum ștuese și tatăl lui vitreg. Însă Aden nu avusese niciodată impresia că maică-sa dezaproba meseria lui.

Nu, era surprinsă de faptul că Aden chiar se referise la meseria lui. Era ceva ce nu făcea niciodată.

– Ai fost rănit în misiune, fiule? întrebă ea cu voce crispată.

– N-am fost, răspunse el sec, căci nu avea nici un chef să dea explicații.

Mama lui îi acceptă vorbele fără nici un comentariu, părând ușurată.

În câteva cuvinte, Dominic îi invită să ia loc. Mama lui se așeză pe unul dintre fotoliile din piele aflate în fața biroului, în vreme ce Aden decise că preferă să rămână în picioare – mai mult din spirit de contradicție decât din alt motiv.

– Meriți să te odihnești, spuse Dominic. Dar nu sunt sigur că este cel mai înțelept lucru de făcut. Dacă nu rămâi ocupat, te vei deprima gândindu-te întruna la cele petrecute în Franța.

Aden rosti disprețuitor:

– Asta-i ridicol. Eu nu mă deprim niciodată.

Maică-sa țâțâi.

– Nu-i adevărat, dragă. Când erai copil, ai fost destul de melancolic. Nu mi-ar face deloc plăcere să te văd reluându-ți vechile obiceiuri.

Dominic dădu cu înțelepciune din cap, iar Aden nu putu decât să se uite neîncrezător la ei. Probabil că era singurul spion din istorie silit să aibă parte de o predică din partea mamei sale în vreme ce-i raporta superiorului său.

– Vă pot asigura, mârâi el, că n-o să stau acasă, ca să mă deprim.

Doar că aveau dreptate. Chiar plănuise să se încuie în apartamentul lui și să bea până nu-l mai interesa, vreme de cel puțin o săptămână. Până cu doar o clipă în urmă, gândurile negre fuseseră o parte majoră a planului său.

Dominic dădu nepăsător din mână.

– Ceea ce contează cel mai mult este siguranța lui Lady Vivien. M-am gândit mult cum să procedăm în această situație și am decis că avem nevoie de tine. Datorită situației tale, te vei putea mișca liber în înalta societate, supraveghind-o. Nimănui nu-i va trece prin cap să pună sub semnul întrebării rostul prezenței tale, ceea ce ar trebui să-ți ușureze strângerea de informații despre cei aflați în preajma ei.

El aproape că scoase un geamăt. Înalta societate. Cel mai cumplit coșmar al lui. Lady Thornbury se îndreaptă de spate.

– Te pot ajuta, Aden. Îi știi pe toți prietenii și pe toți cunoscuții lui Vivien, și pe membrii familiei sale, desigur.

De data asta, nu izbuti să-și țină gura.

– Probabil că este o afurisită de glumă, mamă.

Sprâncenele ei se arcuiră a dojană.

– Aden, controlează-ți limbajul.

El se uită urât la Dominic, hotărât să refuze. Nu avea de gând să se lase silit să dădăcească o domnișoară răsfățată din lumea bună – indiferent cât de seducătoare era acea domnișoară – și categoric nu va lucra la un caz împreună cu mama sa. Era cea mai nebunească idee pe care o auzise în toată viața lui.

Însă cuvintele i se opriră pe limbă când văzu chipul șefului său. Trăsăturile aspre ale chipului slab păreau sculptate în granit, severitatea lor fiind mai mult decât potrivită cu răceala din ochii verzi și duri precum cremenea. Dominic le îngăduia agenților săi o mare libertate de a spune ce gândesc, dar mereu se ajungea la un punct unde discuțiile se încheiau. De obicei, când arăta în felul acesta.

Oftând, Aden se trânti în celălalt fotoliu de piele din fața biroului masiv. Își simțea picioarele de plumb și nu-și dorea nimic mai mult decât să se prăbușească în pat și să doarmă o lună. Nu voia să-și asume responsabilitatea de a se ocupa de siguranța lui Vivien. De fapt, nu mai voia să se ocupe de nimeni. Nu după treaba de mântuială făcută în Franța.

– Au trecut secole de când n-am mai fost la Londra, spuse el, pentru că încă nu era gata să cedeze. Nu mai am absolut nici o legătură cu prostia asta.

– Lady Thornbury te va ajuta, spuse Dominic cu un rânjet diabolic.

– Da, fiindcă perioada mea de doliu s-a terminat deja, adăugă mama lui. Este cât se poate de firesc să ies din nou în lume, și nimeni nu se va mira dacă mă însoțești. Îi adresa cel mai victorios zâmbet al ei. Va fi minunat pentru amândoi să ne petrecem timpul împreună.

Aden își dorea să se împuște. Maică-sa îl evitase ani întregi, iar acum voia să-și petreacă timpul cu el?

– Nu mai e nimeni altcineva? întrebă el cu o voce resemnată.

Dominic clătină din cap.

– Toți ceilalți oameni ai mei sunt pe teren. Firește, voi continua să investighez răpirea, și am o serie de cunoștințe care vor fi utile în această privință. În ochii lui se oglindi o furie rece. Voi face tot posibilul să pun mâna pe ticălosul care se află în spatele acestui act revoltător. Lady Vivien nu se va mai afla niciodată în primejdie.

Aden abia reuși să-și ascundă surpriza de pe chip. Superiorul lui rareori manifesta astfel de emoții, și la fel de rar se implica direct într-un caz – mai ales în cazuri de această natură. În mod clar, ceva din situația lui Vivien îl afectase pe Dominic în mod foarte personal.

Apoi, Dominic păru să se adune.

– Dar am nevoie de ceva din interior. Un om care să se poată mișca peste tot prin lumea bună, și care să rămână în preajma lui Lady Vivien.

Se opri și schimbă o privire cu mama lui Aden. Acesta oftă.

– Și acum, ce facem?

Mama lui îi zâmbi împăciuitor.

– Vivien se pare că are încredere în tine, iar acest lucru este neobișnuit pentru ea. De la moartea dragului ei tată, cu câțiva ani în urmă, este mai degrabă rezervată când vine vorba de bărbați. Știu că are reputația de a fi tentată să flirteze, dar este total nemeritată.

„Hristoase!“ Acesta era ultimul lucru pe care Aden dorea să-l audă. El nu voia vreo legătură sentimentală cu Vivien, și nu voia ca ea să înceapă, în mod nepotrivit, să-l venereze ca pe un erou.

– Ar avea încredere în oricare bărbat ar fi salvat-o, replică el cu răceală în glas.

– Poate, rosti Dominic. Dar chiar vrei să încredințezi oricui siguranța ei? Oricine a făcut asta va încerca din nou, și cu toții o știm.

Aden își încheștă pumnul și se încruntă la șeful lui. Cei doi îl încolțiseră fără putință de scăpare, iar acum, ședeau ca doi sfînși afurisiți, așteptând răspunsul lui.

Dar luase deja o decizie. Tot ce trebuise să facă fusese să se gândească la cum fusese Vivien atunci când o găsisese – drogată, îngrozită și dureros de vulnerabilă. Ideea ca acest lucru să se întâmple din nou era inacceptabilă.

Desigur, trebuia să găsească o cale de a menține o distanță rezonabilă față de fată, din moment ce dovedise deja o stranie abilitate de a-l tulbura. Astfel stând lucrurile, avea să facă tot posibilul pentru a o proteja, însă de la o distanță sigură din punct de vedere sentimental.

Dar să o lase în calea primejdiei când ar fi putut împiedica acest lucru? „Pe toți dracii, nu!”

Se uită la ceasul de pe polița căminului.

– Nu mai avem mult timp până la întoarcerea lui Lady Vivien, spuse el adresându-i-se lui Dominic. Mă îndoiesc că ai stat degeaba în aceste ultime 24 de ore, așa că zi-mi tot ce trebuie să știu și pe cine e posibil să trebuiască să omor pentru a o proteja.

Capitolul 9

Vivien își încheștă mâna pe balustrada din stejar lustruit, coborând cu grijă scările. În sfârșit, se simțea din nou om, numeroasele locuri dureroase de pe trupul ei fiind alinate de luxul absolut a unei băi fierbinți, cu parfum de apă de trandafiri. În realitate, baia îndelungată însemnase pentru ea mai mult decât îndepărtarea murdăriei după cumplita sa aventură. O ajutase să îndepărteze și amintirile îngrozitoare ale mâinilor mizerabile pipăindu-i trupul și a terorii simțite atunci când se gândea la ce putea fi mai rău.

Când ajunse la baza scărilor, își înăbuși un căscat. Aproape amețită de epuizare, fu mai mult decât tentată să se scufunde

în fotoliul cu aspect confortabil de lângă ușa biroului și să închidă ochii pentru a adormi. Ceea ce nu voia să facă era să vorbească despre ce i se întâmplase sau cu ce s-ar putea confrunta în zilele următoare – mai ales cu Sir Dominic. Acesta avea talentul de a citi gândurile cele mai ascunse ale unui om.

Nu că St. George n-ar fi fost la fel de înspăimântător. Vivien se temea să nu-și fi dat seama că ea îi ascundea ceva, așa că era cu atât mai bine cu cât scăpa mai curând de întrebările lor bine intenționate, dar deranjante.

Smithwell îi zâmbi și deschise ușa biroului. Afișă o expresie neutră, știind că acum trebuia să înfrunte cu calm problemele, fără să-i tremure mâinile. Faptul că era necesar să-î mintă pe cei care se îngrijiseră de siguranța ei îi dădea muștrări de conștiință, dar nu avea de ales.

Însă, o clipă mai târziu, se opri în pragul ușii, surprinsă să-i găsească pe Sir Dominic, pe Lady Thornbury și pe St. George stând tolăniți și bând cafea de parcă nu aveau nimic mai presant de făcut decât să stea la taifas.

De fapt, numai St. George putea fi acuzat că stătea tolănit. Se relaxase elegant într-unul dintre uriașele fotolii de piele, cu picioarele lungi și musculoase întinse în fața lui și ținând neglijent o ceașcă de cafea într-o mână. Dar, când ea rămase în pragul ușii, privirea lui întunecată se aținti asupra ei. Stomacul i se strânse și avu ciudata impresie că el devenise instantaneu foarte atent, deși nici măcar un singur mușchi nu i se clintise pe chip.

Vivien îi adresă o tentativă de zâmbet, decidându-se să-și ignore – deocamdată – iritarea pricinuită de faptul că el îi ascunsese relația pe care o avea cu Lady Thornbury.

Salvatorul ei se ridică în picioare cu o grație fluidă. Întinse mâna și puse ceașca pe marginea biroului lui Sir Dominic, fără să-și ia privirea de la chipul ei. O uimea faptul că un bărbat atât de mare se putea mișca vădind o asemenea precizie și eleganță tăcută. Acea grație combinată cu trăsăturile lui frumoase și cu masculinitatea lui dură o făceau să roșească de parcă era o fetișcană lipsită de experiență. Pentru că nu mai exista presiunea primejdiei imediate care s-o distragă, își simți limba legată în fața lui.

„Nu fi netoată, Vivien.“ Fusese curtată de bărbați atât de frumoși, încât erau mai atrăgători decât ea, însă niciodată nu o făcuseră să se simtă stânjenită. Probabil că doar oboseala și agitația o făceau să se poarte atât de prostește acum. Și, în ciuda felului în care se agățase de el mai devreme, Vivien nu avea nici o intenție să facă o pasiune de școlăriță pentru St. George. În ciuda faptului că făcea parte dintr-o familie de vază, nu era un burlac leneș și frivol. La masa de joc, i se formaseră niște instincte ascuțite, iar acele instincte țipau că el este primejdios. De exemplu, îi venea foarte greu să-l mintă. Un alt exemplu era că simțea că îi va frânge inima dacă era suficient de fraieră să aibă sentimente pentru el.

– Lady Vivien. Cu un zâmbet cald, Sir Dominic se ridică din spatele biroului și se apropie s-o întâmpine. Arăți ceva mai bine, rosti el în timp ce o trase spre fotoliul de pe care St. George tocmai se ridicase. Vino să bei o ceașcă de cafea.

St. George se dădu îndărăt când ea trecu pe lângă el, însă umărul ei îi atinse pieptul. Scurtul lor contact îi făcu trupul să se cutremure cu o forță surprinzătoare. Se sili să nu se uite la el pentru a-i vedea reacția la acea simplă atingere.

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să beau o ceașcă de cafea, replică ea simulând o vioiciune pe care nu o simțea. Dar nu e vremea să mă întorc la Blake House?

Aruncă o privire nervoasă spre fereastră. Aproape că se luminase de-a binelea, iar vânzătorii ambulanți și toți ceilalți care se trezeau în zori probabil că erau deja pe străzi.

– Nu e nici o grabă, răspunse Sir Dominic. O să luăm micul dejun în doar câteva minute. Aveți nevoie să mâncați așa cum trebuie, altminteri vă veți îmbolnăvi. Nu trebuie să îngăduim asta tocmai acum, când v-am adus teafără înapoi.

– Dar am lipsit două zile! Îi aruncă o privire îngrijorată lui St. George. Trebuie să ajung acasă, înainte să mă vadă cineva, nu-i așa? Asta ați spus mai devreme.

St. George se apropie și o apăsă cu blândețe pe umăr, aparent dorind s-o liniștească.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Vivien. Sir Dominic s-a ocupat de toate.

Ea clipi auzindu-l adresându-i-se pe numele de botez, însă ceilalți părură să ignore această scăpare. În acest caz, bănuia că era mai bine să facă și ea același lucru.

– Nu înțeleg, îi spuse ea lui Sir Dominic. Nu riscăm să fim compromisă de un comportament atât de nesăbuit?

Vivien nu dăduse niciodată mare atenție bârfelor despre ea, dar nici nu dorea să fie compromisă.

– St. George a avut dreptate, replică Sir Dominic cu un zâmbet. Avem deja un plan pentru a explica dispariția ta.

Vivien clătină din cap, incapabilă să scape de nodul din stomac – cel care îi spunea că nu avea să fie sigură până nu ajungea acasă. Pe deasupra, simțea nevoia să stea de vorbă cu Kit, și asta foarte curând. Suspiciunile ei legate de implicarea fratelui ei mai mic deveniseră o certitudine oribilă, iar ea abia se putea abține să nu țipe de nerăbdare.

Sir Dominic își înclină capul, studiind-o.

– Ai încredere în mine, nu-i așa?

Un sentiment de vinovăție îi străpunse inima. Sigur că avea încredere în el. Fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui ei, iar după moartea acestuia, Sir Dominic intervenise adesea pentru a-i ajuta pe mama ei și pe Cyrus în orice mod putuse.

Nu că și-ar fi exprimat vreodată cu adevărat recunoștința față de el, însă neglijența lor nu-l împiedica niciodată pe Sir Dominic să-i trateze pe Vivien și pe Kit cu mare bunătate. Nu o surprinsese să afle că el organizase salvarea ei, mai ales având în vedere legăturile lui politice și resursele pe care le avea la dispoziție în Ministerul de Interne. Și presupunea că fusese foarte logic ca mama ei să apeleze la el și nu la Cyrus, care nicidecum nu fusese bun de ceva în caz de criză, dar...

Luând în tăcere ceașca de cafea, în vreme ce întrebările îi veniră în minte, se încruntă la Sir Dominic. De ce fusese adusă aici, și nu la Blake House? Și de ce Cyrus părea că nu se implicase în asta? Ca frate mai mare și cap al familiei, ar fi trebuit să conducă operațiunea de salvare. Deocamdată, nimeni nici măcar nu-i pomenise numele.

– Draga mea, ce s-a-ntâmpat?

Vocea lui Lady Thornbury o trezi din meditație. Vivien se uită la prietena ei, remarcând vag că Lady Thornbury și fiul ei aveau

aceeași privire întunecată și misterioasă, care părea să conțină miriade de secrete. O cunoștea aproape dintotdeauna pe bătrâna doamnă, dar niciodată nu-l întâlnise pe fiul ei cel mic și rareori o auzise pe Lady Thornbury pomenindu-i numele. Nu era de mirare că Vivien nu făcuse nici o legătură.

– De ce Cyrus nu se află aici? întrebă ea direct. Nu a jucat nici un rol în salvarea mea?

St. George deveni rigid ca un vătrai, iar o privire prudentă fu schimbată între Sir Dominic și Lady Thornbury.

Și atunci, ea își dădu seama. Gemând, se trânti pe spate în fotoliu. Cafeaua se vărsă peste buza ceștii, în farfurioară, amenințând să curgă pe covor. Cu agerime, St. George i-o luă din mână și o puse pe birou.

– Cyrus a refuzat să plătească răscumpărarea, nu-i așa? rosti ea, abia reușind să pronunțe cuvintele. De aceea a trebuit să mă salvați dumneavoastră.

Ceva licări în privirea lui St. George – milă, se gândi ea. Dar, o clipă mai târziu, strălucirea dispăru, fiind înlocuită de obișnuita lui expresie impasibilă.

„Cyrus a refuzat să-mi vină în ajutor. Ti... ticălosul.“ Ar fi trebuit să știe. El n-a ridicat niciodată un deget ca să ajute pe cineva. Nu dacă asta implica să cheltuiască bani.

– Nu s-a cerut nici o răscumpărare, și nici n-am primit vreo veste de la răpitori, răspunse Sir Dominic.

Vivien își îngustă ochii, fără să-l creadă.

– Atunci, de ce Cyrus nu se află aici? Își *dă* seama că am fost răpită, nu-i așa?

– Desigur. Știe ce știm și noi, rosti Sir Dominic. Pur și simplu, eu și Lady Thornbury ne-am gândit că e mai bine să rămână acasă, cu mama voastră.

– Dumnezeuule, da! exclamă Lady Thornbury. Sărmana ta mamă era așa o epavă, încât am considerat că-i mai bine ca Lord Blake să-i fie alături, pentru a o liniști.

Vivien nu se putu abține să nu pufnească, disprețuitoare.

– Îmi imaginez.

Cyrus nu avea deloc răbdare cu frecventele crize de isterie ale mamei lor, așa încât credea că nici chiar răpirea surorii sale nu ar fi contat.

O bătaie în ușă îi întrerupse, iar Smithwell își vârî capul înăuntru pentru a-i informa că micul dejun era servit. Vivien se încrunță. Nu avea nici o dorință să mănânce. Tot ce voia era să se ducă acasă și să discute cu Kit. Și cu Cyrus. Avea să afle dacă frații ei erau implicați în răpire, indiferent dacă trebuia să-i omoare pentru a le smulge această informație.

St. George o luă cu blândețe de mână și o ridică în picioare. O apucă amețeața când se ridică, fiind silită să se agațe de brațul lui. El o susținu, iar ea avu nevoie de toată voința pentru a nu se cufunda în căldura brațelor lui, dorindu-și încă o dată protecția sa. Se cutremură înfrigurată și epuizată, și copleșită de inutilitatea încercării de a pricepe ce se petrecea.

— Haide, Vivien. Trebuie să mănânci ceva, spuse St. George cu voce persuasivă.

Tonul profund al glasului său îi mângâie nervii, liniștind-o. Avu impresia că ar face orice i s-ar cere cu acea voce.

— Încetează să-ți mai faci griji și ai încredere în noi, rosti el și o împinse ușor spre ușă.

Ea își ridică privirea spre el și îi observă maxilarul încleștat, pe care răsărise barba.

— Am încredere, dar nu înțeleg ce se petrece. Nu înțeleg nimic din toate asta, spuse ea.

Ei bine, credea că înțelege ceva, dar asta nu îmbunătățea cu nimic lucrurile. Mai ales că nu putea să spună nimănui. Și, în situația asta, tânjea să-i dezvăluie totul lui St. George. Suspiciunile ei, temerile ei, ba chiar și furia ei. Iar acest lucru îi spuse din nou cât de primejdios era el pentru ea.

— Știu că e frustrant, rosti el conducând-o pe coridorul care ducea spre sufragerie. Mănâncă totuși ceva, iar apoi, putem discuta aranjamentele pentru a te întoarce acasă. Totul va fi bine, promit!

Ea își înăbuși un suspin. Era departe de a fi bine, iar ei, toți, știau asta.

În cele din urmă, întoarcerea ei la Blake House se realiză ușor. De fapt, „ridicol de ușor“ poate că era cea mai bună descriere. Lady Thornbury deja spusese că Vivien venise să stea câteva zile cu ea pentru a pregăti o vizită la țară. Dar, înainte de a pleca

la Thornbury Hall, în Essex, Vivien răcise îngrozitor și fusese silită să zacă la pat, fiind îngrijită de Lady Thornbury și de camerista acesteia. Fiindcă servitorii lui Lady Thornbury erau bine plătiți și devotați familiei, era prea puțin probabil ca minciuna să fie descoperită.

– Frații tăi, slavă Domnului, au avut amândoi bunul-simț de a păstra tăcerea, adăugase Lady Thornbury. Așa încât, cu puțin noroc, ar trebui să scăpăm basma curată. Desigur, și mama ta s-a retras în dormitorul ei, pretextând că e bolnavă.

Ideea era, după cum explicase Sir Dominic, să facă totul pe față.

– Nimeni nu-și va pune întrebări dacă Lady Thornbury te va duce acasă de îndată ce te-ai înzdrăvenit suficient pentru a putea pleca de la ea. Desigur, deoarece încă nu te simți complet bine, va trebui să stai în pat câteva zile pentru a susține povestea.

Iar pentru a fi și mai convingătoare, Lady Thornbury avea să plece imediat în Essex, vreme de câteva zile, însoțită de fiul ei cel mic, Aden. În aceste condiții, era perfect rezonabil s-o aducă pe bolnava Vivien acasă la fratele ei.

Era aproape ora 9 când trăsura familiei Thornbury opri la Blake House, în Grosvenor Square. Lady Thornbury o îmbrățișă pe Vivien.

– Nu trebuie să-ți faci griji, o dojeni în termeni afectuoși venerabila doamnă. Sir Dominic va afla ce se petrece, iar Aden te va supraveghea.

Vivien simți cum i se strânge stomacul, însă se sili să-i zâmbească slab în timp ce se retrase. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca oricare dintre bărbați să se amestece în treburile ei.

– Vă promit că n-o să-mi fac griji, răspunse ea. Sinceră să flu, singurul lucru pe care vreau să-l fac în clipa asta este să dorm. O săptămână, sper.

– Da, rămâi în dormitor cât de mult dorești. Nu uita că ai o răceală cumplită.

Ochii lui Lady Thornbury clipiră spre ea. Vivien era sigură că arăta conform rolului. Cu chipul ei palid și ochii injectați, cu certitudine părea bolnavă.

– Mulțumesc pentru tot, șopti ea îmbrățișând-o repede pe prietena ei.

Faptul că Lady Thornbury se aflase alături de ea o mișcase mai mult decât putea spune. Era prea mult să se aștepte ca propria mamă să se poarte ca, ei bine, ca o mamă. Vivien își iubea unicul părinte care-i mai rămăsese, dar își dăduse seama cu mult timp în urmă că rolul ei în familie era să aibă grijă de mama sa, nu invers.

Își puse mâna în palma înmănușată a lui St. George, degetele ei dispărând în strângerea lui. O sprijini să coboare pe caldarâm, ajutând-o să-și păstreze echilibrul și purtându-se cu ea de parcă ar fi fost la fel de fragilă precum cristalul venețian.

– Mulțumesc, dar n-am nici o intenție să cad în nas, rosti ea cu voce crispată în vreme ce el o ajuta să urce scările largi de marmură care duceau spre intrarea în casă. Am 24, nu 94 de ani.

El îi adresă un zâmbet cu adevărat fermecător, care îi tăie respirația.

– Nu sunt foarte sigur de asta, răspunse el pe un ton grav, cu toate că ochii lui străluceau de amuzament. Este de mirare că te mai poți ține pe picioare. Poate că ar trebui să te duc în brațe până în casă. Își petrecu o mână pe după talia ei, de parcă se pregătea să facă asta. N-ar fi prima dată când o fac, încheie el cu o voce joasă, tachinând-o.

Vivien se încruntă mai mult din pricina fiorului care îi străbătu trupul, decât a glumei lui blânde. Pur și simplu, nu-i putea îngădui s-o afecteze în modul acesta.

Tocmai se pregătea să-l certe când ușa se deschise brusc. Darnell, majordomul lor, apăru în prag, cu o strălucire suspectă în ochi.

– Milady! exclamă el. Slavă Domnului că ați ajuns acasă.

St. George îi aruncă o privire în semn de avertisment, în vreme ce Vivien oftă în sinea ei. În mod clar, sârmanul Darnell știa de răpirea ei. Nu putea decât să spere că povestea nu se va răspândi dincolo de majordom și de doamna Hammond, menajera, căci ei fuseseră siliți să aibă de-a face cu istericalele mamei sale.

– Mulțumesc, Darnell, spuse ea. *Răceala* mea nu mai e atât de rea, cu toate că încă nu mă simt bine.

– Într-adevăr, doamnă, replică el străduindu-se să-și recapete aplombul. Se dădu la o parte, îngăduindu-i lui St. George s-o sprijine să treacă pragul.

– Frații dumneavoastră vă așteaptă în bibliotecă, adăugă el. Împreună cu...

Ușile bibliotecii se deschiseră cu zgomot, iar Kit se repezi afară.

– Este Vivi? A ajuns acasă?

Fratele ei mic, care era cu peste 15 centimetri mai înalt decât ea, străbătu în grabă holul întunecos de la intrare și o cuprinse într-o îmbrățișare sălbatică. Rămasă fără suflare, ea scânci, dar îl îmbrățișă la rândul-i. Nu era bun de nimic, fără îndoială, însă Kit era fratele ei, iar ea îl iubea chiar dacă el nu făcea decât să dea dintr-o belea în alta.

El se trase îndărăt și se uită la ea, cu ochii lui albaștri plini de emoție. Ea văzu ușurare în ei, dar și un puternic sentiment de vinovăție, iar inima i se strânse. La 22 de ani, Kit era cu doar doi ani mai mic decât ea, dar, de la moartea tatălui lor, Vivien avusese grijă de el ca o cloșcă. Îl iubea mai mult decât orice altceva pe lume și se temea cu disperare că el nu se va maturiza niciodată suficient pentru a renunța la comportamentul nesăbuit.

– Îmi pare rău, Vivi, șopti el cu vocea sugrumată. Habar n-am avut...

– Taci, Kit, îl intrerupse ea aruncându-i o privire nervoasă lui St. George, care îi studia pe amândoi.

„La naiba!“ Trebuia să scape de el înainte de a începe să-i pună întrebări lui Kit. Se sili să-i zâmbească fratelui ei, sperând că în ochii ei se citea avertizarea.

– Dragul meu, mă simt mult mai bine. Chiar nu e nevoie de o asemenea agitație.

Nesăbuinta era numele mijlociu al lui Kit, dar, slavă Domnului, mintea îi era la fel de ascuțită ca un brici.

– Mă bucur să aflu, surioară. Cu toate astea, trebuie să spun că arăți cam ciudat. Nasul ăla al tău e la fel de roșu ca al unui marinar aflat în permisie pe țarm.

Ea îi dădu în glumă o palmă peste braț, iar apoi, se răsuci pentru a i-l prezenta lui St. George, care stătea cu brațele încrucișate și cu sprâncenele ridicate. Era clar că nu se lăsase păcălit.

Vivien își reprimă impulsul de a se uita urât la el. În loc de asta, îl trase pe Kit în față.

– Kit, aș vrea să ți-l prezint pe căpitanul St. George, fiul lui Lady Thornbury. St. George, fratele meu, onorabilul Christopher Shaw.

După ce schimbară plecăciuni formale, Kit apucă mâna celui-lalt bărbat și aproape că i-o frânse.

– Dragul meu domn, este o plăcere, rosti el entuziasmat. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru că ați adus-o pe sora mea teafără acasă.

– Nu este necesar să-mi mulțumiți, replică St. George pe o voce care conținea un avertisment. Le-am însoțit bucuros pe mama și pe Lady Vivien la Blake House.

Kit rânji și își bătu ușor nasul în semn că a înțeles. Vivien îi adresă lui St. George un zâmbet trist și ridică din umeri în semn de scuză.

St. George deschise gura, dar, orice ar fi intenționat să spună îi pieri pe buze, în timp ce privi dincolo de ea. Ceea ce ea începuse să considere a fi „expresia de războinic” apăru pe chipul lui, făcându-l să arate atent și crunt.

– Vivien, te-ai întors acasă, rosti celălalt frate, Cyrus, din spatele ei.

Ea se răsuci cu un zâmbet studiat, dar își simți gura căscându-i-se. Fratele ei mai mare străbătu cu pași fermi podeaua de marmură a holului de la intrare, părând la fel de infatuat ca de obicei. Însă ce o făcuse să încremenească era silueta îndesată, cu ochi reci, care mergea alături de el, cu toate că, în clipa aceea, ochii bărbatului păreau oricum numai reci nu. De fapt, dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi putut să creadă că era furios și că abia își reprima sentimentele în spatele comportament rusesc corect.

Își închise brusc gura în vreme ce Cyrus o sărută în treacăt pe obraz.

– Mă bucur să te văd teafără acasă, draga mea, spuse el cu o voce plată. Și uite cine a venit în vizită, mai ales pentru a se interesa de starea sănătății tale.

Rusul cu ochi reci îi apucă degetele inerte. Înainte ca ea să-l poată opri, le ridică la buzele sale ca de broască și depuse un sărut umed pe ele. Stomacul lui Vivien se revoltă, iar ea regretă micul dejun bogat de mai devreme.

– Lady Vivien, mă bucur peste poate să vă văd. Însă pare că nu vă simțiți deloc bine. Insist să vă întoarceți în patul dumneavoastră, înainte de a suferi o recădere, rosti el cu accent puternic, dar într-o engleză fluentă.

Încă făcând eforturi să-și regăsească vorbele, se uită în ochii fără viață și de culoarea noroiului ai prințului Ivan Hovanski.

Capitolul 10

Vivien își reprimă un fior când privirea lacomă a lui Hovanski trecu peste trupul ei și i se opri pe chip. Probabil că își imaginase furia lui din urmă cu câteva clipe, pentru că, în clipa aceasta, părea extrem de satisfăcut de sine, de parcă tocmai se dovedise că avusese dreptate într-o anumită privință. Îi strânse mâna, adoptând o atitudine îngrijorată.

– Sincer, scumpa mea doamnă, spuse el. Arătați foarte rău. Insist să vă retrageți chiar în clipa asta.

Își încheie impertinenta solicitare cu un zâmbet unsuros, intim, care o făcu s-o mănânce palmele din dorința de a-l plesni. Din păcate, se părea că nici măcar o lovitură zdravănă în fluierul piciorului nu reușise să-l descurajeze pe cel mai înfocat și mai nedorit pretendent al său.

Încercă să-și retragă mâna din strânsoarea lui, însă el refuză să-i dea drumul. Când un mârâit abia audibil se desluși din spațele ei, privi peste umăr și-l zări pe St. George aproape de ea și cercetându-l pe prinț cu ochi întunecați de suspiciune. Se răsuci înapoi și fu îngrozită să-l vadă pe Hovanski uitându-se și el urât la St. George, cu buzele schițând un rânjat batjocoritor.

„Minunat.“ Doi bărbați ostili având o dispută în holul de la intrare, în fața servitorilor, nici mai mult, nici mai puțin. Își smulse mâna din a prințului.

– Alteța Voastră, cât de amabil din partea dumneavoastră să ne vizitați și să vă interesați de sănătatea mea. Amabil, dar inutil. După cum vedeți, am doar o răceală rea.

El o surprinse, fluturându-și un deget jucăuș în fața chipului ei.

– A, dar răcelile rele pot deveni primejdioase dacă nu sunt tratate așa cum trebuie. Mi s-ar frânge inima dacă ați suferi o recădere. Milady, pentru binele meu, nu trebuie să vă asumați nici un risc.

Vivien se uită nedumerită la el. Hovanski se purta ca un bărbat care avea un drept asupra ei. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde îi venise ideea că o putea trata cu o intimitate atât de nepotrivită?

– Domnule, nu trebuie să vă faceți griji că sora mea se va îmbolnăvi din nou, îl întrerupse Kit cu o voce aspră. Suntem foarte capabili să avem grijă de ea.

– Christopher, nu se vorbește așa cu un prinț, se răsti Cyrus. Dacă nu ești în stare să te porți cât de cât cuviincios, poți să te scuzi și să pleci.

Kit se zbârli, gata să ia foc. Vivien păși între cei doi frați ai ei, cu fața la Cyrus.

– Kit este doar protector, Cyrus. Se întâmplă să mă simt foarte rău, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ascult o ceartă.

Deși nu era la fel de înalt precum Kit, Cyrus tot o întrecea pe Vivien cu câțiva centimetri. Se încruntă la ea, pe chipul lui ascuțit zărindu-se obișnuita expresie dezaprobatore. Gura lui fremătă în timp ce făcea eforturi să nu se răstească la ea, însă, în cele din urmă, își redobândi controlul.

– Desigur, Vivien. Nu am nici o dorință să te necăjesc. Dar aruncă o altă privire nemulțumită în direcția lui Kit. Totuși, nu era nevoie să fie nepoliticos cu prințul Ivan. Eu, unul, am fost foarte bucuros de vizita amabilă a Alteței Sale în dimineața aceasta, și extrem de recunoscător să-i accept, în numele tău, generozitatea izvorâtă din îngrijorare.

Ochii lui Vivien aproape că se încrucișară în timp ce încerca să urmărească potopul de cuvinte al fratelui ei. Acesta vorbea astfel doar când era supărat sau când făcea ceva cu care ea nu era de acord. Cyrus nu dădea doi bani pe Kit sau pe mama, sau pe ce credeau ei despre orice. Însă n-o putea face niciodată pe Vivien să se supună voinței sale, și știa asta. Deși era capul familiei de ani întregi, învățase a păși cu grijă dacă voia ceva de la ea.

Atunci, ca un tăciune trosnind în cămin, creierul ei obosit fu luminat. Hovanski se afla aici deoarece Cyrus îi ceruse să vină. Fratele ei nu făcuse niciodată un secret din faptul că dorea ca ea să-l încurajeze pe prinț să-i facă curte. Cu doar o săptămână în urmă, Vivien îl avertizase că nu va face asta nicicând, dar se pare că el alesese să ignore avertismentul ei.

O altă idee o străfulgeră, una care îi făcu stomacul să i se ridice din nou în gât. Fusese Cyrus suficient de idiot încât să-i spună lui Hovanski ce i se întâmplase cu adevărat? Dacă prințul avea această informație o putea folosi pentru a o distruge, punându-i pe fugă pe viitorii pretendenți. Deși prefera să ajungă o sărmană fată bătrână decât să se mărite cu Ivan cel Groaznic, așa cum fusese numit de către cei mai înrăiți mucaliți din înalta societate, Hovanski nu avea să priceapă asta niciodată. Părea incapabil să înțeleagă orice legat de ea, inclusiv refuzul de a se mărita cu el.

Privirea ei se repezi din nou spre prinț. El întinse iarăși mâna pentru a o lua pe a ei, adoptând o expresie de solicititudine plină de sentiment. Ceea ce îl făcu să semene și mai tare cu o broască suferind de indigestie.

Vivien făcu repede un pas în spate, scăpând de mâna lui grăsună. Se lovi de un piept dur și foarte familiar. O pereche de mâini acoperite de mănuși negre o ajutară să-și păstreze echilibrul, după care St. George îi dădu drumul și pași în față, vârându-se cu un gest firesc între ea și Hovanski. Cu câteva momente în urmă, își dorise ca salvatorul ei să plece. Acum, începea să se întrebe ce avea să facă după plecarea lui. Un gând tulburător și stingher.

– Poate că cineva va fi atât de amabil încât să mă prezinte prințului, rosti el pe un ton înșelător de liniștit.

– Mă tem, domnule, că habar n-am cine sunteți, pufni Cyrus în mod evident enervat. Din câte știu, ați putea fi lacheul lui Lady Thornbury, care mi-a escortat sora acasă.

Vivien simțea că se sufocă.

– Cyrus, încearcă să nu fii mai idiot decât ești deja. Ignoră bălbâiala revoltată a fratelui ei. Alteță, dați-mi voie să vi-l prezint pe fiul contesei de Thornbury, căpitanul Aden St. George. Domnule căpitan St. George, prințul Ivan Hovanski, membru al delegației ambasadorului rus.

St. George făcu o plecăciune impecabilă, în vreme ce prințul răspunse cu o înclinare arogantă a capului.

— Domnule căpitan, nu sunteți în uniformă, rosti prințul cu vocea grea de dezaprobare. În ce regiment sunteți?

— Regimentul de Gardă Călare, răspunse St. George politicoș. Deocamdată sunt în permisie, recuperându-mă după o căzătură urâtă de pe cal.

Vivien se încruntă. Nu-i menționase asta și, cu siguranță, nu se purtase ca un om care se refăcea după o rană. De fapt, fusese exact pe dos. Din nou, nu se putu abține să nu se întrebe cu ce se ocupa St. George în realitate.

— Ei bine, acum că v-ați făcut datoria, domnule căpitan, și ați adus-o acasă pe sora mea, sunt sigur că ați prefera să vă vedeți de treburile dumneavoastră, zise Cyrus. Nu vrem să vă reținem.

Furia lui Vivien clocoti din nou, dar, înainte de a apuca să spună ceva, Kit interveni în dispută:

— Tocmai eram pe cale să-l întreb pe domnul căpitan dacă nu ar dori niște ceai. Nu e nevoie să plecați imediat, nu-i așa? Kit se întoarse spre Vivien cu un zâmbet înflăcărat. Cu siguranță, ți-ar prinde bine o cană cu ceai, nu-i așa, Vivi? Nimic nu-i mai potrivit pentru o răceală, nu crezi?

— Nu cred deloc că-i înțelept, obiectă Hovanski. Lady Vivien are nevoie de odihnă, nicidecum să întrețină niște burlaci care n-au nimic mai bun de făcut decât să flirteze cu tinere doamne și să chefuiască prin oraș.

Până și Cyrus păru oarecum deconcertat de acea remarcă. Însă St. George afișă o expresie care reuși să pară vag enervată și ușor plictisită în același timp, iar Kit se făcu roșu ca focul, părănd gata să se ia la bătaie chiar acolo, în mijlocul holului, înainte chiar ca Vivien să fi avut șansa de a-și da jos pelerina. Îi trecu prin minte să intre în bibliotecă, să ia de deasupra șemineului unul dintre pistoalele de duel ale tatălui ei și să-i împuște pe toți. Îl apucă pe Kit de încheietura mâinii.

— Nu-mi pasă ce faceți voi. Eu mă duc sus s-o văd pe mama, rosti ea cu o voce care nu îngăduia contrazicere. Încă ținându-l pe Kit, îi făcu o reverență lui St. George. Domnule, vă mulțumesc că m-ați adus acasă și vă rog să-i transmiteți lui Lady Thornbury recunoștința și afecțiunea pe care i le port.

Cu o expresie gravă pe chip, deși în ochi i se citea amuzamentul, St. George acceptă cuvintele de rămas-bun cu o plecăciune politicoasă.

-A fost plăcerea mea, doamnă. Vă doresc însănătoșire grabnică.

Își înclină vag capul spre Cyrus și Hovanski, apoi îi adresă un zâmbet cald lui Kit, în semn de salut. Răsucindu-se pe călcăie, străbătu cu pași mari holul de la intrare, fără a încetini când Darnell se grăbi să-i deschidă ușa. După ce o închise în urma lui, ecoul absenței sale păru să reverbereze în toată încăperea cu tavan înalt. O tăcere încordată se lăsă în jurul lor, ce părea volatila și primejdioasă.

În vreme ce se răsuci cu spatele spre fratele ei mai mare și spre nedoritul lui oaspete, Vivien își spuse că nu avea să-i ducă deloc dorul lui St. George. De fapt, însăși ideea lui Kit de a-l invita pe St. George să-și petreacă timpul cu ei o făcuse să treacă printr-o stare de iritare rece. Trebuia să rămână singură cu pușlamaua de frate-său pentru a afla în ce necaz se vârâse. Și trebuia ca de acel necaz să nu știe decât ea și Kit – cel puțin până înțelegea toate detaliile.

-S-a trezit mama deja? întrebă ea.

Își dorea sincer să evite acea întâlnire, deoarece reacția obișnuită a mamei sale la orice eveniment major, fericit sau nu, era o criză de isterie. Dar nu putea îngădui ca părintele ei să sufere o clipă mai mult decât era necesar.

Kit clătină din cap.

-Nu. Doctorul Patterson i-a dat ceva care s-o ajute să se odihnească pentru că și ea e răcită. Camerista ei urmează să mă anunțe de îndată ce se trezește. O să-i spun că te-ai întors acasă.

Ea îi zâmbi recunoscătoare lui Kit, apoi le aruncă o privire lui Cyrus și oaspetelui său.

-Mă duc la mine în cameră și nu vreau să fiu deranjată tot restul zilei. Kit mă va ajuta să urc, așa că nu-i nevoie să-l abandonezi pe prinț pentru a te ocupa de confortul meu.

Abia izbuti să-și tempereze tonul cinic al vocii. Cyrus nu dădea doi bani pe confortul ei, și nici nu visa s-o ajute să urce la ea în cameră. Mai probabil, dorea s-o târască în biroul lui și să-i ceară o dare de seamă completă asupra a ceea ce i se întâmplase

în ultimele câteva zile. Singurele lucruri de care lui Cyrus îi păsa cu adevărat erau reputația lui infernal de imperturbabilă și de curată, și modul cum o afectau acțiunile familiei lui. Fratele ei mai mare nutrea ambiții politice mai degrabă extravagante, așa că, fără îndoială era îngrozit de faptul că răpirea ei ar putea avea un impact negativ asupra acelor ambiții.

Însă Cyrus, mereu sensibil la nuanțele insultei, desluși critica implicită din vocea ei. Se zbârli, gata să se apere, dar prințul interveni:

– Sigur că ar trebui să vă retrageți în pat, draga mea doamnă, spuse el adoptând un ton îngrijorat. Nu trebuie să vă gândiți nici măcar o clipă la mine sau la fratele dumneavoastră. Singurul lucru care contează este sănătatea dumneavoastră. Nu m-aș ierta niciodată dacă vizita mea din această dimineață v-ar pricinui vreun rău.

Își duse o mână la pieptul ca un butoi, părând extrem de afectat. Era o prostie, dar, dacă prințul îl împiedica pe Cyrus s-o săcâie, cu atât mai bine. Simțindu-se mai binevoitoare față de el decât ar fi fost în mod normal, îi făcu o plecăciune și îi zâmbi ușor.

– Alteța Voastră, vă mulțumesc pentru amabilitate. Vă doresc o zi bună.

Se răsuci pe călcâie, aproape prăbușindu-se de epuizare, și se îndreptă spre scări. Kit o ținu cu fermitate de braț, sunetul pantofilor lor răsunând în tăcerea din atriu. Vivien se sili să nu se uite îndărăt pentru a vedea ce făceau prințul și Cyrus. Nu putea să scape de impresia că fratele ei îi spusese totul lui Hovanski, însă aceasta era o problemă de care avea să se ocupe după ce se odihnea.

În actuala ei stare de oboseală, impunătoarea scară centrală de la Blake House părea un obstacol la fel de imposibil ca un munte înalt, acoperit cu zăpadă. Dacă fratele ei mai mic ar fi refuzat s-o însoțească, s-ar fi prăbușit grămadă pe podea. Mușchii picioarelor ei căpătaseră consistența unei șarlote apoase, așa că trebui să se încleșteze de brațul lui Kit pentru a rămâne pe verticală. În vreme ce urcau scările, fratele ei cel mic se desprinse din strânsoarea ei și o cuprinse protector de talie.

– Rezistă, surioară, murmură el. Mai sunt doar câțiva pași și ajungem.

Aruncă o privire peste umăr, iar trăsăturile lui copilărești se încrunțară.

– De ce nu-l duce Cyrus înapoi în birou pe Ivan cel Groaznic? Ce dracu' crede individul că face stând în hol și holbându-se în urma ta în felul acesta? Este al naibii de indecent.

Vivien simți furnicături pe ceafă și trebui din nou să reziste tentației de a se uita în spate. Evident, prințul decisese să nu renunțe la curtarea ei și se părea că fratele ei mai mare avea toate intențiile să-l susțină. Firește, avea să i se opună cu fermitate, dar acest lucru avea să facă viața mai dificilă la Blake House. Și, oricum, nu se putea spune că erau o familie fericită.

„Trebuie s-o iau cu începutul.“ Iar începutul era Kit.

– Ignoră-l, Kit. Nu e important acum.

El mormăi ceva, dar renunță.

– Ai dreptate. Însă de ce dracu' a acceptat Cyrus să-l primească în această dimineață, când știa că...

– Taci, Kit. Nu aici, îl avertiză ea în vreme ce ajunseră la etaj, unde se aflau camerele private ale familiei.

Îi surăse unei cameriste de la etaj, care îi făcu o plecăciune și îi adresă un zâmbet de bun venit când trecură pe lângă ea. Cotiră la dreapta și intrară în scurtul coridor care ducea spre dormitorul ei. Suspînând de ușurare din adâncul sufletului, Vivien deschise ușa și intră cu Kit pe urmele ei. Se târi spre cămin și se prăbuși pe canapeaua mică infinit de moale, tapițată cu mătase, lăsând căldura și trosnetul vesel al flăcărilor s-o învăluie.

Privirea ei rătăci recunoscătoare prin spațiul primitiv. Nu doar o dată în timpul calvarului ei, se temuse că nu va mai vedea nici odată refugiul ei favorit. Finisat în nuanțe liniștitoare de alb și bleu, accentuat de perne, draperii și cuverturi de culoarea untului, dormitorul lui Vivien fusese întotdeauna raiul ei de siguranță, care o ferea de haos și de necazuri. Unde citea în fotoliul ei, unde le scria prietenelor la elegantul birou Sheridan, unde scăpa de corvezile impuse de familia ei. Firește că îi iubea – până și pe Cyrus, într-un fel –, însă îi puneau răbdarea la grea încercare.

Uneori, Blake House i se păruse mai degrabă o închisoare decât un cămin. Dar, în acea îngrozitoare peșteră din Kent, regretase amarnic ingratitudea ei și acceptarea ușuratică a vieții ei privilegiate. Se rugase iarăși și iarăși să se întoarcă teafără

acasă, jurând să poarte orice povară era necesar. Acum, prin mila lui Dumnezeu și a lui St. George, ajunsese acasă. Era din nou vremea să-și reia responsabilitățile pe care le avea față de familia ei.

– Probabil că mama a fost îngrozită de toate astea, rosti ea desfăcându-și pelerina. Dumnezeu știe că a țipat suficient de tare când m-au scos din trăsură.

Sprâncenele lui Kit se ridicară, iar ea se crispă.

– Îmi pare rău. Sunt atât de obosită, că nu știu ce vorbesc, se scuză ea.

Sigur că mama ei fusese îngrozită. Dar o părțică din Vivien nu se putea abține să nu-și aducă aminte cum mama ei devenise un ghem urlător într-un colț al trăsurii, fără măcar a încerca s-o ajute. Spre deosebire de Lady Thornbury. Alungă din minte gândul nemilos, concentrându-se asupra fratelui ei. Kit îi zâmbi strâmb și ridică din umeri.

– Ei bine, bătrânico, nu este ca și cum ai exagera. După spusele lui Lady Thornbury, a apucat-o nebunia și nu s-a potolit până când doctorul lui Lady T. nu i-a îndesat pe gât o doză zdravănă de laudanum.

Vivien își puse pelerina la capătul canapeluței, își ridică picioarele și se cuibări pe pernele dolofane.

– Cum Dumnezeu a reușit Cyrus să-i împiedice pe servitori să afle ce mi s-a întâmplat, mai ales având în vedere că mama este într-o asemenea stare?

– A avut grijă Lady T., din nou. A avut prezența de spirit să trimită trăsura direct acasă la Sir Dominic, după răpirea ta. Scoase un fluierat ușor. Slavă Domnului că au existat ea și Sir Dominic. Nu știu ce s-ar fi întâmplat fără ajutorul lor.

– Chiar așa, replică sec Vivien.

Arătând ca și cum ar fi fost prins în timp ce punea broaște în pantofii surorii lui, Kit se așeză cu grijă pe taburetul tapițat aflat în fața măsuței de toaletă a lui Vivien.

„Da, flăcău, e vremea să-ți recunoști păcatele.“

– Oricum, după ce au calmat-o pe mama, continuă Kit grăbit, au adus-o acasă și au băgat-o direct în pat. De atunci, a rămas acolo, presupunându-se că are aceeași răceală care te-a doborât pe tine. Numai Darnell și doamna Hammond știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dumnezeule, suspină ea. Ce dezastru!

Ar fi fost un miracol dacă reușeau să treacă peste asta fără să se declanșeze vreun scandal. Din fericire, cei mai mari peste servitori fuseseră alături de familie dintotdeauna și erau foarte loiali. Vivien — care se ocupa de casă de ani întregi — se asigurase întotdeauna că erau suficient de bine plătiți pentru a garanta loialitatea lor, chiar dacă trebuise să facă economii și să pună bani deoparte pentru asta. Kit dădu compătimitor din cap.

— Știu. Dar, deocamdată, noi nu am auzit nici cea mai mică bârfă. Sir Dominic a fost foarte categoric când a explicat personalului cât de neplăcută poate deveni situația.

Îngrijorarea lui Vivien se diminuează puțin.

— Este evident că am fost foarte norocoși datorită lui Lady Thornbury și lui Sir Dominic.

Și lui St. George, desigur, dar nu avea de gând să împărtășească nimănui detaliile intime ale salvării ei, nici măcar lui Kit.

— Și vorbind de noroc, continuă ea cu voce severă, este vremea ca tu...

Se întrepruse auzind o bătaie în ușă.

— Intra, rosti ea cu glas resemnat.

Susan, camerista ei, intră în cameră cu un zâmbet de bun venit pe chip și purtând o tavă încărcată cu suficiente prăjituri, pâinici umplute și ceai pentru a hrăni jumătate din armata lui Wellington. Arătau îngrozitor de tentante, în ciuda copiosului mic dejun pe care îl luase cu puțin timp în urmă. Presupunerea că era o consecință a faptului că nu mâncase nimic două zile, exceptând niște pâine uscată și o bucată de brânză mucegăită (nu conform rețetei).

— Milady, bine ați venit acasă! exclamă Susan în vreme ce puse tava pe biroul lui Vivien. Camerista se întoarse și o cercetă din priviri, o grimasă încruntată modificându-i trăsăturile plăcute. O, sunteți trasă la față. Se întoarse iute spre Kit. Domnișorule Kit, cred că ar fi bine s-o lăsați pe doamna să se odihnească. Trebuie să se bage în pat și să doarmă, nu să stea la taclale cu dumneavoastră.

Vivien își stăpâni nerăbdarea. Susan era în familie de ani întregi și îi fusese un real sprijin în niște perioade foarte dificile.

– Mă simt bine, Susan. Poți turna ceaiul, iar apoi, te voi suna când voi dori să mă dezbrac.

Susan păru gata să o contrazică, dar în schimb turnă ceaiul și umplu două farfurii cu prăjituri și pâinici, bombănind în tot acest timp. După ce luă pelerina lui Vivien, se îndreptă spre ușă.

– Aveți 15 minute, domnișorul Kit, rosti ea cu severitate. Apoi, mă întorc s-o bag pe doamna în pat.

Kit îi răspunse cu un zâmbet cuceritor, cu gura deja plină cu prăjituri. În orice alte condiții, Vivien ar fi râs, dar, în clipa aceea, avea impresia că toți și toate scăpau de sub controlul ei. Măcar dacă ar fi putut să i se destăinuiască lui St. George. *El* ar fi știut ce să facă și cum să se descurce cu Kit. *El* ar fi...

„Încetează!“ Nu putea îngădui gândurilor ei să alunece într-o direcție atât de primejdioasă. În plus, fără îndoială că el avea să se întoarcă în curând la regimentul lui – sau oriunde se întorcea de fapt –, așa că ea trebuia să se descurce singură cu această ultimă criză. La urma urmelor, îi promisese tatei pe patul de moarte că va avea grijă de Kit și de mama, iar acel jurământ devenise fundamentul vieții ei. Adesea, era o povară apăsătoare, dar *papa* fusese cel mai bun tată din lume. Se bazase pe ea, iar ea nu avea să-l dezamăgească.

Vivien și Kit ședeau față în față, fără alte întreruperi care să-i împiedice să se confrunte cu adevărul. Și fratele ei știa asta. Cu grijă, el lăsă jos farfuria, își șterse frimiturile de pe mâini și o privi cu aceeași expresie vinovată care cerșea iertare, pe care o văzuse pe chipul lui de nenumărate ori.

Punând deoparte cana cu ceai, Vivien îl privi pe fratele ei în ochi și îi puse întrebarea care, de ore întregi, îi frământa creierul.

– Kit, cât de implicat ai fost în răpirea mea?

Capitolul 11

Chipul lui Kit deveni atât de palid, încât ajunse de culoarea laptelui covăsit. Privirea lui fugi într-o parte, căutând o scăpare

înainte de a se îndrepta din nou spre ea. Strălucitorii ochi albaștri, atât de asemănători cu ai ei, implorară înțelegere.

Stomacul lui Vivien se strânse într-un nod dureros văzând nerostita confirmare a vinovăției. Deși creierul ei pusese cap la cap faptele cu o precizie aproape matematică, inima ei sperase prostete că acea concluzie la care ajunsese nu era corectă. Ar fi trebuit să știe că nu era cazul. Dacă existau două lucruri la care Kit excela, acelea erau acumularea de datorii și intratul în belele.

Asemenea mamei lui, motiv pentru care mama și Kit erau, de obicei, foarte strâns uniți.

– O, Kit! spină ea disperată. Cum ai putut?

El se grăbi să cadă în genunchi în fața ei, apucându-i mâinile.

– Nu a fost așa, Vivi. Habar n-am avut că vei fi răpită. Nici măcar o clipă, n-am crezut că ticălosul ăla nenorocit chiar își va pune în practică amenințările. Îi strânse convulsiv mâinile. Mai degrabă aș muri decât să las să ți se întâmple ceva rău. Știi asta.

Ochii lui se umeziră și, pentru un moment cumplit, Vivien fu invadată de amintiri amare. De la moartea tatei, Kit nu mai plânsese vreodată. Vărsase multe lacrimi în acea zi groaznică, cu inima frântă de moartea iubitului său tată, iar asta aproape că îi distrusese ei inima. Jurase că el nu va mai avea niciodată motive să plângă, dacă depindea de ea.

Totuși, de data aceasta, Vivien nu știa dacă va putea repara dezastrul în care se vârase. Lăsând mânia să i se stingă – niciodată nu reușea să fie supărată pe Kit –, îl ridică de pe podea așezându-l alături de ea. Îl bătu pe spinarea largă, în vreme ce el se liniștea, așa cum făcuse adesea când el era copil. Apoi, își puse mâinile pe umerii lui și îl întoarse spre ea.

– A fost cel care ți-a împrumutat bani, nu-i așa? întrebă ea. Cel despre care am vorbit săptămâna trecută.

El își feri privirea.

– Eu... cred că da.

– Kit! îl avertiză ea.

Făcând o grimasă, el se uită în ochii ei.

– Da, sunt aproape sigur. De când ai fost răpită, am încercat să dau de el. N-am reușit să-l gășesc, așa că nu pot fi complet sigur, dar are sens. Îmi pare rău, bătrânico, zise el abătut. Nu ți-au făcut

rău, nu-i așa? Adică, nu foarte rău. Ochii lui scânteiară din nou. Te rog, spune-mi că nu ți-au făcut rău.

— Sunt teafără, rosti ea mângâindu-i absentă mâna în timp ce se gândea la cele pe care le știa deja.

Vivien simțise cu o săptămână în urmă că era ceva în neregulă cu Kit. Fusese mereu capabilă să-și dea seama de asta, la fel stând lucrurile și în cazul mamei sale. Nu că asta ar fi fost o mare provocare. Amândoi erau jucători înrăiți și mințeau foarte prost. Cu toate astea, fusese silită să recurgă la un subterfugiu neplăcut atunci când Kit refuzase să-i spună ce era în neregulă. Îi scotocise prin cameră, până găsisese chitanțe care dovedeau datorii de peste 10 000 de lire făcute la masa de joc.

Mărimea sumei o șocase, iar în clipa în care el se întorsese acasă, Vivien îl luase la întrebări. Fără tragere de inimă, Kit îi mărturisise că apelase la un cămătar pentru a-și plăti datoriile, iar vestea acelei decizii dusesse la o ceartă aprinsă. Însă, înainte ca el să se năpustească afară din cameră, îi ceruse să înceteze a se mai purta cu el de parcă era copil mic și îi spusese că va rezolva singur problema. Și, în loc să insiste s-o lase pe ea să se ocupe de cămătar, Vivien decisese că el avea dreptate. Îl răsfățase pe Kit toată viața lui și trecuse de mult vremea când el ar fi trebuit să-și asume responsabilitatea propriilor greșeli.

Însă subestimase cumplit gravitatea greșelilor lui și înclinațiile criminale ale individului de la care Kit împrumutase bani.

— Ai vorbit cu acest cămătar după cearta noastră de săptămâna trecută? întrebă ea.

— A doua zi. I-am zis că o să-și capete banii în trei zile. El a spus că îmi oferă răgaz, dar că, dacă nu-i dau atunci, familia mea va plăti prețul. Kit își trecu mâna prin părul blond ciufulit, părând să i se facă rău din pricina îngrijorării. Presupun că m-aș fi putut duce la Cyrus, dar știi cum reacționează el. Dacă nu amenință să mă exileze la țară, jură că mă bagă cu de-a sila într-un regiment de infanterie și mă expediază în India sau în vreun alt loc uitat de Dumnezeu. Cred că, de data asta, o va face. Nu că n-aș merita-o, încheie el cu amărăciune.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, răspunse ea pe un ton aspru. Ideea ca dragul și inutilul ei frățior să înfrunte primejdia și boala

pe meleaguri străine era intolerabilă. Nu-ți face griji în privința lui Cyrus sau a amenințărilor lui.

– Nu știi. Poate că e timpul ca eu să...

– Nu, Kit. N-o să fugi de asta și nici n-o să te înrolezi în armată, roști ea cu fermitate. Și nu-mi distrage atenția. De ce trei zile?

– Poftim? A, te referi la cele trei zile ca să-i dau banii înapoi. Ei bine, a fost o cursă de cai la care...

Ea își sprijini fruntea în pumni.

– Nu!

Tăcerea grea spuse ce era de spus. Dacă exista un lucru care să-i placă lui Kit mai mult decât tripourile, acela era hipodromul. Ceea ce era de așteptat din moment ce tatăl ei avusese cai pursânge, însă Cyrus îi vânduse la doar câteva săptămâni după moartea tatălui. Copil fiind, lui Kit îi plăcuse să-și petreacă vremea la grajduri și moștenise dragostea tatălui său pentru cai. Din păcate, nu moștenise și disciplina și autocontrolul tatălui.

Vivien își masă tâmplele, dorindu-și să se poată târi în pat fără să mai vorbească, și să nu vadă pe nimeni o săptămână. Însă asta n-avea s-o protejeze pe ea sau pe Kit, și nu urma să facă problema să dispară. Învățase cu mult timp în urmă că problemele trebuiau înfruntate direct, altminteri se amplificau până scăpau de sub control.

Lăsă mâinile să-i cadă în poală și își îndreptă trupul. Dacă *părea* calmă și că deținea controlul situației, ocupându-se doar de fapte, nu de sentimente, poate că avea să se *simtă* calmă și stăpână pe situație.

– Kit, cât ai pierdut cu pariul pe cal?

El păru să se chircească în sine, iar Vivien avu ciudata impresie că haina lui mulată devenise brusc cu două numere mai mare. Sub ochii ei, Kit se transformase dintr-un tânăr solid într-un băiețel înspăimântat. Inima i se opri în piept văzând că nu-i răspunde.

– Cât? Spune-mi! îi ceru ea, vorbind printre buzele înțepenite și reci.

El înghiți în sec.

– Douăzeci de mii.

Vreme de o clipă, cuvintele nu străpunseră ceața de oboseală care se părea că își găsisese adăpost permanent în creierul ei.

– Douăzeci de mii? repetă ea, propria voce părându-i-se slabă și îndepărtată. Apoi, trase anevoie aer în piept. Vrei să zici douăzeci de mii în plus față de cele zece mii pe care le datorai deja?

Când el dădu nefericit din cap, de ultima speranță a lui Vivien se alese praful. De la moartea tatei, viața nu fusese întotdeauna ușoară, dar, în ultimii câțiva ani, reușise să-i țină pe maică-sa și pe Kit departe de grijile financiare, câștigând sume consistente, ba chiar substanțiale, la masa de joc. Îi plăcea provocarea, exploatarea creierului și a abilităților ei împotriva celor mai buni jucători din înalta societate. Când se așeza să joace, putea uita de restul lumii, toată voința și toată mintea ei fiind concentrate asupra acelei bucăți de postav verde. Înfrângându-și adversarii, folosindu-și talentele, putea să exercite un oarecare control asupra haosului din familia ei, și să-și depășească parțial propria situație financiară.

Desigur, avea mare grijă să nu lase aroganța să sufoce precauția ei naturală. Când începea să piardă sume semnificative – lucru care se întâmpla foarte rar –, renunța întotdeauna. Îi plăcea jocul și îi plăcea controlul pe care i-l oferea, însă jurase, cu mult timp în urmă, că nu-i va îngădui niciodată să pună stăpânire pe ea.

Dar 30 000 de lire? Nici măcar ea nu putea câștiga atât de mult, nu într-o perioadă atât de scurtă. Vivien se simți complet și total neajutorată, copleșită de nepăsarea egoistă față de consecințe, pe care o manifestau prea adesea maică-sa și Kit.

Privi spre foc, iar sentimentele îi dispărură sub o greutate sufocantă, care se infiltra în mintea și în spiritul ei. Câmpul vizual i se îngustă până deveni cât un vârf de ac, din pricina concentrării, totul învârtindu-se în jurul unei întrebări extrem de importante. Cum Dumnezeu putea să dregă asta? Nici măcar ca ultimă scăpare, nu se putea duce la Cyrus pentru a-i cere ajutor. Deși averea familiei Blake era întru totul respectabilă, nu aveau o asemenea sumă la îndemână, mai ales că și mama avea datorii substanțiale. Ea avea o alocație, desigur, dar mereu o depășea. Doar câștigurile lui Vivien la masa de joc le îngăduiau să ascundă de Cyrus gravitatea problemei.

În plus, Cyrus disprețuia modul în care jucau Kit și mama lor, așa că n-ar fi plătit nici măcar un sfanț pentru a-i ajuta. Mai degrabă, ar fi preferat s-o vadă pe bătrână exilată la țară, și pe Kit

trimis pe câmpul de luptă, decât să plătească pentru prostia lor cu banii anevoie câștigați din ce producea domeniul lor.

Iar în clipa aceea, Vivien îi dădea pe jumătate dreptate.

– Vivi, ce... ce-i cu tine? De ce nu vorbești?

Desluși în vocea lui Kit o notă inspăimântată, tremurătoare. Încercă să-și rânduiască gândurile, încercă să-i pese de faptul că iubitul ei frățior avea nevoie cu atâta disperare de ea. Dar acea sufocantă ceață emoțională refuza să dispară. Era ca și cum cineva i-ar fi îndesat iarăși cu de-a sila laudanum pe gât. Era conștientă și înconjurată de primejdie, dar toate simțurile îi erau tocite, fiind incapabilă să gândească sau să acționeze pentru a se salva pe sine ori pe altcineva.

Fratele ei îi strânse convulsiv umărul și o zgâlțâi.

– Vivien! Ce-i cu tine?

Cu un mare și zguduitor efort, de pară ar fi rostogolit o piatră de mormânt de pe piept, Vivien își veni în fire. Furia și frustrarea izbucniră într-o explozie purificatoare, distrugând greutatea de plumb din capul ei.

– Da, Kit. Te aud, se răsti ea. Nu e nevoie să țipi la mine. Pur și simplu, încerc să gândesc.

El se smuci îndărăt, surprins de reacția ei. Ea își reprimă fără milă instinctul natural de a-l liniști. Ar fi trebuit să-l tragă de urechi, deși Kit merita mult mai mult de-atât.

Totuși, panica lui pâlî, iar culoarea îi reveni în obraji. Se ridică și începu să pășească prin cameră, picioarele lui lungi ducându-l rapid până la fereastra cea mai îndepărtată și înapoi. Îl lăsă să-și consume energia, bucurându-se de tăcere în vreme ce contururile vagi ale unui plan începură să se formeze în mintea ei.

După câteva minute în care făcu cărare în țesătura covorului ei Axeminster, Kit se opri în fața ei, părând deznădăjduit, dar în același timp resemnat. Vivien își ridică o sprânceană în semn de întrebare nerostită.

– Ai dreptate, Vivi. Am zăpăcit de tot lucrurile și este vremea să recunosc. Toate astea sunt vina mea și o să le dreg.

Ea abia reuși să-și reprime un fior la gândul că el ar încerca să repare orice.

– Și cum intenționezi să faci asta? întrebă curioasă, fără să vrea.

El își ridică bărbia ca un băiețel sfidător care recunoaște o năzbâtie prostească.

— O să plec imediat pe continent. În noaptea asta, dacă este posibil. Dacă plec, nu mai are nici o șansă de a recupera banii, așa că ticălosul vă va lăsa pe tine și familia în pace. Da, spuse el, ideea plăcându-i tot mai mult cu fiecare secundă. Asta-i soluția. Dacă dispar pur și simplu, nimeni nu mai poate face nimic. Nu-ți spun unde mă duc, iar astfel, nimeni nu va putea să vă învinovățească pe tine și pe Cyrus.

Își vârî mâna în vestă, încercând să ia o poză tragică. Probabil că, în sinea lui, se considera de un eroism romantic pentru că era dispus să se sacrifice de dragul familiei sale.

— Înțeleg, răspunse ea gânditoare. Îți dai seama, sper, că pe continent încă sunt tulburări. Mă întreb unde te vei duce și cum vei ajunge acolo.

Gura lui Kit se strâmbă în vreme ce el își frământa creierii pentru a găsi soluția. După câteva momente, ochii i se luminau.

— Mă voi duce în Egipt! Am vrut mereu să văd piramidele și să merg pe Nil.

Vivien suspină. Kit era atât de previzibil. Chiar și pe vremea când fusese copil, îi plăcuse să se lase legănat de fantezii despre mărețe aventuri orientale.

— Și cum te vei întreține?

După câteva clipe de tăcere încruntată, îi aruncă o privire sceptică.

— Ei bine, poate că voi lucra în cadrul uneia dintre acele expediții arheologice organizate mereu de câte cineva. O să mă duc la Academia Regală de Științe și voi pune niște întrebări. Aș fi un foarte bun secretar și asistent într-o expediție, nu crezi? rosti el și încheie cu un zâmbet optimist.

Vivien își masă tâmplele. Dată fiind natura exagerată a fanteziilor lui, ea nu s-ar fi mirat prea tare dacă vreă zână a grădinii ar fi zburat pe fereastră și s-ar fi oprit pe polița șemineului.

— Kit, asta nu se potrivește deloc cu planul tău de a scăpa din Anglia fără a fi detectat, nu-i așa?

Dezamăgirea îi întunecă ochii, însă doar pentru o secundă.

— Știu, începu el însuflețindu-se din nou.

– Nu! Vivien își coborî mâna. Să fugi este o idee ridicolă, iar tu știi asta. Și dispariția ta nu va rezolva problema noastră. În cele din urmă, cămătarul tău va începe să-l sâcâie pe Cyrus, care va refuza să plătească. Scandalul va fi enorm. În plus, tu nu te vei mai putea întoarce niciodată în Anglia. Îți dorești asta cu adevărat?

El păru șocat din nou, dar, măcar o dată, lui Vivien nu-i pășă. Se ridică în picioare, nevoia puternică de a face ceva făcând-o să uite de epuizare. Kit o urmări într-o tăcere îngrijorată refăcând traseul lui, mergând dintr-un capăt în celălalt al camerei.

După câteva minute, contururile vagi ale planului ei se clarificară. Era riscant, chiar nesăbuit, iar fiecare pas trebuia gândit bine înainte de a acționa. Consecințele descoperirii puteau fi cumplite, dar ce alternativă avea? Chiar și fără paiele pe foc puse de recenta ei dispariție, reputația lui Vivien ajunsese tot mai mult sub lupă. Unii considerau „destrăbălare“ pasiunea ei pentru jocul de cărți și nu mai era mult până s-o categorisească și pe ea astfel. Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să-și păstreze reputația intactă și să fie în siguranță, și să-l salveze pe Kit de închisoarea datornicilor.

Se opri în fața fratelui ei.

– Kit, cât trebuie să-i plătești acestui individ pentru a împiedica alte acțiuni punitive din partea lui?

El își frecă bărbia.

– Presupun că patru sau cinci mii de lire ar fi suficiente.

Ea suspină.

– E o diferență substanțială. Cât? Patru sau cinci?

El se strâmbă.

– Patru ar trebui să fie îndeajuns. Nu este tocmai dispus să aibă încredere în mine, dar ceva e mai bine decât nimic.

– Și, dacă reușim să-i dăm acești bani într-o săptămână, ești sigur că nu se va mai duce la Cyrus?

– Da, rosti el părând tot mai sigur cu fiecare secundă. Sunt sigur că nu se va duce. Dar cum vom găsi o sumă atât de mare? Ochii lui se rotunjiră brusc. N-o să pariezi pe un cal, nu-i așa, Vivi?

– Nu fi idiot, spuse ea așezându-se alături de el pe micuța canapea.

El rânji strâmb. Furia ei păli, devenind inutilă, dat fiind faptul că, din atât de multe puncte de vedere, nu era întru totul vina lui

Kit. Toată viața lui, fusese cumplit de răsfățat, iar faptul că fusese un băiat atât de frumos, cu o fire atât de blândă nu ajutase cu nimic. Numai Cyrus ceruse mai mult de la fratele lui, dar nemulțumirea lui fățișă nu făcuse decât să le determine pe Vivien și pe mama lor să-l răsfete pe Kit și mai tare. Acum, desigur, suportau consecințele, însă lamentările nu erau de nici un folos.

— În familia noastră, tu ai fost întotdeauna cea care a avut creier, surioară. Dar tot nu înțeleg de unde vom scoate chiar și suma asta.

— Se întâmplă să am un plan. Balul anual Darlington va avea loc vineri. Știi cât de mult se joacă la acel eveniment anume. Cu puțin noroc, pot câștiga banii necesari pentru a-l ține pe cămătarul tău la distanță.

Pe deasupra, Vivien putea apela la mica sumă pe care reușise s-o pună deoparte din câștigurile ei. 2 000 de lire nu însemnau foarte mult, însă, dacă izbutea să câștige cel puțin alte două la masa de joc, aveau să fie în siguranță deocamdată. O ucidea gândul de a arunca pe o datorie prostească, nesăbuită banii ei câștigați cu grijă, dar siguranța și reputația lor primau. Kit se încrunță.

— Și apoi ce? Abia dacă este o fărâcă din ce datorez.

— O să ne facem griji în legătură cu pasul următor după bal.

Vivien încă nu era gata să discute partea următoare a planului ei. Era atât de riscantă, încât nu se îndoia că până și Kit avea să obiecteze. Era mai bine să-l pregătească pas cu pas.

— Dacă spui tu, Vivi, rosti el neîncrezător.

— Iar tu n-o să mai joci cărți, n-o să mai pariezi pe cai și de fapt pe nimic altceva. Vorbesc serios, Kit, zise ea adoptând un ton amenințător.

El își duse o mână la inimă, părând foarte solemn.

— N-o s-o fac, Vivi. S-a terminat. Dacă vrei cu adevărat să știi, află că m-am săturat și am obosit să duc o astfel de viață. Mi se pare atât de... se opri el lăsând cuvintele în aer și ridicându-și palmele într-un gest neajutorat.

— Inutilă? întrebă ea cu voce moale.

— Da.

Ea îi luă mâna.

— Știu, dragă. Este vremea să te maturizezi.

El dădu rușinat din cap.

– Pur și simplu, nu știu cum să rezolv asta.

Ei i se strânse inima în piept.

– O să ne dăm seama mai târziu. Dar am nevoie să faci ceva.

El dădu însuflețit din cap.

– Trebuie să te duci la acest cămătar, spuse ea, și să-i zici că îi vei plăti cel puțin patru mii de lire până sâmbătă, iar restul banilor, în decurs de o lună.

– Da, așa o să fac. Totuși, nu știu dacă mă va crede.

– Spune-i că Lady Vivien Shaw își dă cuvântul că banii vor fi înapoiți. Nu mi-am încălcat niciodată cuvântul în privința unei datorii, și n-am intenția să o fac acum.

Dacă era necesar, avea să-și vândă bijuteriile.

Kit dădu din cap.

– Și cu mama cum rămâne? Cyrus se plânge și de datoriile ei. După ce ai fost răpită, a certat-o pentru asta. Pe mama au apucat-o istericalele și i-a zis că totul era din vina lui. Că, dacă i-ar plăti datoriile, totul ar fi în regulă.

Vivien își masă tâmplele, care îi bubuiau, sigură că durerea de cap se instalase permanent în interiorul craniului ei. Nu pentru prima oară, se întrebă dacă mama sa, Cyrus sau chiar și Kit se gândeau măcar vreodată la ea. Nu credea.

– Nu mi-am dat seama de asta, răspunse ea obosită. Săptămâna trecută am atenționat-o să nu mai cheltuiască atât de mulți bani, dar este ca și cum ai încerca să convingi un țânc să nu plângă când își julește un genunchi.

– O să vorbesc eu cu ea, se oferi Kit. N-ar trebui s-o faci tu. Nu având atâtea pentru care să-ți faci griji.

Vivien se ridică, nerăbdătoare acum să scape de Kit. Să scape de toate necazurile din viața ei. Își acoperi ochii cu o mână și, pentru o secundă, imaginea lui Aden St. George răsări din întuneric. Vreme de o clipă trecătoare, inima ei plânse după forța și protecția pe care le găsisese în brațele lui.

– Vivien? Te simți bine?

Ea lăsă mâna jos și se sili să zâmbească.

– Mă simt bine. Doar că sunt obosită. O să vorbesc cu mama în după-amiaza asta, după ce dorm puțin. Strâmbă din nas spre el. Nu suport gândul de a avea de-a face cu ea în clipa asta, ceea ce presupun că înseamnă că sunt o fiică foarte rea.

Kit o strânse cu sălbăticie la piept.

– Ești cea mai bună fiică și soră pe care și-o poate dori cineva. Nici unul dintre noi nu este nici pe departe la fel de deosebit ca tine.

Ea râse ușor.

– În clipa asta, înclin să-ți dau dreptate. Acum, dispari, Kit. Ne vedem diseară, la cină.

Fratele ei se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se uită la ea.

– Totul va fi în regulă, nu-i așa, Vivi?

Ea auzi rugămintea pe care o auzise de o mie de ori de la moartea tatălui ei. De o mie de ori, mama și Kit veniseră la ea, cerându-i să îndrepte lucrurile.

– Da, spuse ea, așa cum făcea întotdeauna. Totul va fi bine.

Dar, de data asta, nu putea să fie la fel de sigură. De data asta, dacă nu era foarte atentă și foarte iscusită, puteau să piardă tot ce se luptaseră să protejeze în acești ani lungi.

Capitolul 12

Aden se încruntă la majordomul mamei sale, descurajând repetatele încercări ale individului de a-l face să intre din hol în salon. Nu avea nici o intenție de a se face comod, și nu avea nici o intenție de a o lăsa pe maică-sa să creadă că se simțea bine când o vizita în Duke Street. Exista un singur motiv al prezenței lui aici – Lady Vivien. Ea avea să participe la balul familiei Darlington, ceea ce însemna că și el va participa. Trecuseră ani întregi de când nu mai onorase cu prezența sa un astfel de eveniment și, pentru că își exprimase foarte clar disprețul față de înalta societate, Aden avea nevoie de un pretext pentru a depăși aversiunea lui față de această lume.

Pretextul era că o însoțea pe mama sa văduvă, fiind fiul risipitor întors acasă pentru a-și îndeplini îndatoririle filiale.

Și, oricât de mult îl deranja să recunoască, avea nevoie de ajutorul mamei lui. Aden putea recita din memorie orarul vapoarelor, mișcările trupelor franceze și posibilele rute de scăpare ale

tuturor spionilor din Europa, dar nu reușea cu nici un chip să priceapă cabalisticele relații sociale ale aristocrației britanice. Se îndepărtase de această lume cu mult timp în urmă și doar meseria lui l-ar fi putut face să se întoarcă. Cu puțin noroc, șederea lui avea să fie scurtă și fără să ofere ocazii de a ajunge în situații jenante.

Cum ar fi aceea de a se întâlni cu tatăl lui natural. Când se întâlniseră înainte ca Aden să intre în armată, iar apoi, în serviciul secret, prințul regent îl salutase cu cordialitate prefăcută, părând să nu fie conștient de bârfele avide și pline de răutate care erau șoptite în spatele evantaielor fluturânde și în sălile de joc. Cu toate astea, Aden își amintea prea bine fiecare incident umilitor. Nu fusese mult mai bine nici pentru mama lui, care avusese de suferit atât din pricina bârfelor aristocrației, cât și a furiei mocnite a soțului ei ofensat. Spre meritul ei, îndurase totul cu o demnitate și o grație pe care Aden nu putuse decât să le admire, chiar dacă fără tragere de inimă.

Își scoase ceasul pentru a vedea ce oră este. Din nou. Privirea lui se opri asupra majordomului care oftă compătimitor, deplângând în mod evident întârzierile inevitabile ce precedau sosirea sexului frumos.

Reținându-și un neașteptat hohot de râs, Aden se sprijini de stâlpul de la baza scârilor, lăsându-și mâna înmănușată să urmărească absentă modelul complicat al sculpturii balustradei. Își relaxă umerii și lăsă tensiunea să i se risipească din trup. Avea să fie o seară lungă și chinuitoare. Fără îndoială că aveau să fie multe seri lungi și chinuitoare în următoarele câteva săptămâni, așa că era mai bine să se obișnuiască totuși cu ideea.

Plictisindu-se tot mai tare, își lăsă privirea să rătăcească. Discreta eleganță a micii, dar frumos mobilatei case de la oraș a mamei sale îl surprinsese, fiind obișnuit cu opulența sufocantă a casei din Berkeley Square a familiei. Fusese silit să viziteze uriașa clădire cu un an în urmă, pentru a aduce un ultim omagiu după moartea bruscă a lui Thornbury. Acea experiență îl făcuse să-l furnice pielea. Din fericire, mama lui Aden se mutase curând după aceea, lăsându-i casa din Berkeley Square lui Edmund, fiul cel mare și moștenitorul, și fratele vitreg al lui Aden.

Edmund nu era un soi rău. Se purtase mereu față de Aden cu o amabilitate distantă, invitându-l să stea în casa familiei ori

de câte ori Aden se afla la Londra. Însă Edmund putea fi și nesuferit de infatuat, și părea să nu poată uita niciodată că fratele lui vitreg nu era cu adevărat un Thornbury. Cu cât familia vedea mai puțin proverbiala oaie neagră, cu atât mai bine, din punctul de vedere al noului conte. Iar Aden era întru totul de acord.

– Aden, de ce aștepți în hol? Cu siguranță Patterson nu te-a neglijat, nu?

Vocea cultivată a mamei lui pluti în jos din capul scărilor. Ridicându-și privirea, el o studie în vreme ce ea cobora. Cu toate că nu mai era tânără, nimeni nu se putea îndoi de frumusețea care fusese cândva. Încă avea o grație și o eleganță care le făcea de rușine pe multe femei mai tinere. Doar de aproape, când puteai zări ridurile din jurul ochilor și al gurii, precum și firele cenușii care înspicau părul ca pana corbului, îți dădeai seama de vârsta ei.

Iar când un observator atent se uita în ochii ei negri, era posibil să remarce tristețea și o anumită oboesală pricinuită de prea multele greșeli făcute în tinerețe. Greșeli care nu puteau fi niciodată uitate sau iertate, în orice caz nu de către persoana care conta cel mai mult – soțul ei.

– Bună seara, mamă, rosti Aden lăsând întrebarea ei fără răspuns.

Căpătase cu mult timp în urmă obiceiul de a nu-i împărtăși părerea lui nici măcar față de lucruri banale. În consecință, acesta devenise un tipar în relația lor – o distanță politicoasă, pe care nici unul din ei nu părea dornic s-o depășească. Cu toate astea, el bănuia că, în ultima vreme, pe ea o deranjau hotarele stabilite de comun acord, ceea ce îl surprinse într-un mod neplăcut.

Ea ajunsese la baza scărilor și se opri privind-l în ochi. Ușoara încruntare a trăsăturilor ei rafinate combinată cu privirea cercetătoare încă aveau puterea de a-l neliniști.

Rezistând nevoii de a trage de cravata prea strânsă – Dumnezeu, detesta să le poarte! –, o privi la rându-i, în cele din urmă ridicând ironic o sprânceană. Ea cedă, dar nu înainte de a-și da ochii peste cap.

– Nu dorești un brandy înainte de a pleca? întrebă ea lăsându-l să-i deslușească nota de exasperare din voce.

– Mulțumesc, nu, răspunse el. Apoi, se înmuie, coborând puțin garda. Și, da, Patterson s-a agitat pe lângă mine cum a putut mai bine. Poți fi liniștită în privința asta.

Ea făcu o grimasă, în vreme ce îl luă de braț.

– Mereu, ai fost cel mai încăpățânat dintre copiii mei, să știi. Întotdeauna m-am întreat de unde ai căpătat această trăsătură.

– Fără îndoială, mi-a fost transmisă de dragul meu tată.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, o ușoară roșeață colorându-i obraji. Acest lucru îl surprinse și simți o zvâcnire de vină în piept. În timp, mama lui își crease o armură împotriva insultelor și a bârfelor, mai ales a celor care conțineau referiri la relația ei cu prințul regent. Dar, în anul de văduvie, cu ea se petrecuse o schimbare graduală, ca și cum ceva ar fi creat o breșă în detașarea ei ironică. Aden nu știa cum să se poarte cu această femeie atât de asemănătoare cu mama pe care o știa el, dar totuși altfel.

– Mamă... începu el o propoziție pe care nu știa cum s-o termine.

Ea își apăsă mâna pe interiorul cotului lui.

– Nu contează, dragă. Înțeleg.

Bine că înțelegea cineva, fiindcă el nu reușea.

Patterson le făcu o plecăciune când plecară, iar un moment mai târziu, Aden o instalase în trăsura lui și urcase și el. O tăcere neplăcută făcea ca atmosfera să fie apăsătoare, tăcere pe care era evident că mama lui nu era înclinată s-o rupă. Cu toate astea, abia în Park Lane el se gândi că drumul până la reședința Darlington avea să pară nesfârșit dacă el nu făcea ceva care să alunge tensiunea.

Nu era de mirare că își evita familia. Capitulă, cel puțin deocamdată.

– Îți sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi-l dai în această seară. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut decât să faci pe dădaca pentru mine și Lady Vivien.

Sprâncenele ei se arcuită, apoi buzele i se despărțiră într-un zâmbet generos, care-i lumină trăsăturile frumoase. Acel zâmbet stârni un val de amintiri – amintiri frumoase, de pe vremea când el era încă băiețel, iar ea încă îl iubea. De dinainte ca ea să ajungă să-l considere un motiv de rușine, nu unul de mândrie și afecțiune.

– Sunt încântată să vă pot ajuta, spuse ea. Nu pot decât să-mi dedic multe ore pe zi vizitelor, cumpărăturilor și scrierii corespondenței. De când fratele tău a preluat proprietățile, am prea puțină treabă serioasă care să mă țină ocupată.

El își putea imagina prea bine. Mama lui se ocupase perfect de administrarea proprietăților Thornbury și de personalul acestora, proprietăți care includeau casa din Londra, două conace mari aflate la țară și o casă de vânatoare din Kent.

– De ce te-ai mutat din Thornbury House? întrebă el curios. Sunt sigur că Edmund și Elizabeth te-ar fi făcut să te simți bine acolo. Și știi că ți-e dor de copii.

Spre deosebire de multe femei din înalta societatea, mama lui îi iubea pe cei doi băieței ai lui Edmund și pe copiii surorii vitrege a lui Aden. Având în vedere relațiile reci cu propriii copii, devotamentul fățiș al mamei lui față de nepoții ei era oarecum surprinzător.

– Așa e, rosti ea suspinând. Dar copiii și nepoții nu pot deveni centrul vieții cuiva. În plus, cu toate că n-ar spune-o niciodată, cumnata ta nu s-ar fi putut simți în largul ei cu mine acolo. Elizabeth este ca o violetă care se închide, și n-are nevoie ca eu să mă uit peste umărul ei.

Aden se gândi vreme de câteva momente la cuvintele ei – și la ce se afla dincolo de ele.

– Îmi pare rău, *mamma*, rosti el.

Ochii ei se rotunjiră. Nu-i mai spusese *mamma* de ani întregi, și nici nu-i stătea în obicei să-și exprime compătimirea față de ea. Aden o surprinsese și se surprinsese și pe el.

– Mulțumesc, fiule, șopti ea cu vocea răgușită de emoție.

– Da, ăă... cu plăcere, zise el simțindu-se ciudat.

Dumnezeule, cât ura complicațiile sentimentale! Privirea ei deveni mai pătrunzătoare, iar atitudinea i se schimbă într-o clipită.

– Spune-mi totul! rosti ea cu asprime. Ce ai făcut pentru a o proteja pe Vivien și ce speri să obții în seara asta?

Recunoscător pentru schimbarea subiectului – și pentru agerimea minții mamei lui –, Aden fu mai deschis decât de obicei. Nu că mama lui nu știa exact ce meserie avea. Doar că el nu era

obișnuit să discute despre asta cu nimeni din afara serviciului secret. Și mai ales cu mama lui.

– Am pus să fie urmărită. De la distanță, desigur. Nu vrem să afle cineva. Cu puțin noroc, răpitorii s-ar putea să apară mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Atunci, vom putea să-i urmărim și să ajungem la cel care a pus la cale complotul.

Ea păru îngrijorată, dar el flutură liniștitor din mână.

– Nu e nevoie să-ți faci griji. Dacă cineva încearcă să pună mâna pe Lady Vivien, oamenii mei vor fi suficient de aproape pentru a împiedica asta.

Dominic îi dăduse mână liberă să aleagă oamenii pe care îi dorea pentru a-l ajuta. Aden se limitase la un număr mic, ca să reducă complet riscul de a fi detectați – așa că erau doar doi agenți pe care Dominic fusese de acord să-i recheme la Londra, plus doi dintre oamenii lui Dominic. Ceilalți agenți făcuseră posibil ca Aden să-și poată dedica timpul depistării bandiților responsabili pentru răpirea ei, plus că le datora beneficiul suplimentar de a nu mai trebui să se mai afle în calea lui Vivien.

Dar, în ciuda zilelor lungi și a nopților și mai lungi în care umblase prin lumea rău-famată a Londrei, nu izbutise să adune decât câteva frânturi de informații utile. Nu se apropiase prea tare de cel care plănuiise de fapt răpirea și de ce.

Iar asta îl silise pe Aden să iasă din umbră și să intre în lumina înăbușitoarelor săli de bal ale înaltei societăți, plasându-se direct pe orbita lui Vivien. La acest gând, începu să mârâie adânc în sinea lui satisfacția, ceea ce fu mai mult decât o avertizare serioasă.

– Pare să se simtă bine? întrebă mama lui. Abia m-am întors la Londra, în dimineața asta, așa că n-am văzut-o încă.

– Pare să fie în regulă și manifestă o precauție satisfăcătoare, mă bucur să spun. Lady Vivien și-a părăsit casa doar de două ori în ultimele două zile. O dată, pentru a merge la librăria Hatchards, iar a doua oară, ca să se ducă în Bruton Street, pentru a-și vizita croitoreasa. În ambele cazuri, a fost însoțită de un lacheu foarte mare și de camerista ei.

– Vivien a fost întotdeauna o fată foarte deșteaptă.

„Deșteaptă“ nu era un cuvânt pe care alții îl foloseau pentru a o descrie. Aden își făcuse un scop din a afla cum o considerau alții, mai ales bărbații. „O tipă pe cinste“, „o bucățică fermecătoare“,

„o cochetă nesăbuită“ și „destrăbălată“ fuseseră descrierile care ieșiseră de pe buzele mai multor gentlemeni din cele mai scumpe tripouri și cafenele ale Londrei. Furia făcuse să i se încordeze toți mușchii când auzise acele descrieri insultătoare, dar se silise să nu reacționeze. Reputația ei nu era confirmată de experiența pe care el o avusese cu ea, însă nu putea îngădui ca asta să-i întunece judecata.

Cum de dobândise această reputației era un mister, deși el bănuia că avea legătură cu succesul ei la masa de joc. Nici un bărbat nu era încântat să piardă în fața unei femei, și mai ales a unei femei frumoase și tinere.

– Ce părere ai despre frații ei? întrebă el.

Mama lui clipi, uimită de brusca schimbare a direcției.

– Ei bine, Kit – Christopher – este un băiat fermecător, dar mult prea nesăbuit. Este pentru totdeauna pe lista neagră a lui Cyrus și mă tem că îi pricinuieste lui Vivien multe neazuri. Atât ea, cât și Lady Blake se tem că fratele cel mare își va pierde răbdarea cu Kit și îl va sili să se apuce de ceva.

Aden se încruntă.

– Și ce-ar fi în neregulă cu asta?

– Kit e mult prea tânăr. Abia dacă a depășit vârsta copilăriei.

– Din câte înțeleg, are peste douăzeci de ani. Iar dacă Lord Blake dorește ca fratele lui să se maturizeze, milităria este foarte indicată în acest scop.

Mama lui oftă.

– N-ai cum să înțelegi.

– Ai dreptate. Nu, nu te deranja să-mi explici, rosti Aden fluturând din mână. Aproape că am ajuns la Darlington House. Vorbește-mi, în schimb, despre Cyrus, Lord Blake.

– L-ai cunoscut. Este un infatuat. Insuportabil de încrezut și dedicat exclusiv carierei politice pe care speră s-o realizeze, răspunse ea cu o grimasă de neplăcere.

– A! Asta ar explica de ce Hovanski se afla la Blake House, zilele trecute. Prietenia cu un prinț rus bogat și influent ar reprezenta un mare avantaj pentru un bărbat cu ambiții politice.

Mama lui păru surprinsă.

– Se afla acolo acel om îngrozitor, când ai dus-o pe Vivien acasă? Nu mi-ai spus.

– Nu ți-am spus?

– Aden, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi zici totul.

El ridică din sprâncene.

– Nu chiar totul, mamă.

Ea se încruntă.

– Aden... începu ea cu o voce amenințătoare.

– Da, înțeleg. Iartă-mă. Nu eram sigur ce însemna prezența prințului la Blake House, într-un moment atât de delicat. Mi s-a părut ciudat.

– Ce căuta acolo? vru ea să știe.

– Venise pentru că își făcea griji pentru Vivien, fiindcă auzise că nu se simțea bine.

Însă Aden nu credea asta. De fapt, ar fi fost dispus să parieze 100 de lire pe faptul că Lord Blake îi spusese lui Hovanski despre răpirea lui Vivien. De ce ar fi făcut asta era un mister, dar Aden nu avea încredere în rusul sarcastic cu trunchiul ca un butoi și nu-l dorea nicăieri în apropierea lui Vivien.

– Dumnezeuule mare! exclamă mama lui. Vivien nu-l poate suferi pe Hovanski. Era ultimul om pe care și l-ar fi dorit acolo.

Stomacul lui Aden se relaxă puțin la auzul veștii.

– Ți-a spus ea asta?

– Ei bine, nu în atât de multe cuvinte. Vivien este o fată plină de viață și încântătoare, dar e și surprinzător de reținută. Nu-și împărtășește ușor gândurile și sentimentele, și niciodată în public. Dar am urmărit-o cum se poartă cu prințul. Manierele ei sunt mereu impecabile – Vivien n-ar putea fi niciodată nepoliticoasă –, dar îmi dau seama că îi displace prezența lui. Îl evită orî de câte ori este posibil.

Aden se încordă.

– I-a făcut avansuri necuviincioase?

Ea se încruntă privind în poală, în mod evident gândindu-se intens.

– Nu cred, rosti ea în cele din urmă, dar el este foarte insistent. Prinții pot fi așa, să știi, încheie ea cu o notă amară în glas.

Aden se luptă să-și reprime un val de mânie, dar nu-și dădu seama dacă fusese stârnit din cauza lui Vivien sau a mamei lui.

– Pricep. N-am avut deocamdată timp să-l investighez pe prinț, dar o voi face.

Ochii ei sticliră de curiozitate.

– Pe cine ai investigat?

El îi zâmbi ironic.

– Pe membrii familiei lui Lady Vivien. Aproape întotdeauna, familia este implicată.

– Serios, Aden, mă indoiesc...

– Mamă, destul, o avertiză el în vreme ce trăsură se opri. Am ajuns. Îți sugerez să continuăm discuția într-un cadru mai intim.

O auzi murmurând „ingrozitor băiat“, în timp ce o ajută să coboare pe stradă, și nu-și putu reține un rânjel. Ignorându-l, ea urcă scările și intră în Darlington House. Aden uitase cât de amuzantă putea fi mama lui. Era o femeie inteligentă, spirituală, care mereu îl provoca în rarele ocazii când se afla în compania ei. Aproape că regreta toate ocaziile pierdute pentru ei, șansele ratate de a deveni cu adevărat prieteni. Aproape.

O ajunsese din urmă la intrarea în casă și îi dădu pălăria și peleri-na lacheului care aștepta. Ea își petrecu mâna pe după brațul lui.

– Ești gata să intri în vizuina leului? murmură ea.

El se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

– Mamă, sunt spion. Zău, cât de rău poate fi?

Ea scoase un hohot de râs sugrumat.

– Fiule, habar n-ai tu. De ce crezi că Dominic se aventurează foarte rar în societate? Acești oameni sunt cu adevărat cumpliți.

– Mă faci să tremur în cizme. Sau, mai bine zis, în afurisiții de pantofi de dans.

Ea râse din toată inima în timp ce-l conduse prin impunătorul hol de marmură pentru a-și întâlni gazdele. Aden avea doar o amintire neclară a lordului și a lui Lady Darlington, din scurta perioadă pe care o petrecuse la Londra înainte de a se înrola în armată, însă, în mod clar, Lady Darlington păru să-și aducă aminte de el. Se agită pe lângă el ca o cloșcă, exclamând cât de încântată era să fie prima gazdă care să-l primească pe Aden la întoarcerea lui. El se strădui să nu scrâșnească din dinți, mai ales când ea promise – sau amenință – să-l prezinte ficelilor ei nemăritate.

– Clarissa și Eunice sunt cele mai fermecătoare și cele mai ascultătoare fete din înalta societate, spuse ea cercetându-l cu o privire lacomă. Știu că îți vor plăcea mult. Și sunt și dansatoare

splendide. O să am grijă să le zic să-ți păstreze cel puțin două dansuri, căpitane St. George. Vei fi încântat de fetele mele, te asigur.

Lord Darlington era doar o idee mai puțin alarmant decât soția lui, scuturându-i mâna lui Aden și invitându-l zgomotos la casa lui de vânatoare din Lincoln, pentru o săptămână de tras cu arma.

– Este cea mai confortabilă căsuță de vânatoare pe care ai văzut-o vreodată, bubui Lord Darlington cu vocea lui veselă. Tatăl tău, Lord Thornbury adică, rosti el făcând grijuliu distincția, obișnuia să vină în vizită în fiecare sezon, împreună cu prieteni comuni. În fiecare an, fără excepție. Era practic un ritual, să știi. Le iubim pe doamne, dar, din când în când, un bărbat trebuie să-și ia un răgaz de la viața de familie, nu-i așa, draga mea? Încheie el, făcându-i ostentativ cu ochiul soției lui.

Lady Darlington, care arăta de 50 de ani când avea o zi bună, lovi cu evantaiul brațul soțului ei și chicoti ca o servitoare nepriecută. Hohotul de răs al lui Darlington se auzi ca un răget, după care îl lăsă pe Aden în pace, dar nu înainte ca Lady Darlington să-i invite pe Lady Thornbury și pe Aden să-și petreacă împreună cu ei Crăciunul, în Somerset.

– O idee genială, draga mea. Darlington păru foarte surprins de propunere. Sunt sigur că fetele vor fi grozav de încântate să-și petreacă sărbătorile cu St. George. Sunt niște fetițe atât de vesele, că te vei distra pe cinste. Și nu uita, strigă el în vreme ce Aden și mama lui încercau să scape, te aștept să vii și o săptămână la vânatoare. L-am invitat pe fratele ăla al tău de nenumărate ori, iar el mă refuză mereu. Dar, băiete, cineva trebuie să-i calce pe urme tatălui său, așa că poți foarte bine să fii tu acela.

Măcar o dată, Aden se pomeni că este de acord cu fratele lui. În mod clar, nu-i acordase lui Edmund nici pe departe suficientă încredere.

– Ți-am spus eu că oamenii aceștia sunt primejdioși, murmură mama lui în timp ce își croiau drum prin coridorul aglomerat pentru a ajunge în sala de bal.

– În orice caz, mi se pare că ai subestimat situația. Simt categoric că mă ia cu leșin de groază.

Ea zâmbi larg.

– Și devine și mai rău.

El pufni. Uitase cu adevărat cât de competitivă și de acerbă era târguiala pentru o căsătorie. Cei mai letali spioni ai lui Boney¹ nu erau cu nimic mai presus decât Lady Darlington.

Fiindcă fiecare persoană pe lângă care treceau părea să fie în relații de prietenie cu mama sa, le luă o veșnicie să ajungă în sala de bal. Cu abilitate, ea izbuti să facă prezentările și să îl împingă pe Aden mai departe înainte de a putea fi prins la înghesuială de alte mame dornice să-și mărite fetele, sau de gentlemeni în vârstă care voiau să discute despre Franța și întâlnirile de la Viena. Conversația ei era superficială și, după doar un cuvânt sau două, reușea să meargă mai departe fără să ofenseze pe nimeni.

Cu admirație șovăielnică, Aden își privi mama demonstrându-și talentele extraordinare. Nu era de mirare că Dominic insistase ca ea să-l ajute. Nimeni nu era mai experimentat decât Lady Thornbury în arta relațiilor din înalta societate. Fără ea, ar fi orbecăit ca un sârman încet la minte într-o peșteră întunecată.

În cele din urmă, răzbătură prin mulțimea de flecăritori și ajunseră în marea sală de bal. Aerul era greu de parfumul a o mie de flori de seră, în vreme ce sute de lumânări răspândeau lumină și o căldură care devenise deja insuportabilă.

– Dumnezeule, mamă, murmură el în timp ce se îndreptau spre partea din față a încăperii, cum suporti așa ceva?

Ea ridică din umeri.

– Sunt obișnuită.

Aden aproape că uitase cum erau aceste evenimente. Cu atâta zgomot și atâta lume, avea să fie dificil, dacă nu imposibil, s-o protejeze pe Vivien, și cu atât mai puțin să aibă ocazia de a-i observa pe pretendenții ei. De fapt, aceasta putea fi ocazia perfectă pentru o altă tentativă de răpire. Era atât de multă mișcare haotică, atât pe ringul de dans, cât și în jurul lui, încât o armată de turci i-ar fi putut răpi pe jumătate dintre dansatori fără să observe cineva.

Instinctele lui intrară în stare de alertă, făcându-l să fie foarte atent.

– Mamă, trebuie s-o gălesc pe Lady Vivien, rosti el privind pe deasupra mulțimii.

Și ea începu să cerceteze încăperea.

¹ Poreclă dată de englezi lui Napoleon Bonaparte (n.tr.)

– E puțin cam prea devreme pentru ca ea să fie în sala de joc. Aș crede... A, da, iat-o. În capătul sălii, lângă orchestră. Se ridică pe vârfuri, pârând șocată. Dumnezeule, este cu...

– Văd, răspunse Aden înverșunat.

O lăsă și își croi drum printr-un grup de dandy tineri, care pierdeau vremea, ignorând obiecțiile lor revoltate. Da, o vedea pe Vivien. Cu spinarea sprijinită de o coloană de marmură, chipul ei frumos era o mască grijuliu de inexpressivă, în vreme ce se uita în ochii lacomi ai prințului Ivan Hovanski.

Capitolul 13

Omoplații lui Vivien se lipiră de coloană, marmura rece trimițându-i un fior pe șira spinării. Ori asta, ori lăcomia urâtă din privirea lui Hovanski îi declanșară senzația că avea furnici sub piele. De ce n-o lăsa în pace? Începea să suspecteze că o considera o provocare la adresa bărbăției sale, un obstacol care trebuia depășit, nu o femeie pe care s-o curteze și pe care s-o cucerească.

– Draga mea doamnă, rosti târăgănat prințul, cu accentul lui puternic. Sunteți roșie la față. Căldura aceasta este prea mult pentru Domnia Voastră, mai ales că sunteți slăbită de boală. Trebuie să-mi îngăduiți să vă conduc într-un alcov liniștit, sau chiar în salonul lui Lady Darlington. Acolo, vă veți putea odihni și vom avea o discuție plăcută.

Tonul vocii lui semnală că era un ordin, nu o rugămintă. Însă ea îi întâlni calmă privirea, refuzând să clipească la vederea căutăturii lui, care reușea să fie și lascivă, și imperioasă în același timp.

Ochii aproape că le erau la același nivel. Prințul nu era înalt, cu toate că era lat în umeri. Cu elaborata lui uniformă rusească, având pieptul galonat și plin de decorații, semăna foarte bine cu un cocoș multicolor. Părul și perciunii roșcați nu făceau decât să sporească efectul, la fel ca și tenul îmbujorat.

Era și la fel de arogant ca un cocoș, în ciuda superficialității calme și a manierelor elegante care îi fermecau pe destui membri

ai înaltei societăți. Dar acel lustru era la fel de subțire ca o pojișă de gheață pe un geam. Prințul își cunoștea rangul și era vai și-amar de orice bărbat – sau femeie – care îi stătea în cale. Acei ochi de un verde noroios ar fi devenit reci ca gheața, promițând o răzbunare cruntă pentru nefericitul obiect al mâniei sale. Vivien îi mulțumi lui Dumnezeu că ea nu avea să se afle nicidecum în puterea lui.

– Mulțumesc, Alteță, dar m-am însănătoșit, mă simt foarte bine. Apreciez grija Domniei Voastre, însă nu este necesară.

Indiferent cât de tare nu-l putea suferi pe om, era prinț. Nu îndrăzneala să-l înfrunte în aceeași manieră nesăbuită cum o făcuse în timpul nefericitei lor dispute de la serata muzicală a lui Lady Templeton, când el o prinsese în capcană într-un alcov. Pur și simplu, nu putea să-l lovească din nou, mai ales în public, indiferent cât de mult o merita.

O privire rapidă aruncată peste umărul lui îi spusese că deja atrăgeau mai mult de câteva priviri curioase. Deja existau destule bârfe legate de ei, iar zvonuri despre o logodnă iminentă deja începuseră să circule. Vivien știa cui trebuia să-i mulțumească pentru acea încântătoare picanterie. Lui Cyrus, căruia nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o mărite cu un prinț rus puternic și bogat.

Chiar și numai gândul de a se căsători cu omul acela o făcu să-și simtă stomacul în gât. El se apropie și mai mult, îngheșuind-o în coloană. Expresia politicoasă a lui Vivien începu să dispară. Palma o mânca de dorința de a-l plesni, iar ea se întrebă dacă, la urma urmelor, n-ar fi o idee bună să provoace o scenă. Cel puțin, în felul acesta toată lumea avea să știe cât de mult îl disprețuia. Câștigul aproape că merita scandalul.

– Ah, dulce Lady Vivien, cârâi el pe un ton afectuos, cu toate că ochii aveau acum o privire amenințătoare. Atât de frumoasă, atât de delicată, atât de fermecător de nesăbuită. Sunteți ca o mică porumbiță care are nevoie de adăpost și protecție. Trebuie să-i îngăduiți prințului Ivan să aibă grijă de Domnia Voastră. De fapt, insist.

Ea aproape că își mușcă limba din pricina șocului. „Mică porumbiță?” Oare își pierduse mințile?

– Domnule, remarcile dumneavoastră sunt extrem de nepotrivite, rosti ea cu asprime. Insist să-mi dați drumul. Acum!

Începu să se miște înainte de a termina de vorbit, strecurându-se pe lângă coloană în încercarea de a-l ocoli. El îi blocă mișcarea. Frustrată, se opri uitându-se urât la el.

– Alteță, repet. Vă rog să vă dați la o parte.

Zâmbetul lui lipsit de farmec se transformă într-un rânjebatjocoritor.

– Sau ce, Lady Vivien? O să mă loviți? Nu vă sfătuiesc să faceți de două ori o asemenea greșeală.

Inima lui Vivien bubui la auzul tonului amenințător al vocii lui. Gândise mereu că prințul era un porc arogant, dar acum se întrebă dacă era în toate mințile. Nu putea exista o altă explicație pentru comportamentul lui cu adevărat nebunesc, mai ales în condițiile unui public atât de numeros.

Doar dacă nu cumva se considera atât de puternic, încât pur și simplu nu-i păsa. Dar, fie că făcea o scenă scandaloasă sau nu, era timpul să scape de el o dată pentru totdeauna. Tocmai când ridică o mână pentru a-l împinge, o siluetă apăru în spatele prințului. De fapt, îl eclipsă prin înălțimea sa. Vivien se sprijini din nou de coloană, răsufând ușurată.

St. George, impecabil îmbrăcat într-o ținută de seară, venea din nou s-o salveze.

– Lady Vivien, rosti el împingându-l cu umărul pe prinț și ignorând șuieratul furios al omului. Mama v-a căutat pretutindeni. Imaginați-vă surpriza mea când v-am găsit ascunzându-vă după o coloană. Evitați pe cineva?

Un zâmbet lejer îi arcui în sus colțurile gurii dure, însă ochii o măsurară extrem de atenți.

– Domnule căpitan, mă bucur să vă văd din nou, răspunse Vivien surprinsă că vocea nu-i tremura. Eu tocmai... ăăă, îi spuneam la revedere prințului Ivan.

De la înălțimea lui considerabilă, St. George își coborî privirea spre prinț, părând ușor surprins.

– Chiar așa. Asta făceați? Mă întreb dacă așa este.

Vivien nu știa dacă să râdă sau să se supere din cauza insultei fățișe. Dar apoi văzu privirea ucigătoare din ochii prințului și decise că supărarea era cel mai potrivit răspuns.

Nu că St. George ar fi părut câtuși de puțin intimidat. Se uită la prinț cu un dispreț aristocratic care nu ar fi putut să fie întrecut nici de al unui membru al familiei regale britanice.

Hovanski se făcu roșu ca focul, iar Vivien nu se îndoii absolut deloc că ar fi fost încântat să-l străpungă pe St. George cu sabia lui de ceremonie. Dacă nu dorea ca seara să se transforme într-un coșmar desăvârșit, era mai bine să ia frâiele în propriile mâini.

– Domnule căpitan, sunt sigură că vă amintiți de prințul Ivan Hovanski. L-ați întâlnit la Blake House, acum câteva dimineți.

St. George făcu o plecăciune sumară, ca și cum n-avea nici un chef să recunoască existența celui alt bărbat.

– Desigur. Cum aș putea uita? rosti el cu o voce plictisită.

Hovanski o surprinse înclinându-și capul, părând mai degrabă curios decât altfel.

– A, fiul lui Lady Thornbury. Mama dumneavoastră este o femeie fermecătoare, o trăsătură care vă lipsește.

Vivien nu reuși foarte bine să-și înăbușe un icnet. Se uită disperată în imediata lor vecinătate, rugându-se să nu fi auzit nimeni cinicul lor schimb de cuvinte. Din fericire, cheflii veseli din *beau monde* se roteau în jurul lor, dansând nedomoliți și nepăsători față de mica dramă care se petrecea în acel colț.

St. George răspunse insultei prințului cu un zâmbet.

– Mama v-ar împărtăși opinia, Alteță. De fapt, de ce nu vă duceți s-o întrebați? Eu și Lady Vivien vom fi bucuroși să vă scuzăm.

De data asta, maxilarul lui Hovanski zvâcni de parcă vorbele îi erau ținute captive pe limbă.

– Oricât de încântat aș fi să discut cu Lady Thornbury, trebuie să refuz. Tocmai eram pe cale s-o conduc pe Lady Vivien într-o anticameră. Are mare nevoie de odihnă și de liniște, căci se află în convalescență după boala ei.

Se răsuci și încercă s-o apuce de mână.

– Vino cu mine, draga mea. Poți vorbi cu Lady Thornbury mai târziu.

Vivien își smuci mâna, rămasă fără cuvinte din pricina frustrării și a uimirii. Când prințul întinse din nou mâna spre ea, St. George se vârî între ei.

– Nu cred, Alteță, spuse el. Își înclină capul, ascultând primele acorduri ale unui vals. Ah! Cred că e dansul nostru, Lady Vivien.

Zâmbetul lui fermecător n-o păcăli, în ciuda înfățișării lui revoltător de atrăgătoare. Deja începea să învețe cum să interpreteze expresia din ochii lui negri, iar acei ochi îi porunceau să se supună. Din fericire, acesta era un ordin căruia era bucuroasă să-i dea ascultare.

– Vai de mine! rosti ea. Cum am putut uita? Vă rog să mă iertați, Alteță, dar nu vreau să-l dezamăgesc pe domnul căpitan.

Încheie cu o notă fermă, sperând că el va înțelege, în cele din urmă, mesajul din vocea ei.

Prințul o privi fix câteva secunde, cu chipul marcat de neîncredere și furie. Apoi, clipi încet, de două ori, afișând o mască inexpresivă pe care ea o găsi mult mai îngrijorătoare decât furia.

– Desigur, draga mea, spuse el pe un ton precis și rece. Tinerelelor doamne trebuie să li se îngăduie micile lor distracții înainte de a avea parte de responsabilitățile căsătoriei. Te voi lăsa s-o faci.

Dădu scurt din cap, iar apoi fu înghițit de mulțime – însă nu înainte de a-i arunca o privire amenințătoare și plină de promisiuni lui St. George. Acesta din urmă, cu o expresie gânditoare, îl urmări îndepărtându-se, apoi își cobori privirea spre ea.

– Cu siguranță ai niște pretendenți interesanți, Lady Vivien, trebuie să-ți recunosc acest merit.

Ea se încruntă.

– Nu fi netot. Firește că nu este unul dintre pretendenții mei.

El îi zâmbi ușor sceptic.

– Ei bine, rectifică ea, este, dar nu pentru că vreau eu să fie. Nu este ca și cum aș avea vreun control asupra situației. Ce pot să fac?

El întinse mâna și o luă în brațe, rotind-o pe ringul de dans în primele piruete ale valsului. Căldura și forța lui, mirosul masculin de curat al săpunului și al cămășii apretate o învălu în timp ce se topea în îmbrățișarea lui. Emoțiile ei izbucniră cu o forță uimitoare, în acord cu inima care îi bătea nebunește. Cu toate că niciodată nu mai dansaseră împreună, avea un sentiment minunat de familiar de a fi în brațele lui din nou.

Rămase fără suflare când își dădu seama de ceva. Își petrecuse ultimele cinci zile și nopți dorindu-și în secret să fie exact unde era – în brațele lui, legănată la pieptul lui.

Înțelegerea acestui lucru o redusese la tăcere de uimire, în vreme ce se uită în ochii lui negri și profunzi. Slavă Domnului că brațele și picioarele ei știau ce să facă în timp ce îl urmăreau în grațioasele mișcări ale valsului. Sau poate că lui i se datora asta, faptul că o conducea prin sală în rotiri fluide, care îi învărtejeau mătasea trandafirică a fustelor în jurul picioarelor, pe când trupurile lor se atingeau, se despărțeau și se atingeau din nou în mișcările seducătoare ale dansului.

– Este prinț, răspunse el la ultima ei întrebare. Mă îndoiesc că cineva te va învinovăți că ai apreciat curtea făcută de el. De fapt, bănuiesc că, în această încăpere, există destule tinere doamne care ți-ar pune piedică pe ringul de dans pentru a avea parte de oricât de puțină din atenția pe care ți-o acordă prințul Ivan.

Cuvintele lui o aduseră cu brutalitate înapoi pe pământ, la fel și expresia rece de pe chipul lui. Dacă impresia ei nu era greșită, el o studia cu un interes calm, de parcă ar fi fost un specimen interesant de observat sau o ecuație care trebuia rezolvată.

– N-au decît să-l ia, mormăi ea. Și, căpitane St. George, nu sunt sigură ce te aștepți să fac pentru a scăpa de atențiile lui. Poate, un duel cu pistoale, în zori?

El râse, scoțând un sunet grav, răgușit, care o făcu să se înfioare. Dar râsul nu ajunsese și în privirea lui. În schimb, o analiză cu acei ochi tulburător de atenți, în timp ce o conducea cu măiestrie prin mulțimea de dansatori înghesuți. Indiferent cât de enervată era, nu se putu abține să nu-i admire forța și controlul. O, da, și mușchii umărului, care se încordau sub degetele ei. Și ei erau foarte admirabili.

– Aceasta ar putea fi o abordare, dar eu îți sugerez că un simplu „nu” ar rezolva lucrurile, spuse el.

– Mulțumesc, rosti ea sarcastică. Asta încă nu mi-a trecut prin minte. Firește că i-am spus nu, dar căposul ăla afurisit nu vrea să asculte nici o vorbă de-a mea. Nici măcar o lovitură în fluierul piciorului n-a rezolvat lucrurile.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră de pe buze, îi veni să-și muște limba. Cât de umilitor era să dezvăluie acel incident jenant, și mai

ales lui. El păru surprins, apoi mâna i se încordă pe talia ei, în vreme ce o strânse mai tare în brațe. Vivien nu-și putu reprimă un fior când coapsele lui musculoase se freară de pelvisul ei. Trase adânc aer în piept, simțind brusc o strângere în jurul coastelor.

Privirea lui coborî spre corsajul ei, apoi urcă din nou spre chipul lui Vivien. Ochii lui se întunecară de fierbințeală pură.

O, ea recunoștea *acea* privire. O mai văzuse în ochii multor bărbați, însă niciodată nu o afectase în felul acesta. Entuziasmul și teama îi furnicăra pielea și trebuia să-și coboare privirea, mușcându-și buza ca un copil agitat. În tot acest timp, dansatorii se roteau în jurul lor ca un vârtej plin de nestemate, acordurile orchestrei intensificându-se. Însă ea se simțea departe de toate acestea, fiecare părticică a trupului ei fiind conștientă doar de el.

Când, în cele din urmă, își găsi curajul de a privi dincolo de vesta lui din mătase, văzu că el privea peste umărul ei. Din câteva rotiri dibace, o condusesse într-unul dintre colțurile sălii, către o ușă care dădea spre un coridor lateral. Rapid și eficient, o ghidă afară din încăpere, intrând într-un mic alcov, care le îngădui puțină intimitate, deși erau în văzul oricui trecea pe hol.

– Ce faci? întrebă ea făcând un efort pentru a putea vorbi.

– E-n regulă, rosti el pe un ton liniștitor. Ai nevoie să-ți tragi sufletul. Te-am învățat cu cam prea multă vigoare, nu-i așa?

Ea dădu din cap, prefăcându-se că este de acord. Însă nu dansul o lăsase fără suflare. Ci St. George și acele priviri care o răscoliseră ca o furtună de vară. El părea să aibă un efect letal asupra sentimentelor ei, transformând-o într-o idioată găngavă – și era vremea să-și amintească asta.

El așteptă răbdător în timp ce ea își acordă un răgaz de câteva momente pentru a-și veni în fire. Când trecu un chelner care ducea o tavă cu pahare de cristal, St. George luă unul și i-l întinse. Ea sorbi din punciul rece ca gheața și îl studie pe furiș peste buza paharului.

Doamne, era un bărbat superb, mai ales în ținută de seară. Haina și pantalonii de un negru intens făceau ca trupul lui musculos să pară perfect, iar cravata albă și vesta de mătase albă îi accentuau chipul bronzat. Radia vitalitate și putere masculine, și o senzualitate pură, care o făcu să simtă un junghi ciudat în partea inferioară a pântecului.

Dar mai erau și alte lucruri pe lângă putere și masculinitate, precum abilitatea de a înjunghia pe cineva de moarte, fără a i se clinti măcar un fir de păr. În general vorbind, nu era un talent pe care cineva îl căuta la un pretendent, deși experiența ei recentă sugera că a-l avea ca însoțitor pe un bărbat ca St. George era de fapt foarte de dorit.

El așteptă răbdător în vreme ce ea își termină punciiul, apoi îi luă paharul și îl puse pe o măsuță laterală.

- Te simți mai bine? întrebă el.

- Da, mulțumesc.

- Bine. Acum, ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat cu prințul Ivan? Mi se pare că ai zis că l-ai lovit în fluierul piciorului.

Ar fi trebuit să știe că el nu va trece peste asta.

- N-a fost nimic. Serios.

El își sprijini un umăr lat de peretele curbat al alcovului, de parcă se făcea comod pentru a-și petrece seara acolo.

- Probabil că a făcut ceva pentru a provoca o astfel de reacție dură din partea unei tinere lady bine-crescute.

Ea îl privi cu suspiciune, dar decise că nu o lua în răs. Cu toate astea, nu avea nici o tragere de inimă să-i explice. Încă se simțea ca o proastă desăvârșită pentru că-i îngăduise prințului s-o încolțească astfel.

El oftă.

- Vivien, ar fi bine să-mi spui totul. O să te săcâi până o vei face.

Ea clipi surprinsă de faptul că el îi zisese cu atâta ușurință pe nume. Presupunea că era normal, având în vedere prin ce trecuseră împreună, dar o intimidă. Abia dacă se cunoșteau, și totuși trăiseră împreună o experiență care crease o intimitate pe care ea o găsea și liniștitoare, și deconcertantă în același timp. De asemenea, părea să-i lege limba.

- Vivien? insistă el cu blândețe.

- O, foarte bine. S-a întâmplat cu câteva săptămâni în urmă, la serata muzicală a lui Lady Templeton. Prințul Ivan a reușit să mă încolțească într-un alcov retras și a devenit foarte... foarte afectuos.

Privirea lui deveni pătrunzătoare.

- Ce înseamnă asta mai exact?

– Ce crezi că înseamnă? A încercat să mă sărute.

Oricât de tare se strădui, nu reuși să nu roșească. Înjurătura grosolană murmurată de St. George îi amplifică îmbujorarea.

– Și atunci, l-ai lovit în fluierul piciorului.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Evident.

– Și el ce-a făcut după aceea?

Vivien îl privi neliniștită. Rafinatul aristocrat părea să fi dispărut, locul lui fiind luat de ucigașul cu ochi reci pe care ea îl văzuse în peștera contrabandiștilor. Un fior îi străbătu șira spinării, iar ea nu se putu abține să nu se dea puțin îndărăt.

Ceva care semăna cu vina trecu ca fulgerul peste trăsăturile lui, dispărând iute. Dar dispăru și celălalt bărbat – ucigașul care o tulburase atât de profund. El își masă fruntea cu o mână.

– Vivien, îți dai seama că nu ți-aș face niciodată rău?

Ea dădu din cap.

– Bine. Îmi cer scuze dacă te-am speriat, dar nu suport gândul că broasca aia râioasă și-a pus mâinile pe tine.

La auzul descrierii lui, ea își stăpâni un hohot de râs surprins. Exact așa se gândise ea întotdeauna la Hovanski.

– Nici mie nu-mi place foarte mult, acesta fiind și motivul pentru care l-am lovit.

El îi zâmbi vag.

– Bravo. Apoi, ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

– Am scăpat de el și am plecat de la serată aproape imediat. Nu l-am mai văzut după aceea. Până în ziua când m-ai adus acasă.

– Interesant. Hovanski nu a făcut nici o încercare de a te găsi pentru a-ți cere scuze? Nu ți-a trimis un bilet?

– Nimic. Se încruntă. Asta-i destul de ciudat, dacă stau să mă gândesc. La vremea aceea, m-am gândit că, în sfârșit, pricepuse mesajul.

– L-ai mai refuzat și înainte?

– Nu doar o dată. Este foarte insistent, cu toate că eu i-am spus clar că nu am nici o intenție să accept curtea lui.

– Deci, chiar ți-a cerut să te măriți cu el.

– Da.

– Iar apoi, a renunțat pur și simplu?

-D... da, răspunse ea încet, întrebându-se unde voia el să ajungă.

Îl studie, dar el afișa o expresie impasibilă. Din puținul pe care îl văzuse când era în acțiune, asta însemna că se gândea.

-În ce relație este Hovanski cu fratele tău? întrebă el în cele din urmă.

„La naiba și iarăși la naiba!“

-Cu care din ei? se eschivă ea.

-Cu Lord Blake.

Ușurarea o făcu să i se înmoaie picioarele.

-Sunt în relații amicale, rosti ea cu o vagă fluturare a mâinii. Cyrus frecventează aceleași cercuri politice și diplomatice ca și prințul.

El tăcu din nou și își frecă maxilarul. Vivien încercă să nu se foiască, dar nervii ei biruiră. Începu să bată din picior, un obicei pe care, de obicei, reușea să și-l stăpânească. St. George avea un remarcabil talent de a o face să fie agitată.

-La ce te gândești? rosti ea fără să gândească.

Vreme de o clipă, avu impresia că el nu intenționa să-i răspundă.

-Mă întreb cât de departe ar merge prințul pentru a obține mâna ta, medită el, pe jumătate pentru sine.

Sau cu totul pentru sine, din moment ce nici măcar nu se uita la ea.

-Dacă tu crezi că el s-a aflat în spatele răpirii, află că eu cred că-i extrem de improbabil.

Oricât de mult îl disprețuia, pur și simplu nu putea crede că ar fi în stare să răpească femei nevinovate. Scandalul provocat de ieșirea la iveală a unei astfel de escapade ar face să se cutremure pământul.

St. George își ridică privirea spre chipul ei.

-Și ce crede fratele tău cel mic despre prinț? Și el frecventează aceleași cercuri?

Inima lui Vivien se opri pentru o secundă. Discuția se apropia mult prea mult de căminul ei, însă nu-l putea lăsa să vadă asta.

-Abia dacă-l cunoaște, spuse ea ridicând nepăsătoare din umeri.

— Serios? Zilele trecute, am avut impresia că fratele tău cel mic îl cunoaște destul de bine.

Ea încercă să-și domolească panica tot mai mare, știind că trebuia să se îndepărteze de el înainte de a-i scăpa ceva care să-i atragă atenția asupra lui Kit.

Un frumos ceas cu pendulă aflat în spatele lor bătu anunțând că se apropia ora cinei. Ea se agăță de acest pretext pentru a evada.

— Dumnezeule, uite cât e ceasul! exclamă ea. I-am promis mamei că ne întâlnim la cină.

Privirea lui cercetă coridorul, apoi reveni la ea.

— Foarte bine. Voi fi încântat să te însoțesc spre salon. Mi-ar face mare plăcere s-o întâlnesc pe mama ta.

Tonul aspru al vocii lui îi spuse că de fapt nu i-ar fi plăcut deloc, dar voia s-o treacă și pe mama ei pe lista suspectilor. Iar dacă Vivien putea fi sigură de un lucru, acela era că femeia avea să se prăbușească precum un castel din cărți de joc de îndată ce St. George avea să înceapă cu întrebările. Mama ei nu avea deloc simțul discreției, și nici nu era în stare să reziste vreodată atențiilor unui bărbat frumos.

Ei bine, de fapt atențiilor oricărui bărbat. Dar cu siguranță avea să se înmoaie toată de îndată ce St. George avea să-și îndrepte spre ea ochii seducător de primejdioși.

— Nu este necesar! exclamă ea cu o voce nebun de veselă. Dar îți mulțumesc că m-ai ajutat cu prințul. Îți sunt extrem de recunoscătoare.

Ignorându-i obiecțiile, trecu pe lângă el și porni pe coridor. Se relaxă abia când intră în valul de oaspeți care se îndrepta spre partea din față a casei.

Se uită peste umăr. St. George stătea acolo unde îl lăsase, cu pumnii proptiți în șoldurile zvelte și cu atenția concentrată asupra ei. Privirea lui o sfredeli, în alertă și mult prea suspicioasă. Când îl văzu că pornește spre ea, un vânător concentrat asupra prăzii, curajul îi dispăru. Vivien se răsuci și o luă la fugă de parcă o haită de câini ai iadului se năpustiseră urlând pe urmele ei.

Capitolul 14

– Vivien, te rog, încetează să te mai foiești, îi ceru mama sa. Jur că mă apucă amețeala numai când te privesc.

Zăbindu-i cu vinovăție, Vivien își privi mama, care se afla de cealaltă parte a mesei din elegantul salon. Sincer vorbind, nu stătuse nici o clipă liniștită de când ea și mama se așezaseră să savureze o farfurie cu prăjituri și un pahar cu șampanie. Dar nu era vina ei, nu-i așa? Fusese silită să-l pândească pe St. George, rugându-se ca el și Lady Thornbury să fie prea ocupați pentru a trece pe la ele.

Se pare că erau. St. George se afla într-un grup gălăgios, instalat lângă cămin, cu mama lui de-o parte, și supradotata Judith Compton, de cealaltă. Judith – cocheta cea mai rea – părea să facă eforturi mari pentru a obține completa lui atenție. Își flutura genele, râdea în triluri la fiecare cuvânt rostit de el și se apleca în față într-un mod cât se poate de evident, pentru a-i oferi o perspectivă largă asupra pieptului impresionant. Lui nu păru să-i pese câtuși de puțin, nici chiar atunci când Judith își trecu *accidental* mâna peste coapsa lui. Pur și simplu, își înclină capul și mai aproape, ca pentru a auzi mai bine stupiditățile turuite de ea despre societate.

Da, St. George părea foarte interesat de ea, ceea ce lui Vivien i se păru ciudat fiindcă Judith nu era doar șleampătă și vulgară, dar avea și o fire urâtă. Acest lucru reprezenta misterul minții masculine, cu toate că Vivien avu sumbra impresie că și decolteul generos cântărea destul de mult în ecuație.

Ea pufni disprețuitoare în vreme ce împingea prin farfurie o bucată de tort rece. Nu că i-ar fi păsat în vreun fel încotro se îndrepta atenția lui St. George. Cu cât petrecea mai mult timp în compania lui Judith, cu atât mai puțin avea pentru a o studia cu acei ochi sfredelitori, sau pentru a scoate informații de la mama ei. Clar, aceasta fusese intenția lui când se oferise s-o însoțească la cină, nu plăcerea companiei ei.

– Vivien, nu trebuie să te încrunți, o dojeni mama ei cu blândețe. Îți apar riduri pe frunte, și nimic nu este mai fatal pentru

frumusețea unei femei. Privi peste măsuța acoperită cu o față de masă. De fapt, deja îți apare un rid între sprâncene. Trebuie să începi să folosești loțiunea daneză pe care ți-am dat-o luna trecută. Nu mai ești chiar o fetișcană, iubita mea. Nu-ți permiți să-ți neglijezi atât de îngrozitor chipul.

Lui Vivien îi veni să scrâșnească din dinți, dar probabil că și asta ar fi dus la apariția ridurilor. După spusele mamei sale aproape totul le provoca.

– O să am grijă s-o folosesc înainte de a mă băga în pat, răspunse ea încercând să pară ascultătoare.

Mama ei o răsplăti cu un zâmbet fericit, ochii ei albaștri – atât de asemănători cu ai lui Vivien – strălucind de mândrie maternă.

– Mulțumesc, dragă. Încă ești cea mai frumoasă și mai fermecătoare fată din Londra și o partidă grozavă. Și o știe toată lumea.

Vivien nu se osteni să contrazică acea observație aberantă, deoarece știa că era iscată din afecțiunea reală a mamei sale. În înalta societate, existau destule fete mai tinere și mai drăguțe, iar zestrea lui Vivien abia dacă era respectabilă. Se întrebese adesea dacă va găsi vreodată un bărbat cu care să vrea cu adevărat să se mărite. Oricât de bine se simțea în casa fratelui ei, încă tânjea să aibă o casă și un soț al ei. Un soț căruia să-i pese cu adevărat de nevoile ei, și care s-o ajute să scape de poveri, nu care să-i adauge altele pe umeri.

– Vei vizita salonul pentru jocuri în seara asta, draga mea? întrebă mama sa cu o voce în mod voit neutră.

Cu toate că îi adresă un zâmbet vesel, Vivien nu se lăsă păcălită. Ochii mamei ei păreau chinuiți și văzu că strângea convulsiv delicatul evantai din dantelă în vreme ce bătea cu el în piciorul cupei sale de șampanie.

Dar, cu toate că părea atât de agitată, mama lui Vivien rămânea una dintre cele mai frumoase femei din încăpere. La peste 50 de ani, avea o siluetă zveltă și grațioasă, iar părul auriu era înspicat cu doar câteva fire argintii. Iar când dădea deoparte necazurile, strălucea de o însuflețire tinerească în stare să-l farmece pe oricare bărbat sub 80 de ani.

Din păcate, și mentalitatea îi era tinerească. Cu cât Vivien înainta mai mult în vârstă, cu atât mai mult mama ei depindea de ea în orice privință, de la administrarea casei până la a face pe gazda

și a plăti datoriile prostesti făcute de ea și de Kit. Existau zile în care Vivien se simțea zdrobită de povara responsabilității față de familie, și nu doar o dată fusese tentată să accepte una dintre cererile în căsătorie care i se făcuseră. Dar nu fusese niciodată în stare s-o facă. Mama și Kit o aduseseră adesea în pragul nebuniei, însă nu îi putea abandona, mai ales pentru un bărbat pe care nu-l iubea. Familia avea nevoie de ea, iar asta era important.

Vivien dădu din cap.

– Tocmai voiam să urc. Având în vedere cât de tare se încinge de fiecare dată jocul la balurile lui Lady Darlington, cred că ar trebui să mă descurc destul de bine.

Mama ei răsuflă ușurată.

– Splendid. Poate că voi veni cu tine.

Vivien aproape că scăpă paharul cu șampanie.

– Nici vorbă să faci așa ceva.

Lady Pilkington, care ședea alături, conversându-se cu ducesa văduvă de Rothering, își ridică dezaprobatoare stufoasele sprâncene castanii. Vivien îi adresă un zâmbet și murmură o scuză. Lady Pilkington o privi cu o expresie disprețuitoare, pufni dezgustată și se întoarse din nou spre ducesă. Mama sa șopti tare peste masă:

– Îngrozitoare femeie. Nu e de mirare că Lord Pilkington își petrece tot timpul în bordeluri. Și eu aș face-o dacă ar trebui s-o văd în patul meu, în fiecare noapte.

Vivien își înghiți un hohot de râs.

– Mulțumesc pentru imaginea creată, mamă. Dar cred că este mai bine să nu vizitezi mesele de joc în seara asta.

Îi adresă mamei ei *acea privire*, cea care spunea că nu va accepta nici un argument. În drum spre bal, Vivien aflase în sfârșit de la ea totalul cheltuit pe ultimele excese de la mesele de joc și de la cumpărături. Suma o făcuse să se clatine. 3 000 de lire se adăugau banilor deja datorăți de Kit. Vivien avea o treabă de făcut, și nu îi trebuia ca maică-sa să mai facă și alte datorii la mesele de loo sau de whist.

Femeia se bosumflă asemenea unui copil răsfățat căruia i s-a refuzat ceva.

– Nu, insistă Vivien cu o voce fermă. Dacă joci în seara asta, îmi vei distrage atenția. Dacă vreau să câștig, trebuie să mă pot concentra.

Rareori avea probleme cu concentrarea. De la jucători înveterați la crai seducători, care urmăreau să flirteze cu ea în timp ce jucau cărți, nimeni nu avea capacitatea de a-i afecta neobișnuita putere de concentrare. Numai când Kit și mama ei jucau, pierzând invariabil, Vivien clipea în mintea ei. Ori de câte ori se întâmpla asta, îi era infernal de greu să-și recapete concentrarea.

Mama ei oftă.

– Of, foarte bine, dar nu cred...

Se întrerupse când se uită peste umărul lui Vivien, un zâmbet încântat încălzindu-i chipul.

– Rebecca! Doream mult să vorbesc cu tine, dar n-am reușit să te găseșc în înghesuiala asta nebună. Cât de minunat e să te văd aici în seara asta, și încă împreună cu fiul tău. Zău că nu-mi pot aminti când te-am văzut ultima dată, băiat neastâmpărat. Ți-ai neglijat familia și prietenii în cel mai rău mod posibil.

Vivien nu avu nevoie ca purtarea plină de cochetărie a mamei sale să-i spună cine se afla în spatele ei. Încet, se răsuci pe scaun și își ridică privirea – mult – pentru a o întâlni pe a bărbatului care reprezenta atât salvarea, cât și năpasta existenței ei. După expresia ironică de pe chipul lui în timp ce o studia, era mai degrabă năpastă în acel moment.

Ignorând senzația de fluturare din stomacul ei, Vivien o salută cu căldură pe Lady Thornbury. Prietena ei se aplecă și depuse un sărut cald și parfumat pe obrazul ei.

– Cum te simți, draga mea? Ți-ai revenit după răceala pe care ai avut-o?

Ochii lui Lady Thornbury, la fel de scrutători ca ai fiului ei, o cercetară amănunțit.

– Mă simt bine, milady, mulțumesc, răspunse Vivien ridicându-se în picioare. Și mă bucur foarte mult să vă văd. Intenționez să mă duc în salonul pentru jocuri și speram că veți putea sta cu mama.

– Desigur, răspunse Lady Thornbury pe loc, așezându-se pe scaunul eliberat de ea. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât o discuție amicală tihnită cu mama ta. Își ridică privirea spre fiul ei. Aden, și tu te gândeai să joci cărți, nu-i așa? Copii, ar trebui să vă duceți să vă distrați.

Mama ei, care părăsise nemulțumită, își recăpătă buna dispoziție.

– Da, dragă. Du-te cu Aden. Sunt sigură că va avea mare grijă de tine.

Vivien simți nevoia să blesteme. Cele două mame practic îi aruncaseră unul în brațele celuilalt, deși din motive diferite. Lady Thornbury își dorea în mod evident ca St. George să o supravegheze, în vreme ce Lady Blake avea același gând de măritiș ca toate mamele de fete din lumea bună. Din nefericire, ținta ei avea alte planuri față de Vivien, unele care puteau fi primejdioase pentru familia Blake.

– Nu, serios, căpitane St. George, nu este necesar, protestă ea începând să se îndepărteze de masă. Sunt sigură că ai prefera să dansezi. Cu domnișoara Compton, de exemplu. Sunt sigură că așteaptă cu nerăbdare s-o inviți la următorul vals.

„O, Doamne!” Asta sunase foarte tăios. Ce era în neregulă cu ea? Cu o urmă de rânjet increzut, St. George întinse mâna și o apucă de încheietură.

– Întâmplător, și eu doream să vizitez salonul pentru jocuri.

Făcu un experiment încercând să-și elibereze brațul. Firește că încăpățânatul om nu avea de gând să-i dea drumul, iar ea nu ar fi putut să scape fără să provoace o scenă. Numai asta îi lipsea – ca el să-i urmărească fiecare mișcare ca un câine de pază. Având în vedere modul cum decurgea seara, Vivien putea foarte bine să renunțe de pe-acum și să se ducă acasă.

Vreme de o clipă, se gândi să facă exact asta. Însă avea o nevoie disperată să scormonească în buzunarele adânci ale oaspeților lui Lady Darlington. Pur și simplu, cu sau fără St. George, nu-și permittea să irosească ocazia oferită de această seară.

– Foarte bine. Dacă insiști, răspunse ea pe un ton morocănos. Se pare că nu am de ales în privința asta.

– Vivien!

Ochii mamei ei se rotunjiră din pricina șocului, deși Lady Thornbury părea pe punctul de a izbucni în râs.

– Aș fi onorat să te însoțesc, milady, spuse St. George de parcă ea nu l-ar fi insultat.

Îi petrecu mâna pe după brațul lui, iar Vivien nu avu încotro și îl urmă. Cu toate că era enervată, nu-și putu reprimă un mic

sentiment de triumf când trecură pe lângă grupul aflat în fața căminului. Judith Compton încă era înconjurată de admiratori și răspundea remarcilor alunecoase ale unui dandy în vârstă și sulemenit, dar își găsi vreme să se întrerupă și să-i arunce o privire lui Vivien. Când ea dădu politicoasă din cap, Judith zâmbi disprețuitoare și își îndreptă din nou atenția spre insoțitorul ei.

– Una dintre prietenele tale? întrebă St. George pe un ton sec.

– Vai, căpitane, rosti ea afișând prefăcută o expresie inocentă. Credeam că este o prietenă de-a dumitale!

El rânji.

– *Touché*. Dacă vrei să știi adevărul, femeia m-a îngrozit. A fost o cruzime din partea ta să mă abandonezi, aruncându-mă astfel în gura lupului.

– Da. Am observat că păreai paralizat de frică, mai ales când domnișoara Compton și-a pus mâna pe coapsa ta.

Rânjetul lui deveni fermecător de strâmb în vreme ce intrară în hol.

– Carevasăzică, ai remarcat.

– Cred că întreaga încăpere a remarcat.

St. George râse cu poftă în timp ce o conducea spre scara centrală. Ea îl trase de cot, făcându-l să se oprească.

– Sala de joc se află în partea din spate a casei, spuse ea.

El rămase neclintit.

– Speram să te pot invita la încă un dans. Poate... la un vals?

Ea se încruntă.

– Am crezut că vrei să mergi în salonul de joc.

El ridică din umeri și, pentru o clipă, ea fu fascinată de felul în care mușchii lui, bine definiți sub țesătura hainei negre și strâmte, se unduiră și se încordară.

– Aș prefera să dansez. Cu tine.

Vocea lui căpătă o notă gravă, răgușită de un gând care ei nu putu să-i scape. Iar licărirea senzuală din ochii lui îi transmise un fior în tot corpul. La fel de puternic precum iritarea că el încerca s-o abată de la scopul ei.

– Mulțumesc, dar nu, răspunse ea.

Sprâncenele lui se arcuiră de parcă s-ar fi simțit ofensat. Ceea ce o deranjă mai mult decât era dispusă a recunoaște. El era ultima

persoană din lume pe care dorea s-o jignească, nu doar pentru că o salvase, ci și pentru că îl plăcea. Prea mult, din păcate.

– Ei bine, rectifică ea, poate mai târziu. Dar, în clipa asta, aș vrea cu adevărat să vizitez mesele de joc.

Îl trase de braț, iar el se înduplecă în cele din urmă, cu toate că nu părea încântat.

Se alăturară șuvoiului de oaspeți care se îndreptau spre mesele de joc. Când Vivien fu înghiontită de doi tineri nu mai în vârstă decât Kit, St. George trecu ușor în partea cealaltă a ei, ferind-o protector. Ea trebui să reziste tentației de a se lipi de el, așa cum făcuse în noaptea salvării ei, când el o purtase în brațe.

Acea amintire – și apropierea de el – declanșară o altă imagine. De fapt, senzația de a simți masculinitatea lui agresivă la spatele ei. O făcuse să fie nervoasă, dar o și fascinase. Totul la el o intriga, și nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi dacă el i-ar fi pretendent, și nu un soi de paznic pus s-o protejeze. Cum ar fi dacă el ar săruta-o, luând-o în brațe și lipind-o de...

– Lady Vivien, te simți bine? îi întrerupse el gândurile.

I se încinsese chipul. Dumnezeuule, ce idioată era! Să aibă fantezii despre un bărbat când acesta se afla chiar lângă ea!

– A, mă simt bine. De ce?

– Ești foarte roșie la față. O privi, apoi se uită la micul grup care încerca să străbată mulțimea pentru a ajunge în salonul amenajat pentru jucătorii de cărți. Este mult prea cald pentru tine aici. Ar trebui să ne întoarcem și să luăm ceva rece de băut.

Ea suspină, dorindu-și ca el să n-o mai trateze ca pe un copilăș. Sau ca pe o invalidă.

– Am spus că mă simt bine. Și intenționez să joc cărți. Dacă tu nu vrei să joci, nu-i nevoie să mă însoțești.

Buzele lui frumos desenate se subțiară, devenind o linie dură.

– Ți place să joci cărți, nu-i așa?

– Da. E ceva în neregulă cu asta? rosti ea încercând să nu pară că se apără.

El nu răspunse imediat. Ajunseră la intrarea în salonul spațios, iar el o conduse dincolo de prag și într-o parte, scoțând-o din drumul celorlalți. Ea văzu că avea pleoapele coborâte în vreme ce părea că își cumpănea răspunsul.

– Se știe că joci extraordinar, și adesea pentru a câștiga, roști el în cele din urmă. Foarte consistent, aș putea adăuga. Să joci astfel este o preocupare mai degrabă neobișnuită pentru o tânără de familie bună și necăsătorită.

În mod normal, n-o deranja că unii oameni din înalta societate îi dezaprobau comportamentul. Aproape toată lumea paria și era atrasă de jocul de cărți, chiar și tinerele lady asemenea ei. Desigur, majoritatea tinerelor lady nu pariau pe sumele pe care paria ea, și nici nu jucau la mesele unde se aflau jucători experimentați, majoritatea bărbați. Însă Vivien nu avea de gând să-și ceară scuze pentru asta. Învățase cu mult timp în urmă să fie mândră de talentele ei și să lase deoparte rușinea. Da, era posibil ca unii să considere comportamentul ei la limita condamnabilului, dar ea prefera să fie puțin bârfită și dojenită ocazional, decât ca mama sa să depindă financiar de Cyrus. Sau să-l vadă pe Kit ajungând în închisoarea datornicilor, ori în armată.

Însă, pentru prima dată de multă vreme, se îmbujorase de rușine, atât pentru ea, cât și pentru familia ei. Iar asta nu-i plăcea deloc.

– Dezaprobi acest lucru? îl provocă ea împletindu-și degetele în fața trupului, în timp ce aștepta să-i răspundă.

Nu avea de gând să-și ceară scuze pentru ceea ce făcuse, și nici să se înjosească apărându-se. Dacă el nu înțelegea, asta era.

El o studie, o parte a chipului său fiind în umbră, ferită de lumina licăritoare a sfeșnicului de pe peretele din spatele lui. Privirea îi era voalată, imposibil de descifrat, iar Vivien își dădu brusc seama cât de puțin îl înțelegea. Intimitatea lor impusă, de care avuseseră parte cu câteva nopți în urmă, nu fusese decât o sumă de sentimente înșelătoare stârnite de acea situație bizară și primejdioasă. Se păcălise singură că îl cunoștea, dar adevărul era că el rămânea un străin pentru ea.

Un străin după a cărui aprobare tânjea dintr-un anumit motiv.

Tocmai când începu să creadă că el nu va răspunde, buzele i se mișcară.

– Nu am căderea să aprob sau să dezaproab, milady. Numai dumneata poți fi adevăratul judecător al propriului comportament.

Ceea ce însemna clar că el *chiar* nu era de acord cu îndeletnicirea ei, trecând în grupul celor care o judecau și care considerau

că felul în care ea se comporta lăsa de dorit. Se uită la el preț de câteva secunde, înainte de a găsi o cale să treacă de acea dezamăgire irațională și de a-i răspunde.

– Ei bine, atunci te las cu ale dumitale, căpitane. Nu vreau ca purtarea mea scandaloaasă să te șocheze mai mult decât a făcut-o deja. Noapte bună.

Pentru o clipă, enervarea i se oglindi pe chip, frângându-i autocontrolul de fier.

– Nu asta am vrut să spun, rosti el întinzând mâna spre ea.

Însă, cumva, ea îl evită și intră în mulțime. În vreme ce trecea printre mese, rezistă tentației de a se uita în spate. Dar simțea în piept o oribilă combinație de resentimente față de el și nemulțumire față de sine. Mai rău chiar, îi lipsea prezența lui alături de ea, ceea ce, cu siguranță, făcea din ea o candidată sigură pentru casa de nebuni. Cum putea să tânjească după compania unui bărbat care probabil că nu o considera decât o obligație neplăcută impusă de Sir Dominic?

Nu. Cu cât uita mai repede de căpitanul Aden St. George, cu atât mai bine. Ea avea treabă de făcut în acea noapte, așa că trebuia să se concentreze exclusiv asupra aceluia lucru.

Dar, în timp ce Vivien se așeză pe un scaun liber de la masa de loo, nu se putu abține să nu arunce o privire spre ușă. St. George plecase, slavă Domnului, însă concentrarea ei probabil că se duse-se odată cu el. Luptându-se cu o durere de cap stârnită de zgomot și de căldură, și de propriile sentimente încâlcite, își puse jetoanele pe masă.

După ce pierdu trei mâini la rând, știu că norocul ei dispăruse odată cu St. George.

Capitolul 15

Susan zâmbi în vreme ce termină de ondulat părul lui Vivien.

– Arătați ca o cadră, milady, asta-i adevărul adevărat. Lorzii și prinții ăia ruși or să se înghesuie să stea lângă Domnia Voastră.

Vivien izbuti să-i adreseze cameristei sale un zâmbet slab. Exact de asta de teamea, și mai ales de un anume prinț. Dumnezeu știa că inventase toate scuzele posibile pentru a evita dineul dat de fratele ei în onoarea ambasadorului rus, după ce i se confirmase că va participa și Hovanski. Însă Cyrus nici nu voise să audă, răstindu-se pe un ton bubuitoar că ea trebuia să participe, altminteri va avea de înfruntat amenințări pe care nu le detaliase. Nici chiar atunci când mama lor se oferise să joace rolul gazdei în locul ei, Cyrus nu se domolise, făcând-o să devină un pachet de nervi. În cele din urmă, Vivien acceptase, având convingerea certă că fratele ei va face viața tuturor celor din casă un iad dacă ea nu se conforma.

Susan dădu ocol dormitorului, făcând ordine și punând la loc hainele deja purtate. Vivien scotoci în sertarele măsuței de toaletă până găsi evantaiul auriu care se asorta cu rochia. Nu avea să fie doar un accesoriu, nu în seara aceea. Cu flăcările care trosneau în camerele supraîncălzite, detaliu asupra căruia Cyrus insistase, și încordarea nervoasă pricinuită de Hovanski, avea să se afle într-o stare de agitație toată seara. Sincer vorbind, deja era.

Făcuse tot posibilul pentru a reduce la minimum contactul cu Ivan cel Groaznic – de pildă, se furișase jos mai devreme și schimbase cărțile de vizită care indicau locul fiecăruia la masă. Acum, Hovanski avea să stea între contesa văduvă de Markwith, cea mai surdă femeie din înalta societate, și Lady Peaksworth, cea mai vorbăreată. Faptul că Vivien fusese silită să recurgă la un subterfugiu atât de copilăresc era un trist indiciu al disperării sale.

Luându-și evantaiul și mănușile, își verifică pentru ultima oară strălucitoarea rochie din mătase aurie și se îndreptă spre ușă. Abia aștepta ca acea seară să se termine, pentru că avea lucruri mai bune de făcut – de exemplu, să câștige suficienți bani pentru a plăti datoria lui Kit. Din cauza lui St. George și a ciudatului său talent de a o tulbura, câștigurile lui Vivien la balul Darlington fuseseră slabe. Omul era un pericol la adresa liniștii ei sufletești, așa că trebuia să stea foarte departe de el, mai ales având în vedere următorul pas al planului ei.

Înainte de a apuca să ajungă la ușă, se auzi o bătaie ușoară. Cyrus intră, iar ea aprecie că părea arrogant și hărțuit.

– Ce este, Cyrus? întrebă Vivien punându-și mânușile. Oaspeții vor sosi din clipă în clipă, și nu vreau să întârzii.

Fratele ei se încruntă pe sub sprâncenele groase și întunecate. Dintre cei trei copii ai familiei Blake, numai el semăna cu tatăl lor. Înalt și mai degrabă solid, avea aceeași atitudine demnă înnăscută. Din păcate, Cyrus nu moștenise și firea cumsecade a tatălui lor. Fratele ei era o combinație nefericită a celor mai urâte trăsături ale părinților: demnitatea greoaie a tatălui și egoismul mamei.

– O să dureze doar un minut, spuse el făcându-i semn lui Susan să plece.

Când Vivien scoase un oftat, el îi aruncă o privire încruntată, apoi se îndreptă spre cămin. Se răsuci și își săltă cozile fracului pentru a-și încălzi spinarea.

– Vivien, după cum știi, prințul Ivan va participa la petrecerea noastră din seara aceasta.

Ea abia reuși să se abțină de la a-și da ochii peste cap. Era normal pentru Cyrus să declare ceea ce era evident. În mod repetat.

– Ceea ce e posibil să nu știi, continuă el, este că prințul mi-a cerut permisiunea de a-ți face curte. Firește, l-am asigurat că acest lucru ar fi bine-venit, atât pentru tine, cât și pentru familia noastră.

Un val de furie îi întunecă privirea lui Vivien. Cu pumnii încheștați, făcu câțiva pași, apoi se opri brusc, văzând expresia surprinsă de pe chipul fratelui ei. Trase adânc aer în piept, lupțându-se să-și stăpânească furia. Să se ia la ceartă cu el n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

– Nu aveai nici un drept să-i îngădui acest lucru. Deja i-am spus cât se poate de clar Alteței Sale că nu sunt interesată să mă curteze.

Cyrus păru ofensat.

– Nu te-am considerat niciodată proastă, Vivien. Spre deosebire de mama și de Kit, tu chiar ai ceva creier. În această privință însă, cred că mintea ți-a luat-o razna.

– E dreptul tău să ai o părere, dar eu nu pot fi de acord, se răsti ea. În orice caz, sunt de mult majoră, așa că n-am nevoie nici de aprobarea, nici de dezaprobarea ta în această privință. Și, din moment ce n-am nici o intenție de a mă căsători cu prințul Ivan, această discuție este oficial încheiată.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

– Nu, nu este, Vivien. Depinzi de mine financiar, iar eu, cu siguranță îți voi retrage acest sprijin dacă mă sfidezi. Și la fel și mamei și lui Kit.

Ea se opri aproape împiedicându-se în pantofiorii ei frumoși, cu broderie aurie. Scăpă din mână evantaiul și se folosi de cele câteva clipe necesare ca să-l ridice pentru a-și veni în fire. Când se răsuci spre el, stomacul i se strânse văzând disprețul șocant și inexorabil din privirea lui. Oare fratele ei o detestase mereu atât de mult, sau lucrurile se înrăutățiseră în ultimii câțiva ani? Nu-și dădea seama.

– Ai face asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Ne urăști atât de mult?

El pufni.

– Nu fi prostuță și nu dramatiza. Fac asta pentru *tine*. Pentru noi toți. Familia Blake este în pragul ruinei, Vivien.

Ea rămase fără suflare. Oare aflase despre datoria lui Kit?

– Despre ce Dumnezeu vorbești?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. Extravaganța mamei ne duce la ruină, iar Kit nu e cu nimic mai breaz. Nu trece nici o zi fără să nu primesc facturi revoltătoare de la un negustor sau altul. Se încruntă ducându-și mâinile la spate și umflându-și pieptul. Dacă n-aș fi controlat strict lucrurile, ei doi ne-ar fi dus la faliment cu mult timp în urmă. Și nu știm cât de mult au pierdut la mesele de joc și ascund de noi.

Vivien respiră în cele din urmă. Măcar nu descoperise acel secret oribil.

– Într-adevăr, e trist, dar de ce decizia mea trebuie să fie afectată de faptul că mama și Kit sunt cheltuitori? întrebă ea încercând să pară că nu cunoștea deja răspunsul.

El se încruntă.

– Nu mai ești o fetișcană, Vivien. Știi foarte bine. Prințul Ivan este dispus să plătească *toate* datoriile familiei și, de asemenea, să facă o înțelegere frumoasă, prin care să-ți asigure o sumă foarte generoasă ca bani de buzunar.

Cyrus făcu o pauză, apoi lăsă să-i scape un simulacru de hohot amuzat.

- De fapt, nu-mi vine să cred cât e dispus omul să cheltuiască pentru tine. O avere. Este remarcabil.

O presimțire urâtă îi străbătu trupul ca un fir de gheață. Practic îi putea auzi rotițele minții învârtindu-se în cap, calculând cum putea beneficia cariera lui politică de această căsătorie - și de bani. Era rău. Catastrofal, de fapt. Existând perspectiva unei asemenea înțelegeri, era posibil ca până și mama și Kit s-o preseze să accepte.

- Nu-mi pasă nici dacă ar fi suficienți bani pentru a acoperi datoriile prințului regent, spuse ea cu vocea sugrumată de panica iminentă. Nu am nici o intenție să accept oferta.

- Hristoase, Vivien, ce-i în neregulă cu tine? Nu doar că te vei mărita cu un bărbat mai bogat decât Midas, dar vei fi prințesă! Care fată nu vrea așa ceva?

- Eu nu vreau, se răsti ea fluturându-și brațul. Indiferent ce s-ar putea să crezi tu despre mine, nu sunt atât de superficială. Și nici nu vreau să fiu silită să-mi iau rămas-bun de la familie și de la prieteni - posibil, pentru totdeauna - și să mă mut în Rusia. Dumnezeuule, Cyrus! Nici măcar nu vorbesc afurisita de limbă a omului!

O furie tăcută păru să-l cuprindă, iar privirea îi deveni goală. Făcu un pas amenințător, iar ea avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se da înapoi. Lui Cyrus îi plăcea să tune și să fulgere, dar niciodată nu o intimidase. Această reacție la refuzul ei era diferită. I se păru aproape amenințătoare.

- Atunci, îți sugerez să începi a învăța rusa, pentru că hotărârea mea e luată, replică el cu o voce la fel de dezagreabilă ca scrâșnetul pietrelor sub o roată. Dacă nu te măriți cu el, vă trimit pe tine și pe mama în Nord, pe domeniul din Yorkshire. Veți sta amândouă acolo până îți bagi mințile în cap.

Ea îl privi îngrozită. Pe domeniul din Yorkshire nu exista decât un mic conac la marginea mlaștinilor, o moștenire de la un unchi din partea tatălui, care murise fără să aibă copii. Abia dacă era locuibilă și se afla la kilometri distanță de ceva care să aducă a oraș. Mama ei ar fi fost complet distrusă, iar Vivien ar fi înnebunit având de-a face cu ea. Își simți fața amorțită.

- N-ai îndrăzni, șuieră ea.

El își arcui buzele cu aroganță.

- Trebuie să-ți amintesc că eu controlez băierile pungii în această familie? Iar dacă refuzi, nu numai că te voi exila în nord, dar în același timp îl voi lăsa și pe Kit fără alocație. Ceea ce va însemna că va avea doar două alternative: să se înroleze în armată sau să ajungă în închisoarea datornicilor. Iar eu *nu* o să-i cumpăr un brevet militar.

Ea clipi de parcă ar fi plesnit-o. Fără bani pentru a cumpăra un brevet pentru un regiment de elită, singura opțiune a lui Kit era infanteria. Și unde ar fi fost trimis? Pe vreun câmp de luptă oribil? Sau în India, pentru a muri de vreo boală?

- Cyrus, nu poți face asta, se rugă ea. Prințul... este... Nu-mi place de el. Nu e un om bun.

O umbră ciudată trecu peste chipul fratelui ei. Să fi fost vină? Nu-și dădu seama pentru că dispăruse prea repede.

- Ei bine, nu este englez, admise Cyrus în silă. Dar, dacă îi dai o șansă, sunt sigur că te va cuceri treptat.

- Nu are nici o legătură cu naționalitatea lui, scrâșni ea. Și sunt convinsă că nu mă va cuceri.

Cyrus clătină din cap.

- Atunci, nu mai am nimic să-ți spun. Mâine, tu și mama veți începe să vă faceți bagajele pentru a pleca în Yorkshire.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Vivien își cuprinse fruntea cu o mână, încercând să gândească.

- Stai! țipă ea în vreme ce palma lui se așează pe mâner.

El se răsuci încet, fără a se deranja să-și ascundă triumful de pe chipul lat, cărnos. În momentul acela, orice urme ale afecțiunii pe care Vivien i-o purta fratelui ei muriră rapid.

- Ce este, draga mea? întrebă el cu o voce fals dragăstoasă.

Reprimându-și impulsul de a se repezi la el, Vivien îi adresă ceea ce spera să fie un zâmbet prin care își cerea iertare.

- Poate că m-am pripit. Cyrus, sunt sigură că putem discuta despre asta.

- Am discutat destul, rosti el nerăbdător. Oaspeții noștri vor sosi din clipă-n clipă. Hotărăște-te, Vivien. Într-un fel sau altul.

- Da, bine, poate că m-am pripit puțin când l-am judecat pe prinț. Poate că ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, să ne cunoaștem. Sunt sigură că-mi dai dreptate că prințul Ivan mi se va părea mai atrăgător dacă-l voi cunoaște mai bine.

Cyrus râse urât.

– Crezi că sunt prost, nu-i așa? Crezi că mă poți vrăji pentru a scăpa de această dilemă. Nu ține cu mine, Vivien.

Ea îl privi fix, cu adevărat sătulă să fie tratată de bărbați de parcă era doar un pion pe care să-l mute pe tabla de șah a ambițiilor și dorințelor lor. Dar nu-și putea permite să-l lase să vadă profunzimea dezgustului ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu spun nu. Spun doar că am nevoie de puțin timp pentru a mă obișnui cu ideea, înainte ca tu să mă silești să accept o logodnă făcând un anunț fără consimțământul meu. Ai uitat că, doar cu puțin peste o săptămână în urmă, am fost răpită și brutalizată? Trebuie să ajung a crede că fratele meu nu-i cu nimic mai breaz decât ticăloșii care m-au răpit?

Făcu ochii mari, iar chipul dolofan păli. Fiindcă ea continuă să se uite urât la el, Cyrus își mută privirea.

– Iartă-mă, murmură el. Mi s-a părut că ți-ai revenit pe deplin, altminteri n-aș fi deschis subiectul.

– Ei bine, nu mi-am revenit. Iar faptul că mă silești să accept o logodnă, înainte de a fi pregătită, *nu* este comportamentul unui frate iubitor, rosti ea pe un ton sever.

El încremeni, iar Vivien își dădu seama că exagerase. Intenționând să-l împace, deschise gura, însă el își flutură iritat o mână.

– Dacă mă consideri sau nu un frate iubitor este neimportant. Ai o datorie față de familie, așa cum am și eu. Îi voi spune prințului Ivan că te bucuri să accepți curtea lui, cu toate că, deocamdată, nu se va face nici un anunț formal. Asta ar trebui să-l satisfacă pe moment.

Ușurată, Vivien dădu ușor din cap. Nu avea nici o intenție să accepte vreodată cererea în căsătorie a prințului, dar măcar câștigase ceva timp pentru a-și pune planul în aplicare. Cu puțin noroc, în câteva săptămâni ar fi trebuit să facă rost de cea mai mare parte a banilor de care avea nevoie pentru a reduce datoriile lui Kit și ale mamei la un nivel acceptabil, și pentru a le permite să se instaleze într-o casă mică, dar care să le permită libertatea.

– Foarte bine, rosti ea. Voi fi de acord cu condițiile tale.

El dădu din cap, iar culoarea îi reveni la normal, devenind rumen la față.

– Este vremea să coborâm, spuse el deschizând ușa. Haide, Vivien.

Ei îi fu foarte greu să nu refuze, dar avea prea puțin de câștigat enervându-l. Reprimându-și dorința de a-i da lui Cyrus în cap cu un obiect greu – văturaiul ar fi fost foarte bun –, Vivien îl luă de braț.

– Îmi pare rău, dragă, dar nu știu ce altceva am putea face, șopti pe un ton dramatic mama ei. Când îi intră o idee în cap, Cyrus poate fi cel mai încăpățânat om din lume. Ochii ei de un albastru strălucitor, atât de frumoși și de tinerești, se rotunjiră de disperare. Dacă tu nu vrei, nici eu nu vreau să te măriți cu prințul Ivan. Dar pur și simplu nu pot suporta gândul de a fi exilată în Yorkshire. Voi muri, știu asta!

Vivien aruncă o privire prin salonul aglomerat. Tonul dramatic al mamei sale atrăsese atenția, inclusiv a contesei Lieven, soția ambadorului rus. Ochii ei pătrunzători, însuflețiți de curiozitate, se opriră asupra lui Vivien și a mamei sale.

Ea îi adresă contesei un surâs grațios, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre mama ei.

– Ai grijă, mamă, rosti ea cu voce joasă. Nu putem vorbi despre asta fără să atragem atenția, și nu vrem așa ceva.

– Dar ce ne facem? gemu mama ei. Cyrus a jurat că...

– Știu ce a spus, zise ea cu fermitate. O să mă ocup eu de asta. Mama o privi cu îndoială.

– Dacă spui tu. Se uită prin încăpere, către unul dintre bovine-douri, unde prințul Ivan stătea de vorbă cu Cyrus. Poate că n-ar fi așa de rău, rosti ea îngândurată. La urma urmelor, *este* prinț și înfiorător de bogat.

Frustrată, Vivien abia reuși să se abțină să n-o tragă de buclele îngrijit coafate.

– Nici măcar în glumă să nu spui asta, mamă. Bărbatul e o broască râioasă, iar tu știi asta. De fapt, mai degrabă m-aș mărita cu o broască râioasă. Măcar aș avea șansa ca, sărutându-l, să-l transform într-un altfel de prinț decât acest specimen oribil.

Când îl văzu pe prințul Ivan în carne și oase, lui Vivien nu-i fu deloc greu să creadă că sălbăticia din Yorkshire era preferabilă căsătoriei cu el. Mama ei chicoti.

– Nu m-am gândit niciodată la el în felul acesta, dar ai dreptate. Probabil că din cauza ochilor exoftalmici și a gurii umede. Trebuie să fiu de acord, iubirea mea. Este imposibil să te măriți cu acel bărbat.

– Mă bucur că cineva este de acord cu mine, răspunse Vivien pe un ton sec.

– Da, dar... A, doamna Canning-Smith. Da, este o petrecere încântătoare, nu-i așa?

Mama ei fu silită să se întoarcă pentru a flecări cu una dintre musafirele lor, iar Vivien profită de acest moment de respiro pentru a privi prin încăpere. Din cauza cumplitei conversații purtate cu fratele ei, nu avusese șansa de a se ocupa de detaliile de ultim moment de dinaintea dineului. Totuși, Darnell și lacheii lui păreau să aibă totul sub control, trecând de la un grup la altul și împărțind pahare răcite pline cu șampanie. Câțiva oaspeți întârziaseră, dar, după sosirea lor, Vivien avea să-i facă semn majordomului să sune clopoțelul pentru cină.

Trebui să se întrebe de ce îi păsa de afurisitul de dineu al fratelui ei. Din partea ei, Cyrus și musafirii lui – toți din cercurile politice și diplomatice – n-aveau decât să se spânzure. Însă obiceiurile vechi pier greu, iar Vivien avusese mereu o mare satisfacție că ea conducea casa fratelui ei, cu toate că ei toți aveau grijă să mențină impresia că mama lor era încă gazda. Indiferent cât de dificilă era familia ei, Vivien iubea Blake House, și să se ocupe de ea îi făcea la fel de mare plăcere ca și viața ei din Londra. Totul se făcuse țândări după moartea tatălui ei, însă ea izbutise în cele din urmă să refacă întregul, creând un cămin pentru ei, toți, chiar și pentru Cyrus. Nu era perfect, însă îi oferea un scop în viață și i se potrivea.

Dar acea viață era acum în mare primejdie tocmai din cauza acelei afurisite familii nerecunoscătoare. Dacă planul ei dădea greș, ea urma să aibă cel mai tare de suferit, ea ...

– Draga mea Lady Vivien, auzi o voce guturală torcând lângă umărul ei. Pari să fi căzut într-o reverie sumbră. Trebuie să-mi îngădui să te scot din această stare.

„Vorbești de lup.“ Vivien se răsuci și văzu privirea lacomă a lui Hovanski cercetându-i posesivă trupul. Făcu un efort pentru

a rezista impulsului de a se da îndărăt – sau de a-l plesni – atunci când ochii lui zăboviră asupra bustului ei.

– Prințul Ivan, rosti ea izbutind să zâmbească slab. Ce plăcere să vă văd din nou.

– Ești radioasă, Lady Vivien. Ca o rază de soare străbătând mohoreala de noiembrie.

Văzând că ochii lui rămăseseră fixați pe sânii ei, Vivien decise că o va pune pe croitoreasa ei să adauge o bordură de 8 centimetri de dantelă la *toate* corsajele ei.

Iritată de impertinența lui, își drese cu putere glasul. Privirea lui se ridică brusc pentru a o întâlni pe a ei, iar ea se trezi că înghițe în sec. Ochii lui de un verde spălăcit păreau să strălucească de o lumină drăcească, nemiloasă și rapace, studiind-o de parcă ar fi fost un bun personal, nu o ființă în carne și oase. Yorkshire părea tot mai atrăgător cu fiecare minut ce trecea.

– O, ce amabil. Sper că vă distrați bine în seara asta, dragul meu domn, rosti ea simțindu-se ca o idioată.

Dar cum putea să poarte o conversație cu un om a cărui prezență o făcea să i se zbârlească pielea? Chiar și numai ideea de a face amor cu el îi provoca greață.

– Mă simt minunat, mulțumesc, mai ales fiindcă tocmai am vorbit cu fratele dumitale. M-am simțit foarte încurajat de cele spuse de el.

O mână cu degete groase ateriză pe talia ei, ascunsă de restul oaspeților prin faptul că ea stătea cu spatele la cămin. Când degetele lui se înfipseră în mătasea subțire a rochiei, ea aproape că sări din pantofi.

Fără să se gândească, se smuci îndărăt, aproape împiedicându-se în propriile picioare. În mod normal, nu era neîndemânatică, dar prințul o năucea cu adevărat.

Din fericire, mișcarea ei neașteptată îl sili să lase mâna jos, dar nemulțumirea i se oglindi în privire. Vivien gemu în sinea ei. Nu-și permitea să-l înfurie, fiindcă avea să i se plângă lui Cyrus de lipsa ei de cooperare. Pentru ca planul ei să funcționeze, avea nevoie de timp, ceea ce însemna să facă pe placul acelei odioase broaște râioase până avea suficienți bani ca să le dea cu tifa tuturor.

– Iertați-mă, Alteță. De obicei, nu sunt atât de neîndemânică, dar poate că sunt puțin cam nervoasă în seara asta. Cu o companie atât de distinsă, Cyrus este foarte dornic ca musafirii noștri să se distreze. Mai ales dumneavoastră, adăugă ea cu un surâs mieros.

– Probabil că încă te refaci după... boală, spuse el într-o manieră care indica limpede faptul că știa că ea nu fusese bolnavă.

Vivien îl privi fix, neștiind cum să răspundă, însă el păru mai mult decât mulțumit să continue singur conversația.

– Te-ai extenuat, adăugă el. Mă tem că acum câteva seri, dacă îți aduci aminte, te-am rugat să-mi îngădui să am grijă de dumneata, dar ai refuzat. Desigur, ai preferat să dansezi cu căpitanul St. George, în loc să te bucuri de o flecăreală liniștită cu mine. A fost o greșeală, iar acum, suferi consecințele acelei lipse de judecată.

Ea simți cum i se cască gura, căci nu-i venea a crede, și nu mai trebui să se întrebe de ce el făcea să i se zburlească pielea. Individul era incredibil de arogant. Nu era de mirare că îl lovise în fluierul piciorului.

– Da, ei bine, îmi place să dansez, răspunse ea, prea uimită ca să mai fie foarte coerentă.

El îi zâmbi cu buzele strânse.

– Din fericire, după conversația cu fratele dumitale, mă simt mărinimos. Sunt dispus să iert scăpările dumitale trecute, dacă vom putea evita alte incidente nefericite, pe viitor. Se aplecă spre ea atât de mult, încât îi putu zări porii de pe nasul lat. Ne-am înțeles, milady?

Ea înghiți nodul din gât. Era clar că el nu uitase episodul cu lovitura în fluierul piciorului. Acum, ea știa cum se simțea o muscă în clipa de dinainte ca broasca să-și repeadă limba spre ea și s-o înghită.

În spatele ei, cineva își drese delicat glasul. Se răsuci, recunoscoitoare să aibă un pretext de a scăpa de mica scenă cumplită cu prințul.

Vivien făcu ochii mari, în vreme ce încerca să-și vină în fire. Se așteptase ca Lady Thornbury să vină, dar nu și St. George. Și iată-l pe protectorul ei, cu mama lui la braț. Și nu părea deloc încântat.

Capitolul 16

Chipul frumos al lui St. George era încordat de dispreț, ceea ce, inițial, o surprinse pe Vivien. Din fericire, ținta mâniei lui era prințul Ivan, nu ea însăși. De fapt, ambii bărbați păreau să se măsoare unul pe celălalt, de parcă ar fi fost gata să se înfrunte pe câmpul de luptă, nu să schimbe vorbe de duh la cină.

Cu o privire pătrunzătoare, Lady Thornbury se ocupă imediat de problemă.

– Bună seara, Alteță. Ce plăcere să vă întâlnesc într-un cadru atât de plăcut! Am fost atât de fericită să fiu invitată la o reuniune de o asemenea distincție, iar faptul că sunteți unul dintre invitați o face și mai deosebită.

Ca de obicei, instinctele lui Lady Thornbury nu dădură greș, fiindcă prințul îi întoarse zâmbetul și se înclină cu mare deferență asupra mâinii ei. Cu toate astea, St. George era oricum numai încântat nu. Cu ochii îngustați, părea gata să-l strângă de gât pe Hovanski, gest pe care Vivien l-ar fi preferat cu siguranță.

– Lady Thornbury, sunt foarte fericită că ați putut veni în seara asta, spuse Vivien adresându-i un zâmbet recunoscător prietenei sale. Și dumneata, căpitane St. George. Nu mă așteptam să te văd, dar prezența dumitale este bine-venită.

De fapt, apariția lui o uimea, pentru că Vivien parcursese lista invitațiilor, iar St. George nu fusese inclus.

– Mulțumesc, draga mea, răspunse Lady Thornbury. Sper că nu v-am făcut să așteptați cu cina. Aruncă o privire ironică spre fiul ei. L-am așteptat pe Aden, care niciodată nu pare să fie punctual. Ce obicei șocant pentru un militar!

St. George își dădu ochii peste cap, dar nu se deranjă să nege tachinarea mamei lui.

– Chiar așa, interveni prințul. Foarte lamentabil. S-ar crede că un căpitan ar putea să le trateze atât pe mama, cât și pe gaza lui cu mai mult respect. Cred că atenția pe care un om o acordă micilor detalii ale vieții reprezintă un foarte bun indicator al caracterului său. La urma urmelor, diavolul se ascunde în detalii.

Își punctă insulta cu un rânjel disprețuitor. Singurul răspuns al lui St. George fu un zâmbet rece și înfinit de calculat, care făcu să-i înghețe sângele în vine lui Vivien.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, și, oricum, îmi face mare plăcere să te văd, căpitane, spuse ea cu o veselie exagerată. Un om nu trebuie să fie prea preocupat de astfel de lucruri, altminteri riscă să devină pedant, nu credeți? Vai, sunt sigură că eu întârzii mereu la cină. Totuși, nimănui nu pare să-i pese câtuși de puțin.

Din fericire, St. George își îndreptă atenția spre ea. Privirea ochilor negri ca tăciunele, atât de letală cu câteva secunde în urmă, părea acum pur și simplu precaută. Dar cel puțin nu mai părea gata să-l eviscereze pe prinț chiar acolo, pe cel mai bun covor Wilton al fratelui ei.

– Mulțumesc, doamnă. Este o plăcere să mă aflu aici, răspunse el în cele din urmă, pe un ton politicos.

Ea nu-i crezu vorbele. St. George avea pe chip aceeași expresie suferindă pe care o vedea la Kit când mama lor îl silea s-o însoțească la vreun dineu sau la vreo serată muzicală plictisitoare. Probabil că Lady Thornbury îl obligase să vină.

De asemenea, n-ar fi surprins-o să afle că el încă se mai simțea ofensat de purtarea ei la balul Darlington, când preferase masa de joc în locul companiei lui. Totuși, ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu o astfel de reacție. Majoritatea bărbaților fie dezaprobau faptul că îi plăcea jocul de cărți, fie îl considerau un obicei *frivol*. În mod evident, St. George intra în prima categorie, lucru pe care ea îl considera destul de deprimant. Presupuse că asta se întâmpla când o femeie era salvată. Nu se putea abține să nu-l placă pe salvatorul ei și să nu vrea ca și el s-o placă la rândul-i.

Oare de ce se mai deranjase să vină în seara aceasta? Ultimul lucru de care avea nevoie era un fost protector iritat, care să mărară la unicul bărbat pe care ea trebuia să-l mențină în toane bune. Iar St. George începuse din nou să se uite fix la prinț, cu acea lumină feroce în ochi.

Prințul, cu buzele ca de broască răsfrânte într-un zâmbet plin de răutate, părea la fel de ostil și la fel de dornic să verse sânge. Dacă povestea asta continua, Vivien era sigură că, a doua zi dimineață, la prima oră, trebuia să pună să fie curățat covorul.

Lady Thornbury continua, veselă, ignorându-i pe bărbați:

– Vivien, îmi pare rău că n-ai știut de schimbarea de ultim moment care a intervenit pe lista de invitați. Mama ta mi-a trimis un bilet cu doar câteva ore în urmă, cerându-mi să-l aduc pe Aden. Se pare că vă lipsea un om la masă, așa că fiul meu a fost încântat să accepte.

– Este încurajator de știut că domnul căpitan are măcar un rost, spuse prințul, insulta sunând chiar mai rău din cauza puter-
nicului accent rusesc.

Vivien își apăsă limba de cerul gurii, reprimându-și o replică nimicitoare. Știa că prințul Ivan era un om arogant și cu limba ascuțită, dar niciodată nu-l văzuse reacționând cu o grosolanie atât de fățișă. Prințul îi ignorase mereu pe ceilalți pretendenți ai ei – probabil, considerându-i nedemni de băgat în seamă –, însă St. George îl făcea să răspundă cu totul altfel.

Din firecire, înainte ca situația să se deterioreze și mai mult, mama lui Vivien se apropie plutind, o viziune scânteind blând în rochia ei din mătase de culoarea safirului. Încruntându-se, Vivien se uită urât la ea. Cu câteva minute în urmă, fusese prea supărată pentru a observa ținuta mamei sale, dar acum își dădu seama că nu mai văzuse niciodată acea rochie. Ceea ce însemna că era nouă.

Ceea ce însemna și că Vivien urma să vadă nota de plată. Din obișnuință, începu să calculeze prețul probabil, adăugându-l la îngrozitoarea listă care alcătua muntele datoriilor pe care le aveau. Imaginarul munte mai crescuse câțiva metri, iar ea avu nevoie de toată voința pentru a nu bea dintr-o singură înghițitură toată șampania din pahar. Ori asta, ori să urce pe primul vas spre America pe care putea găsi un loc. Cu familia pe care o avea, cine ar fi putut s-o învinovățească?

– Căpitane, sunt atât de încântată că l-ai putut înlocui la masă pe neastâmpăratul meu băiat, exclamă mama ei. Vivien, sper că nu te superi că nu m-am consultat cu tine.

Când femeia flutură cochetă din gene spre St. George, Vivien se rugă să vină un val uriaș, care să înghită întregul Mayfair, astfel ca ea să poată scăpa de acest dîneu de coșmar. Ceilalți patru o priveau fix, așteptându-i răspunsul.

– Firește că nu mă supăr, izbuti ea să rostească. Sunt doar puțin surprinsă. Nu mi-am dat seama că lipsește cineva.

Mama ei își flutură evantaiul.

– Kit mi-a spus în după-amiaza asta că are alte planuri. Ceva despre o petrecere la care trebuie să se ducă împreună cu domnul Tucker și Lord Heyworth.

Vivien aproape că gemu. Bertram Tucker și viconteles Heyworth erau jucători nesăbuiți, care nici laolaltă nu aveau un dram de minte, fiind ultimii oameni cu care Kit ar fi trebuit să-și petreacă timpul.

Lady Blake îi adresă prințului un zâmbet dezaprobativ.

– Trebuie să-l ierțați pe fiul meu, Alteță. Este cel mai dulce băiat, deși e puțin cam încăpățânat. Dar n-a vrut să vă insulte.

Hovanski zâmbi.

– Draga mea doamnă, sunt fermecat de întreaga dumneavoastră familie, după cum probabil că știți.

Întinse mâna și o luă pe a lui Vivien, ridicând-o la buze și depunând un sărut suficient de umed pentru a-i lăsa o urmă pe mânușă. Ea încercă să-și tragă discret mâna, însă el refuză să-i dea drumul.

– Am înțeles că, recent, ați făcut prima dumneavoastră vizită la castelul Oatlands, spuse Lady Thornbury lovind ușor cu evantaiul brațul prințului. Trebuie să-mi povestiți totul despre el.

Ochii lui Hovanski licăriră de neplăcere, dar, în cele din urmă, îi dădu drumul lui Vivien.

În vreme ce el și Lady Thornbury discutau despre excentricitățile ducesei de York, Vivien făcu un efort pentru a întâlni privirea lui St. George. Rămăsese întunecată, iar de data aceasta, înțelese că nemulțumirea lui o viza pe ea. În mod clar, o credea implicată într-un soi de flirt cu prințul. Oricât de mult își dorea să nege acuzația, nu-și putea asuma riscul de a-l îndepărta pe Hovanski – nu înainte de a reuși să iasă din situația dificilă în care se afla. Dar detesta modul în care o făcea să se simtă dezaprobată din privirea lui St. George, și avu nevoie de multă voință pentru a nu se încrunta și ea la el.

Ușile salonului se deschiseră, iar Darnell anunță, în sfârșit, că masa era servită.

– Dumnezeule! exclamă mama ei. Trebuie să mă ocup de ambasador și de soția lui.

În vreme ce plecă grăbită, prințul se întoarse spre Vivien și, cu un zâmbet grațios, îi oferi brațul.

– Lady Vivien, acordă-mi, te rog, onoarea de a te însoți la cină, rosti el luându-i mâna.

Prințul o încolțise cu mare dibăcie, iar Vivien nu putea face mare lucru fără a-l insulta. Așa că surâse și îl lăsă s-o conducă afară din cameră, simțind privirea mânioasă a lui St. George arzând-o între omoplați.

Cina fusese îngrozitoare. Când Hovanski o însoțise în salon, Vivien văzuse cu stupeoare că micuța carte de vizită aurită, pe care se afla numele lui, fusese mutată la locul inițial, lângă al ei.

Buimăcită, se zgâise la ea timp de câteva secunde, iar când, în cele din urmă, își ridicase ochii, întâlnise privirea triumfătoare a lui Cyrus, care tocmai se așeza la locul lui, în capul mesei. Stăpânindu-și furia, înălțase o sprânceană, ironică, iar apoi, zâmbitoare, își îndreptase atenția spre prinț. Poate că Cyrus era expert în fața eșichierului politic, însă Vivien învățase să se lupte într-un loc mult mai puțin civilizată – la masa de joc, unde jucători înrăiți se luptau pentru o adevărată avere, sau chiar pentru viețile lor. Ea încă mai avea câteva trucuri în mânecă și intenționa să se folosească de ele.

Dar, până la sfârșitul celui de-al doilea fel de mâncare, zâmbetul îi înghețase, devenind o grimasă, deoarece Ivan cel Groaznic se angajase într-un flirt continuu, care o făcea să i se ridice părul pe ceafă. Până să se aducă desertul, devenise atât de îndrăzneț, încât își pusese o mână pe coapsa ei, exact când ea vâra în gură o bucată de tartă cu căpșuni. Avusese nevoie de o mare putere de control pentru a nu scuipa prăjitura pe farfurie.

Șocată, Vivien își vârâse mâna sub masă și îi trântise cu fermitate palma în poală. Prințului Ivan nu-i plăcuse asta, dar, din fericire, ea avusese prezența de spirit să împrumute un truc din repertoriul mamei ei, fluturându-și genele cu cochetărie timidă. Prințul o privise suspicios, dar, în cele din urmă, chicotise, șoptindu-i că o va cruța de îmbujorări feciorelnice. Vivien îi zâmbise vag și, din nou, își îndreptase cu încăpățănare atenția spre farfuria ei.

Dar nu înainte de a privi în lungul mesei și de a-l vedea pe St. George privind-o ironic, și în mod evident gândind ce era mai rău despre ea. Privirile lor se încleștară pentru o clipă, intensitatea lor sfredelindu-i inima. Dar apoi el se răsuci din nou spre vecina sa, încântătoarea soție tânără a unui membru din delegația rusă, care, de-a lungul cinei, făcuse tot posibilul să-i capteze atenția. St. George păruse fericit să-i facă pe plac.

Vivien cerceta posomorâtă detaliile elaborate ale coșului cu flori glasate care reprezenta unul dintre obiectele de decor de pe masa lungă. Își petrecuse ultimele zece minute ignorându-l pe prințul Ivan – și nu putea să nu-i simtă mânia care creștea din această pricină –, iar acum, tot ce-și dorea era ca mama ei să se ridice de la masă și să le poftască pe doamne în salon. Vivien intenționa să-i mai acorde două minute, iar apoi avea să facă ea asta – indiferent dacă era politicos sau nu.

Un foșnet de mătase îi atrase atenția spre capul mesei.

– Haideți, doamnelor, spuse Lady Blake ridicându-se în picioare. Vă invit să mergem în celălalt salon, și sper că domnii nu vor zăbovi prea mult cu oribilele lor discuții politice.

Prințul, la fel ca toți bărbații, se ridică odată cu doamnele. Luă mâna lui Vivien și îi sărută din nou mânușa, lăsând o altă pată umedă. În stilul acesta, avea să-i distrugă toate perechile de mânuși până la sfârșitul săptămânii.

– Ai grijă să-mi păstrezi un loc, Lady Vivien, murmură el pe un ton gutural.

Vocea i se auzi precum orăcăitul unei broaște, nicidecum ca a unui cavaler seducător, cum își imagina el că este.

– Voi face tot posibilul, dar nu pot promite nimic, spuse ea pe un ton vesel, făcându-i cu degetul.

El își bosumflă buzele groase, ca și cum ar fi fost nemulțumit de tentativa ei neîndemânică de a flirta. Nu că ar fi putut să-l învinovățească. Replica ei fusese de o imbecilitate desăvârșită.

Ieși grăbită din cameră, dar nu înainte de a o vedea pe vecina lui St. George ridicându-se pe vârfuri și șoptindu-i la ureche ceva care îl făcu să zâmbească. Ei bine, măcar cineva se distra.

Vivien o urmă pe mamică-sa în hol, luând-o de braț și reținând-o pentru o clipă. Mama ei o privi îngrijorată.

– Ce-i în neregulă, draga mea? Ești roșie la față.

– Și tu ai fi dacă o broască răioasă și-ar fi pus laba pe piciorul tău tot timpul cât a durat cina.

– Nu se poate!

– Regret să-ți spun, dar asta a făcut.

– O să vorbesc cu Cyrus, de îndată ce pleacă oaspeții, se înfurie maică-sa. Știu că trebuie să fii politicoasă cu acest om, dar nu voi tolera acest comportament la masa mea.

O, și ce splendid se va încheia *acea* conversație.

– Nu te osteni, mamă, spuse ea silindu-se să rădă. Mă pot descurca singură cu prințul Ivan. Am doar nevoie să fiu singură câteva momente. Mă voi alătura imediat ție și doamnelor.

Mama ei își mușcă buza de jos, apoi ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate. Presupun că nu ne putem aștepta ca un rus – fie el și prinț – să se poarte la fel de civilizată ca un englez.

Vivien se abținu să sublinieze cât de urât se purta în general aristocratul englez obișnuit, începând cu prințul regent și coborând spre cei de ranguri mai mici. Lady Thornbury ieși din salon pentru a verifica ce-i cu ea.

– Vivien, iubirea mea, te simți bine?

– Mă simt puțin cam încinsă. A fost cam înăbușitor în sufrageerie, în seara asta.

Prietena ei clipi înțelegătoare.

– Sunt foarte de acord, mai ales la capătul tău de masă. Poate că ar trebui să-ți acorzi câteva minute pentru a-ți reveni. O s-o ajut eu pe mama ta să toarne ceaiul.

Vivien îi zâmbi recunoscătoare, încercând pentru a mia oară să nu-și dorească iar ca Lady Thornbury să fi fost mama ei, apoi se îndreptă spre biblioteca fratelui ei. Simțea o nevoie aprigă de un brandy și intenționa să-și toarne o porție generoasă, indiferent cât de necuviincios era.

Cu toate că, acum, acesta era domeniul lui Cyrus, îndrăgea tăcuta și eleganta încăpere, care se schimbase foarte puțin din zilele copilăriei ei, când se cufunda în colecția de poezii a tatălui ei și citea romane de Defoe și Fielding. Decorată în stilul simplu Queen Anne, pereții săi de un verde palid și rafturile încastrate ticsite de cărți îi aminteau de vremuri mai bune.

Își turnă brandy dintr-o sticlă de pe căruciorul cu băuturi și se îndreptă agale spre cămin, privind portretul tatălui ei aflat

deasupra poliției. La o privire superficială, nici ea, nici Kit nu se manau cu el, dar, când fratele ei cel mic zâmbea, Vivien îi recunoștea arcuirea buzelor și gropița dintr-o parte a gurii. Cyrus semăna cel mai mult cu *papa*, deși nici că ar fi putut avea un caracter mai diferit de al tatălui lor, care fusese iubitor și generos.

Suspînând, își lăsă degetele să mângâie cu afecțiune rama de stejar a portretului. Nimic nu mai fusese la fel de la moartea lui *papa*. Era aproape ca și cum o lumină fusese stinsă în familia lor, luând cu ea cea mai mare parte a bucuriei. Uneori, își imagina că disperarea frenetică manifestată de mama ei și de Kit era o încercare disperată de a compensa absența lui. Tatăl ei n-ar fi fost încântat de modul în care comportamentul lor egoist îi afecta pe ceilalți.

Întoarse spatele portretului. Nu avea rost să se cufunde în amintiri triste sau să-și dorească acum ca lucrurile să fi stat altfel. Viața îi dăduse o mână de cărți, iar ea trebuia să le joace cât mai bine. Cu cât începea să-și pună mai repede planul în aplicare, cu atât mai bine.

Renunțând la băutură, se îndreptă spre ușă. Dar, după ce o deschise, se opri surprinsă.

Surpriza se transformă în disperare când prințul Ivan Hovanski intră în cameră și închise ușa în urma lui.

Capitolul 17

Hovanski se sprijini de ușă, ochii lui lacomi studiind-o. Nu mai arăta cu adevărat ca o broască. Acum, părea un șarpe care fixa cu privirea un iepuraș gustos, dorind să-l înghită pe de-a-ntregul. Vivien refuza să fie un iepure.

– Alteță, m-ați luat prin surprindere, rosti ea cu voce fermă.

– Te-ai rătăcit?

Răsfângându-și buzele într-un zâmbet care era mai mult un rânjet lacom, se apropie de ea. Ea făcu repede un pas îndărăt, încurcându-și tocul în volanul care ținea rochia și aproape pierzându-și echilibrul.

„S-a ales praful de hotărârea de a nu fi un iepure.“ În cele câteva secunde care îi fură necesare pentru a-și recăpăta echilibrul, prințul Hovanski traversă grăbit încăperea și ajunse lângă ea. Îi strânse cu putere cotul, încercând s-o tragă spre el. Dându-se înapoi, picioarele ei se loviră de biroul fratelui ei, iar Vivien își sprijini mâna liberă de suprafața lustruită, pentru a nu cădea.

– Draga mea doamnă, constituția dumitale delicată a fost suprasolicitată în seara asta, spuse prințul. Ești foarte nesigură pe picioare.

– Mă simt perfect, domnule, răspuse ea luptându-se să-și desprindă brațul din strânsoarea lui. Și nu sunt absolut deloc delicată. Puteți să-mi dați drumul.

În cele din urmă, își smulse cotul, cu toate că mișcarea o făcu să cadă pe birou, pierzându-și din nou echilibrul. Înăbușindu-și un blestem, își duse ambele mâini la spate, apucându-se de marginea biroului din lemn de nuc, pentru a rămâne în picioare.

Prințul refuză să dea înapoi. O înghesui în birou, pieptul lui ca un butoi ajungând la doar câțiva centimetri de corsajul ei. Dacă trăgea adânc aer în piept, ar fi putut să se zgârie în multitudinea de medalii nemeritate, prinse atât de ostentativ pe uniformă lui.

El se apropie și mai mult, silind-o să-și arcuiască spinarea pentru a se ține departe de el. Strălucirea lascivă din ochii lui cu pleoape grele, combinată cu mirosul de ceapă cu sos de smântână al respirației lui îi făcură stomacul să se întoarcă pe dos. Vivien își dori să-și poată ține respirația și să vorbească în același timp.

– Alteță, trebuie să insist să vă dați înapoi. Faceți să-mi fie imposibil să respir.

– Dar, dacă mă dau înapoi, vei cădea pe dușumea.

– V-am spus, rosti ea printre dinții încheștați, că mă simt perfect.

Privirea lui se îndreptă spre căruciorul cu băuturi, pe care se afla paharul ei cu brandy, golit pe jumătate.

– Atunci, poate că există un alt motiv pentru care ești nesigură pe picioare, scumpa mea doamnă. Se pare că te-ai servit din brandy-ul fratelui tău.

Se aplecă și îi adulmecă răsuflarea, ajungând atât de aproape, încât Vivien îi putu zări părul negru din nas. Revolta ei fu coplesită

de mirosul de ceapă, acum amestecat cu o puternică aromă de tutun. Trebui să înghită în sec pentru a nu i se face greață.

Prințul chicoti.

– Ce tânără doamnă neastâmpărată ești, dar sunt devastat de faptul că nu m-ai invitat să-ți țin companie. Am fi putut savura împreună un brandy, în afară de alte activități plăcute.

Hovanski își încheie insulta trecându-și degetele butucănoase peste umărul ei gol. Atingerea lor umedă pe pielea ei încinsă o făcu să se cutremure.

Clocotind de mânie, Vivien își propti palmele în pieptul lui și îl împinse cu putere. El se clătină și se dădu puțin îndărăt, dar, când ea încercă să se strecoare pe lângă el, o apucă de partea de sus a brațelor și o răsuci cu fața spre el. Cu o forță surprinzătoare, o zdrobi la pieptul lui. Ea icni.

– Dați-mi drumul, domnule! Degetele lui zdrobiră mătasea delicată a mânecilor ei, afundându-i-se în carne. Alteță, mă doare!

Presiunea slăbi ușor, dar apoi el o împinse, făcându-i coapsele să se lipească de birou. Ea făcu o grimasă. Acea violență avea, cu siguranță, să-i lase vânătăi.

– Nu doresc să-ți fac rău, Lady Vivien, replică prințul cu o stranie voce răgușită. Însă, dacă vei continua să mă sfidezi, nu-mi dai de ales.

De fapt, ea avu tulburătoarea impresie că el ar fi vrut foarte mult să-i facă rău. Buzele lui se arcuiră cu o încântare sadică, iar degetele o strângeau și îi dădeau drumul într-o ciudată mișcare ritmică de care el părea să fie încântat. Și nu putea ignora nici modul în care el își împingea pelvisul în pântecul ei, după cum nu putea confunda nici carnea întărită care se apăsa în ea.

Dar ochii lui erau ceea ce o speria cu adevărat. Străluceau de o pasiune drăcească, privind-o fix, cu o promisiune amenințătoare, de parcă avea de gând s-o sfărtece dacă îl provoca. Pentru prima dată de când îl cunoscuse, era îngrozită.

– Ai nevoie de o lecție despre cum să te porți cu cei de rang mai înalt, continuă el părând nerăbdător să i-o predea. I-am spus fratelui tău că așa va fi, dar el nu a vrut să mă creadă. Acum însă, văd că am dreptate.

„Poftim?“ Cyrus și prințul discutaseră că ar trebui să-i dea o lecție? Se încruntă la el.

— Nu înțeleg de ce comportamentul meu ar trebui să vă privească, Alteță. Iar fratele meu nu avea nici un drept să discute despre asta cu dumneavoastră.

El râse aspru.

— Avem tot dreptul, milady, din moment ce intenționez să mă căsătoresc cu tine. Este datoria soțului să-și învețe nevasta să se poarte cuviincios. În curând, vei fi o prințesă a Rusiei, așa că trebuie să înveți să fii ascultătoare și să te porți așa cum trebuie, tot timpul.

— Mai degrabă m-aș mărita cu un nenorocit de coșar decât să accept să vă fiu soție, replică ea, rostind cuvintele fără să gândească.

Ochii lui deveniră goi pentru câteva secunde, apoi se aprinseră de o furie nebună. În acel moment, Vivien crezu cu adevărat că o va sugruma dacă nu se va supune. Inima i se lovi de coaste în vreme ce îi răspunse:

— Alteță, rosti ea luptându-se să-și stăpânească frica. Insist să-mi dați voie să mă întorc la mama. Acest episod nefericit a durat prea mult.

El scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Altfel ce vei face, dragă doamnă? Mă ameninți?

— O să țip cât de tare pot, spuse ea deja ridicând vocea.

Pentru a-i arăta că vorbește serios, trase adânc aer în piept și deschise gura. Prințul se apropie cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de greoi. Se lansă spre ea, strivindu-i trupul, iar buzele lui cărnose îi zdrobiră gura. De data asta, lui Vivien chiar i se făcu greață, iar picioarele începură să i se înmoaie.

Suprafața biroului îi opri căderea, iar ea rămase jumătate pe birou, jumătate în afara lui. În vreme ce prințul, folosindu-se de greutatea corpului său, încercă s-o lipească de birou, Vivien se zvârcoli cu sălbăticie, încercând să scape de sărutul lui vorace. Genunchiul ei dădu de ceva moale, iar el se feri brusc. Mișcarea lui îi oferii suficient spațiu pentru a se elibera, scoțând un țipăt sugrumat.

Cu un mârâit gutural, el își dublă eforturile, încercând s-o țină nemișcată în timp ce puneă stăpânire pe gura ei. Frenetică, Vivien își smuci capul într-o parte și în cealaltă, în vreme ce el își

repezea capul spre ea, ca o cumplită pasăre uriașă care încerca s-o omoare cu ciocul.

Deodată, auzi ușa deschizându-se și zgomotul unor pași grei, după care Hovanski țipă și îi dădu drumul, zburând prin aer ca și cum ar fi fost smuls de o forță irezistibilă. Vivien căzu din nou pe birou, șezutul ei lovindu-se de el cu o putere care îi reverberă în coloana vertebrală.

Năucită, își îndepărtă părul de pe ochi și se uită la Hovanski, care zăcea, într-o poziție nedemnă, pe covor. Își ridică privirea spre irezistibila forță – St. George venise s-o salveze din nou.

Acesta stătea deasupra prințului, cu pumnii încheștați și uitându-se mânios la el. Vivien putea să parieze că St. George ar fi fost încântat să continue treaba pe care o începuse. Dar, probabil, apreciasse că nu era indicat, deoarece ochii lui se îndreptară spre ea, iar expresia lui ucigașă se îmblânzi puțin.

Ignorând bolboroseala revoltată a prințului, St. George îl ocoli și se apropie de ea.

– Ți-a făcut rău, milady? întrebă el cu o voce joasă, liniștită, de parcă ar fi încercat să calmeze un copil speriat.

Ea se ridică, încercând să-și stăpânească tremuratul picioarelor.

– Sunt în regulă, rosti ea cu voce întretăiată. A fost doar o neînțelegere stupidă.

Cu toate astea, nu se putu abține să nu se uite urât la prinț, care se lupta să se ridice în genunchi.

St. George își trecu cu blândețe un deget peste pielea goală a brațelor ei. Câteva urme roșii se vedeau pe pielea ei albă, dovezi ale strânsorii aprige a prințului Ivan.

– Astea nu mi se par o neînțelegere, murmură el.

Ea se cutremură – o mișcare ușoară, cu răsufierea tăiată, răspunsul natural al trupului ei la atingerea lui. St. George îi mângâie semnele ca și cum ar fi vrut să șteargă orice urmă a răului.

Aflându-se atât de aproape de el, Vivien trebui să-și dea capul pe spate ca să-i privească fața. Resturile furiei sălbatice încă se oglindeau în trăsăturile lui aspre, însă în ochii lui se citea o compătimire gravă, care o făcu să clipească pentru a-și stăpâni lacrimile.

Mâna lui îi cuprinse bărbia și o înălță ca să-i cerceteze chipul rapid, dar amănunțit.

– Ești în siguranță acum, murmură el. N-o să-l mai las să se apropie de tine.

Ea îi zâmbi tremurat.

– Mulțumesc, dar eu...

– Cum îndrăznești să mă atingi, țărane? mârâi prințul din spatele lor. O să teucid pentru asta.

Vivien suspină și privi pe după umerii largi ai lui St. George. Ivan cel Groaznic se adunase de pe jos în cele din urmă, iar acum stătea în mijlocul bibliotecii, cu picioarele rășchirate, privind-i cu o furie neagră în ochi.

Cu o mișcare lejeră, St. George se răsuci spre el.

– O? Și cum intenționezi să faci asta?

Părea doar vag interesat, de parcă l-ar fi întrebat cât ar dura călătoria de la Moscova la Sankt Petersburg.

Prințul începu să-și scoată o mănușă, în mod evident intenționând să-l plesnească pe St. George peste față.

„Nici vorbă“, se gândi Vivien simțind un fior de panică. Nu numai că nu avea încredere că prințul va lupta ca un gentleman, dar ultimul lucru de care avea nevoie erau bârfele ce însoțeau un duel.

Îl ocoli grăbită pe St. George și se interpuse între cei doi bărbați, proptindu-și mâinile în șolduri în timp ce îl înfruntă pe prinț. Câteva dintre medalii i se strâmbaseră în timpul căderii, ceea ce ei i se păru bizar de comic.

Luptându-se pentru a rezista impulsului de a râde, Vivien îl privi cu semeție.

– Alteță, nu îl veți insulta pe căpitan și nici nu-l veți provoca la duel. În primul rând, duelurile sunt ilegale în Anglia. În al doilea rând, v-ați purtat cu mine în cel mai josnic mod și vă puteți considera extrem de norocos că nu doresc să fac o scenă. Vă rog să vă întoarceți în salon și să vă abțineți să mai vorbiți cu mine tot restul serii.

El șuieră la auzul dojenii ei, dar, cu St. George în spatele său, Vivien nu avea de ce să se teamă.

– Iar dacă sunteți cu adevărat un gentleman, atunci vă cer să nu pomeniți niciodată de acest incident și nici să nu mă mai deranjați cu alte avansuri.

Prințul se îndreptă cât era de lung, fiind doar cu puțin mai mult decât Vivien.

— Ai face bine să îți amintești cine sunt eu, milady, spuse el cu vocea încărcată de amenințare. N-ar fi înțelept să mă ameninți. Privirea lui trecu pe lângă ea și se opri asupra lui St. George. Și îi sugerez și căpitanului să-și amintească, pentru că vă asigur pe amândoi că eu nu voi uita insulta din această seară.

St. George veni chiar în spatele ei, cuprinzându-i talia cu mâna lui mare. Groaza ei se risipi la atingerea lui, ca și cum i-ar fi extras-o pur și simplu din corp.

— Serios? rosti el târâgănat. Și ce intenționezi să faci?

Din nou, doar o curiozitate vagă se deslușea în vocea lui. Prințul semăna remarcabil de tare cu un taur pe cale să atace. Vivien se întrebă dacă, de furie, nu va începe să scormonească în covor cu copita.

Tocmai își făcea curaj să-i ceară lui Hovanski să plece, când ușa se deschise cu o smucitură. De data asta, Cyrus năvăli înăuntru.

— Vivien! Ce naiba...?

Fratele ei se opri brusc, cu gura căscată în timp ce se holba la ei. După expresia de pe chipul lui, Vivien avu impresia că el se așteptase să găsească o cu totul altă scenă în desfășurare.

Oftă adânc, înțelegând în sfârșit. Probabil Cyrus și prințul consideraseră retragerea ei în bibliotecă o oportunitate nesperată de a o pune într-o poziție compromițătoare, de care fratele ei ar fi putut face mare caz, în public. Reputația ei ar fi fost compromisă de acest incident, ceea ce avea s-o silească a face un pas mai aproape de căsătorie.

În clipa aceea, Vivien decise că nu-i păsa dacă va trebui să trăiască tot restul vieții ei în Yorkshire, într-o cocioabă din mlaștini. Ar fi fost preferabil petrecerii unui singur minut sub acoperișul fratelui ei, darămite măritișului cu o brută precum prințul.

Dar încă mai trebuia să se gândească la mama sa și la Kit, așa că era necesar să negocieze situația cu grijă.

— Dumnezeuule, biblioteca ta este, categoric, un loc aglomerat în seara asta, nu-i așa, Cyrus? Am intrat doar pentru câteva minute, ca să mă odihnesc, și s-ar părea că toată lumea a decis să mi se alătore.

St. George o bătu aprobator chiar deasupra rotunjimii șezutului, apoi își îndepărtă mâna și veni lângă ea. Ea oftă ușor, deja ducând dorul căldurii lui.

Cyrus se uită neliniștit la prinț.

– Alteță... mă... mă întrebam unde sunteți. Eu... am vrut să văd dacă aveți nevoie de ceva.

Vivien se încruntă. Nu era ceva obișnuit ca fratele ei să se bâlbâie. Oare se teme de scârbosul lui complice?

Prințul nici măcar nu se uită la el, privirea lui rămânând ațintită asupra lui St. George.

– Ați putea să-i sugerați surorii dumneavoastră să nu-și păteze reputația însoțindu-se cu un om atât de vulgar ca St. George. Desigur, asta după ce îl dați afară pentru că m-a insultat.

Cyrus își reveni suficient pentru a părea scandalizat.

– Este adevărat, Vivien? L-a insultat căpitanul pe prinț?

– Nu fi prost, se răsti ea. Dacă vrei cu adevărat să știi ce s-a întâmplat...

– Vei de mine, ce agitație, interveni Lady Thornbury din pragul ușii.

Zâmbi părând la fel de plină de grație și de calmă ca de obicei, dar se uită drept la Vivien, în privirea ei citindu-se limpede avertismentul.

– A, mamă. Iată-te! răspunse Aden pe un ton ușor ironic. Mă întrebam când o să apari.

Ea intră în cameră – o mare doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Nici măcar printr-un tremur al genelor nu lăsă să se vadă că și-a dat seama de atmosfera încordată, deși Cyrus era în mod clar furios, iar prințul rus, indignat.

– Băiat prostuț, îi spuse ea fiului ei, mângâindu-i ușurel obrazul.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet ironic.

– Vivien, draga mea, continuă ea. Mama ta se întreabă unde ești. I-am zis că merg să te aduc.

O luă pe Vivien de braț și o conduse spre ușă, dând veselă din cap spre Cyrus și spre prinț. St. George le urmă îndeaproape, formând ariergarda lor. Vivien, *mai mult* decât sătulă de fratele ei și de Hovanski, nici măcar nu se uită la ei. Dar își ținu răsufierea până ajunseră în siguranța holului.

St. George închise fără zgomot ușa în urma lor. Se uită la mama lui, contemplând-o în vreme ce un zâmbet ușor arcui colțurile frumoasei lui guri.

– Ai făcut o treabă bună, doamnă. Chiar mă întrebam cum o să scăpăm fără o baie de sânge.

Lady Thornbury îi surâse drăgăstos.

– Dragul meu băiat, de la cine crezi că ți-ai moștenit prodigioasele talente?

El pufni amuzat.

– Cu siguranță, nu de la tata.

– Foarte adevărat, replică mama lui cu un suspin dramatic.

Vivien se uită de la unul la altul, mirată de ciudata lor conversație, în timp ce o conduseră înapoi în salon.

Capitolul 18

Aden urcă în trăsură mamei lui, recunoscător că acea seară de iad se sfârșise în cele din urmă. La 30 de minute după ce o escortase pe Vivien înapoi în salon, ea se scuzase invocând o durere de cap. Petrecându-se la scurt timp după plecarea precipitată a lui Hovanski – ticălosul nu făcuse nici un efort pentru a-și disimula proasta dispoziție –, retragerea lui Vivien pricinuisse ridicarea multor sprâncene.

Din fericire, mama lui se grăbise s-o însoțească pe Vivien în dormitorul ei, zicând că n-ar fi trebuit să se obosească atât de curând după boala ei. Teatrul ei probabil că nu curmase toate bârfele, dar, când influenza Lady Thornbury se purta ca și cum nimic n-ar fi fost în neregulă, toți ceilalți erau obligați să facă la fel.

Nu-și putu reține un râs ușor când își aduse aminte de imaginea micuței și elegantei contese de Thornbury înfruntându-l pe furiosul rus. Ea își luă privirea de la geamul trăsurii, prin care cercetase străzile învăluite în noapte din Mayfair, și îi zâmbi mirată.

– Ce anume te amuză, Aden?

– Uitasem cât de distractive sunt seratele astea, răspunse el cu o ironie blândă. Ce prost am fost să mă țin departe, în toți acești ani.

Ea se cutremură cu o groază exagerată.

– A fost oribilă, nu-i așa? Totuși, mult mai însuflețită decât petrecerile pe care le dă Lord Blake de obicei. Meritul ăsta i-l recunosc.

– Aș fi încântat să fiu scutit de genul ăsta de distracție.

Ea zâmbi cu simpatie.

– Îmi pare rău că a trebuit să fii târât în mizeria asta. Dar te-ai descurcat foarte bine. Până la urmă.

El se încruntă.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Atenție la limbaj, băiete dragă, și știi foarte bine ce înseamnă. Înainte de cină, te-ai comportat ca un bărbat gelos și lipsit de minte. Nu că te-ai fi purtat mult mai bine *în timpul* cinei. Serios, madame Bezrodni a fost extrem de directă, iar tu n-ai făcut nimic pentru a o descuraja.

Aden își scărpină obrazul. Slavă Domnului că interiorul trăsuri era slab luminat de un singur felinar, fiindcă putea jura că își simțea pielea fierbinte sub degete. Nu mai roșise de ani întregi, dar se părea că mama lui încă mai avea abilitatea de a-l face, din câteva cuvinte, să se rușineze.

– Habar n-am despre ce vorbești, spuse el mai mult de formă decât de altceva.

– Ha! Mă mir că tu și prințul n-ați ajuns să vă bateți în salon. Din fericire, Vivien l-a manevrat pe prințul Ivan cu mare îndemănare. Este cu adevărat cea mai remarcabilă fată.

Aden își încrucișă brațele peste piept, simțindu-se tot mai nemulțumit cu fiecare secundă care trecea.

– Pentru cîneva despre care se presupune că nu-l place pe om, mie mi s-a părut foarte prietenoasă cu Hovanski. A stat în cărca lui tot timpul cât a durat cina.

Mama lui îl studie compătimitoare. Era privirea pe care o rezerva în general idiotilor și copiilor mici pe cale să fie disciplinați de dădacele lor.

– Ce-i? întrebă el defensiv.

Pentru Dumnezeu, era un spion bine pregătit. Știa cum să-i observe pe oameni, iar urmărirea lui Lady Vivien îi spusese că se bucurase de atențiile lui Hovanski. Ceea ce îl făcuse să vrea să strângă pe cineva de gât, doar că nu-și dăduse seama dacă voia să-l sugrume pe Hovanski sau pe Vivien, sau pe el însuși pentru că era atât de prost, încât să-i pese.

– Vivien încerca în mod clar să-i facă pe plac prințului, îi explica maică-sa, cu toate că nu sunt sigură de ce. Îl detestă pe individ, sunt sigură de asta.

– Are un mod ciudat de a o arăta, iar prințul a fost mai mult decât încântat să profite de purtarea ei generoasă.

Mama lui încremeni.

– Sugerezi că Vivien a fost responsabilă pentru comportamentul detestabil al prințului din bibliotecă?

– Firește că nu, dar el nu este genul de om pe care o fată să-l poată duce de nas. Lady Vivien ar fi trebuit să-și dea seama de asta înainte de a încerca să-l manevreze. Dacă n-aș fi intervenit, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat.

Mânia îl cuprinse când se gândi la modul în care ea ar fi putut fi rănită. Când intrase pe ușa bibliotecii lui Blake și o văzuse pe Vivien zbătându-se în îmbrățișarea murdară a lui Hovanski, o furie aprigă pusese stăpânire pe el. Își pierduse complet controlul, smulgându-l pe prinț de pe ea și azvârlindu-l pe dușumea. Numai prezența lui Vivien îl împiedicase să-i dea porcului bătaia crâncenă pe care o merita.

– Nu flirta cu el de amuzament, ripostă mama lui. Ea nu este genul ăsta de om.

Aden decise să nu răspundă la acest comentariu. În ciuda insistenței mamei sale, Vivien avea o anumită reputație, indiferent dacă pe drept sau nu. Iar în seara asta, pentru prima oară, începuse să înțeleagă de ce unii considerau că o merită.

– Atunci, care ar putea fi motivul pentru care a încurajat atențiile unui om pe care se presupune că nu-l place?

– Bănuiesc că o silește Cyrus să accepte curtea prințului Ivan, spuse mama lui. Este singura explicație logică.

Aden se răsuci într-o parte, încercând să-și dezmoștească picioarele. Nu era obișnuit cu atâta inactivitate – să fie închis în trăsuri sau să-și lovească aiurea călcăiele pe la baluri sau dineuri

plictisitoare, așteptând să se întâmple ceva. A doua zi avea să-l scoată pe Ranger la o lungă plimbare pe Hampstead Heath, ca să domolească neastâmpărul amândurora.

– Lady Vivien nu e o fetișcană, mamă. Și nici nu se află sub tutela fratelui ei. Și nici nu mi se pare a fi genul de femeie care nu-i în stare să spună „nu“ unui bărbat.

– Adevărat, dar cred că fratele ei o amenință cu ceva, probabil ceva legat de bani. Kit poate că a făcut din nou datorii, sau mama ei. Cu câteva săptămâni în urmă, Lady Blake a lăsat să-i scape că fiul ei cel mare a refuzat să-i dea mai mulți bani de buzunar. A făcut câteva referiri alarmate la faptul că e silită să se retragă la țară.

Aden își înalță capul. Asta era interesant.

– Dar fratele cel mic. Ce hram poartă?

– Este un băiat drăguț, dar nu e bun de nimic și, în plus, este un jucător de cărți foarte slab. Cyrus a fost silit să-i plătească datoriile de mai multe ori.

– Și ce legătură au toate astea cu Lady Vivien? Din câte pot deduce, ea nu are cine știe ce datorii, în ciuda faptului că joacă mult.

– Aden, legătura este că se simte responsabilă pentru mama ei și pentru fratele cel mic, răspunse Lady Thornbury pe un ton care indica faptul că răspunsul era evident. De la moartea tatălui ei, Vivien și-a luat sarcina de a-i ține departe de necazuri.

El se încruntă.

– Aceasta ar trebui să fie responsabilitatea lui Lord Blake.

Viața lui Vivien începea, în cele din urmă, să capete contur. N-ar fi putut spune că îi plăcea foarte mult.

Mama lui ridică din umeri. Aden își frecă fața cu o mână.

– Deci, este perfect posibil ca răpitorul lui Vivien să aibă în vreun fel legătură cu familia ei. Dacă unul din ei datorează o sumă mare de bani, asta ar putea fi cu siguranță un motiv pentru răpirea și reținerea ei ca să se obțină o răscumpărare. Mama sa dădu din cap.

– Da, mai ales din moment ce Cyrus a declarat ferm că refuză să plătească, în ciuda faptului că nici măcar nu i se ceruse ceva.

Aden mormăi pierdut în gânduri. Deja își petrecuse câteva zile făcând cercetări prin bordeluri, căutând informații

și încercând să-l descopere pe cel care îi angajase pe contrabandiști. Spre frustrarea lui, acea pistă dăduse puține rezultate, așa că, în mod evident, începuse să facă investigații mai aproape de casă. Finanțele familiei Blake meritau a fi cercetate.

– Și nu uita de prințul Ivan, adăugă mama lui. Ar trebui să-l adaugi pe lista ta de suspecti.

– Am făcut-o deja.

De fapt, ticălosul urca în capul listei, pentru simplu motiv că încercase s-o siluiască pe fată. Aden nu avea să uite niciodată expresia panicată de pe chipul palid ca moartea al lui Vivien atunci când îl dăduse la o parte pe Hovanski, și nici felul în care tremurase în brațele lui. În ciuda tăriei ei de caracter și a rezistenței remarcabile, era alarmant de delicată. Iar asta îi stârnea toate instinctele protectoare, și ceva în plus. Vorbise serios când zisese că nu o să-l lase pe Hovanski să-i mai facă rău vreodată. Dacă trebuia, avea să-lucidă pe individ, și pe oricine încerca s-o atingă, fie și cu un fir de păr, pe Vivien.

Lady Thornbury trase aer în piept de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva, dar apoi își strânse buzele.

– Acum, ce mai e? Întrebă el cu o voce resemnată.

Ea făcu o grimasă.

– Știi că Vivien ascunde ceva, nu-i așa? Este un adevăr legat de toate astea, pe care nu vrea ca noi să-l aflăm.

El oftă, urând faptul că ea îi confirmase ceea ce el tot încercase să nege.

– Crezi că bănuiește cine se află în spatele răpirii?

Mama lui dădu ezitant din cap, iar Aden nu-și putu reține o înjurătură. De data asta, ea nu-l dojeni.

– Pentru a proteja pe cineva? Un membru al familiei? Întrebă el.

– Mă tem că asta pare cea mai probabilă explicație.

Aden își smulse pălăria și o aruncă pe bancheta din față.

– Cum naiba s-o protejez pe afurisita de fată, dacă ea nu cooperează absolut deloc?!

Mama lui îl bătu ușurel pe genunchi, ca pentru a-l liniști.

– Vivien este foarte loială, mai ales familiei. Mereu a fost așa, dar acest simț al loialității s-a amplificat de la moartea tatălui ei. El a pus-o să jure că va avea grijă de Kit și de mama ei, știind

că nu putea avea încredere în Cyrus că va face asta. Te asigur că Vivien ia foarte în serios acea promisiune.

– Și-ar risca până și viața pentru a o respecta? Întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Sunt sigură de asta.

– Câți ani avea când a murit tatăl ei?

– Șaptesprezece.

Aden simți cum i se strânge inima.

– E o povară al naibii de grea pentru a fi purtată de o fată atât de tânără.

Mama lui dădu din cap.

– Tu, desigur, înțelegeți asta.

Cuvintele ei îl șocară, făcându-l să tacă. Nici el, nici mama lui nu recunoscuseră vreodată cât de dificilă fusese copilăria lui, și nici faptul că dușmănia tatălui vitreg îl făcuse să crească repede și în condiții dure. Aden era al dracului de sigur că nu dorea ca ea să înceapă acum o discuție pe acest subiect, pentru că el habar n-avea cum să răspundă.

– N-o să-i dau niciodată de capăt afacerii ăsteia dacă însăși persoana pe care trebuie s-o protejez îmi tot ridică obstacole în cale, rosti el ignorând comentariul mamei sale.

Înainte ca ea să poată răspunde, trăsura se opri în fața casei sale. Așteptă ca Aden s-o ajute să coboare, înainte de a-i răspunde:

– Trebuie s-o faci pe Vivien să aibă încredere în tine, spuse ea în vreme ce stăteau în fața ușii. Iar asta înseamnă că trebuie să-ți petreci ceva timp cu ea.

„La naiba, nu!“ Acesta era *ultimul* lucru de care avea nevoie. Deja era prea implicat în acest caz, și deja își lăsase sentimentele să pună stăpânire pe el. Reacția lui față de prinț, în seara asta, îi arătase asta la fel de limpede ca lumina unui fulger pe un cer ca smoala. Ușa se deschise, iar Aden o urmă în holul de la intrare.

– De ce nu poți face tu asta, mamă? O cunoști pe fată de ani întregi. Sigur are încredere în tine.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– Evident, nu suficientă. Însă, are încredere în tine, ceea ce nu este surprinzător date fiind circumstanțele. La urma urmelor, tu ești cavalerul ei în armură strălucitoare.

– Despre ce vorbești? întrebă el printre dinții încleștați.

– Dragă, nu fi atât de obtuz, spuse ea în timp ce îi dădu major-domului pelerina. Nu ți se potrivește. Vino în camera de zi și hai să discutăm ce trebuie să faci în continuare.

Lui Aden îi veni să se dea cu capul de perete. Unde era un drăguț cuibușor cu spioni francezi când aveai nevoie de el? Oameni care erau în mod clar dușmani, și care nu aveau nevoie să fie protejați sau ținuți de mână.

Dar, la urma urmelor, nu se descurcase foarte bine cu ultima serie de spioni cu care avusese de-a face. Cu toate acestea, situația devenea la fel de dificilă. Întărindu-se în așteptarea a ce era mai rău, el o urmă în camera de zi.

– Bine, mamă, rosti el privind-o cum se instalează într-un fotoliu bogat capitonat, de lângă cămin. Spune-mi ce crezi că ar trebui să fac.

Ea îi adresă un zâmbet răutăcios.

– Este foarte simplu, fiule. Trebuie s-o faci pe Vivien să se îndrăgostească de tine.

Capitolul 19

Vivien se grăbi să coboare în dimineața următoare, încheindu-și din mers ultimii nasturi de la manșetă. Abia avusese timp să se îmbrace, înainte ca una dintre cameriste să bată la ușă pentru a-i transmite rugămîntea mamei sale de la veni la ea imediat. O mirase că Lady Blake era trează deja, având în vedere agitația petrecerii din seara trecută. Vivien se rugă să nu o aștepte alte necazuri, și încă înainte de micul dejun.

Știa că o confruntare decisivă cu Cyrus era iminentă, dar nu exista nici un argument cu care el s-o facă să se răzgândească. Până săptămâna viitoare pe vremea asta, spera că va avea suficienți bani pentru a plăti datoriile cele mai urgente ale lui Kit, și să scape astfel de cele mai presante note de plată ale negustorilor. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a ține la distanță necazurile cele mai mari.

Dacă nu, un conac fruguros și lipsit de confort din Yorkshire se prefigura clar în viitorul ei.

Îl salută cu o fluturare a mâinii pe lacheul care stătea la postul lui de lângă ușa de la intrarea principală și deschise ușile camerei de zi. Așteptându-se s-o găsească acolo doar pe mama ei, încremeni în prag, iar gura i se căscă atunci când îi văzu pe Lady Thornbury și pe St. George. Stăteau împreună cu Lady Blake la mica masă pentru micul dejun, bând cafea și mâncând prăjituri.

În vreme ce St. George se ridică, Vivien rezistă impulsului de a-și netezi părul și de a-și ajusta fustele. Își pusese o rochie foarte simplă, intenționând să-și petreacă partea cea mai mare a dimineții în mica seră din spatele casei. Săparea pământului și punerea plantelor în alte ghivece o calma întotdeauna și o ajuta să se concentreze asupra problemelor pentru a le găsi rezolvarea.

Dar cu albastrul șters al vechii rochii de muselină, și cu cearcănele de sub ochi, pricinuite de lipsa de somn, probabil că arăta ca o adevărată hârcă. Îi veni s-o omoare pe mama sa pentru că n-o avertizase că aveau musafiri, și mai ales pe *el*.

Spunându-și că nu-i păsa cu adevărat, Vivien se apropie zâmbind de masă, făcând o mică reverență ca răspuns la salutul lui St. George, iar apoi, sărutând fugar obrazul lui Lady Thornbury.

– Iată-te, Vivien! exclamă maică-sa părând năucită. Lady T. și Aden ne-au făcut o vizită neașteptată. Este atât de amabil din partea lor să se intereseze de sănătatea ta, și încă la o oră atât de matinală.

Vivien se uită peste umăr, pentru a-i mulțumi lui St. George care îi ținu scaunul. Privirile lor se întâlniră, iar ea rămase fără suflare. Ochii lui negri ca tăciunele îi cercetară cu mare atenție chipul. Iar din încruntarea care i se forma între sprâncene, se părea că nu-i plăcea ce vedea.

„Hârcă.“ Acesta era cuvântul pe care el îl căuta.

– Iubirea mea, spuse maică-sa examinând-o. Te simți bine? Pari cam trasă la față. În vreme ce îi dădu o cană cu cafea, ochii ei se opriră asupra rochiei lui Vivien. Și de ce ești îmbrăcată așa?

Vivien simți umilința târându-i-se pe șira spinării.

– Intenționez ca în dimineața aceasta să schimb ghivecele unor tufe de trandafiri, mamă. N-are rost să mă îmbrac bine pentru asta, dacă tot o să mă umplu de pământ.

Mama ei plescăi din limbă.

– Nu înțeleg de ce insistă să scormonești pământul de parcă ai fi un arendaș. La urma urmelor, pentru asta există servitorii.

Vivien își coborî privirea spre ceașca ei. Dimineața avea un început splendid mulțumită infailibilului talent al mamei sale de a o face de răs.

– Nu pot fi de acord cu tine, Delia, spuse Lady Thornbury. Nimic nu-mi place mai mult decât să mă ocup de grădina mea. Este foarte liniștitor pentru nervi. Îi zâmbi lui Vivien. Mi-aș dori ca mai multe tinere să se dedice acestui hobby, în loc să lăncezească în saloane sau să-și piardă timpul prin magazine, așa cum fac atât de des, zilele astea.

Lady Blake nu se putu abține să nu muște momeala, iar ea și Lady Thornbury porniră o discuție însuflețită despre hobby-urile potrivite tinerelor. Vivien se convinse în cele din urmă să-l privească pe St. George. Lady Thornbury era obișnuită cu purtarea flușturistică a mamei ei, dar el, cu siguranță, nu era.

El o privea din partea cealaltă a mesei. Când ochii li se întâlneau, el afișă un zâmbet încântător, după care duse ceașca la buze. Iar când îi făcu cu ochiul, ea aproape că își vărsă cafeaua în poală.

Nu îl văzuse niciodată atât de jucăuș, și nici nu avusese parte de un surâs cu adevărat devastator din partea lui. Inima ei zvâcni, iar ea trebui să-și pună cu mare grijă ceașca la loc pe farfurioară. Însă zâmbetul lui își îndeplinise scopul. Tensiunea dispăru, iar un val de plăcere îi încălzî mâinile și picioarele.

– Și tu cum *te simți* în dimineața asta, iubito? o întrebă Lady Thornbury. Sper că ai dormit bine noaptea trecută, în ciuda exceselor vesele de aseară.

Lui Vivien nu-i scăpă nota ironică din vocea ei, și nici adevărata întrebare.

– Mă simt bine, spuse ea cu o grimasă. Poate, puțin cam obosită. Petrecerea a durat până târziu, nu-i așa?

– Sper că nu te simți epuizată, rosti St. George pe un ton lejer. Intenționez să te conving să ne plimbăm prin parc în dimineața

asta, și nu accept un refuz. Este o zi frumoasă, iar aerul este chiar plăcut.

Pentru a doua oară în acea dimineață, Vivien clipi surprinsă. Privi dincolo de el, spre fereastră, remarcând cerul încărcat și mohorât, precum și rafalele de vânt care risipeau frunzele prin piațetă. Nu că ar fi deranjat-o puțin vânt și aerul proaspăt. Intenționase oricum să facă o plimbare mai târziu.

– Serios? interveni mama sa cu îndoială în glas. Mie mi se pare că-i cam întunecat afară. În plus, este mult prea devreme pentru o promenadă.

– Prostii, rosti Lady Thornbury. Este foarte plăcut afară, iar lui Vivien o să-i facă extrem de bine niște aer proaspăt. În plus, trebuie să-i lăsăm pe copii să se distreze, nu-i așa?

Își încheie întrebarea zâmbindu-i cu viclenie mamei lui Vivien. Surprinsă, femeia se uită cu atenție la St. George, iar apoi, la Vivien. După care, făcu ochii mari când înțelese.

– O! exclamă ea. Desigur! Vivien, este o idee splendidă. Du-te sus și schimbă-te imediat, ca să poți ieși la plimbare cu Aden.

La auzul răspunsului previzibil al mamei sale, Vivien scoase un mic suspin. St. George nu era genul de bărbat care să-și petreacă timpul plimbându-se în parc cu tinere, așa că singura explicație posibilă pentru acest mic scenariu ciudat era că dorea să-i vorbească despre răpirea ei fără ca Lady Blake să audă. Din păcate, o discuție intimă cu el era ultimul lucru pe care și-l dorea – din mai multe motive, dintre care pe unele nu dorea să le recunoască nici măcar față de ea însăși. Dar, dacă făcea prea mare caz, el s-ar fi putut întreba de ce dorea să-l evite. Făcuse asta la bal și îi simțise suspiciunea chiar și atunci.

Iar din moment ce toată lumea se aliase împotriva ei – mama ei fiind manipulată cu atâta ușurință de mama lui –, se părea că Vivien nu avea de ales.

– O, foarte bine, răspunse ea morocănoasă. Ignorează expresia șocată a mamei sale și se ridică în picioare. Cobor în douăzeci de minute, îi spuse ea iritată lui St. George. Sper că nu te deranjează să mă aștepti.

Un zâmbet ironic apărui pe buzele lui.

– Sunt sigur că va merita.

Ea se încruntă la el în vreme ce se îndepărta și ar fi putut jura că el râdea încet. Ce încântător că o găsea atât de amuzantă.

– Nu uita să-ți pui haine călduroase, îl auzi spunându-i în timp ce ieșea din cameră.

Urcând scările și bombănind pentru sine, încercă să se pregătească pentru întrebările pe care el ar fi putut să i le pună. Și sigur avea s-o chestioneze, indiferent ce credea maică-sa că urma să se întâmple. Acum, mama ei se aștepta clar ca Vivien să se arunce în brațele lui St. George. Deși era fiul cel mic, familia lui era veche, distinsă și, chiar mai important, extrem de bogată. Și chiar dacă Vivien avea un prinț bogat printre pretendenți, în mod evident Lady Blake ar fi preferat ca fiica ei să nu fie dusă în Rusia.

Păcat că motivul lui St. George era investigarea răpirii ei. În loc să încurajeze o relație între ei, a-l lăsa să se apropie de ea însemna să-l lase să se apropie de familia ei, mai cu seamă de Kit. După aceea, cel mai probabil, nu avea să-i mai ia mult să adulmece adevărul. Iar apoi, rămânea un pas mic până să afle Cyrus, și... ei bine, Vivien nu putea îngădui să se întâmple așa ceva.

După 15 minute petrecute gândindu-se la răspunsuri vagi și inofensive la potențialele întrebări, se întoarse la parter îmbrăcată într-o elegantă pelerină de lână, de un verde vânătoresc. O asortase cu o superbă pălărie de aceeași culoare și cu un cochet și îngrozitor manșon de blană. Manșonul poate că era exagerat, fiindcă nu era atât de frig afară, însă avea să-i ofere o scuză pentru a-și feri mâinile. Gândul de a se plimba cu St. George ținându-și mâna cuibărită la brațul lui o vlăguia. Având în vedere circumstanțele – care, fără îndoială, aveau să includă necesitatea de a-i spune câteva minciuni gogonate –, cu cât contactul fizic dintre ei era mai redus, cu atât mai bine.

St. George o aștepta la baza scărilor, îmbrăcându-și haina lungă, în vreme ce lacheul aștepta să-i dea mănușile și pălăria. El o privi cum cobora treptele. Ochii lui se îngustară, apoi un zâmbet seducător și foarte apreciativ îi arcui colțurile gurii.

În replică, o plăcere de fetișcană prostituată îi făcu inima să bată mai tare. Încântătoarea senzație fu repede urmată de mâhnirea că trebuia să fie atentă cu el pentru a nu ajunge în ape tulburi. În atât de multe feluri, el reprezenta o primejdie pentru siguranța și reputația familiei ei. În prezența lui, nu trebuia să uite

niciodată asta. Cel mai bine era să-l trateze cu precauție, ca pe un potențial dușman, mai degrabă decât ca pe un prieten.

Inima ei prostuță care o luase la goană nu fu de acord. La urma urmelor, omul îi salvase viața și reputația. Și în plus, era și ridicol de frumos. O fată ar fi trebuit să fie moartă – sau măcar apoplectică – pentru a nu reacționa față de un bărbat ca St. George.

El o conduse cu delicatețe spre ușă.

– Aș spune că pari foarte judicios îmbrăcată pentru vremea de-afară, dar nimeni n-ar putea numi o astfel de ținută fermecătoare „judicioasă“, iar termenul nu i s-ar potrivi doamnei care o poartă atât de frumos.

Ea îi aruncă o privire uimită. Cu siguranță, se pricepea foarte bine să flirteze – un alt talent pe lista impresionantelor sale calități. Pe neașteptate, se simți timidă, așa că răspunse complimentului doar cu un zâmbet. Nu că vorbele lui ar fi însemnat ceva. Probabil că doar pretindea... Că îi făcea curte?

El o ținu de braț până ajunseră pe trotuar, apoi îi dădu drumul. Ea se pomeni, încă o dată, că îi lipsea atingerea lui, ceea ce nu făcu decât să-i confirme cât de înțeleaptă fusese când își luase manșonul. Vivien nu avea nici o intenție să se îndrăgostească de el, din moment ce nu se îndoia că va dispărea din viața ei de îndată ce problema se rezolva.

De fapt, ura gândul că nu îl va mai vedea niciodată și nu-și putu reține un mic suspin. Firește, el îl sesiză.

– Nu te simți bine, milady? întrebă el pe un ton plin de solitudine.

Ea își dădu seama că îi plăcea nespus să-i audă vocea. Îi amintea de ceva dur, și incredibil de moale în același timp, precum o bogată catifea ciocolatie netezită invers față de sensul corect.

– Nu e nevoie să mă tot întrebă asta, spuse ea cu un zâmbet crispat. De fapt, sunt mult mai rezistentă decât par.

El rămase atent la aglomerația de pe stradă, conducând-o pe lângă câteva căruțe și o birjă greoaie, în timp ce se îndreptau spre Green Park.

– Îmi dau seama de asta, dar ai avut parte de un șoc seara trecută. Gura lui se strânse, devenind o linie aspră. Oricare femeie ar fi tulburată de un incident atât de urât. Sper că prințul nu ți-a făcut nici un rău permanent.

Amintindu-și cele întâmplate, ea nu putu rezista impulsului de a și scoate o mână din manșon și de a-l lua de braț.

— A fost dezgustător, îți garantez asta, dar nu mi-a făcut decât vreo câteva vânătăi.

La auzul unui oftat profund, ea își ridică privirea spre el. Expresia dură de pe chipul lui îi spuse că prințul avusese noroc să scape cu o seară în urmă, și că era posibil să nu fie la fel de norocos pe viitor. Nu și dacă St. George avea vreun cuvânt de spus în privința asta.

Furia lui îi aprinse o strălucire caldă în piept, iar ea decise să lase pavăza jos. În această privință, cel puțin, părea să nu existe nici un motiv pentru care să nu-i vorbească sincer.

— O să mă crezi prostuță, căpitane, dar sunt îngrijorată pentru tine. Mama ta a creat o diversiune excelentă aseară, dar prințul Ivan nu este omul care să dea uitării batjocura sau insultele. Iar ceea ce i-ai făcut tu a fost mai mult decât o insultă. Nu că n-ar fi meritat-o, adăugă ea grăbită. Mi-ar fi făcut plăcere să dau eu însămi de pământ cu el.

El se opri la un colț de stradă pentru a aștepta o pauză în curgerea neîntreruptă a vehiculelor. Când o șaretă trasă de doi cai se opri, iar cel care o conducea le făcu galant semn să treacă, St. George o conduse pe partea cealaltă a străzii. Nu răspunsese la ultimul ei comentariu, doar se uitase întrebător la ea.

— E ceva ce vrei să mă întrebi despre prințul Ivan? întrebă ea.

El păru puțin surprins.

— Este atât de evident ce gândesc?

— Uți că joc cărți. Am ajuns să mă pricep destul de bine la a-i citi pe oameni.

El dădu încet din cap, ca și cum și-ar fi da brusc seama de ceva.

— Va trebui să țin minte asta, spuse el.

Păru un răspuns ciudat, dar el deja dăduse clar de înțeles că dezaproba activitatea ei la masa de joc. Încercă să alunge gândul, dar nu putu nega faptul că dezaprobarea lui o durea.

— Care-i întrebarea, căpitane? îl îmboldi ea.

— Te rog, spune-mi Aden, rosti el în timp ce puse ușor mâna pe spinarea ea, îndrumând-o spre aleea de pietriș care străbătea Green Park.

Ea îi aruncă o privire precaută. Expresia sumbră pe care o avu-
sesse cu o clipă în urmă fusese înlocuită de unul dintre zâmbetele
lui care o tachinau, și la care el părea să apeleze mult în dimineața
aceea. Abilitatea lui de a trece atât de repede de la o stare de spirit
la alta o descumpăni. Fie era un om foarte schimbător – lucru de
care ea se îndoia –, fie poseda capacitatea de a adopta cu decon-
certantă ușurință o fermecătoare mască socială. Vivien își aminti
că era angajată într-o bătălie a voințelor și că, de dragul lui Kit,
trebuia s-o câștige.

– N-ar fi deloc cuviincios, dragul meu domn, protestă ea cu
o voce politicoasă. Abia dacă te cunosc.

Poftim! Asta avea să-l pună la locul lui! El îi zâmbi, și, într-o
clipită, doborî grozavele ei ziduri de apărare așa cum doboară
o bilă popicele. Era zâmbetul unui bandit, zâmbetul unui pirat,
transformându-i frumoasele trăsături dure într-o expresie de
amuzament care îi năuci creierul.

O pereche de femei în vârstă, înfășurate în straturi de tafta se
apropiară din direcția opusă. Cea aflată cel mai aproape își ridică
privirea spre St. George, când trecură pe lângă ei. Gura ei se des-
chise involuntar, iar apoi, ea roși, căpătând o extraordinară nuan-
ță rozalie, și scoase un chicotit feciorelnic în vreme ce îi dădu un
ghiont cu cotul însoțitoarei sale.

Vivien n-o putea condamna absolut deloc. Ea aproape că se
obișnuise cu înfățișarea lui frumoasă, dar acel zâmbet anume era
absolut letal. Dacă avea să continue în felul acesta, era foarte pro-
babil ca ea să nu-i poată face față. Cu toate astea, lui St. George nu
i se păru nimic în neregulă.

– Având în vedere scurta și plina de evenimente relație dintre
noi, aș spune că ne cunoaștem destul de bine. Este ridicol ca tu
să-mi tot zici căpitane sau St. George, ca și cum abia ne-am fi cu-
noscute. Am înfruntat moartea împreună, sau ai uitat?

În vocea lui se desluși o muștrare plină de regrete.

– Nu, murmură ea. N-am uitat.

– În plus, mamele noastre se cunosc dintotdeauna, iar noi sun-
tem chiar veri îndepărtați, din câte înțeleg, rosti el cu glas tan-
dru, care i se prelinse pe piele precum mierea caldă. Asta, practic,
înseamnă că suntem rude, nu-i așa?

La un moment dat în timpul discursului său, încetinisă și se opriseră. Vivien își ridică privirea spre el, încercând să gândească. Acest bărbat în mod categoric nu era rudă cu ea, și nici nu încerca să fie. Flirta cu ea, și o făcea cu mare pricepere, cu toate că ea nu-și putea imagina din ce motiv. Ba, mai rău, trebuia să lupte cu ciudata senzație că rămăsese fără aer.

Dar St. George nu i se părea a fi un bărbat care se străduia prea des să fie fermecător – mai ales apelând la astfel de manifestări extravagante –, ceea ce însemna că voia ceva. Oare simțise că îi ascundea ceva? Părea probabil. La urma urmelor, era omul care o găsisese ascunsă într-o peșteră a contrabandiștilor. Să-i descopere secretele ar fi fost o joacă de copii pentru el.

Totuși, părea o prostie să i se opună pentru ceva atât de minor și, lăsând farmecul deoparte, avea un oarecare sens. În anumite privințe, St. George știa mai multe despre ea decât majoritatea prietenelor ei. Era o prostie să se poarte formal unul cu celălalt.

– Cum dorești. Se sili să-și pună din nou picioarele în mișcare, după ce își dădu seama că se uita la el ca o toantă năucă. Dar numai în particular, adăugă ea. N-ar fi potrivit ca, în public, să ne adresăm unul altuia pe numele de botez. Oamenii și-ar putea face o idee greșită.

El afișă o expresie rănită în vreme ce își duse mâna în mânășă gri la piept.

– Intențiile mele sunt cele mai pure.

Ea se încruntă.

– Ar fi cazul să renunți la a te mai purta ca un bufon, Aden. Și cred că aveai o întrebare pentru mine, cu toate că abia dacă îmi amintesc despre ce discutăm.

– Foarte bine, spuse el devenind iarăși serios. Vreau să știu adevărul despre relația ta cu prințul Ivan. Ai sau ai avut vreo înțelegere cu el?

Ea se opri brusc. El mai făcu câțiva pași înainte de a-și da seama că ea nu se mai afla lângă el. Când se răsuci pentru a se uita la ea, scoase un oftat resemnat.

– Știam că te vei simți jignită.

Ea se apropie de el, rezistând impulsului de a-l lovi cu manșonul.

– Cum poți să crezi că aş avea o înțelegere cu acel broscoi ticălos? Însăși ideea e ridicolă.

– Nu foarte ridicolă, conform zvonurilor.

Minunat. Afișase din nou chipul lui de nepătruns. Și nici nu se mai vedea vreo urmă din farmecul flirtului. După expresia lui, putea foarte bine să fie statuia din marmură a unui războinic grec. Dar, după cum îi spusese deja, ea se pricepea să-i citească pe oameni, iar din ceea ce vedea, el nu fusese convins de protestele ei indignate.

– S-a pus chiar un pariu la clubul White, în legătură cu logodna ta iminentă. Se mizează în general în favoarea prințului, adăugă el pe un ton potrivit cu ridicarea sarcastică din umeri.

Fumegând, Vivien se uită urât la el, fără să bage în seamă ceata de copii și dădacele lor care fuseseră nevoiți să-i ocolească. Totuși, St. George o remarcă. După ce interceptă câteva priviri curioase ale dădacelor, o luă de braț și o conduse spre o bancă aflată sub copaci, dar la vedere de pe aleea principală.

Până să ajungă lângă bancă, furia ei deja începuse să se domolească. Detesta gândul că numele ei era legat de cel al lui Ivan cel Groaznic, dar avea sens. Omul nu avea s-o lase în pace, iar ea nu se îndoia că fratele ei cel mare încuraja și el aceste zvonuri.

Se așeză pe marginea băncii, ridicându-și supărată privirea spre tăcutul ei însoțitor, care rămăsese în picioare.

– Bănuiesc că nu mă miră faptul că am fost subiectul unei astfel de bârfe, spuse ea necăjită. Individul ăla afurisit nu acceptă să fie refuzat. Ai văzut cum s-a purtat chiar și înainte de seara trecută, rosti ea fluturându-și frustrată manșonul. Dar de ce ai presupune că nutresc vreun atașament față de el. Prințul face să mi se zburlească părul pe ceafă, lucru care ar trebui să fie evident pentru oricine ne vede împreună.

– Oricât detest să nu fiu de acord cu tine, înainte de dineul de aseară, părei foarte, ăăă, prietenoasă cu el. Iar el categoric te-a privit posesiv toată seara.

– Circumstanțele pot fi înșelătoare. De pildă, conform aparențelor, și tu te-ai manifestat destul de posesiv față de madame Bezodni.

De îndată ce cuvintele îi scăpară din gură, îi veni să se plesnească pentru că își dezvăluisese gelozia copilărească. El se răsucise

pe jumătate, pentru a-i urmări pe câțiva plimbăreți care se îndreptau spre lăptăria ornamentală din centrul parcului. Dar comentariul ei ironic îi îndreptă din nou atenția spre ea. O studie vreme de câteva momente, remarcând, fără îndoială, îmbujorarea care i se urca pe gât.

– A, da, spuse el cu un zâmbet care sugera amintiri plăcute. Madame Bezrodni. O femeie foarte încântătoare și foarte prietenoasă.

– Ei bine, cu siguranță părea foarte prietenoasă cu tine, rosti ea oferindu-i lui Aden propria versiune a ridicării ironice din umeri.

Râzând ușor, el se așeză lângă ea.

– Înțeleg ce vrei să spui, milady. Iartă-mă pentru că am făcut o presupunere care în mod evident a fost eronată.

El vorbise cu o voce atât de spășită, încât ea nu se putu împiedica să nu se simtă puțin vinovată. Nu era întru totul vina lui că înțelesese greșit. Chiar și celui mai indiferent privitor probabil i se păruse că ea încuraja atențiile lui Hovanski. În cele din urmă, ea cedă.

– Mulțumesc. Iar dacă este să-ți spun Aden, atunci tu trebuie să-mi zici Vivien, rosti ea făcând o ofertă de pace. Cred că ai mai făcut asta, așa că e o prostie să n-o mai faci, măcar în particular.

– Sunt onorat, spuse el cu voce gravă.

Ea nu se lăsă păcălită, căci ochii lui o priveau amuzați. Pentru un bărbat care lăsa impresia că zâmbește rareori, părea să o facă din plin. Cel puțin, cu ea.

– Dar să revenim la prințul Ivan.

– Trebuie? Este un subiect atât de îngrozitor.

– Sunt de acord, dar nu te-aș săcâi cu el dacă n-aș crede că este necesar. Având în vedere că nu ai o înțelegere cu el, ce l-ar fi putut încuraja să se poarte în acel fel? Individul este clar un laș și complet lipsit de maniere – chiar și pentru un prinț –, dar tot îmi vine greu să cred că s-ar fi simțit atât de confortabil încât să-și ia asemenea libertăți față de sora gazdei lui dacă n-ar fi crezut că are permisiunea s-o facă.

În ascunzătoarea manșonului, Vivien își frământă nervoasă degetele. Cât își permitea să-i spună înainte ca el să ghicească adevărul? Stătură tăcuți câteva momente, uitându-se la niște băieței care se jucau de-a soldații, fluturând unul spre celălalt niște

ramuri zdravene, într-o imitație de luptă cu săbii. St. George – Aden – își întinse cu un gest firesc brațul pe spătarul băncii, în vreme ce aștepta răspunsul ei. N-o atingea, dar Vivien ar fi putut să jure că simțea căldura trupului lui radiindu-i pe umeri și pe gât. Simți nevoia nebună să se cuibărească sub brațul lui și să-și odihnească ușor capul pe pieptul lui, în căutarea forței de neclintit.

– Să știi că poți avea încredere în mine, spuse el. Orice imi vei spune va rămâne între noi.

Tot nu se uita la ea, iar Vivien avu impresia că îi îngăduia să se hotărăască presând-o cât mai puțin posibil.

„Încredere.“ Un lucru atât de rar, și totuși Aden i-o dăruia cu aceeași ușurință cu care ar fi oferit o priză de tutun sau un pahar cu vin. În ciuda acestui fapt, ea credea că vorba lui era sfântă. Dar, de asemenea, își petrecuse ani întregi apărându-se și apărându-și familia de bârfele răuvoitoare și de răutățile vieții din lumea bună. După atât de mult timp, îi venea greu să îngăduie cuiva să treacă de meterezele construite cu grijă.

Văzând-o că ezită, privirea lui o cercetă din cap până în picioare, ca o mângâiere blândă cu pana unui păun.

– Ți-am dovedit că poți avea încredere în mine, nu-i așa? Nu voi îngădui ca nimic și nimeni să-ți facă vreun rău. Știi că îmi respect cuvântul.

În vocea lui adâncă, desluși o notă de provocare – și de obliga-re. Își scoase mâinile din manșon și își încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, asta categoric nu se cheamă să joci cinstit, nu-i așa? Cum naiba să răspund la asta?

El își trase mâna de pe spătarul băncii și se răsuci într-o parte, cu fața la ea. Un picior încălțat cu o cizmă se întinse în fața ei, forța elastică a mușchilor lui fiind clar definită prin modul în care se mulau pantalonii lui strâmți.

– Este oricum numai nu cinstit, iar eu nu sunt mai presus de folosirea oricăror mijloace pentru a te încuraja să ai încredere în mine. Dacă asta înseamnă să te fac să te simți vinovată pentru că te-am salvat, atunci asta este.

Onestitatea lui declarată cu îndrăzneală îi smulse un hohot de răs. Oricât de mult îi dispăcea încercarea lui de a o manipula – bărbații din viața ei mereu încercau s-o manipuleze –, știa că o făcea cu cele mai bune intenții.

– Ei bine, asta mă pune la locul meu, spuse ea sec. Foarte bine, o să-ți acord încrederea mea, cel puțin în această privință.

El zâmbi, simțind clar că nu era cazul să insiste pentru a obține mai mult. În privința asta, categoric *nu* era asemenea celorlalți bărbați din viața ei.

– Prințul Ivan a fost foarte insistent cu atențiile sale, în ciuda faptului că i-am respins în mod repetat avansurile, spuse ea. Dar, până aseară, am fost sigură că îl convinsesem să mă lase în pace.

– O lovitură zdravănă în fluierul piciorului are adesea acest efect, răspunse el cu un zâmbet ușor. Deci, ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile?

– Fratele meu Cyrus. Este hotărât să accepte cererea în căsătorie a prințului. Din păcate, Cyrus e aproape la fel de rău ca prințul, neacceptând nici el să fie refuzat. Și crede-mă, rosti ea punându-și mâna deasupra inimii, am încercat.

– Dar aseară ai părut mai, ăăă, dispusă să accepți atențiile prințului, cel puțin la începutul serii. Își ridică mâinile cu palmele întinse. Nu vreau să ne certăm. Pur și simplu, îți spun ce am observat. Greșesc?

Vivien rezistă impulsului de a-și ridica umerii până la urechi. Aceasta putea fi considerată una dintre cele mai jenante conversații din viața ei, și trebuia cu adevărat să scoată din dulap secretele familiei.

– Nu, nu greșești. Cyrus a venit în camera mea și a insistat să accept curtea prințului, îi mărturisi ea.

El se încruntă.

– Și tu te-ai conformat pretenției lui? Pur și simplu?

Aden își înclină capul și, preț de câteva secunde, păru să mediteze la strălucirea fără cusur a cizmelor sale. Vivien se rugă ca răspunsurile ei vagi să-l satisfacă.

– Presupun că Lord Blake s-a folosit de amenințarea cu o pedeapsă financiară pentru a obține cooperarea ta, rosti el în cele din urmă.

Când ea mormăi ceva, ochii lui se luminară din nou de amuzament.

– Conform mamei mele, este răspunsul evident, spuse el încercând să pară cuprins de remușcări.

Fără să reușească. Vivien supecta că „remușcarea“ nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul lui.

– Mama ta are dreptate, zise ea incapabilă să ascundă nota de întristare din vocea ei. Iar mama *mea* este în mod evident incapabilă să țină pentru ea ceea ce ar trebui să fie o chestiune de familie.

– Mamele pot fi o mare bătaie de cap, mai ales din pricina incapacității lor de a nu-și vârî nasul în viețile copiilor. Așa stând lucrurile, ai putea foarte bine să-mi spui și restul, fiindcă, fără îndoială, mama ta oricum îi va zice totul mamei mele.

Îi surâse încurajator, însă Vivien bănuî că, după ce avea să-i spună în cele din urmă adevărul, el nu avea să mai zâmbească deloc.

Capitolul 20

În vreme ce Vivien se gândea cu ce să înceapă, o pală de vânt făcu să fremete crengile marelui stejar sub care era adăpostită banca lor, desprinzând frunzele moarte. Una căzu în poala ei, ca un memento lipsit de viață al anotimpului care trecea. Nu se putu abține să nu tremure, atât din pricina necazului iminent, cât și din cauza frigului care se infiltra prin țesătura de lână a peleri-nei sale.

– Vino, rosti Aden trăgând-o în picioare. Ai stat jos prea mult timp. Mama mi-ar pune capul pe o tavă dacă ai căpăta o răceală.

– Ți-am spus, zise ea automat. Sunt mult mai...

– Rezistentă decât pari. Da, imi amintesc. Dar îți sugerez să ne plimbăm pe Queen's Walk, spre Piccadilly. Dacă vrei, ne putem opri la Hatchard, ca să te încălzești.

Ea îl privi pieziș. Pentru un bărbat care doar pretindea că voia să-și petreacă vremea în compania ei, părea mulțumit să-și joace rolul.

Totuși, tocmai o supunea unui interogatoriu sever. Odată ce avea să obțină informația dorită, fără îndoială că o va duce repede

acasă, și cu asta se va sfârși totul. Strângându-i cu blândețe mâna liberă, i-o vâri la loc în manșon.

– Erai pe cale să-mi spui totul.

Ea ignoră furnicătura fierbinte din locul unde degetele lui înmănușate îi atinseseră palma.

– După cum ai presupus, are legătură cu banii. Sau cu lipsa lor.

– Lipsa de bani a lui Lord Blake? Întrebă el.

– Nu. Cyrus administrează bine finanțele familiei, chiar dacă e cam zgârcit.

– Finanțele tale sunt o problemă?

– Nu. Nu pot să sufăr datoriile, ceea ce știu că e surprinzător, având în vedere obiceiul meu de a petrece mult timp în saloanele de jocuri.

– Faci mai mult decât să-ți petreci timpul. Din câte am înțeles, îi bați frecvent pe cei mai buni jucători din înalta societate. Ceea ce-i o mare realizare pentru o tânără domnișoară crescută în puf.

Ea se strâmbă la el.

– Nu sunt atât de tânără încât să nu înțeleg primejdiile pe care le presupun datoriile. Cunosc limitele abilității mele și niciodată nu voi îngădui ca disperarea sau sentimentele să mă influențeze atunci când joc. De asemenea, investesc o parte din câștiguri, și am avut un succes modest și cu asta, datorită bancherului meu.

El ridică din sprâncene, părând sincer impresionat. Vivien nu se putu abține să nu se mândrească puțin, măcar în sinea ei.

– Felicitări, spuse el. Dar, din moment ce nici tu, nici Lord Blake nu sunteți cheltuitori sau jucători nesăbuiți, bănuiesc că problema este fie mama, fie fratele tău mai mic.

– Amândoi, răspunse ea pe un ton amar.

Își dresе glasul. Mama și Kit probabil că nu aveau să se schimbe niciodată, așa că soarta lui Vivien era să se descurce cu ei cât de bine putea, indiferent de resentimentele ei.

– *Mamma* este complet străină de ideea de economie, și îi place mult prea mult să joace. Totuși, nu la fel de mult ca lui Kit. El este groaznic de nesăbuit, și nu doar la masa de joc. Ar paria pe orice și simte o atracție *fatală* pentru pariurile la cursele de cai.

Aden ridică din umeri.

– Pare a fi la fel ca toți tinerii.

– Doar că nu are aproape nici un venit propriu pentru a-și finanța nebunia, suspină ea. Și aici intervine Cyrus.

– Presupun că Lord Blake refuză să onoreze datoriile fratelui tău mai mic.

Ea dădu din cap.

– Cât datorează Kit?

Vivien trebui să înghită de două ori în sec înainte de a putea rosti:

– Aproape 30 000 de lire.

Ea simți pauza din mersul lui, apoi el o îndrumă lin pe aleea care ducea în diagonală spre Hyde Park Corner.

– O sumă considerabilă, răspuse el. Așa stând lucrurile, m-aș hazarda să presupun că fratele tău a făcut cel puțin o vizită la cămătari.

– Da, răspuse ea scurt, fiindu-i groază de concluzia pe care ar fi putut s-o tragă el.

Încă nu se decisese dacă putea să-i mărturisească totul lui Aden. Deși el promisesese să păstreze discreția în privința mărturisirilor sale, prostia lui Kit era de o magnitudine care ar fi putut sfida toate încercările de a o ține ascunsă.

– Și mai e și mama, se grăbi ea, sperând să distragă atenția de la defectele lui Kit. Și datoriile ei sunt substanțiale, dar nici nu se compară cu ale lui Kit. Dar, însumate, rezultă o sumă zdrobitoare. Iar Cyrus nu știe nici măcar jumătate, mai ales despre Kit, adăugă ea deprimată. Dacă ar ști, l-ar arunca pe Kit în stradă sau l-ar sili să se înroleze în armată, iar apoi, ne-ar exila pe mine și pe mama într-un mic și groaznic conac din Yorkshire.

El își înclină capul.

– Categorie, îți înțeleg dorința de a evita exilul în Yorkshire, dar ce rău i-ar face fratelui tău un brevet în armată? Asta l-ar putea face bărbat.

Vivien dădu să se înfurie, dar își aminti că el era ofițer de armată. Iar având în vedere ce fel de om era, nu prea putea să-i contrazică afirmația că lui Kit nu i-ar strica un stagiul militar.

– Da, dar Cyrus nu este dispus să-i cumpere un brevet într-unul dintre regimentele bune. De fapt, a spus că nu-i va cumpăra deloc un brevet, ci îl va sili să intre la infanterie. Dacă ar face-o, cine știe ce s-ar întâmpla? Kit ar putea fi nevoit să plece

în Americi sau chiar în India. Iar în sufletul lui, e atât de copil. Nu ar fi niciodată în stare să...

Se întrepruse mușcându-și buza pentru a-și stăpâni panica în creștere, provocată de gândul că lui Kit i s-ar putea întâmpla ceva atât de îngrozitor. Aden o strânse cu blândețe de braț.

– Vivien, amenințarea lui Lord Blake e vorbă-n vânt. Nu-l poate sili pe fratele tău să intre în armată. În plus, asta nu-l va scuti de obligația de a plăti datoriile lui Kit. Mi se pare că o amenințare mai serioasă este închisoarea datornicilor.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– O, asta-i *mult* mai bine.

El râse scurt.

– Da, a fost lipsă de tact din partea mea. Scuză-mă. Deci, înțeleg că Lord Blake insistă să te măriți cu prințul Ivan, care va plăti o sumă mare pentru tine, ceea ce îi va îngădui lui Lord Blake să scape de datoriile familiei. Am înțeles bine?

– Foarte bine, spuse ea posomorâtă. Prințul Ivan este gata să dea o sumă obscen de mare pentru mine, și chiar s-a oferit să plătească datoriile lui Kit și ale mamei.

– Deci, sub presiunea fratelui tău, ai fost de acord să accepți curtea prințului Ivan. Iar asta, în schimb, a dus la purtarea lui mârșavă de aseară, din bibliotecă...

– Iar eu l-am trimis la dracu' cu curtea lui cu tot, încheie ea. Acum, nu stau cu nimic mai bine decât la început, doar că nu mai trebuie să mă mărit cu broscoiul ăla abject. Asta-i o binecuvântare neprețuită, dar tot ne paște ruina.

– Ai intenționat vreodată să te măriți cu el?

– Dumnezeuule, nu! Încercam doar să câștig ceva timp.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Și ce sperai să realizezi cu această amânare?

„La naiba!“ Îl condusesse direct la *această* întrebare pertinentă. Asta se întâmpla când aveai încredere în cineva. Apăreau întrebări incomode, primejdioase.

– Să încropesc un fel de plan, rosti ea fluturându-și vag manșonul în aer.

Blana moale fu răvășită de o pală de vânt rece. Ea își vârî și cealaltă mână la căldură și își lipi strâns buzele. Sub nici o formă nu putea să-i spună lui Aden – sau altcuiva – despre planurile

ei minuțios întocmire pentru a plăti datoriile lui Kit și ale mamei sale. Rezultatele unei asemenea scăpări puteau fi explozive.

Aden o apucă de cot, făcând-o să se oprească. Privirea lui pătrunzătoare și insistentă îi cercetă chipul.

– Ce nu-mi spui, Vivien?

– Nimic, protestă ea.

Inima începu să-i bată neregulat, dar izbuti să adopte o expresie de inocență rănită. Speră.

– Nu ești responsabilă pentru purtarea familiei tale, rosti el cu voce blândă, dar fermă. Mama ta este în grija lui Lord Blake, iar Kit a ajuns la majorat. Îți înțeleg îngrijorarea, dar datoriile lui la joc sunt exclusiv ale lui. Indiferent ce-ar putea spune Lord Blake, nimeni nu ar trebui să-ți ceară să te sacrifici pentru ei. Ai destule probleme proprii cu care să te confrunți.

Ea nu știe dacă să se supere sau dacă să fie consternată de faptul că o dojenea într-un mod atât de familiar.

– Vorbesc serios, Vivien, zise el pe un ton categoric. Să nu te implici în nici una dintre problemele fraților tăi. Lord Blake nu te poate sili să faci nimic împotriva voinței tale dacă pur și simplu îți vezi de ale tale și îi lași pe ceilalți membri ai familiei tale să răspundă de ale lor.

„Supărare. Categoric, supărare.“

– Dă-mi voie să-ți spun că habar n-ai despre ce vorbești, răspunse ea pățimașă. Deja sunt vârată până-n gât, și Kit la fel. Dacă nu mă ocup de problemă, Kit va fi într-o cumplită...

Se întrerupse când văzu scânteia de înțelegere din ochii lui.

„Proastă, proastă, proastă!“ Intrase de-a dreptul și în capcana asta. Cuprinsă de senzația că fusese trădată, îi întoarse spatele și se îndreptă grăbită spre Piccadilly. Însă el o ajunse din doi pași lejeri și o prinse de cot cu o mână blândă, dar fermă. Refuzând să se uite la el, își smuci brațul, încercând să se elibereze.

– Încetează să te mai zbați, spuse el. O să-ți faci singură rău.

Ușoara notă de amuzament din vocea lui îi stârni furia.

– M-ai păcălit, șuieră ea printre dinții încleștați.

– A fost necesar, draga mea. Te pui în primejdie, iar eu nu pot îngădui asta.

– Sunt foarte capabilă să-mi văd singură de treburile mele, rosti ea refuzând să se lase sedusă de farmecul lui masculin. Și nu-mi spune „dragă“.

El se uită prin parc, observându-i pe ceilalți plimbăreți de pe alee și de pe pajiști. Din fericire, nimeni nu era suficient de aproape pentru a-i auzi, cu toate că ea presupunea că era suficient de furioasă pentru a arăta ca un balaur care scuipa foc.

Nu că i-ar fi păsat. Era gata să țipe de frustrare – din cauza lui, dar mai ales a ei înseși. El își înclină capul, părând arogant și aristocratic și nici măcar puțin impresionat de izbucnirea ei furioasă.

– Foarte bine, dar trebuie să discutăm cu calm această problemă. Îi aruncă o privire ironică. Sau eu voi vorbi calm. Tu poți să ascuți și să dai din cap când ești de acord cu mine.

Ea se uită urât la el, până când Aden îi făcu semn, punându-l din nou în mișcare.

– Dă-mi voie să văd dacă pot lămuri asta, spuse el. Fratele tău datorează o sumă șocantă de bani. O datorează unui cămătar, probabil unuia care are un caracter foarte urât, poate chiar mai urât decât al celor de teapa lui în general. Am priceput bine până aici?

Ea dădu posomorâtă din cap.

– Bine. Bănuiesc că fratele tău a încercat să rezolve problema împrumutând și mai mult, în încercarea prostescă de a-și recupera pierderile pentru a-și putea plăti datoria.

Își arcui întrebător o sprânceană. Ea scoase un suspin dramatic și dădu din nou din cap. De ce se mai ostenise să păstreze acest secret față de el? El îi zâmbi.

– Vezi? Facem progrese excelente. Imaginează-ți ce-am putea face dacă ai coopera cu mine.

Vivien îl privi cu ochii îngustați.

– Este nepolitic să mă tachinezi, domnule. Aceasta este o problemă foarte serioasă.

– Da, sunt o brută insensibilă, dar vreau să aflu că poți avea deplină încredere în mine. Ți-am spus în mod repetat că nu voi îngădui ca nimic să-ți facă rău. Dacă îmi îngădui, probabil că l-aș putea ajuta și pe Kit.

Ea oscilă, sfâșiată de impulsuri contradictorii. Dorea să-l creadă – nu, *credea* că el ar face tot posibilul pentru a o proteja. Dar, în privința lui Kit, de ce s-ar fi implicat? Cu doar câteva minute în urmă, o sfătuisese să-i abandoneze sortii proprii pe toți cei din familia ei. Care erau motivele lui? De ce îi păsa de familia ei?

Aden insista să-i împărtășească totul, dar el își ferea gândurile cu mare grijă. Din punctul ei de vedere, încrederea trebuia să existe de ambele părți.

– Totu-i bine și frumos, răspunse ea echivoc, dar îmi este foarte greu să-ți spun totul despre viața mea, când știu atât de puține despre tine. Îmi ceri să-ți dezvălui cele mai întunecate secrete, și totuși tu îmi zici atât de puține despre tine.

Expresia de pe chipul lui se schimbă de parcă o pală de vânt ar fi vălurit suprafața liniștită a unui lac. Aproape că îl putu simți retrăgându-se. Acest lucru îi spori hotărârea de a afla tot ce putea despre el.

– Vivien, nu am nimic deosebit, replică el cu voce rece.

Ea pufni ușor.

– Va trebui să găsești ceva mai bun de-atât.

Un mușchi al maxilarului său se încordă, ca indiciu al iritării. Vivien își îngădui un moment de satisfacție îngâmfată că, în sfârșit, îi străpunsese zidul de apărare.

– Dacă îți vorbesc puțin despre mine, ne putem întoarce apoi la subiectul despre care discutăm?

– Desigur, rosti ea mărînimoasă.

– Foarte bine. Ce vrei să știi?

Ea se putea gândi la o sută de întrebări – majoritatea prea personale pentru a le da glas –, dar o alese pe aceea care părea cea mai importantă.

– Cum de poți face toate lucrurile pe care le faci?

El se uită întrebător la ea.

– Talentele tale, îl lămuri ea. Dezarmarea unor oameni cumpliți, infiltrarea în bârlogurile contrabandiștilor, plănuirea evadărilor... nu par deloc genul de lucruri care se învață la Oxford.

– Vrei să zici că nu sunt un gentleman?

Era evident că ea atinsese un punct sensibil.

– Firește că nu. Ești fiul lordului și al lui Lady Thornbury. Totuși, nu ești ca gentlemanii pe care i-am întâlnit.

El privi în față, apoi trase adânc aer în piept și expiră ca și cum ar fi alungat un gând neplăcut.

– Mi-am căpătat ceea ce tu numești „talente“ în armată. Eram foarte tânăr când m-am alăturat regimentului meu și am avut parte de multă acțiune în ultimii unsprezece ani.

– Serios?

Printre cunoștințele ei se aflau destui ofițeri, dar se îndoia că vreunul dintre ei era în stare să facă lucrurile pe care le făcea Aden.

– Nu toate victoriile se obțin pe câmpul de luptă, Vivien. Uneori, este necesar să fi nevăzut și neuzit, iar alteori, un om trebuie să facă lucruri pe care le detestă. Lucruri mai distructive chiar decât împlântarea unei lame de sabie sau împușcătura unui pistol. Dar, dacă acel om dorește să-și servească regele și să supraviețuiască, deprinde talentele necesare, iar apoi, se folosește de ele în toate modurile în care trebuie pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit. Unghiurile feței lui deveniră ascuțite, ca și cum ar fi fost tăiate cu lovituri furioase dintr-o bucată de marmură. Și pentru a se întoarce acasă întreg. Mai mult sau mai puțin.

Ea desluși amărăciunea grea împletită printre cuvinte. Era evident că tulburase un loc întunecat din sufletul lui.

– O, pricep, rosti ea pe un ton trist.

– Nu, nu pricepi.

Nu avu nici un răspuns la asta.

– Putem reveni la conversația anterioară? întrebă el după câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

Ea dădu din cap, decidând că făcuse destule cercetări pentru o singură zi.

– Bine, spuse el. Atunci, dă-mi voie să-ți dezvălui ce bănuiesc că te îngrijorează. Crezi că individul de la care fratele tău a împrumutat bani a făcut amenințări la adresa lui și a celor dragi lui. Iar când fratele tău nu și-a achitat datoriile, acest personaj infam te-a răpit în speranța de a obține o răscumpărare pentru tine. Corect?

Vivien se opri în mijlocul aleii și îl privi suspicioasă. El se bătu în piept cu degetul arătător.

– Talente, îți amintești?

Ea nu se putu abține să nu-l privească nervoasă. Acum, că el știa, avea să se simtă obligat să-i spună lui Sir Dominic? Sau chiar lui Cyrus? Lăsând să-i cadă mașonul pe jos, îl apucă de mânecă.

– N-o să-i spui lui Cyrus, nu?

El îi ridică mașonul și i-l dădu înapoi.

– Hai să mergem. Începem să atragem atenția.

Ea se uită în jur. Chiar că atrăgeau priviri curioase din partea celorlalți oameni care se plimbau, inclusiv a doamnei Baird și a celor două fice afectate ale ei, toate bârfitoare incurabile. Se sili să afișeze un zâmbet prietenos, în vreme ce îl luă pe Aden de braț și trecură pe lângă ele.

– Ca să-ți răspund la întrebare, spuse el de îndată ce se depărta pentru a nu mai fi auziți, nu, nu-i voi spune lui Lord Blake. Cel puțin, nu acum. Asta pur și simplu ar încurca lucrurile și mi-ar face treaba mai dificilă. În plus, nu sunt convins că situația lui Kit a dus la răpirea ta.

Mintea ei se tulbură.

– Nu înțeleg, rosti încet.

Cotiră în Piccadilly, plimbându-se la marginea parcului.

– Îl consider pe Hovanski un alt candidat, zise el.

– Dar e *prinț*, argumentă Vivien.

– Te asigur că prinții fac tot felul de lucruri urâte. Iar după ce, aseară, am fost martorul aceluia minunat exemplu al comportamentului lui Hovanski, îl cred capabil de orice.

Năucită, Vivien încercă să-și pună ordine în gândurile răvășite.

– Recunosc, prințul este neclintit în dorința lui de a se însura cu mine...

– „Obsedat“ pare o descriere mai corectă.

– Dar pur și simplu nu pot crede că ar face așa ceva. Este o nebunie să crezi că și-ar asuma un asemenea risc. Îți poți imagina scandalul, dacă ar fi descoperit? Nu merit deloc deranjul. Clătină din cap. Nu, el insistă doar pentru că i-am rănit orgoliul refuzându-l. Sunt sigură că acum nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine. Nu după cele întâmplate aseară.

– Îți subestimezi farmecele, Vivien. Bănuiesc că prințul nu va ceda nici pe departe atât de ușor.

Ea îi aruncă o privire nervoasă.

– Sunt sigură că mă urăște deja.

El răsé, iar starea de spirit sumbră păru să-i dispară.

– Foarte bine. Însă eu n-am încredere în individ și insist să păstrezi distanța față de el.

– Mulțumesc pentru că ai punctat ce era evident. Dar eu tot cred că tipul de la care Kit a împrumutat bani reprezintă explicația probabilă pentru răpirea mea.

– Am îndoielile mele, dat fiind faptul că nu s-a cerut nici o răscumpărare. Totuși, cu permisiunea ta, voi vorbi direct cu Kit. Logic este să cercetăm fiecare posibilitate.

– Presupun că e logic, rosti ea cu îndoială. Dar, întâi, dă-mi voie să-i explic situația lui Kit. În felul acesta, va fi mai dispus să-ți răspundă la întrebări.

El dădu din cap.

– Bine, însă cu cât îi dai mai puține detalii despre rolul meu în această afacere, cu atât mai bine. Îi poți zice pur și simplu că Sir Dominic m-a rugat să mă ocup de asta.

– Ar fi de ajutor dacă aș fi cu tine când îl chestionezi? Kit s-ar putea să fie mai deschis, spuse ea, incapabilă să-și reprime instinctul de a-și proteja fratele.

Asta îl făcu să ridice din sprânceană.

– Mă tem că ar fi exact pe dos. Nu vei face decât să-l umilești.

Ea dădu să protesteze, dar el ridică o mână pentru a o împiedica.

– Vivien, nu trebuie să-ți faci griji, și nici să încerci să intervii în vreun fel. Eu și Sir Dominic ne vom ocupa de asta. Tot ce-ți cerem este să fii precaută și să nu te duci nicăieri fără o escortă pe care să te poți baza. De fapt, cel mai bun lucru pe care îl poți face deocamdată este să stai cât mai mult posibil acasă, în siguranță.

Ea avea mai multe obiecții față de această îngrădire a libertății de mișcare. Însă, nici una pe care să i-o poată împărtăși.

– O să fac tot posibilul, spuse ea. Dar deja am acceptat câteva invitații. Va părea ciudat să le refuz atât de târziu, mai ales după seara trecută.

Aden dădu să obiecteze, dar ea îl întrerupse.

– N-o să-mi petrec viața ascunzându-mă. Trebuie să ai încredere în mine că voi fi precaută.

Gândindu-se la ce plănuise, se înfioră puțin în sinea ei, dar, cu puțin noroc, el nu va afla niciodată despre asta. O încruntare profundă apăru pe fruntea lui, însă, în cele din urmă, dădu din cap.

– Atunci, poate că vei fi atât de amabilă să-mi dai lista invitațiilor, când ne vom întoarce la Blake House.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– De ce? Vei pune pe cineva să mă urmărească.

– Nu. Te voi însoți la acele evenimente.

Inima ei tresări ușor.

– Nu înțeleg.

El își coborî privirea spre ea.

– Nu înțelegi? Atunci, dă-mi voie să-ți explic. De-acum înainte, până îl vom găsi pe cel care a plănuit răpirea ta, te voi însoți la toate evenimentele sociale la care participi. Asta va avea dublul scop de a-mi îngădui să te supraveghez și de a-i observa pe cei cu care întri în contact.

Ea încetini în vreme ce se apropiau de primul șir de magazine.

– Dar va părea foarte ciudat, nu-i așa? Cum vom explica această... apropiere?

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, el păru puțin jenat.

– Se va considera că îți fac curte, desigur. Este concluzia evidentă.

– Să-mi faci curte? scânci ea.

– Doar mă prefac, adăugă el grăbit. Și să sperăm că pentru scurt timp. Ridică mâna și își slăbi eșarfa de parcă i-ar fi fost strânsă prea tare în jurul gâtului. A fost ideea mamei, încheie el scuzându-se.

– O! Pricep, rosti ea cu voce slabă.

De fapt, nu pricepea. Creierul ei încremenise cuprins de amețală la gândul că Aden îi făcea curte, fie ea prefăcută sau nu.

– E perfect logic, dacă stai să te gândești, spuse el gânditor. În primul rând, ar trebui să-l țină pe Hovanski la distanță, ceea ce trebuie să recunoști că este un avantaj categoric.

– Da, presupun că da, izbuti ea să rostească.

El zâmbi aprobator. În vreme ce o conduse în librăria Hatchard, se lansă în enumerarea cu voce joasă a tuturor motivelor pentru care trebuia să se prefacă a-i face curte. Ea ascultă cu disperare

tăcută, convinsă că planul *lui* va distruge planul *ei*, înainte de a avea măcar șansa de a începe să-l pună în practică.

Capitolul 21

Ridicându-și gulerul pentru a se feri de lapovița ce-l înțepa ca niște ace, Aden coti cu pași repezi pe Jermyn Street. Străzile clo-coteau de activitate – în general, tineri plini de viață și bărbați ieșiți pentru a petrece seara în cluburile și tripourile care populau zona de pe lângă Pall Mall.

Se îndrepta spre unul dintre cele mai populare tripouri, cu toa-te că nu o făcea de plăcere. Un bilețel din partea lui Griffin Steele îl scosese din pacea apartamentului său, la doar câteva minute după ce se instalase confortabil cu un brandy și o carte, pentru o lectură liniștită.

Aden își petrecuse ziua urmărind piste care se dovediseră a fi fundături, iar asta, după un interogatoriu frustrant la care îl supusese pe Kit Shaw – pe care, în cele din urmă, îl găsisese la White –, în legătură cu posibilul lui rol în răpirea lui Vivien. Kit fusese alternativ cuprins de vină și defensiv, insistând că se putea ocupa singur de problema lui. Kit cedase abia când Aden îi relata-se în detaliu ce i se întâmplase surorii lui și ce i se *putea* întâmpla în viitor. Alb la față, îi mărturisise totul, ba chiar cu mai multe detalii decât și-ar fi dorit Aden. Dar măcar îi oferise informațiile necesare – numele cămătarului la mâna căruia se afla Kit.

De fapt, Aden îl cunoștea pe individ, un bijutier al cărui maga-zin se ocupa în aceeași măsură de aur și de tineri proști precum Kit. Însă, deși Ben Cribbens era un ghimpe-n coastă, Aden era convins că amenințările omului erau mai mult vorbe decât fapte.

Cu toate acestea, îi făcuse o vizită, lămurindu-l clar că, dacă mai făcea amenințări la adresa familiei Blake – voalate sau alt-minteri –, focul iadului se va revărsa asupra lui. Palid ca moartea, Cribbens acceptase să-i acorde lui Kit un răgaz suplimentar pen-tru a-și plăti datoriile.

Ceea ce îl adusese pe Aden înapoi de unde plecase, la părerea că Lord Blake era un posibil conspirator în planul răpirii, împreună cu cel mai nou și suspectul favorit – Hovanski. Prințul era în mod clar obsedat de Vivien. Naivă, ea părea hotărâtă să ignore această legătură pertinentă, însă Aden n-o putea face. Începând de a doua zi, avea să se apuce să investigheze trecutul prințului.

Dar, întâi, avea o altă treabă mai urgentă de făcut – și anume s-o scoată pe afurisita de fată din unul dintre cele mai rele tripouri din oraș. Deja nervos din pricina frustrărilor de peste zi, Aden se înfuriase la culme când citise biletul adus de unul dintre puștii de care se folosea Griffin. Mersul grăbit pe străzile din Mayfair – ajungea mai repede astfel decât dacă aștepta să găsească o birjă – nu-i îmbunătățise starea de spirit, mai ales având în vedere enervanta ploaie de noiembrie care cădea în rafale puternice.

Din păcate pentru ea, Vivien avea să se confrunte cu furia lui. Era limpede că femeia n-avea nici un pic de judecată în capul ăla frumos. Ar fi trebuit să știe că acceptarea ei tăcută din dimineața aceea era un șiretlic. Ei bine, nu va face aceeași greșală de două ori. Era vremea ca ea să afle că, dacă de alți oameni din viața ei reușea să scape, nu la fel stăteau lucrurile cu el. Dacă va fi nevoie, o va pune pe genunchi aplicându-i o corecție, pentru a o lămuri cum stăteau lucrurile. Vivien avea în mod evident nevoie să i se aducă aminte cu asprime că încă era în primejdie, iar el era omul potrivit s-o facă.

Ajunse la o casă cu aspect înșelător de inofensiv de pe Jermyn Street, cu fațadă din cărămidă roșie și o impunătoare terasă din marmură. În stabilimentul lui Griffin se găseau cele mai bune prostituate, cele mai fine mâncăruri, și se juca pe cele mai mari mize din Londra. Interiorul era luxos, iar clienții erau dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din înalta societate, bărbați care veneau aici pentru a scăpa de limitările impuse de deicență.

Dar atracția reală era Griffin însuși. Zvonurile începuseră să circule despre el aproape din ziua în care apăruse la Londra, la vârsta de 14 ani. Cea mai persistentă dintre bârfele șoptite a fost că nu era pur și simplu proprietarul unor tripouri cu un succes nebun, ci că era și un lord al crimei.

Acel zvon nu era adevărat, însă Aden știa că Griffin conducea un imperiu financiar în creștere și că, uneori, opera în zonele

cenuşii ale legii. Nu era un răufăcător, dar tentaculele influenței lui se întindeau în numeroase direcții – pe mizerile străzi umede și reci ale cartierelor de cocioabe, în cele mai bogate saloane ale lumii bune, și chiar la cele mai înalte niveluri ale guvernului.

Erau mulți cei care îi datorau lui Griffin favoruri – sau bani –, și care se temeau de el în egală măsură. Nici un om în toate mințile nu se punea cu el. Dușmanii lui dispăreau în tăcere sau erau ruinați complet, încât poate că ar fi preferat un glonț în ceafă.

Dar, odată ce un om punea piciorul în tripoul lui Griffin, își simțea pulsul accelerând de entuziasm. Ceva interzis și primejdios plutea în aer precum parfumul celor mai scumpe curtezanе, sporindu-i fiorul de a-și măsura norocul cu cel al casei.

De asemenea, Griffin era vărul lui Aden – un alt bastard în venele căruia clocotea sânge regal.

Acesta bătu la ușa de la Cormorant House și fu primit de un lacheu solid, îmbrăcat într-o livrea elaborată, care amintea puternic de costumele personalului din serviciul prințului regent. Griffin avea un simț al umorului sucit, pe care Aden îl aprecia în mod categoric.

– Bună seara, domnule căpitan. Lacheul îi luă haina și pălăria. Domnul Steele vă așteaptă în biroul lui.

Aden dădu din cap reprimându-și impulsul de a se năpusti în saloanele de joc pentru a o găsi pe Vivien și a o scoate pe sus din casă. Griffin cu siguranță pusese să fie supravegheată, așa că era în siguranță deocamdată. Faptul că Griffin se afla în biroul lui, nu în saloanele de joc, unde ar fi fost în mod normal la acest ceas al serii, însemna că avea ceva să-i spună lui Aden în particular.

Străbătu grăbit coridorul care ducea spre partea din spate a casei. Biroul lui Griffin se găsea într-o anexă din spatele camerelor de primire, între corpul principal al casei și cămară, bucătărie și grajduri. De acolo, putea să vadă tot marele stabiliment și pe toți cei din el, asemenea miticei creaturi după care fusese numit.

Cu toate că nu era spațios, biroul lui Griffin era bogat decorat, aproape extravagant. Acoperiți cu tapet dungat în nuanțe de un roșu intens, pereții străluceau în lumina unui candelabru cu câteva brațe și a unor sfeșnice placate cu aur. O vitrină foarte elegantă, aurită din belșug, se afla lângă un perete, iar două frumoase fotolii Hepplewhite se găseau în fața căminului. Griffin avea

o pasiune pentru mobila Hepplewhite, gustul fiind mai degrabă ciudat pentru un om cu ocupația sa.

Stăpânul de la Cormorant House ședea în spatele unui birou masiv aflat în mijlocul încăperii, capul lui cu păr negru fiind aplecat asupra unui maldăr de registre. Când Aden deschise ușa, își ridică privirea și lăsă tocul deoparte.

– A, vere! Ce plăcere să te văd!

Griffin avea o voce cultivată, dar în care se deslușea o urmă de ceva aspru și dur, ca și cum cadențele egale ale trecutului său aristocratic ar fi fost târâte pe aleile cu gropi și gunoaie din Covent Garden. Una peste alta, o descriere destul de corectă a trecutului său.

– Chiar trebuie să-mi spui așa? spuse Aden și se așeză în fața biroului.

Ochii negri ai lui Griffin străluciră de amuzament malițios.

– Ești singurul membru al familiei care mă bagă în seamă. Cum aș putea să rezist?

– Încearcă, răspunse el ironic.

Desigur, Aden avea cam aceeași problemă, dar acesta era prețul de a fi copilul nelegitim al unui prinț.

– Vorbind de tații noștri...

– Doar că nu vorbeam, replică Aden.

– L-ai întâlnit pe al tău în ultima vreme? întrebă Griffin, ignorând replica lui Aden. Mă întrebam dacă ai reușit să-ți mai domolești antipatia față de el.

Aden îl privi fix, refuzând să onoreze absurda întrebare cu un răspuns. Griffin ridică nepăsător din umeri.

– A, bine. Nu te poate învinovăți nimeni. La urma urmelor, Prinny este cea mai dezgustătoare caricatură de prinț pe care și-o poate imagina cineva.

– Cu excepția stimatului tău părinte.

Tatăl lui Griffin era Ernest Augustus, faimosul duce de Cumberland și unul dintre frații mai mici ai prințului regent. În public, purtarea lui Cumberland era total reținută comparativ cu a fraților săi, dar existau la adresa lui acuzații șoptite de crime și chiar incest, deși niciodată dovedite, iar firea lui rece și limba ascuțită îi atrăseseră nu puțini dușmani.

Însă ura lui Griffin față de tatăl lui era pricinuită de faptul că el o distrusese pe Chloe Steele, mama lui Griffin. O copilă inocentă de 14 ani, Chloe căzuse pradă seducției tânărului prinț Ernest, care o lăsase însărcinată, ruinându-i astfel reputația. La scurt timp după nașterea lui Griffin, Chloe fusese trimisă departe, iar după câțiva ani, dispăruse complet, părând să-și fi abandonat fiul. Când Griffin fugise de-acasă după moartea lui Bartholomew Steele, fratele bunicului său și omul care îl crescuse, venise întâi la Londra, căutându-și mama. Dar nu o găsise, iar Aden suspecta că pierderea ei încă îl afecta. Indiferent ce pătimise Aden din pricina tatălui său adevărat, fusese egal cu zero în comparație nu numeroasele nenorociri ale lui Griffin.

Nu că ei ar fi făcut vreodată comparații. Cu toate că, până la urmă, Griffin adoptase o atitudine nepăsătoare față de circumstanțele nașterii sale, toți cei care îl cunoșteau bine se lămuriseră că era bine să evite subiectul pentru a nu risca să stârneasă mânia acestuia. Detaliile aflate de Aden despre viața vărului său proveneau de la Dominic, care o cunoscuse din copilărie pe Chloe. Dominic fusese cel care, într-un final, îl găsise pe Griffin într-un tripou din Londra, unde îndeplinea diverse comisioane. Și tot Dominic fusese cel care, ani mai târziu, îl prezentase pe Aden vărului său. Ca veri, nu erau foarte apropiați, însă drumurile lor se întâlneau ocazional. Griffin avea acces la informații pe care Aden le găsea adesea utile. Iar dintr-un motiv ciudat, lui Griffin părea a-i face plăcere să recunoască relația de rudenie cu Aden.

Griffin scoase un suspin dramatic.

– Presupun că s-ar putea obiecta, dar cel puțin tatăl tău nu este un criminal.

– Din câte știm noi.

– Ei bine, dragul tău *pater* este categoric vinovat de uciderea canoanelor bunului-gust, spuse Griffin pe un ton contemplativ. Dacă nu pentru altceva, chiar și numai pentru asta merită lațul călăului.

Aden râse, iar Griffin afixă un zâmbet vag, starea lui de spirit sumbră înseninându-se ușor.

– Acum, că am terminat cu familia, rosti Aden, ce-ar fi să trecem la problema actuală?

Griffin se ridică și se apropie de vitrină. Ca de obicei, era îmbrăcat în haine negre, simple, dar costisitoare. Doar olanda albă a cămășii domolea negrul costumului. Cu cicatricea subțire care cobora de la tâmpla stângă până sub pomete și cu părul negru strâns la spate într-o coadă de modă veche, arăta ca un corsar. Unul rafinat, dar tot corsar. Acesta scoase o sticlă și turnă brandy în două pahare, întinzându-i unul lui Aden.

– Mica ta problemă, spuse Griffin sprijinindu-se de birou, este acum la etaj, într-unul dintre saloanele de joc, împreună cu idiotul ăla de frate al ei. Ridică o mână. Și da, este bine păzită. Omul meu de încredere e acolo, împreună cu două dintre ajutoare. Nimeni nu-i va face rău.

– Cât de rău este? Spune-mi că n-au intrat pur și simplu aici, Lady Vivien Shaw și fratele ei, onorabilul Kit Shaw.

„Hristoase!“ Avea oare habar ce însemna asta pentru reputația ei?

– Este deghizată, rosti Griffin încercând să-și rețină un rânet.

– În ce?

– Cred că încearcă să pară o văduvă misterioasă. E înfășurată în suficiente văluri și țesături pentru a decora jumătate din Carlton House. Este un miracol că mai poate să vadă ce face.

– În mod evident, deghizarea ei nu te-a păcălit, sublinie Aden.

– Nu, dar cred că a reușit să-i păcălească pe toți ceilalți. Asta ar trebui să mă surprindă, dar nu se întâmplă așa. Majoritatea bărbaților care îmi onorează stabilimentul sunt niște proști, desigur, prea nerăbdători să piardă câștigurile dobândite pe căi dubioase.

– Și care este rolul fratelui ei în această mică șaradă?

– Încearcă să pară curtezanul ei. Și eșuează lamentabil, aș putea adăuga.

Aden se ridică în picioare.

– În care salon?

– În Salonul Verde.

Aden înjură. Salonul Verde era notoriu printre jucătorii din lumea bună. Doar cei mai duri și craii degenerați îi treceau pragul. Mizele erau astronomice, într-o singură noapte fiind câștigate și pierdute adevărate averi.

– O întrebare, vere, spuse Griffin urmându-l spre ușă. Ce caută aici? Chiar și pentru o jucătoare bună cum este Lady Vivien, asta este o nesăbuință.

– Încearcă să-i scape pe Kit și pe maică-sa de datorii, răspunse el printre dinții încleștați.

Era perfect logic, dacă se gândea bine. Pentru o ne bună, în orice caz, așa cum începea s-o creadă a fi. Griffin dădu din cap.

– Are un curaj demn de admirat.

– Cum se descurcă?

– Al naibii de bine, conform ultimului raport, replică vărul lui zâmbind ușor. Le ține piept lui Barrymore și lui Castle, ceea ce este cu adevărat extraordinar.

Aden se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre scări, în vreme ce răsul lui Griffin răsuna în urma lui. La asta o dusesse mintea pe Vivien – să se așeze la masă cu cei mai mârșavi crai din oraș. Când avea s-o ridice de-acolo, se va găsi într-o situație și mai dificilă: aceea de a-i da o explicație pentru acțiunile ei.

Pentru prima experiență într-un tripou, Vivien fusese plăcut surprinsă. Totul era elegant, saloanele erau decorate cu lux de bun-gust, într-un stil clasic puternic, cu elemente de extravaganță franceză. Șampania era delicioasă și bine răcită – izbuti să soarbă pe furiș, de câteva ori, pe sub vălurile ei – și nu se îndoia că mâncarea din salonul unde se lua masa era proaspătă și bine preparată. Mai devreme în acea zi, fusese prea nervoasă pentru a mânca, fiind preocupată de planificarea expediției cu Kit, din seara respectivă, și își îngădui un mic oftat la gândul că va trebui să renunțe la minunata mâncare a lui Griffin Steele. Dar nu putea să mănânce cu toate vălurile acelea. Risca să-i chiorăie stomacul, dar era imperios necesar să nu i se afle identitatea.

Ea și Kit se certaseră îndelung și amarnic în legătură cu planul ei, iar el fusese de acord doar când îi spusese că plănuia să meargă acolo deghizată. După ce analizaseră problema și respinseseră mai multe variante, ideea de a apărea cu voaletă păruse a se potrivi cel mai bine cu nevoile lor. De asemenea, Kit insistase să joace la un tripou unde existau cele mai mici șanse de a întâlni pe cineva care o cunoștea bine pe Vivien. În ciuda faptului că era acoperită cu două straturi de voal negru, și că avea grijă ca vocea

să-i fie doar un murmur, deghizarea ei n-ar fi păcălit un prieten sau o cunoștință apropiată.

În plus, căutaseră un club frecventat de jucători înrăiți și oameni bogați și nesăbuiți, genul care nu erau impresionati de pierderea unor sume monstruos de mari într-o singură noapte. De asemenea, aveau nevoie de un loc care avea reputația că jocurile erau corecte, iar din spusele lui Kit, Cormoranul se potrivea tuturor cerințelor. Clientela era bogată, iar patronul era cunoscut pentru onestitate și pentru faptul că nu puneă întrebări inco-mode clienților.

În după-amiaza aceea, îi ceruse bancherului ei să retragă 1 000 de lire din contul ei. Îndesându-și teancul de bancnote în săculeț, simțise că i se face rău din pricina neliniștii, dar nu avea de ales. Ca nou-venită, cuvântul ei nu avea să însemne nimic pentru Steele. Doar având banii pentru a miza, putea să intre în joc.

Din fericire, nervii ei se calmaseră de îndată ce începuse să joace, iar acum, Vivien se uită satisfăcută la grămada de jetoane frumos aranjată, care se tot mărea în fața ei. Ea și Kit făcuseră o treabă foarte bună, mai ales împotriva lui Barrymore și Castle. Kit primise instrucțiuni stricte de a juca simplu, lăsând în seama ei gânditul și subtilitățile. Până acum, o ascultase, jucând respectabil, dar precaut.

— E rândul dumneavoastră, doamnă, rosti Barrymore cu o voce plictisită.

Ea se prefăcu că-și studiază cărțile, apoi îi tăie asul cu un atu. Barrymore își strânse buzele într-o linie subțire, iarăși nemulțumit.

El și Castle păruseră inițial foarte dornici s-o primească la masa lor, atunci când ea și Kit intraseră în salonul de joc. Cu toate că voaleta neagră îi ascundea fața, ea văzuse apărând în ochii lor acel amestec drăcesc de curiozitate lascivă și lăcomie. Pentru niște bărbați atât de găunoși, probabil că ea reprezenta o provocare interesantă, căci făcuseră câteva aluzii îndrăznețe când începuseră să joace. Kit se făcuse roșu ca sfecla, dar izbutise să-și păstreze calmul, menținând impresia că ea era o văduvă veselă. Și Vivien se îmbujorase din pricina remarcilor, dar binecuvântase voalurile că o acopereau. Oricât de incomode erau toate acele țesături, ea era recunoscătoare pentru protecția oferită.

Dar remarcile grosolane și entuziasmul adversarilor ei se diminuaseră semnificativ în ultima oră, în vreme ce numărul punctelor ei creștea, iar grămada de jetoane se mărea. Vivien era la înălțime, iar cărțile cooperau. Mizele fuseseră mari și îndrăznețe chiar de la început. Cu puțin noroc, după câteva jocuri, partida avea să fie a ei, împreună cu un câștig foarte substanțial.

Și trebuia să recunoască faptul că va fi bucuroasă să-și ia banii și să plece. În ciuda eleganței locului, depravarea plutea în atmosferă ca o simfonie întunecată. Femeile, frumoase păsări ale paradisului angajate ale stabilimentului, intrau și ieșeau din saloane, parfumurile lor scumpe având mirosul greu al decadenței. Își unduiau brațele albe și moi în jurul bărbaților de la mese, șoptindu-le minciuni seducătoare, ademenindu-i în paturile lor. Acei oameni – bărbați precum Castle și Barrymore – aveau cele mai reci și mai calculate priviri pe care Vivien le văzuse vreodată. O parte din ea se bucura că are ocazia de a se dovedi mai bună decât ei, însă, văzându-i, i se făcea pielea de găină.

Cu un zâmbet triumfător, Kit câștigă ultima levată a jocului curent. Ea zâmbi în spatele voaletei. Dacă o țineau tot așa... Însă mintea i se blocă atunci când o siluetă masculină masivă apărură lângă umărul lui Kit, acoperind lumina ce venea de la sfeșnicele prinse pe perete.

– Ce naiba?! se răsti Kit răsucindu-se pe scaun.

Cuvintele îi muriră pe buze în aceeași clipă în care Vivien își simți stomacul în gât. Se uită la bărbatul din spatele fratelui ei, mijindu-și ochii pentru a-și confirma ceea ce era imposibil să fie adevărat. Doar că era.

– Vai, domnule Shaw, tărăgână Aden cuvintele, cu o voce primejdios de calmă. Nu mi-aș fi imaginat să vă întâlnesc la Cormoran. Nu este unul dintre locurile pe care le frecvențați în mod obișnuit, nu-i așa?

– Eu, ăă, nu... drept să spun... se bălbâi Kit.

Vivien își încleștă mâinile de marginea mesei, rugându-și în gând fratele să-și pună lacăt la gură. Încercă să întindă un picior, sperând să-i poată da un ghiont, în semn de avertisment, dar nu reuși să ajungă la el. În clipa aceea, voaleta ei erau singura barieră între ea și ruina sigură.

Însă când privirea lui Aden o întâlnește pe a ei, știi că nu mai avea scâpare. În ciuda vălurilor, putu să vadă furia din ochii lui întunecați, cu toate că trăsăturile sale nu vedeau nici un semn de emoție. În timp ce panica urla în venele ei, admiră fără să vrea disciplina de care dădea dovadă.

Vreme de câteva secunde în care o apucă amețeala, crezu că era posibil să leșine. Iar după alte câteva secunde, i se păru o alternativă de dorit. Din păcate, nu leșinase niciodată în viața ei și nu părea că va deprinde acest obicei prea curând.

– Domnule Shaw, păreți a avea o însoțitoare misterioasă. Poate că veți fi atât de amabil să mă prezentați, spuse Aden punând o mână grea pe umărul lui Kit.

– Smith, îi trânti fratele ei. Prietena mea își spune doamna Smith. Este văduvă, dar preferă să rămână incognito. Sunt sigur că înțelegeți.

Pieptul lui Vivien se strânse atât de tare, încât abia mai putea respira, dar trebui să-i recunoască lui Kit meritul de a fi încercat.

– O văduvă cu voaletă. Ce încântător! Aden îi făcu o plecăciune ironică grațioasă. Doamnă Smith, mă bucur să vă cunosc.

Vivien habar n-avea cum să-i răspundă. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Aden și o tulbura până la prostrație. Dar, indiferent cât de mult o tulbura mânia lui Aden, știa că n-o va expune la bârfe care să-i facă rău. Tot ce avea de făcut era să isprăvească jocul și să se retragă cu grație. Da, pretinsul ei pretendent avea să-i țină o prelegere dureroasă, însă acesta avea să fie un preț mic pentru suma consistentă pe care urma s-o câștige în seara aceasta. Atâta vreme cât nu-i spunea lui Cyrus despre escapada asta, ea și Kit ar fi trebuit să scape basma curată.

Făcând un mare efort să se stăpânească, dădu cu demnitate din cap, în semn de salut.

– După cum puteți vedea, roști batjocoritor Lord Castle, cuvintele doamnei sunt puține și rare. S-ar putea crede că are ceva de ascuns. Eu, unul, aș fi încântat să-i descopăr secretele.

Vivien îngheță la auzul tonului malițios. Castle nu căpătase degeaba porecla Viconte Vicios. Îl întâlnește rareori, pentru că, de obicei, evita evenimentele din înalta societate, dar nu se îndoaia că ar fi fost încântat să-i distrugă reputația dacă îi descoperea adevărata identitate.

Privirea lui Aden se îndreptă spre Castle.

– Domnule, văd că sunteți între două mâini. Poate că ați dori să-mi cedați locul dumneavoastră. Sunt sigur că vreți să vă dezmorțiți picioarele sau, poate, să vizitați salonul unde este pusă masa.

Alarmată, Vivien se uită încordată la Aden, prin voaleta ei. Castle părea la fel de perplex cum se simțea și ea.

– De ce naiba aș vrea să fac asta?! Sunt în mijlocul unui joc. Sunteți nebun dacă aveți impresia că o să vă dau locul meu.

Aden îi zâmbi atât de rece, încât Vivien aproape că se așteptă să vadă țurțuri formându-se din nasul lung al lui Castle.

– Atunci, mai bine ați rezerva o celulă la Bedlam, zise Aden, pentru că intenționez să vă iau locul. Depinde de dumneavoastră cât de ușor o voi face.

Castle se sprijini confortabil de spătarul scaunului său.

– Nu fi prost, St. George. Sunt sigur că doamna va fi bucuroasă să-ți facă pe plac oricum poftești, de îndată ce isprăvim jocul.

Lui Vivien i se opri răsufierea în gât când Aden ridică neglijent din umeri.

– Cum poftești, spuse el îndreptându-se spre viconte.

Castle se ridică în picioare exact când Aden ajunsese lângă el. Și Vivien se ridică, deși habar n-avea ce putea face pentru a împiedica iminenta catastrofă. Din fericire, nu trebui să facă nimic. Griffin Steele apăru brusc de nicăieri, strecurându-se cu grație în micul spațiu dintre cei doi bărbați.

– Domnilor, rosti el cu voce liniștitoare. Nu este necesar. Sunt sigur că putem găsi o soluție satisfăcătoare pentru această mică problemă.

Se întoarse cu spatele la Aden, ceea ce o surprinse pe Vivien. Aden era un bărbat tăcut, fără nici o înclinație spre dramatism – cu excepția acestei seri, se pare –, însă nici un om în toate mințile nu l-ar fi subestimat. Steele nu părea însă deloc îngrijorat.

– Steele, dă-te naibii la o parte din calea mea, mârâi Castle. Bastardul ăsta m-a insultat, iar eu nu voi tolera așa ceva.

Steele zâmbi, indulgent.

– Domnule, în acest stabiliment, bastarzii sunt întotdeauna bine-veniți. Îți sugerez să nu uiți asta dacă vrei să continui să te bucuri de avantajul ospitalității mele. Acum, ce-ar fi să-l lași

pe căpitan să-ți ia locul? În schimb, îți voi aduce o sticlă din rezerva mea personală de șampanie pentru a o savura la cină. Din partea casei, cu complimente, evident.

Ridică o mână lungă și elegantă și îi făcu semn unei femei care se afla lângă una dintre celelalte mese. Ea se apropie repede de patronul ei, așteptând să-i îndeplinească dorința.

– Lord Castle, Eloise va fi încântată să te însoțească în salonul cu delicatese, spuse el pe un ton care sugera o poruncă.

Steele nu era nici la fel de înalt, nici la fel de lat în umeri ca Lord Castle sau ca Aden, dar avea un fizic zvelt și plin de grație, care avea forța unui bici. Iar în acel moment, un soi de energie letală și concentrată părea a face să vibreze aerul din jurul lui. Dacă plutea vreo primejdie în aer, aceasta venea din partea proprietarului de la Cormoran, nu dinspre Castle, și nici chiar dinspre Aden.

De fapt, Aden se dăduse îndărăt câțiva pași și își încrucișase brațele peste piept, luând o poziție relaxată și părând clar amuzat. Vivien se uită la el și fu surprinsă să vadă un zâmbet mic, dar autentic arcuindu-i buzele. Curioasă, se lăsă din nou pe scaun. Ce Dumnezeu se petrecea? În cele din urmă, Castle își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și se uită pieziș la Eloise.

– O, la naiba! Fie ca tine. Dar n-am nici o îndoială că o să te jupoaie și pe tine, St. George. E o escroacă, dacă nu mă înșel. Îi aruncă o privire furioasă lui Steele. Nu mă așteptam să se întâmple astfel de lucruri la Cormoran.

– E șocant, știi, replică Steele pe un ton liniștitor.

O trase pe Eloise în față, iar ea îl luă pe Castle de braț și îl îndepărtă de-acolo. Steele îi urmă, dar nu înainte de a-i face lui Aden într-un mod ciudat de conspirativ cu ochiul.

În vreme ce Aden se așeza pe scaunul eliberat de Castle, Vivien scoase un oftat tremurat. Deși era recunoscătoare că acea criză fusese evitată, nu o aștepta cu nerăbdare pe următoarea.

– Ei bine, a fost amuzant, spuse târăgănat Barrymore. Dar n-ar fi rău să ne îndreptăm din nou atenția spre treaba de care ne ocupam.

– Desigur, rosti Aden, care începu să împartă cărțile.

De cealaltă parte a mesei, Kit se uită panicat la ea și își dădu ochii peste cap. Fiindcă Vivien nu putea face nimic în privința asta, își luă cărțile și le aranjă. Aden o încolțise cu îndemănare,

iar ea nu avea altă alternativă decât să se adune și să joace restul partidei.

Următoarea oră se transformă într-un coșmar de proporții, pe măsură ce punctajul lui Aden creștea fără întrerupere. Mai rău, curajul o părăsi în vreme ce seara trecea, iar Aden îi tot tăia cărțile cu atuuiri. Kit înrăutăți și mai tare lucrurile, asumându-și riscuri prostești în efortul de a recupera pierderile.

Dar era mai mult decât simple greșeli și curaj pierdut. Era Aden. Vivien jucase împotriva celor mai buni, dar niciodată nu întâlnește pe cineva atât de priceput și de plin de intuiție ca el. Nu ezita niciodată, nu făcea nici o mișcare greșită. Naiba să-l ia, cărțile îl favorizaseră până acum, venindu-i o mână puternică după alta.

Două ore mai târziu, Vivien se pomeni privind îngrozită punctajul ei. Nu doar că pierduse tot câștigul de mai devreme, dar pierduse și aproape toți banii de pornire. Îl loc să obțină mijloacele de a-l salva pe Kit, înrăutățise infinit de mult situația.

— Ei bine, St. George, spuse Barrymore râzând. Când ai intrat pe ușă, seara a devenit norocoasă pentru mine. Deci, doamnă Smith, mai facem o partidă? Ca să aveți șansa de a vă recupera pierderile?

Vivien înghiți în sec anevoie, gâtul fiindu-i uscat ca zgura. Panica îi strângea pieptul, făcând să-i fie imposibil să vorbească. Dezastrul nu mai aștepta la ușă. Intrase și se instalase comod.

— Nu cred, rosti Aden. Doamna Smith a isprăvit cu jocurile, cel puțin pentru această seară. Se ridică în picioare și întinse o mână. De fapt, o s-o conduc acasă.

Barrymore îi studie preț de o clipă, iar apoi, răsă în hohote.

— Deci, o cunoști. Mi s-a părut mie că e ceva personal. Ei bine, fă cum poțfești. Dumnezeu știe că ți-ai câștigat dreptul de a te bucura de această doamnă.

Expresia de pe chipul lui Aden zicea că distracția era ultimul lucru la care se gândea.

— Mulțumesc, domnule, izbuti ea să spună cu voce joasă. Dar domnul Shaw mă va conduce acasă în seara asta.

Parcă trezindu-se dintr-o transă, Kit țâșni în picioare.

— Nu, n-o va face. Tonul lui Aden nu admitea nici o opoziție. Veți pleca împreună cu mine, imediat.

– Ascultă, St. George, îngăimă Kit, n-ai nici un drept să ne dai ordine.

Aden îl ignoră, luându-i în schimb mâna cu blândețe și ridicând-o în picioare. Vivien se simți ca o marionetă trasă de sfori, incapabilă să se opună.

Kit se năpusti spre el.

– Te avertizez, St. George. N-ai nici un drept s-o atingi pe...

– Tac! șuieră Vivien.

Aruncă o privire rapidă prin încăpere. După cum se temuse, atrăgeau atenția. Îl luă pe Aden de braț, clătinând din cap spre Kit.

Aden o strânse lângă el și o împinse spre ușă. Când ajunseră acolo, trecu în spatele lui Vivien, ținându-și o mână pe talia ei. Atingerea lui era ușoară, dar posesivă, iar ea simți un fior vibrându-i prin tot corpul. Îi simți căldura pe tot spatele, o flacără abia stăpânită. Era furia lui atât de grijuliu reprimată în timpul jocului, și care acum se lupta să se elibereze.

Vivien suspină în vreme ce cobora scările spre ușă din față. Acțiunile ei ispitiseră diavolul, iar acum, acesta avea să-și ceară cu siguranță birul.

Capitolul 22

Vivien, Aden și Kit se înghesuiră sub marchiza de la intrarea în Cormorant House, evitând ploaia ca gheața care curgea din cer. Din pricina vremii și a orei târzii, Jermyn Street era tăcută, căci câteva trăsuri așteptau în fața tripourilor și a bordelurilor.

Scoțând un suspin încordat, Vivien își dădu voaleta peste cap pentru a lăsa aerul rece să-i mângâie pielea încinsă. Nu era încântată că trebuia să-i explice lui Aden comportamentul ei, dar era recunoscătoare că scăpase din atmosfera sufocantă și tensionată din club.

Din păcate, era doar un răgaz de scurtă durată. Poate că Aden intenționa să aibă o mică răfuială cu ea, însă ea intenționa să aibă una mare cu el. Amestecul lui o costase 4 000 de lire. Nu doar

că astfel Kit nu-i putea plăti o parte din bani cămătarului, dar și Vivien pierduse o parte semnificativă din propriile economii, ceea ce însemna că avea să-i fie mult mai greu să pună miza la mesele de joc. Iar faptul că Aden era cel care o jupuisese făcea toate acestea și mai dificil de suportat.

El își coborî privirea spre ea și scoase un blestem înăbușit. Cu o mișcare rapidă, îi trase rapid voaleta înapoi peste borul pălăriei.

— Ce faci? se răsti ea apucându-le pentru a le îndepărta din nou. Eram pe cale să leșin din pricina căldurii din acel loc îngrozitor.

— Nu ești în siguranță, în caz că n-ai observat, mârâi el. Iar dacă locul acela ți s-a părut atât de îngrozitor, mă întreb de ce dracu' ai stat acolo.

Ea ignoră a doua parte a spuselor lui, cercetând în schimb în manieră exagerat de ostentativă strada.

— Nu se vede nici măcar un om. Și ți-aș mulțumi dacă ți-ai ține mâinile acasă.

— Da, pentru Dumnezeu! interveni Kit fluturându-și agitat mâinile. Ne-ai tras-o urât în seara asta, căpitane. Vivi a făcut ce-a vrut din Castle și Barrymore, până să vii dumneata și să strici totul. Ce naiba o să facem acum?

Aden se răsuci încet și îi aruncă o privire ucigătoare lui Kit. În ciuda slabei lumini ce licărea în felinarul de la ușă, Vivien reuși să deslușească neîncrederea glacială din ochii lui întunecați.

Își puse o mână pe brațul fratelui ei, apăsându-l în semn de avertisment tăcut. Dumnezeu știa că îi împărțase frustrarea și furia, dar o ceartă pe treptele de la intrarea într-un tripou ar fi fost un dezastru.

Kit se supuse cu un mormăit, mulțumindu-se să se uite la el clocotind de furie. Se luptase cu resentimentele chiar și înainte de dezastrul din această seară, acestea fiindu-i stârnite de faptul că Aden îl perpelise chiar în cea după-amiază.

După spusele lui Kit, Aden îl făcuse zdravăn cu ou și cu oțet și îi poruncise să nu se mai apropie de cămătari, de mesele de joc și de hipodrom. Vivien susținuse opinia lui Aden, cel puțin până când apăruse în seara aceasta, și o lăsase lefteră.

— Oricum, de ce stăm aici? îl întrebă Kit pe Aden. Este al naibii de frig.

– Eu aștept trăsura domnului Steele, pentru a o putea conduce acasă pe Lady Vivien. Tu ești liber să faci orice dracu' vrei. De fapt, ce-ar fi să pleci imediat? Consider că, pentru o singură zi, am avut suficient parte de idioțenia ta de cap pătrat, rosti Aden cu o franchețe brutală.

Vivien rezistă impulsului de a-și trage o palmă peste frunte. Oare avea să fie mereu înconjurată de bărbați puși pe harță, care le porunceau celorlalți ce să facă?

Împiedică răspunsul agresiv al lui Kit interpunându-se între cei doi bărbați. Cu cât îi despărțea mai repede, cu atât mai bine.

– Kit, nu are rost să mai stai pe vremea asta oribilă și, la urma urmelor, nu este atât de târziu. Nu urma să te întâlnești cu niște prieteni? Sau ai putea intra într-un club, ca să bei un brandy.

Fratele ei o privi cu ochii cât cepele.

– Vivi, este trecut de trei dimineața și e groaznic de frig. După seara asta cumplită, tot ce-mi doresc este să ajung acasă și să mă bag în pat.

– Atunci, poți merge pe jos până la Blake House, interveni Aden. Aerul curat îți va face bine. Am de vorbit în particular cu „doamna Smith“.

O luă de braț și o îndemnă să coboare scările, în timp ce un elegant landou ieși huruind din grajdurile de dincolo de Jermyn Street. Când vizitiul opri în fața lor, Aden o trase în stradă. Deschise ușa, îi cuprinse talia cu mâinile lui mari și o azvârli cu o eficiență necruțătoare pe bancheta capitonată. Vivien scoase un scâncet surprins și căzu pe perne, voaleta încurcându-i-se în timp ce pălăria îi alunecă pe ochi.

În vreme ce făcea eforturi pentru a-și îndrepta trupul, trăsura se lăsă pe arcuri din pricina greutateii lui Aden.

– Dar de ce nu ne putem duce acasă împreună? strigă Kit cu o voce jalnică.

Murmurând ceva, Aden bătu în acoperișul trăsurii, iar vizitiul puse caii în mișcare, lăsându-l pe sărmanul tânăr în stradă. În cele din urmă, Vivien izbuti să-și pună la loc pălăria și să se elibereze din voaleta încurcată.

– A fost incredibil de nepoliticos, rosti ea. Nu exista nici un motiv pentru care Kit să nu poată veni cu noi.

El se lăsă pe spate, pe bancheta de vizavi, și își încrucișă încet brațele peste pieptul vânjos. Mânia lui pâlpâia în aerul dintre ei.

– A existat un motiv foarte bun. Eram pe punctul de a-l ucide pentru că a fost atât de idiot, și pentru că ți-a îngăduit și ție să te porți ca o nesăbuită.

Frustrarea care clocotea în pieptul ei dădu pe-afară.

– Totul a fost bine până să apari, se răsti ea fluturându-și mâna. Aveam situația perfect sub control.

El o privi cu neîncredere fățișă.

– Jucai în cel mai rău famat tripou din Londra, provocându-i pe doi crai degenerați. Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă ți-ar fi descoperit identitatea? Pierderea reputației ar fi fost cel mai mic rău. Cei doi n-ar fi avut nici un scrupul în a te șantaja să te culci cu ei – probabil, cu amândoi odată. Te-ai pus în situația de a fi complet vulnerabilă în fața avansurilor lor murdare. Chiar și numai punând piciorul într-un astfel de loc, te-ai purtat precum cel mai rău soi de femeie stricată. Având în vedere prin ce-ai trecut, nu te-aș fi crezut atât de nesăbuită în privința siguranței tale. Se pare că m-am înșelat amarnic.

Vivien tresări văzând disprețul de pe chipul lui atât de aspru, în lumina slabă a lămpii din trăsura. Cuvintele lui îi sfâșiaseră în bucăți mândria. Își apăsă mâna înmănușată pe piept ca pentru a domoli palpitațiile nebunești ale inimii. Închizând ochii, inspiră adânc, de câteva ori.

Deschise ochii, iar privirile lor se împletiră, în a lui citindu-se acum mai puțină mânie, dar mai multă frustrare. În vreme ce ea își schimbă poziția pe banchetă, genunchii i se lovira de picioarele lui lungi, încălțate în cizme. Micul spațiu crea o intimitate claustrofobică, iar o emoție tot mai acută se învărteja în aerul dintre ei, făcând-o pe Vivien să respire sacadat.

El oftă și își apăsă arătătorul la baza nasului.

– Vivien...

– Am făcut ce-a trebuit să fac, se răsti ea. Iar dacă asta m-a silit să mă port ca o stricată, n-am ce-i face. Dar tu de ce m-ai atacat într-un mod atât de crud? Acum ce mă fac? Nu-mi permiteam să pierd nici măcar o liră din economiile mele, iar eu am pierdut o mie. Și eu, și Kit vom avea de suferit din pricina asta.

- Dacă ai fi stat acasă, așa cum ți-am cerut, mârâi el aplecându-se în față, nu te-ai fi pus într-o situație atât de dificilă.

Umerii lui largi părură să umple jumătate din trăsură. Ea rezistă impulsului de a se chirci în pernele banchetei. Aden nu o înspăimânta, nu cu adevărat. Știa că nu i-ar face niciodată rău. Dar, cu acea expresie feroasă pe trăsăturile parcă dăltuite în piatră, și cu acel aer de masculinitate primară ofensată, era intimidant.

Ei bine, ea nu se va lăsa intimidată. Adoptă cea mai trufașă atitudine, încercând să se uite de sus la el. Însă, cu toate că stătea înghesuit în trăsură, el tot era mai înalt decât ea.

- N-am de gând să stau acasă ca o femeie slabă, incapabilă să-și influențeze cursul propriei vieți, rosti ea. Sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine însămi.

El se plesni cu palma peste frunte.

- Serios? Cu doar puțin peste o săptămână în urmă, când te-am găsit încuiată într-o peșteră mizerabilă, nu mi s-a părut că așa ar sta lucrurile.

Demnitatea o abandonă instantaneu.

- Nu, zău? se răsti ea. Iar tu ești o brută dacă-mi arunci în față acea amintire urâtă, și nu ești nici pe departe un gentleman, având în vedere că m-ai jupuit la cărți, în seara asta. Deși ai promis că mă vei proteja, m-ai pus într-o situație cumplită, iar eu n-o să te iert niciodată pentru asta.

El răspunse cu o înjurătură cu adevărat urâtă, iar ea nu-și putu reține un icnet. El vârî mâna în buzunarul hainei lungi și scoase un teanc gros de bancnote.

- Banii sunt ai tăi, Vivien. Chiar ai crezut că-i voi păstra? Îi aruncă banii în poală. Eu nu le jupoi pe femei, și cu atât mai puțin pe tine.

Mintea ei se goli în vreme ce privi bancnotele. Când câteva căzură pe podea, Aden le smulse de pe jos cu o mână nerăbdătoare.

- Aăă, asta înseamnă că-i jupoi pe bărbați? întrebă ea.

Era o remarcă ridicolă, însă Aden avea talentul de a o surprinde în așa fel, încât se prostea de-a binelea. Încercarea ei stupidă de a da o notă frivolă situației nu-i însenină deloc chipul sumbru. Înghiți în sec, nervoasă. În cele din urmă, întrebarea cea mai pertinentă i se formă anevoie în creier:

– De ce? rosti ea. De ce ai face asta?

– Dă-mi voie să-ți arăt, Vivien.

Se întinse și o cuprinse într-o strânsoare puternică, trăgându-o prin acel spațiu intim în poala lui. Tot aerul ieși din plămâni ei, în timp ce se agăță de umerii lui. Inima îi stătu în loc, apoi începu să-i bată nebunește pentru a ține pasul cu emoția și neliniștea care vibrau în trupul ei.

Strângând cu putere țesătura groasă de lână a hainei lui, își ridică privirea spre el. Ochii lui ca tăciunele ardeau, iar el își arăta dinții albi într-un zâmbet care semăna mai mult cu mârâitul unui lup.

– Ce... ce faci? se bălbâi ea.

– Îți răspund la întrebare, murmură el, iar mormăitul sumbru o făcu să se cutremure.

Apoi, el o aplecă peste brațul lui și se apropie pentru a o săruta. Gura lui puse stăpânire pe a ei. Lipsită de blândețe. Forță intrarea cu o aroganță masculină care îi înfrânse rezistența într-o fracțiune de secundă...

Nu că Vivien ar fi opus cine știe ce rezistență. Înțepeni pentru o clipă, apoi se prăbuși într-un grăbit val de plăcere care creștea, scâncind cu un ciudat sentiment de ușurare atunci când limba lui îi pătrunse cu îndrăzneală în gură.

Când o simți că se înmoaie sub el, atingerea lui Aden deveni mai delicată. Continuând s-o sărute, sporindu-i fierbințeala cu mișcările limbii, își strecură o mână pe sub genunchii ei și îi corectă poziția lipsită de eleganță. Îi ridică picioarele, punându-i-le pe banchetă, în vreme ce o așeză mai confortabil în poala lui. Șezutul ei se cuibări pe ventrele lui și...

Ochii i se deschiseră brusc, iar ea se smuci îndărăt, buzele lor despărțindu-se. Mai simțise *acea* duritate, în noaptea salvării ei, când o pusese pe cal în fața lui. Ăăă, apendicele lui masculin o împunsese și atunci. I se păruse chiar mai mare în noaptea asta, iar orice îndoială ar fi avut în legătură cu interesul lui pieri rapid.

Vreme de câteva secunde încordate, se uitară fix unul la altul. El nu slăbi strânsoarea, dar nici nu încercă să pună din nou stăpânire pe gura ei. În schimb, îi studie chipul, ochii lui negri analizând-o cu aviditate și clocotind de dorință. Combinația o făcu să simtă că i se învârte capul.

De parcă ar fi fost în transă, mâna ei se ridică pentru a-și atinge buzele. Le simți fierbinți și umflate. Pupilele lui părură să se dilate, sclipind în timp ce ochii îi urmăreau mișcarea. Vivien își lăsă mâna să cadă pe pieptul lui, strecurându-și degetele dincolo de reverele hainei și inleștându-le în țesătura delicată a eșarfei. Sub vârfurile degetelor ei, inima lui bătea repede și cu putere, viața și căldura lui prelingându-se în mâna ei.

– Da, bine... cred că ți-am înțeles explicația, șopti ea. Dar s-ar putea să am nevoie de mai multe clarificări.

El gemu și își sprijini bărbia pe creștetul ei.

– Hristoase, femeie, mă înnebunești.

Brațul lui se strânse în jurul umerilor ei, lipind-o mai tare de pieptul lui larg. Îl simțea atât de minunat – atât de fierbinte și atât de puternic –, încât, încântată, nu se putu abține să nu se unduiască puțin. Mădularul lui îi apăsă șezutul, iar mica și plăcuta durere a dorinței o făcu să se foiască și mai mult.

Aden șuieră, înălțându-și capul. Îmbujorarea i se întinse pe trăsăturile dăltuite, și pleoapele îi coborâră, privirea devenindu-i seducătoare și infometată.

O secundă mai târziu, gura lui puse din nou stăpânire pe a ei. Îi strecură limba printre buze, sărutând-o cu nesaț, devorator. Vivien nu putu decât să se predea, deschizându-se așa cum n-o mai făcuse niciodată. Pentru nici un bărbat.

Tremurând de dorință, se lipi și mai mult de el, ridicându-se pentru a-i simți mai bine sărutul. Dorea totul de la el, deși nu prea înțelegea ce însemna „totul”. Dar când cealaltă mână a lui Aden se strecură sub fustele ei, urcând pe piciorul acoperit de ciorap, ea gemu și își încolăci un braț pe după gâtul lui. Voia totul de la el și, cu toate că el parcă o săruta cu tot trupul, nu era de ajuns. Când degetele lui lungi, cu vârfurile aspre stârnindu-i fiori delicioși pe piele, trecură de jartiere, tot corpul ei păru să se topească. Aproape inconștient, își desfăcu picioarele, îndemnându-l fără cuvinte să ia orice își dorea.

Trăsura se clătină și se opri, făcându-i pe amândoi să tresară. Mâna lui Aden încremeni pe coapsa ei, iar el curmă sărutul. Înjurând în șoaptă, se ridică și o trase după el.

Capul lui Vivien se legănă de parcă ar fi fost inert când ajunse la verticală. Se agăță însă iute de el, luptându-se să-și vină în fire.

Aden continuă să blesteme în surdină, în timp ce se grăbea să-i tragă în jos fustele și să-i îndrepte hainele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu glas pierit. Pari furios.

El o ridică din poală ca pe un sac plin cu pene și o depozită pe cealaltă banchetă. Vivien se uită la el, clipind nedumerită din pricina schimbării bruște a comportamentului său. Cu doar câteva momente în urmă, ar fi putut jura că și el fusese luat de valul pasiunii, la fel ca ea. Dar acum vibra de încordare și aproape că părea... tulburat? Aden St. George, tulburat? Imposibil.

– Ce s-a întâmplat? îi repetă el cuvintele cu o căutătură sălbatică. La naiba, Vivien! Peste încă un minut, ai fi fost pe jumătate goală, iar mâinile mele ar fi fost pe tot trupul tău. Chiar îți lipsește complet instinctul de autoapărare?

Încruntându-se, Vivien își smulse pălăria de pe podeaua trăsuri – căzută, probabil, când el o luase pe sus – și și-o îndesă din nou pe cap. Blestemând în șoaptă, se luptă să descâlcească straturile de voal răsucite în jurul borului. După escapada din noaptea asta, nu avea să mai poarte *niciodată* voaletă.

– Nu e nevoie să fii moji, se răsti ea. Până cu câteva momente în urmă, tu însuși păreai foarte entuziasmat.

– Iar tu ar fi trebuit să mă plesnești pentru că mi-am îngăduit asemenea libertăți, replică el în timp ce încerca să-și îndrepte eșarfa. Întreaga seară n-a fost decât un dezastru după altul, iar acest mic episod e cireașa de pe tort.

Inima lui Vivien se zvârcoli, străpunsă de durere.

– Îmi pare rău că asta simți, îi spuse cu toată demnitatea pe care reuși s-o adune. De fapt, mie mi s-a părut că a fost plăcut. Ce prostie din partea mea să cred că și ție ți s-a părut la fel!

Spera că nu arăta tot așa de rănită cum se simțea, dar expresia de vinovăție care apărură pe chipul lui Aden îi sugeră altceva. El oftă și se aplecă spre ea, luându-i cu grijă mâinile între palmele lui. Atingerea lui, atât delicată, cât și precaută, îi aduse un val neașteptat de lacrimi în ochi.

– Fetița mea dulce, rosti el cu o voce încordată, după toate prin câte ai trecut în ultimele săptămâni, ești mult prea vulnerabilă. A fost complet nepotrivit din partea mea să profit de tine.

Ea își smulse mâinile și își încrucișă brațele peste piept.

– Nu sunt copil, să știi. N-ai profitat de mine, pentru că sunt foarte capabilă să iau propriile decizii.

Iar dacă vorbele ei păreau arogante, cu atât mai bine. Gesturile lui începeau să semene mult prea mult cu o respingere, nicidecum cu remușcarea unui gentleman.

El își îndreptă trupul, depărtându-se de ea. Având în vedere încruntătura care îi unea sprâncenele într-o linie dezaprobatoare, distanța părea să se măsoare mai degrabă în kilometri decât în centimetri.

– Vivien, ar fi o greșeală să faci presupuneri despre mine pe baza scurtei noastre relații. Nu sunt vreun soi de erou dintr-o poveste cu zâne a unei școlărițe.

Acum gândește că se purta ca o școlăriță?!

– Dacă tu crezi că a fost o greșeală, atunci de ce m-ai sărutat?

El își întoarse palmele și le privi ca și cum s-ar fi așteptat să citească un răspuns în liniile care i le traversau. Apoi, își ridică privirea, iar ea știu imediat că își recăpătase autocontrolul. Ceva mult prea asemănător cu tristețea fremătă în preajma inimii ei.

– Milady, îți repet, știi prea puține despre mine. Mă tem că ți-ai format o imagine care este departe de adevăr. Cel mai bine pentru amândoi este să înțelegem asta și să uităm acest incident.

Dădu să deschidă ușa, dar Vivien îl reținu punându-și mâna pe brațul lui.

– Atunci, de ce nu-mi spui cine ești? întrebă ea.

După ceea ce tocmai se petrecuse între ei, nu avea nici o intenție să-l lase pur și simplu să plece. Atingerea nici unui bărbat n-o afectase vreodată atât de intens. Trebuia să înțeleagă de ce simțise asta, și dacă și el simțise la fel.

El îi puse cu blândețe mâna înapoi în poală, iar apoi se aplecă să culeagă bancnotele care căzuseră pe podea. Luându-i săculețul de pe banchetă, îl desfăcu și începu să îndese banii în el.

Vivien i-l smulse, iar bancnotele căzură din nou. În câte feluri va mai insista el s-o insulte în noaptea asta?

– N-am nevoie de pomana ta, căpitane. M-ai învins jucând cinstit, deci câștigul îți aparține.

Făcu ochii mari, surprins. Ea răspunse cu un zâmbet semeț întrebării nerostite, simțindu-se puțin mândră că izbutise să-l nedumerească. Apoi, el își îngustă ochii.

– Nu fi prostuță, Vivien. Ia banii!

Ea își strânse săculețul la piept.

– Nu-i iau. Trebuie să-ți spun, căpitane, că insultele tale mă deranjează foarte tare. Și nu mă refer la faptul că m-ai sărutat.

– Atunci, despre ce naiba vorbești? se răsti el.

– O persoană de onoare își plătește datoriile. Ca bărbat de onoare, rosti ea sarcastică, ar trebui să înțelegi acest concept simplu.

Nările lui fremătară, făcându-l să arate ca un taur pe cale să atace pe oricine ar fi fost suficient de prost încât să apară în calea lui.

– Chiar crezi că ți-aș lua banii? vru el să știe. La naiba, Vivien! Încercam să-ți dau o lecție, nu să-ți înrăutățesc situația. Sigur știi asta.

Ea întinse mâna spre mânerul ușii, dar el o apucă de braț. În ciuda mâniei, ea nu putu nega dorința trezită în trupul ei la acea simplă atingere.

– Nu am nevoie de nici o lecție de la tine, domnule, spuse ea. Te rog să-mi dai drumul.

– Nu până nu iei afurisiții ăștia de bani, zise el.

O voce săcâitoare din capul ei o îndemna să capituleze, însă mândria nu-i îngăduia. În mod evident, Aden avea prea puțin respect față de ea, iar dacă ceda în privința asta, chiar că ar fi considerat-o lipsită de onoare.

– Nu!

Vreme de câteva momente lungi, se uitară fix unul la celălalt. Vivien se luptă să facă față privirii lui pătrunzătoare, dar, cu fiecare secundă care trecea, se cufunda tot mai mult în nefericirea pe care i-o adusese această noapte. Jucase și pierduse orice șansă de a-l salva pe Kit, și se făcuse de răs dezvăluindu-și sentimentele față de Aden. Și oricât de mult avea nevoie de banii pe care el tot insistă să-i ia, dacă ar fi acceptat, nu i-ar mai fi rămas nici o fărâmă de demnitate. El o considera doar puțin mai brează decât o femeie ușoară pripită. Era evident că de asta o sărutase, și că de asta o respinsese apoi.

Înghiți un nod dureros care i se pusese în gât, detestându-se pentru autocompătimirea care amenința s-o copleșească. În cele din urmă își coborî privirea, incapabilă să o susțină pe a lui.

El scoase un zgomot ușor, zeflemitor.

– Draga mea, ridică-ți privirea.

Tandrețea pe care o desluși în murmurul lui făcu nodul din gâtul ei să-și dubleze volumul. Clătină din cap, prea umilă pentru a răspunde.

Un deget înmănușat îi atinse bărbia și i-o ridică. O studie cu o expresie gravă, și totuși tandră. În timp ce se uita la el, privirea lui întunecată începu să se încălzească.

– Vorbești de onoare, spuse el mângâindu-i maxilarul.

Ea nu-și putu reprima un fior, iar ochii lui licăriră de interes. Poate că, la urma urmelor, nu o considera atât de dezgustătoare.

– Dar cum rămâne cu onoarea mea, continuă el. Ce fel de nemernic aș fi dacă m-aș purta atât de meschin cu tine?

– Atunci, de ce ai jucat împotriva mea? șopti ea.

– A trebuit să te protejez. Îi umiliseși pe Barrymore și pe Castle. Câștigând o sumă atât de mare de la ei, ți-ai fi atras atenția lor neabătută, iar asta putea fi foarte primejdios. Trebuia să te scot de-acolo, și să joc împotriva ta mi s-a părut calea cea mai rapidă de a-mi atinge scopul.

Ea se gândi la spusele lui, în lumina a ceea ce știa deja despre el. Din punctul lui Aden de vedere, era logic.

– Nu era nevoie să fii atât de afurisit de bun, mormăi ea în cele din urmă. Oricum, unde ai învățat să joci așa?

– O, pe ici, pe colo. Se pare că am un oarecare talent la asta, răspunse el pe un ton lejer, desprinzându-i cu grijă săculețul dintr-un degete.

Ea presupuse că la fel își dobândise și talentul cu care o sărutase. Dar nu voia să se gândească de unde învățase să facă asta atât de bine. Când el începu din nou să îndese bancnotele în săculețul ei, ea se încordă.

– Căpitane...

– Nu, Vivien, spuse el ferm. Tu ai nevoie de banii ăștia, iar eu vreau să-i ai. Ți-am zis că te voi feri de necazuri, iar eu îmi țin promisiunile. În plus, mă îngrozește să mă gândesc ce alte scheme

nebunești ați putea inventa tu și fratele tău altminteri, pentru a face rost de bani. Asta este de departe calea cea mai sigură.

Ea începu să se înmoaie. Avea dreptate, dar ei nu-i prea plăcea ideea că ea nu era decât o obligație pentru el. Sau o sursă de bătaie de cap, ceea ce era chiar mai rău.

– Dar sunt cumplit de mulți bani, protestă ea făcând o ultimă încercare. Nu ți-aș putea face asta.

El râse.

– Crede-mă, nu voi suferi. Acum, te rog, alină mândria mea rănită și ia afurisiții de bani.

Nu, el n-ar fi simțit lipsa acestor bani. Măcar partea asta era adevărată. Familia St. George avea una dintre cele mai mari averi din Anglia. Cu toate că era fiul cel mic, Aden cu siguranță avea buzunarele mai bine garnisite decât ea.

– O, foarte bine. Dar promit că mă voi revanșa față de tine, și mă aștept să accepți plata atunci când o voi face.

Acea sclipire fierbinte izbucni din nou în ochii lui, iar ea simți în stomac o mică zvâcnire caraghioasă. Începea să creadă că talentul cel mai letal al lui Aden era să-i transforme creierul într-o cocă.

– S-ar putea să te pun să-ți ții această promisiune, spuse el.

Strânse șnururile săculețului și i-l dădu înapoi. Ea se uită pe geamul trăsurii și suspină, remarcând pentru prima dată că se opriseră la câteva case distanțe de piațeta în care se afla Blake House.

– Presupun că ar fi mai bine să intru. Mai devreme sau mai târziu, cineva va trece pe-aici și se va întreba de ce zăbovim în trăsură.

Și n-ar fi acesta sfârșitul perfect pentru acea seară? Fără îndoială, Aden ar fi îngrozit să fie descoperit singur cu ea într-o trăsură. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să se pomenească într-o situație compromițătoare.

La acest gând sumbru, ea întinse mâna spre ușă. Mâna lui Aden o acoperi pe a ei.

– Nu încă. Mai avem o problemă de discutat.

– Probabil, glumești, spuse ea oftând.

– Din păcate, nu. Presupun că vei folosi banii câștigați de pe urma încântătoarei aventuri din această seară pentru a plăti datoriile fratelui tău, nu-i așa?

– Da, dar știi că datorează mult mai mult de-atât.

Aden părea din nou sever.

– E păcat, dar va trebui să te abții de la alte ieșiri de genul celei din seara asta. De fapt, până aflu cine este răspunzător de răpirea ta, cel mai bine este să rămâi cât mai aproape de casă.

„La naiba!“ Ea îl privi, calculând cât de departe putea împinge lucrurile. Ochiul lui se îngustară, devenind două fante amenințătoare.

– Vivien, îmi pui răbdarea la încercare.

Rezistând tentației de a-i da o replică pe măsură, se strădui să adopte un ton rezonabil.

– Știi și îmi pare rău pentru asta. Dar știi foarte bine cât datorează Kit. Pur și simplu, nu pot să stau cu mâinile în sân și să mă uit cum se instalează haosul în familia mea.

– Ți-am mai spus că nu ești responsabilă nici pentru mama ta, nici pentru Kit.

– În această privință, nu suntem de acord.

El păru nemulțumit, dar apoi o surprinse aplecându-se și bătând-o ușurel pe bărbie.

– Tu, milady, o să mă faci să ajung la Bedlam, loc care, în clipa asta, mi se pare foarte odihnitor. O să fac o concesie în privința asta...

Când ea îi zâmbi, el ridică o mână.

– ... deocamdată, dar insist să-mi spui tot ce intenționezi să faci. Încă trebuie să te protejez.

Pentru prima dată după câteva ore, neliniștea ei se domoli. Poate că era un ghimpe în coasta lui, și încă nu era în stare să descifreze ce simțea el cu adevărat în legătură cu sărutul lor, însă simți cum i se încălzește sufletul aflând că el intenționa să-și respecte promisiunea de a avea grijă ca ea să fie în siguranță. Iar acum, nu mai trebuia să mintă în privința planurilor ei de a-l ajuta pe Kit, ceea ce simplifica mult lucrurile.

– De fapt, am un plan, i se confesă ea. Și cred că este bun. Sunt sigură că știi de balul mascat de mâine-seară, de la Lady Bentley. Știi că este destul de riscant, dar cei mai mari jucători vor fi acolo,

iar eu sunt sigură că pot face treabă bună la masa de joc. Îi zâmbi. Și, dacă tu vei fi acolo, să ai grijă de mine, nu va trebui să-mi fac nici o grijă.

Vivien nu avu altă alternativă decât să ignore șirul de blesteme murmurate de Aden în timp ce o ajuta să coboare din trăsură.

Capitolul 23

Aden își sprijini un umăr de una dintre coloanele de marmură din sala de bal a lui Lady Bentley, încruntându-se la motivul proastei lui dispoziții. Nu că Vivien ar fi observat. Când îl văzuse, îi zâmbise obraznic și îi făcuse un semn vesel cu mâna, iar apoi se întorsese la admiratorii care se gudureau pe lângă ea. În clipa aceea, afurisita de fată îi zâmbea lui Reggie Devane, un tip inofensiv, care o urmărea prin toate sălile de bal și saloanele, ca un copoi credincios. Ceilalți nu erau la fel de inofensivi, iar Aden avu nevoie de toată voința sa pentru a nu se năpusti în cealaltă parte a camerei, smulgând-o de-acolo pentru a fi în deplină siguranță.

Când venea vorba despre propria siguranță, lui Vivien îi lipseau cu desăvârșire anumite instincte esențiale.

Era suficient pentru a face să-i bubuie tâmpilele, deși încă nu-l durea capul. Mirosul copleșitor al buchetelor de crini de pe toate mobilele, combinat cu căldura sufocantă și cu decorațiunile țipător de aurite ale casei lui Lady Bentley reprezentau un atac senzorial care îl făcea pe Aden să tânjească după o mică porție de muncă adevărată de spion, preferabil undeva afară și pe un ger cumplit. Și cât mai departe posibil de aristocrația britanică.

Și departe de Vivien și de chinul de a o privi zâmbindu-le altor bărbați. După sărutul delicios, dar dezastruos din seara trecută, din trăsură, gândul că ea s-ar fi putut angaja chiar și în cel mai superficial flirt îl făcea să simtă un nod în gât.

Nu că ea ar fi fost cu adevărat o cochetă. Din câte își dădea seama Aden, Vivien atrăgea acest soi de atenție masculină oriunde se ducea, indiferent dacă își dorea sau nu. Frumusețea ei eterică și spiritul ei atrăgător solicitau atenția, însă, în plus, ea avea

un anume fel de a se uita la un bărbat, direct și fără artificii, care exercita o atracție aproape irezistibilă.

Din păcate, el suspecta că vestimentația ei din seara aceasta, și nu comportamentul ei, atrăgea cel mai mult. Că *alt* exemplu șocant al lipsei instinctului de autoapărare, ea venise costumată ca Elena din Troia. Purta o tunică în stil grecesc, prinsă cu o broșă de aur pe un umăr, celălalt umăr fiindu-i gol și strălucind alb în lumina lumânărilor. Adăugând faptul că materialul moale și mătăsos al rochiei albe era prins cu un șnur auriu pe sub și în jurul frumoșilor ei sâni, femeia reprezenta o tentație nebunească. Un bărbat nu trebuia să fie obsedat de ea pentru a fi cuprins de dorința arzătoare de a o urmări prin sala de bal, de a și-o azvârli pe un umăr și de a o răpi de-acolo pentru a se bucura din plin de farmecele ei.

Imaginându-și acea scenă vibrantă, Aden își schimbă poziția, foarte conștient că devenise la fel de tare ca o coadă de sulică. Reprimându-și un geamăt, își trase în jurul trupului marginile dominoului negru. Detesta cu pasiune balurile mascate, iar dominoul era singura concesie pe care era dispus s-o facă idioțeniei adulților care se îmbrăcau în costume ce nu se potriveau nici cu personalitățile, nici cu fizicul lor. Dar, în clipa aceea, rosti în gând o rugăciune de mulțumire pentru faptul că mama lui insistase să poarte o pelerină, fiindcă, acoperindu-l, îl salvase de o rușine cumplită.

Timp de câteva minute, continuă să se uite urât la mica suită a lui Vivien, dar deveni foarte atent când Lord Castle se apropie de ea. Oare dedusese ticălosul cine era misterioasa doamnă Smith, sau pur și simplu se alătura veselului grup de idioți? Și, chiar mai important, cum avea să reacționeze Vivien la vederea lui?

Castle se strecură în fața celorlalți și o luă pe Vivien de mână. Când făcu o plecăciune adâncă și depuse un sărut înfocat, Aden se desprinse de coloană, gata să traverseze încăperea. Dar o mână mare apăru pe brațul lui, reținându-l. El se răsuci brusc, mușchii încordându-i-se automat din pricina nevoii de a lupta, însă întâlni privirea ironică a mentorului său.

– Serios, Aden, spuse Dominic, credeam că te-am învățat mai bine. În primul rând, nu m-ai observat venind din spatele tău. În al doilea rând, te încrunți la Lady Vivien ca un soț pe cale să fie

încornorat. Dacă nu ești mai atent, vei atrage atenția și asupra ta, și asupra ei.

Furia lui Aden se aprinse, dar el izbuti să-și rețină o replică dură, măcinându-și cuvintele între dinți. Dominic avea dreptate, cu toate că el nu avea nici o intenție să recunoască asta.

– Sunt doar îngrijorat să văd că Lord Castle îi acordă o asemenea atenție. După cum știi, este unul dintre bărbații cu care a jucat la Cormoran, rosti el încheind cu un zâmbet diplomat.

– N-ai decât să-ți spui asta, dacă te face să te simți mai bine, zise Dominic. Sunt sigur că o să-ți fie de mare folos tot restul serii.

– Nu ai pe cine altcineva să enervezi. Poate pe Lady Bentley?

Aden dădu din cap spre femeia în vârstă și care vorbea neconținut, din capătul camerei, costumată în mod nefericit în Cleopatra. Astfel, mi-aș putea face treaba în liniște.

– N-ai de ce să-ți faci griji, fiindcă Lady Vivien îl expediază pe Lord Castle cu eleganța ei obișnuită.

Aden se uită la Vivien tocmai la vreme pentru a o surprinde aruncându-i lui Castle o privire rece și tăioasă înainte de a se întoarce cu spatele la el.

– Fata are mult bun-simț, spuse Dominic. Se pare că mai mult decât tine.

– Ce naiba înseamnă asta?

Dominic îl studie în stilul lui calm, înnebunitor, care adesea îl făcea pe Aden să se simtă ca un pui golaș. Mentorul lui era un bărbat înalt, la fel de înalt ca Aden și la fel de în formă ca în ziua în care intrase în serviciul secret. Se uitară unul în ochii celuilalt, fără ca vreunul să-și mute privirea.

– Aden, poți înceta să te uiți la mine cu o privire atât de ucigătoare, rosti Dominic în cele din urmă, trăgându-și cuvintele. Știi că nu mă intimidează deloc.

Aden nu se putu abține să nu zâmbească.

– Da, dar îmi place s-o exersez pentru situațiile când chiar trebuie să intimidez pe cineva.

Un licăr amuzat luminează privirea dură a lui Dominic. Apoi, își îndreptă atenția spre Vivien.

– Dar pe Lady Vivien? Pe ea o intimidezi?

- Nu pot decât să-mi doresc. Femeia e încăpățanată până în pragul nebuniei. Dacă Griffin nu mi-ar fi trimis vorbă aseară, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat.

- Da, a fost un mare noroc că a ales stabilimentul lui.

Aden își încrucișă brațele peste piept.

- Dacă tu crezi că așa ceva se cheamă noroc, nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna pentru tine ghinionul.

Dominic încremeni, prins în acea nemișcare tulburătoare care pune stăpânire pe el în cele mai ciudate situații. Aden suspecta că semnala un soi de cufundare în amintiri declanșată de o afirmație aparent inocentă, dar care conținea o semnificație profundă, misterioasă. Oricare ar fi fost semnificația, părea să apese greu pe sufletul șefului său. Aden văzuse acest lucru întâmplându-se de mai multe ori, însă niciodată nu întrebasese de ce, știind că astfel de întrebări n-ar fi fost bine primite. Dominic era un bărbat foarte retras, care rar făcea confidențe personale.

- Pentru mine, ghinionul e ceva de care sper să nu ai parte nicicând, răspunse el cu voce joasă. Apoi, se eliberă de orice puse stăpânire pe el și îndreptă o privire scrutătoare spre Aden. Te-ai implicat emoțional. Ridică o mână cu palma în față. Nu, nu te osteni să negi.

Aden înjură în gând. Niciodată nu fusese în stare să ascundă ceva de Dominic. Șeful lui zâmbi.

- Nu este *întotdeauna* un lucru rău, să știi, mai ales într-un caz ca acesta.

- Ba nu, este rău întotdeauna, replică Aden cu o voce mohorâtă. Situația aceea din Franța... moartea lui John. Totul putea fi evitat dacă n-aș fi îngăduit ca prietenia noastră să-mi tulbure judecata. Nu pot îngădui ca lucrurile să se repete.

Stomacul i se strânse în vreme ce luminile și sunetele din sala de bal pâliră, fiind înlocuite în mintea sa de o scenă cumplită - John, prietenul și colegul său spion, cu chipul lipsit de viață și acoperit de sânge în timp ce zăcea pe patul femeii care îl trădase.

- Cu toții facem greșeli, Aden. Tu faci mai puține decât majoritatea.

- Una a fost suficientă, rosti el cu o grimasă amară.

Pe chipul lui Dominic apăru o familiară expresie imperioasă. Superiorul lui era din nou marele șef al spionilor Angliei, nu omul

surprinzător de cumsecade pe care Aden ajunsese să-l cunoască de-a lungul ultimilor zece ani.

– Aceasta nu este o discuție potrivită pentru o sală de bal, spune el. Ai grijă doar ca Lady Vivien să se întoarcă teafără acasă, iar apoi, treci prin Upper Wimpole Street. Vom putea vorbi atunci.

Bărbatul mai în vârstă îl salută cu o mișcare din cap și se pierdu în mulțime. Iritat de gândurile sumbre care îl asaltaseră, Aden își concentrează din nou atenția asupra lui Vivien. În ultimele câteva minute, ajunsese pe ringul de dans, iar acum valsa cu un flăcăiandru băgăreț, care încercase toată seara să obțină favorurile ei. O ținea mult prea aproape, iar mâinile lui Aden se crispară de dorința de a-i da idiotului o lecție de bună purtare.

În clipa aceea, ar fi preferat ca ea să-și petreacă timpul la masa de joc. Acolo, măcar era înconjurată de jucători înrăiți, nu de cuceritori înrăiți. Însă Vivien își petrecuse doar o oră în salonul de jocuri al lui Lady Bentley, jucând hazard cu o temeritate și o pricepere care îi stârniseră, deși fără să vrea, admirația. În scurtă vreme își triplase miza, iar apoi, cu înțelepciune, se scuzase și se ridicase de la masă. În mod clar, jocul ei nu avea nimic de-a face cu nevoia de senzații tari, ci doar cu dorința de a-și ajuta familia. Era o abordare neobișnuită și, cu toate că n-o putea aproba pe de-a-ntregul, nici nu putea s-o condamne în totalitate.

În plus, se pricepea al naibii de bine, iar Aden putea aprecia și asta.

După încheierea dansului, Vivien făcu o plecăciune în fața partenerului, care îi oferi brațul. Tocmai îl refuza, când privirea ei deveni brusc alarmată la vederea a ceva aflat de cealaltă parte a ringului de dans. Aden privi într-acolo și înjură în surdina.

Prințul Ivan Hovanski, îmbrăcat ca un cazac, venise cu întârziere și se îndrepta direct spre Vivien. Desprinzându-se de coloană, Aden porni spre ea, dar tocmai atunci se produse o vânzoleală în dreapta lui. Un grup de petrecăreți îi blocă drumul spre Vivien, făcându-l să piardă câteva secunde prețioase. Iar o clipă mai târziu, o mână feminină se încleștă pe brațul lui, oprindu-i înaintarea.

– Aden, șuieră mama lui cu o voce încordată. Te-am căutat peste tot. Am nevoie să-mi acorzi o clipă.

El o privi cu atenție, observându-i tunica grecească, lancea aurită din mână și ciudatul coif dat mult pe spate.

– Pentru Dumnezeu, cine ar trebui să fii?

Buzele ei se arcuірă.

– Atena, zeița înțelepciunii.

Aden se încruntă.

– Parcă ai avea o găleată pe post de coif.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Lasă asta acum. Trebuie să vii cu mine. Cineva vrea să stea de vorbă cu tine.

El îi remarcă zâmbetul încordat și tensiunea din jurul ochilor. Ceva o nelinișteea, dar acum n-avea timp de asta.

– Nu acum, mamă.

Aruncă o privire rapidă spre Vivien, care se retrăsese împreună cu tinerelul în cealaltă parte a încăperii, îndepărtându-se cât de mult posibil de Hovanski. Cu toate astea, prințul nu renunțase. O urmărea cum urmărește lupul un iepuraș. Îi îndepărtă mâna mamei sale de pe brațul lui.

– Trebuie s-o supraveghez pe Lady Vivien. Asta va trebui să aștepte.

– Nu poate să aștepte, spuse ea cu voce joasă.

– Ia te uită, pe cine avem noi aici? bubui o voce puternică în spatele lui. Fermecătoarea Lady Thornbury și fiul ei. Minunat! Ce bine-mi pare că ne-am întâlnit!

Cu inima strânsă, Aden se răsuci pe călcâie. La mică distanță de ei se afla prințul regent în toată marea lui corpulentă, anturajul acestuia urmându-l îndeaproape. Tatăl său îi zâmbi, fața lui rotundă strălucind de transpirație și de veselie.

Aden se uită la el, incapabil să mai gândească. Când Lady Thornbury îi dădu un ghiont între umeri, se eliberă de paralizia care pusese stăpânire pe el și izbuti să execute o plecăciune.

– Ei bine, băietе, spuse regentul, au trecut ani întregi de când te-am văzut ultima oară la Londra. Ți-ai neglijat mama și prietenii. Nu putem îngădui asta!

Aden auzi chicotelile în surdină ale unora dintre privitori și simți fiori de rușine în ceafă. Și nu era de mirare. Ce putea fi mai amuzant decât faptul că prințul regent dăduse peste unul dintre copiii lui din flori, fiul născut din relația lui cu faimoasa Lady Thornbury?

Se uită la tatăl lui, care aștepta un răspuns, și își dori ca pământul să se deschidă și să-i înghită pe amândoi.

Îngrozită, Vivien își plimba privirea de la Hovanski, care se apropia, la Aden, care era prins în conversația cu prințul regent. Iar după încordarea umerilor lui Aden, își dădu seama că el nu era încântat de situație, cu toate că Alteța Sa părea să-i acorde o atenție neobișnuită.

Nu că ar fi contat. Ce conta era că Aden nu avea s-o poată salva de data aceasta, iar ea pur și simplu refuza să-și petreacă până și un minut vorbind cu Ivan cel Groaznic. Era limpede că se impuneau măsuri drastice.

Răsucindu-se pe călcâie, întâlni privirea înflăcărată a vicontelui Tumbler. Omul o urmărise de luni întregi, în stilul lui greoi, refuzând să admită refuzul. Preț de câteva secunde, Vivien se lăsă stăpânită de iritarea că toți bărbați cu care ea nu dorea să aibă de-a face insistau s-o urmărească, în vreme ce unicul bărbat cu care tânjea să-și petreacă timpul n-o făcea. În ciuda sărutului pasional de noaptea trecută, din trăsură, Aden păstrase distanța.

Se uită îndărăt la Hovanski, care deja străbătuse jumătate din încăperea și se apropia rapid.

– Dragul meu Lord Tumbler, cât mă bucur să vă văd.

Tumbler se încruntă.

– Dar m-ați văzut cu doar câteva minute în urmă, înainte de a vă duce să dansați cu domnul Perkins. Nu vă amintiți?

Ea scrâșni din dinți. *Sigur* că își amintea. De ce naiba era așa de tont bărbatul ăsta?

– Of, făcu ea chicotind prosteste. Căldura de-aici probabil că-mi tulbură creierul. Îmi doresc atât de mult să scap de îmbulzeala asta și să iau puțin aer proaspăt.

Lord Tumbler era un om înalt, grăsuț și destul de agitat, care avea mereu un aer confuz. Se uită la Vivien ca și cum ar fi fost un puzzle care trebuia rezolvat.

– Este noiembrie, Lady Vivien. Se uită la veșmântul ei vaporos. În ținuta asta, o să muriți de frig.

Ea îl apucă de braț și îl conduse spre o ușă cu boltă, care dădea spre un coridor ce ducea spre partea din spate a casei.

– Dacă nu greșesc, Lady Bentley are o oranjerie închisă. Sunt sigură că aerul de-acolo va fi mult mai proaspăt, plus că nu va fi nici pe departe la fel de aglomerat ca aici.

Tumbler păru confuz, dar îi îngădui să-l tragă într-acolo. Până să ajungă pe coridor, își dădu seama – sau cel puțin crezu că și-a dat seama.

– Oho! cârâi el, revelația intipărindu-se pe fruntea lui mare. Vreți să fiți singură cu mine. Ce idee grozavă, Lady Vivien! O aprob întru totul.

Ea îi surâse slab. Detesta să se folosească de el cu atâta cruzime, dar era imposibil să-i explice situația. În plus, deși Lord Tumbler căpătase obiceiul neplăcut de a o săcăi, manierele sale erau impecabile. Cu siguranță, va suporta să stea câteva minute pe o bancă, zâmbindu-i sărmanului om, în vreme ce el îi susura vorbe dulci, după care se puteau întoarce la bal.

Spera că, până atunci, Aden va scăpa de prințul regent. În mod categoric, păruse suficient de nemulțumit ca să-și dorească să scape cât mai repede posibil. Vivien nu-l învinovăța. Ea vorbise cu regentul doar în două ocazii. Prima dată, îi făcuse cu ochiul, iar a doua oară, o ciupise de fund.

– Am ajuns, milady, se entuziasmă Lord Tumbler trecând de cele două uși de sticlă ale oranjeriei.

Vivien furișă o privire peste umăr și suspină ușurată. Nimeni nu-i urmase. Era atât de ușurată, încât îl răsplăti pe bărbat cu un zâmbet recunoscător. El clipi repede, de câteva ori, apoi își umflă pieptul. În costumele lui cu vag aspect elisabetan, arăta ca un cocoș.

– Pare un loc încântător de relaxant unde să te odihnești, spuse el.

O conduse spre o bancă frumos sculptată, aflată lângă o mică fântână. Recunoscătoare că nu mai trebuia să stea în picioare, Vivien se așeză. Își flexă degetele de la picioare, în timp ce privea prin spațioasa încăpere, bucurându-se de zgomotul apei care cădea în vasul de marmură al fântânii. Oranjeria era un loc minunat, pavat cu lespezi mari și având unul dintre pereți aproape în întregime din sticlă. Duzini de tufe plantate în ghivece acopereau podeaua, alcătuiind un model artistic, iar în aer plutea parfumul delicat al florilor de portocal.

Lord Tumbler își așază trupul mătăhălos, lipindu-l de al ei. Vivien încercă să se tragă cât mai departe posibil, însă el era hotărât s-o înghesuie între corpul lui și brațul metalic al băncii.

Se întoarse pe jumătate, punându-și brațul pe spătarul băncii.

– Poftim, spuse el cu un zâmbet larg. Este mult mai bine așa decât să fim închiși în acea veche sală de bal aglomerată. Acum, putem sta în liniște și confortabil, iar nimeni nu ne va întrerupe.

Un fior de alarmă îi făcu nervii să vibreze. Privi încordată spre fața lui roz și observă strălucirea înflăcărată din ochii de un albastru spălăcit. Poate că, la urma urmelor, nu fusese o idee atât de bună.

Vivien aruncă o privire neliniștită spre ușa, încercând să decidă ce să facă. Din fericire, Lord Tumbler se lansă în ceea ce el considera a fi o „bârfă tihnită“, combinând ultimele zvonuri cu obișnuitele complimente dezgustătoare pe care era încântat să i le facă. Treptat, ea se relaxă, zâmbind vag și dând din cap atunci când trebuia, cu toate că supraveghea îngrijorată ușa – mai mult pândindu-l pe Hovanski decât încercând să scape de însoțitorul ei. Poate că Lord Tumbler se simțea încurajat de acest mic episod, dar era mult prea pedant pentru a întrece măsura.

Văzând că minutele treceau, iar Hovanski nu apărea, ea își dădu seama că dispariția ei împreună cu Lord Tumbler, indiferent pentru cât timp, putea crea probleme. O păștea un scandal, și ea nu avea nici o dorință să se pomenească într-o situație compromițătoare. Era vremea să riște și să sperie că Ivan cel Groaznic își găsisese alte distracții pentru seara aceea.

– Lord Tumbler, spuse ea întrerupându-i flecăreala. Cred că e vremea să ne întoarcem la bal. Mă simt mult mai bine și știu că mama mă va căuta.

Tumbler se opri în mijlocul frazei și se uită confuz la ea. Apoi, în ochii lui se ivi o strălucire vicleană, iar el o apucă de mână și i-o strânse la pieptul lui.

– Dragă Lady Vivien, nu puteți fi atât de crudă, încât să mă duceți pe culmile raiului, iar apoi să mă aruncați atât de repede în întuneric, exclamă el pe un ton teatral. Dați-mi voie să profit de această oportunitate deosebită și să-mi declar, o dată pentru totdeauna, sentimentele.

Ea se luptă să-și smulgă mâna din strânsoarea lui.

– Aș prefera să n-o faceți.

El adoptă ceea ce probabil își imagina a fi o expresie plină de dor, dar care, în realitate, îl făcu să semene cu un baset trist.

– Lady Vivien, când mi-ați cerut să vă iau de la bal, am fost convins că, în sfârșit, mă veți face cel mai fericit dintre oameni. Altminteri, de ce ați fi sugerat asta?

În cele din urmă, Vivien izbuti să-și smulgă mâna.

– Pentru că încercam să... of, nu contează. Ar dura prea mult să vă explic.

Făcu un efort să se ridice în picioare, lucru nu tocmai ușor, fiindcă Tumbler o înghesuia în necruțătorul braț de metal al băncii. Înainte de a reuși să scape, el îi cuprinse umerii cu degetele sale butucănoase și se aplecă spre ea, intenționând clar s-o sărute.

Surprinsă, Vivien își propti palmele în pieptul lui și îl împinse cu toată puterea. Izbuti să scape din strânsoarea lui și să se ridice în picioare. Când se împiedică de tivul tunicii, se ținu de spătarul banchetei pentru a rămâne în picioare. Din nefericire, făcând asta pierdu micul spațiu prin care putea scăpa.

Chipul lui Tumbler era acum hotărât, iar el se ridică în picioare, prinzând-o încă o dată.

– Milady, trebuie să știți cu câtă înflăcărare vă iubesc, țipă el. Cum puteți să mă respingeți, când ați dat clar de înțeles că simțiți același lucru?

– O, Doamne, murmură ea. N-am vrut să las a se înțelege așa ceva, Lord Tumbler. Am dorit doar să scap de căldură și de zgomot. Vă rog să-mi acceptați profundele...

Își întrerupse scuzele cu un țipăt surprins, când el își țuguie buzele și se repezi s-o sărute. În mod clar, nimic din ce-ar fi spus ea nu putea avea nici cel mai mic impact asupra lui.

Blestemându-se în gând pentru prostia făcută, se feri de sărutul lui. Se răsuci în strânsoarea lui, îi propti un umăr în piept și îl lovi cu toată forța. El scoase un strigăt și căzu spre spate, picioarele lovindu-i-se de marginea micii fântâni. Degetele lui încercară s-o apuce, încurcându-se în micul drapaj al tunicii de pe umărul ei. Ea auzi cum țesătura era sfâșiată, iar o bucată de mătase se rupse în vreme ce el căzu – cu posteriorul în față – în fântâna care clipocea în spatele lui.

Cu toate că era doar puțină apă, se ridică un val uriaș. Vivien se dădu câțiva pași îndărăt, abia reușind să evite să se ude în timp ce îl privea îngrozită.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! Ocoli băltoacele și se apropie de fântână. Dați-mi voie să vă ajut.

Întinse mâna, zâmbindu-i slab. El se zbătu în fântână, scoțând niște sunete care semănau remarcabil de mult cu ale unui taur care pufnea.

– Nu mă atingeți, se stropși el. Ați făcut destule pentru o singură seară.

Vivien era sfâșiată între un sentiment de vină și un impuls teribil de a izbucni în râs. Cu un efort, își reprimă reacția nemiloasă.

– Înțeleg și îmi cer sincer scuze, domnule. Cu adevărat, îmi cer scuze.

El izbuti să se ridice în genunchi, iar apoi, în picioare. Stând în mijlocul unei mici băltoace, cu hainele atârându-i lipsite de eleganță pe trupul corpulent, se uită urât la ea.

– Nu-ți accept scuzele, Lady Vivien. Este numai vina ta, obrăznicătură ce ești!

Ofensată, ea îl privi mânioasă.

– Ei bine, îmi pare rău pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile, dar cred că m-am exprimat cât se poate de clar când am spus că vreau să mă întorc în sala de bal. Și, în mod cert, nu v-am cerut să mă sărutați!

El flutură nerăbdător o mână, trimitând câteva picături de apă în direcția ei. Ea sări îndărăt, abia evitând să fie udată.

– Nu stați degeaba! se răsti el. Duceți-vă și aduceți un lacheu.

Ei nu îi plăcu tonul lui, dar nu-l putea învinovăți cu adevărat. În plus, nu avea nimic de câștigat certându-se pentru a lămuri cui îi aparținea vina. Cu cât reușea să iasă mai repede din această situație ridicolă, cu atât mai bine.

– Da, desigur, rosti ea, dându-se înapoi în vreme ce el ieși din fântână. O să trimit imediat un lacheu să vă ajute.

El îi aruncă o altă privire furioasă și începu să-și stoarcă apa din cozile fracului. Practic sufocându-se din pricina unui oribil hohot de râs, ea se răsuci pe călcâie și fugi către ușa care dădea spre coridor. Se opri acolo și își întinse gâtul pentru a vedea prin

sticlă, în lungul holului. Totul părea liniștit, așa că deschise ușa, se răsuci și o închise cu grijă în urma ei.

Când se întoarse, sări ca arsă. Aden se afla în fața ei, cu pelerina dominoului negru învârtându-se în jurul său. Ca un soi de vrăjitor, părea să fi apărut din neant.

Vivien își duse o mână la inima care bătea nebunește. Cum putea un om atât de mare să se miște atât de nevăzut și de neauzit, ea nu putea înțelege.

– M-ai speriat!

Privirea lui întunecată privi peste umărul ei, prin ușa de sticlă.

– Ce se petrece? Unde-i Lord Tumbler? întrebă el cu vocea plină de suspiciune.

Ea se încruntă.

– De unde știi? Am avut mare grijă să mă strecor cât mai discret.

– N-ar fi trebuit să te strecorei deloc. Se presupunea că nu aveai să dispari deloc din ochii mei. Am vorbit despre asta, Vivien.

Faptul că o cerceta cu acea încruntare dezaprobată ar fi trebuit s-o intimideze. Dar nu reuși. Se bucura că își făcea griji pentru ea, și nu-și putu alunga dorința prostească de a fi singură cu el. Asta, desigur, era foarte rău, fiindcă probabil că s-ar fi folosit de o asemenea oportunitate pentru a-l ademini s-o sărute din nou.

– De ce mi-ai nesocotit ordinele? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Încercam să-l evit pe prințul Ivan.

El dădu să răspundă, dar se opri și se uită la umărul ei.

– Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

– Poftim? Nimic... Of, replică ea cu obrajii îmbujorați și o expresie stânjenită. Nu e nimic. Eu, aăă, cred că mi-am agățat unul dintre cercei.

– Va trebui să inventezi ceva mai bun. Unde-i Tumbler?

Întinse mâna pe lângă ea pentru a deschide ușa orangeriei. Ea își propti o mână în pieptul lui – nu se putu împiedica să nu observe că era un piept mult mai dur decât al lui Lord Tumbler.

– Nu s-a întâmplat nimic, rosti ea cu voce fermă.

El clătină din cap.

– Foarte bine, se răzgândi ea. Ceva s-a întâmplat, dar am rezolvat eu lucrurile. Și, crede-mă, Lord Tumbler a ieșit cam șifonat.

Ochii lui se îngustară și privi spre ușă de parcă s-ar fi gândit dacă să intre sau nu.

– Te rog, hai să ne întoarcem în sala de bal, insistă ea.

O măsură din cap până-n picioare.

– Nu te poți întoarce acum. Ruptura e vizibilă, iar părul ți s-a desprins din coc.

Făcând o grimasă, ea pipăi cu o mână elaborată coafură împletită cu panglică aurie. Câteva șuvițe scăpaseră și îi cădeau pe umeri.

– La naiba! N-o să pot niciodată să-l refac singură. Of, foarte bine.

El o luă de cot și dădu s-o conducă spre partea din față a casei.

– O, stai! exclamă ea oprindu-se brusc. Trebuie să găsim un lacheu și să-l trimitem în oranjerie. Lord Tumbler are nevoie de ajutor.

Aden privi drept în față, clătinând încet din cap.

– Vreau să știi ce s-a petrecut?

– Probabil că nu.

O trase în arcada unei ferestre parțial ascunse de o draperie din catifea groasă.

– Nu te mișca. Mă întorc imediat.

În lipsa lui, Vivien se distra rezolvând în minte probleme de matematică. El se întoarse în doar câteva minute, având pe braț pelerina ei de catifea.

I-o puse în jurul umerilor și îi legă cu dexteritate panglicile la gât. Ea se cutremură când degetele aspre îi atinseră pielea sensibilă de sub maxilar, dar el nu păru să bage de seamă.

– Ai găsit un lacheu? întrebă ea, cu vocea ca o șoptă răgușită.

El își ridică privirea, iar ochii lor se întâlniră. O studie pentru un moment, apoi dădu din cap.

– Am trimis un lacheu și i-am cerut să-și țină gura.

– Cu cât a trebuit să-l plătești? întrebă Vivien încordată.

– O guinee. Din fericire, se pare că nimeni n-a băgat de seamă că ai plecat cu Lord Tumbler, din câte am constatat.

- Cu excepția prințului Ivan, rosti ea gânditoare. Dar îmi imaginez că el nu va spune nimic, și poți fi sigur că nici Lord Tumbler n-o va face.

- O să stăm de vorbă despre asta, de îndată ce te scot de-aici, rosti el cu o voce sumbră, în timp ce o conducea spre holul de la intrare.

Din fericire, numai servitorii lui Lady Bentley se aflau acolo, fiind prea devreme pentru ca majoritatea musafirilor să plece de la bal. Pe când un lacheu deschidea ușa, Vivien se opri, ducându-și o mână la obraz.

- Mama! Nu pot pleca fără să-i spun.

- S-a ocupat mama mea de asta, zise Aden împingând-o afară pe ușă.

- Serios? Ce i-a spus?

- Că nu te simți bine.

Vivien suspină.

- Firește. Bănuiesc că nu a simțit nevoia să mă caute pentru a vedea cum mă simt.

Nepăsarea mamei sale n-ar fi trebuit s-o mai doară, nu după toți acești ani. Aden o strânse înțelegător de braț, în vreme ce așteptau în stradă sosirea trăsurii lui. Însă tăcerea lui spunea multe. Vivien căzu într-o visare sumbră, privind-și vârfurile pantofilor. Când o rafală rece de vânt îi ridică poalele pelerinei, se cutremură și se uită la Aden. Se încruntă surprinsă de privirea încordată cu care cerceta șirul de trăsură și strada.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Nimic, rosti el cu voce lipsită de inflexiuni.

Ea nu-l crezu, dar chiar atunci o trăsură se opri în fața casei. Un slujitor fără livrea coborî și deschise ușa. Aden o ajută să urce, după care făcu doi pași pentru a-i murmura ceva vizitiului. Apoi, se urcă și se așeză pe bancheta din fața ei.

În lumina slabă a lămpii din trăsură, chipul lui părea mohorât, chiar sumbru. O plimbare cu trăsură împreună cu Aden păruse inițial o oportunitate bine-venită de a continua ce începuseră noaptea trecută, dar, judecând după expresia de iritare a gurii lui, se părea că el ar fi preferat să facă altceva cu buzele lui decât s-o sărute. Își încrucișă brațele peste piept și își îngustă ochii cu o severitate previzibilă.

– Acum, Lady Vivien, poate îmi vei explica de ce te-ai purtat într-un mod atât de nesăbuit.

Capitolul 24

Vivien se zbârli. Poate că fusese o prostie să plece cu Lord Tumbler, dar cum altfel ar fi putut să-l evite pe prințul Ivan?

– Nu văd ce altceva aș fi putut să fac, zise ea pe un ton arțăgos.

– Ai fi putut să rămâi exact acolo unde te aflai. Ți-am spus clar că nu ai voie să umbli singură prin locuri în care nu te pot găsi.

– Ei bine, m-ai găsit, deși susții că nimeni nu m-a văzut plecând. Asta o puse pe gânduri. Cum de ai știut unde să mă cauți?

– Afurisita mea mamă, desigur. Vede totul. Și nu schimbă subiectul, Vivien. În ciuda faptului că ai fost răpită, se pare că n-ai suficientă minte pentru a recunoaște că încă ești în primejdie. Într-o mare primejdie, accentuă el inutil.

Un fior de teamă străbătu iute șira spinării lui Vivien. Cu un efort, îl ignoră și se refugie într-o atitudine de demnitate ofensată.

– Nu apreciez insultele tale, domnule. Acțiunile mele au fost perfect rezonabile, date fiind circumstanțele. Știi foarte bine de ce am încercat să-l evit pe prințul Ivan.

Maxilarul lui Aden zvâcni de parcă ar fi mestecat vorbele ei. Expresia de pe chipul lui îi spuse că le găsea cam tari.

– Firește că-ți înțeleg dorința de a evita să ai de-a face cu acel individ. Dar, indiferent cât de neplăcut ar fi fost, erai în siguranță. Iar eu aș fi ajuns la tine, în cele din urmă.

„În cele din urmă. Ce consolare!“

– După ce terminai să-l lingusești pe regent, presupun, rosti ea și pufni. Cât de liniștitor!

O licărire urâtă de aprinse în ochii lui, luând-o prin surprindere. Da, îl făcuse lingșitor, dar el spusese că n-are minte. În privința insultelor, era remiză. De ce privirea lui devenise brusc atât de rece?

– Ce-ar fi trebuit să fac, milady? Să îi spun că aveam o treabă și să plec? De fapt, probabil că oricum l-am ofensat pe afurisenia de prinț scurtând conversația cât am putut de mult pentru a te urma. Ce altceva ai fi vrut să fac?

Ea îl privi fix, tulburată de tensiunea care creștea între ei. Ceva mai mult decât iritarea lui obișnuită față de ea îl cuprinsese în seara asta, ceva nedefinit, dar foarte puternic.

– Da, desigur, rosti ea precaută. Însă când l-am văzut pe prințul Ivan îndreptându-se spre mine, pur și simplu n-am suportat gândul ca el să mă atingă. Nu după tot ce s-a petrecut ultima oară.

Secundele se scurseră, neplăcute. În cele din urmă, Aden scoase un oftat obosit, care îi reînnoi sentimentul de vină. În ciuda luminii slabe a lămpii din trăsura, desluși oboseala și încordarea de pe chipul lui frumos și știu că era parțial responsabilă pentru ele.

– Înțeleg, dar pentru numele lui Dumnezeu, Vivien! Erau o mulțime de oaspeți acolo, înghesuiți ca sardelele... și îi cunoști pe cei mai mulți dintre ei. Iar admiratorii stăteau ciorchine în jurul tău. Sunt sigur că ar fi fost mai mult decât încântați să te protejeze de avansurile prințului.

Ea își înalță capul. Oare era gelozie ce auzise în vocea lui?

– Da, presupun că-i adevărat, murmură ea gânditoare. Lord Tumbler a părut mai mult decât bucuros să mă ajute.

Când privirea întunecată a lui Aden se îngustă, ochii devenindu-i două fante amenințătoare, Vivien avu senzația neplăcută că el își dăduse seama că ea tatona terenul.

– Lady Vivien, continui să îmi îngreunezi din ce în ce mai tare misiunea.

„La naiba!“ Acum, îi spunea „Lady Vivien“. În asemenea momente, se temea că își pierdea puterea de a-l captiva. Sau poate că, în fond, Aden era pur și simplu imun la farmecele ei.

– Asta-i tot ce înseamnă eu pentru tine? O misiune? îi trânti ea.

În loc să-i răspundă, el ridică perdeaua care acoperea geamul trăsorii și se uită afară. I se părea că dura cam mult să ajungă la Blake House.

– De ce durează atât de mult să ajung acasă?

– I-am cerut vizitiului să nu se grăbească. Încă nu ne-am terminat conversația, Vivien. Trebuie să lămurim problema

comportamentului tău, care este în continuare nesăbuit, iar eu nu te voi lăsa să ieși din trăsura asta până nu ajungem la un soi de înțelegere în privința siguranței tale.

Exasperată, ea își aruncă mâinile în aer.

– Trebuie să stăruim asupra acestui lucru? Nu e ca și cum s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău. Făcu o pauză, căci era posibil ca Lord Tumbler să nu fie de acord cu ea. În orice caz, nu mie, încheie ea.

Aden își acoperi ochii cu o mână.

– Mai bine mi-ai spune exact ce s-a întâmplat.

Ei nu-i scăpă nota de suferință din vocea lui.

– O, foarte bine, mormăi ea.

Era evident că el nu avea nici o intenție s-o sărute, așa că putea foarte bine să-i spună acea poveste stupidă și să termine odată cu asta. Exceptând ora petrecută la masa de hazard, seara devenise o adevărată farsă, iar în clipa aceea, patul ei i se părea preferabil unei predici.

– După cum am menționat, Lord Tumbler a fost foarte nerăbdător să mă însoțească la ieșirea din sala de bal. I-am sugerat să mergem în orangerie, fiindcă mi se părea improbabil ca prințul Ivan să mă caute acolo.

Aden își ridică ochii spre tavanul trăsुरii, în semn că nu-i venea a crede ce auzea.

– Era un loc perfect unde să mă refugiez, rosti ea pe un ton defensiv. Nimeni n-a mai venit acolo, în tot acel timp.

– Iar dacă prințul Ivan te-ar fi găsit acolo, nu ar fi fost decât Lord Tumbler care să te apere.

Ea deschise gura pentru a-i răspunde, dar o închise la loc. „La naiba!“ El își flutură o mână, nerăbdător.

– Nu contează. Continuă-ți povestea.

Vivien își încrucișă brațele la piept și se încruntă, dar se supuse. La jumătatea istorisirii, observă că gura lui părea a începe să schițeze o grimasă. Un minut mai târziu, își apăsă o mână pe gură, parcă pentru a ascunde ceva. În cele din urmă, când ajunsese la partea unde Lord Tumbler îi refuzase ajutorul, izbucni în râs. Și nu era doar un chicotit. De fapt, în curând ajunsese să se țină cu mâinile de burtă, abia reușind să respire.

– Nu înțeleg ce-i atât de amuzant, spuse ea indignată. În mod categoric, n-ai fi râs dacă Lord Tumbler ar fi încercat să saliveze pe tine.

Râsul lui Aden începuse să se domolească, dar vorbele ei îl stârniră din nou.

– Destul, Vivien, abia reuși el să îngaime.

Ea îl privi uluită. Aden nu i se păruse a fi un om care considera lumea un loc foarte amuzant, cel puțin nu în asemenea măsură.

– Ai băut? întrebă ea suspicioasă.

– Nu, rosti el cu greu. Tu ești de vină. L-ai ademenit pe Tumbler să plece de la bal, l-ai împins într-o fântână, iar apoi, te-ai oferit să-l scoți de-acolo. Dacă se află, sărmanul om va trebui să se exileze la țară, vreme de un an.

Brusc, ea revăzu imaginea lui Lord Tumbler privind-o revoltat, cu apa șiroind pe el, și începu să chicotească. Asta îi stârni din nou râsul lui Aden, și avură nevoie de câteva minute pentru a se putea controla. Vivien, încercând să împace senzațiile contradictorii ale serii, sfârși cu câteva chicoteli înlăcrimate și își șterse ochii cu degetele înmănușate.

– Poftim, lasă-mă pe mine, spuse el scoțând o batistă.

Se aplecă și îi șterse cu blândete ochii. Ea își ținu respirația, încercând să nu tremure la atingerea lui delicată.

După ce el termină, rămase aproape de ea, studiindu-i chipul.

– Vivien, ce mă fac cu tine?

Vocea lui crispată, exasperată îi aduse brusc un val de lacrimi în gât. De la moarte tatălui său, nimeni din familie nu-și făcuse griji în privința ei, și nici nu ridicase un deget măcar ca s-o protejeze. Aden o făcuse, dar ajutorul lui probabil că izvora din cavalerism și din simțul datoriei, nu din vreun sentiment. Oricât de prostește era, ea își dorea să fie mai mult decât o obligație sau o povară de care el să scape într-un mod cât mai eficient posibil.

În vreme ce el frământa între degete șnururile pelerinei ei, singurul răspuns pe care ea izbuti să-l dea fu o ridicare din umeri. Când privirea lui deveni mai pătrunzătoare, ea își coborî ochii, incapabilă să-i țină piept.

Îl auzi oftând, iar apoi două degete poposiră sub bărbia ei, ridicând-o pentru a-i întâlni privirea. În timp ce studia trăsăturile severe ale frumosului său chip, inima ei se strânse de o dorință

dureroasă, lipsită de speranță. Un zâmbet surprinzător de tandru arcui buzele lui Aden.

– Draga mea mică, ai avut o seară dificilă, nu-i așa?

O, Doamne, dacă el continua s-o privească în felul acesta, cu atât de multă înțelegere încălzindu-i ochii, avea să înceapă să plângă.

– N-am nimic, șopti ea.

– Doar că vocea i se frânse brusc.

Încet, căldura din ochii lui deveni o fierbințeală seducătoare. Când privirea lui coborî spre gura ei, ea ar fi putut jura că toată acea căldură se transformase într-un sărut de foc. Un geamăt involuntar îi despărți buzele.

– Hristoase, Vivien! murmură Aden cu o voce răgușită.

Mâinile lui înmănușate îi cuprinseră obrazii, ridicându-i chipul încă puțin, în timp ce puse stăpânire pe gura ei... complet, strecurându-și limba printre buzele ei cu o răsucire de căldură lichidă delicioasă. Avea gust de șampanie și de foc, și de energie masculină plină de virilitate, care îi ajunse până la inimă. Cu o încântare pătrunzătoare, care o uimi și o îngrozi în același timp prin intensitatea ei, își aruncă brațele pe după gâtul lui, lipindu-i-se de trup. El scoase o exclamație inăbușită și căzu pe perne, trăgând-o cu el, într-o încâlceală de brațe și picioare. De fapt, Vivien ajunse jumătate deasupra lui, jumătate în genunchi pe podeaua trăsuri, însă refuză să-i dea drumul. Își înteți strânsoarea și se ridică, lipindu-și pieptul de al lui. Brațele lui Aden se strânsură în jurul ei, ținând-o într-o îmbrățișare ciudată. El curmă sărutul pasional cu un râs răgușit.

– Ai grijă, iubirea mea. O să te rănești.

„Iubirea mea.“ Existau oare alte două cuvinte care să sune mai minunat? Cu ochii pe jumătate închiși, ea depuse mici săruturi de-a lungul maxilarului lui, savurând atingerea mușchiului dur, a osului tare și a pielii țepoase pe buzele ei.

– Nu-mi pasă, murmură ea.

– Ei bine, mie îmi pasă.

Se aplecă, îi cuprinse șezutul în mâinile lui mari și o ridică. Ea scânci și se agăță de umerii lui în vreme ce el o săltă de pe genunchi. Izbuti să o ridice fără efort, punând-o în poala lui.

Ea clipi din cauza schimbării bruște, electrizată de senzația atingerii de vintrele lui. Pelerina ei se desprinsese, umflându-se în jurul amândurora și apoi căzând pe podea și lăsând doar două straturi de țesătură subțiri – mătase și cea mai fină olandă – între trupul ei și al lui. Îl simțea tot lipit de ea: coapsele dure, musculoa-se, și o la fel de tare și foarte ciudată umflătură care o apăsa.

– Gata, toarse Aden cu o voce profundă. Nu e mai bine așa?

– Ah, da. Mult mai bine, mulțumesc. Stau foarte comod.

„O, Doamne!“ Se chirci în sine din pricina replicii netoate.

– Bine, rosti el cu o umbră de amuzament.

Cuprinzând-o cu brațele sale puternice, își scoase încet o mână, iar apoi, pe cealaltă, aruncându-le pe bancheta de vizavi. O senzație delicioasă sfredeli trupul lui Vivien, răsucind totul într-un fel de nod tremurător.

– Ce faci? șopti ea.

– Nu-ți pot simți pielea prin mănuși, spuse el. Și vreau să te simt.

– O. Da, e p... perfect de înțeles.

Gura lui i se frecă de fragila piele de pe tâmpla ei, iar Vivien îi simți zâmbetul de pe buze.

– Vrei să te ating, nu-i așa, Vivien?

Incapabilă să vorbească, ea dădu de două ori din cap. Cu fermitate.

– Bănuiam eu, murmură el cu satisfacție întunecată.

Apoi, mâna lui se așează cu o apăsare fermă, liniștitoare, pe genunchiul ei. Și nu pe deasupra rochiei.

Vivien făcu ochii mari, în vreme ce își coborî privirea, remarcând în cele din urmă că mișcarea bruscă prin care ajunsese în poala lui îi strânsese rochia și i-o ridicase pe coapse. Degetele lungi ale lui Aden o mângâiau cu grijă prin ciorapii albi, vârfurile aspre tachinând-o cu o zgârietură delicioasă prin materialul delicat. Ea se cutremură și își mușcă buza, în vreme ce acea senzație i se urcă pe picior și se cuibări în locul secret dintre coapse.

Aden îi atinse maxilarul, iar ea se cutremură și mai tare.

– Ți-e frig, iubita mea? întrebă el.

Ea își arcui gâtul, dându-i acces la el.

– Nu, rosti ea cu voce amestecată.

– A, atunci te jenezî. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Se aplecă ușor și își trase pelerina dominoului în jurul lor, acoperindu-i cu țesătura neagră. Vivien clipi dezorientată de contrastul dintre ceea ce vedea – sau ce nu vedea – și ceea ce simțea. Și simțea foarte multe.

– Poftim, spuse el mândru. Acum, ești întruchiparea decenței.

Ea se răsuci, ajunsese nas în nas cu el și își strecură degetele în eșarfa lui.

– Mă tachinezi pe riscul tău, domnule. Jur că vor exista consecințe.

Un rânjet de prădător înalță colțurile gurii lui.

– Serios, milady? Ce-ar fi să-mi arăți?

Întețindu-și strânsoarea, ea îi trase capul în jos. Când gura lui ajunsese pe a ei, lumea dispăru, și doar el rămase. Când își desfăcu buzele, explorând delicat cu limba, un dulce val de senzații desfe-recă locurile secrete din inima ei, acolo unde își surghiunise speranțele și visurile, păstrându-le ferite cu grijă pentru ziua în care avea să găsească un bărbat care să aibă cheia potrivită.

O voce mică din mintea ei îi spuse că era o proastă, însă ea o alungă, prea fermecată de sărutul lui Aden. Încercă de probă să-i tragă limba în gura ei, jucându-se cu ea într-o delicioasă alunecare de căldură umedă. O făcu din instinct, dorind ca lui să-i placă, iar freamătul profund din pieptul lui îi confirmă că reușise. Devenind îndrăzneță, își petrecu mâinile pe după gâtul lui și adânci sărutul, împletindu-și limba cu a lui, într-un joc lent, senzual.

La adăpostul pelerinei lui, mâna lui Aden îi strânse genunchiul, în vreme ce îi prăda gura, întorcându-i săruturile înfometate. Trupul ei părea să cânte sub atingerea lui, răspunzând cu o ciudată, și totuși delicioasă, fierbințeală între coapse. Ca și cum i-ar fi simțit reacția, degetele lui se mișcară mai sus, alunecând spre partea de sus a jartierelor și a ciorapilor. Când îi atinseră pielea goală, ea tresări, șezutul lipindu-i-se și mai mult de ventrele lui.

Aden șuieră în gura ei. Brațul care îi cuprindea umerii se înclăștă involuntar, în vreme ce el își ridică pelvisul, frecându-se de ea. Ea gâfâi și se eliberă, arcuindu-și instinctiv spina, în vreme ce se lipea de el. O sălbatică și presantă nevoie de a simți *toată* acea duritate masculină o făcu să se agite în poala lui.

El încremeni, cu mâna pe partea de sus a coapsei ei. Pieptul lui se umflă, în vreme ce făcea eforturi să respire. Disperată

să simtă mai mult, ea încercă să se legene ușor. Mâna lui o strânse, făcând-o să se oprească.

– Vivien, stai locului, scrâșni el. Nu știi ce faci.

Ea își înclină capul pe spate, pentru a se uita la el. În ochii lui cu pleoapele coborâte pe jumătate mocnea o licărire lacomă, iar pomeții lui puternici păreau poleiți cu bronz. Gura lui dură, încă umedă de la sărutul lor, era strânsă cu putere, ca și cum ar fi făcut eforturi să se stăpânească. Și chiar în locul unde se atingeau, simți lupta pe care disciplina lui i-o impunea. Trupul lui mare părea să se cutremure de efort, aproape la fel de mult cum ea se cutremura de pasiunea pe care refuza să și-o mai nege.

Poate că Aden nu avea s-o mai dorească mâine, dar o dorea în seara asta. Deocamdată, era îndeajuns. Strângându-și degetele pe ceafa lui, ea îl trase în jos. El se lăsă încet, parcă fără voia lui.

– Am vorbit destul în seara asta, șopti ea lângă gura lui.

Apoi, îi ciupi buza de jos, trăgând-o în gura ei. El tresări, apoi tot trupul i se însufleți, cuprinzând-o cu forța lui impresionantă. Aplecând-o peste braț, puse stăpânire pe gura ei cu un sărut care se continuă la nesfârșit cu altele, formând verigi într-un lanț senzual, primar. Și Vivien se lipi și mai tare de el, mânăta de nevoia ei ce nu suporta amânare, tot mai intensă.

Fără să pună capăt sărutului, el dădu la o parte pelerina care îi acoperea. O mână se îndreptă spre gâtul ei, mângâindu-l în trecăt, apoi degetele lui ajunseră la broșa care îi prindea rochia. Cu o smucitură hotărâtă, o desprinse, dând la iveală umflăturile înalte ale sânilor ei.

Ea icni și rămase nemișcată, cu inima bătându-i atât de tare, încât părea că se lovește de stern. Și Aden rămase nemișcat sub ea, cu excepția degetelor care îi mângâiară umărul și coborâră spre corsetul decoltat. Mâna lui o gădilă prin tivul de dantelă, în vreme ce el se lansă într-o explorare delicată, dar fermă.

– Trebuie să te văd, Vivien, rosti el cu o voce răgușită. Lasă-mă să te ating, chiar dacă numai pentru câteva minute. Apoi, te voi lăsa să pleci.

Nevoia întunecată din ochii lui și linia dură a gurii lui îi făcură inima să-i bată nebunește, în vreme ce un fior o străbătu din cap până-n picioare. Dar apoi privirea lui deveni tot mai tandră, iar el îi atinse gura cu o afecțiune care îi aduse lacrimi în ochi.

Clipind pentru a le alunga, se desprinse de el. Îndreptându-și trupul în poala lui, auzi șuieratul senzual care-i scăpă de pe buze când se frecă de membrul lui tare ca piatra. Apoi, își trase încet de pe sâni materialul delicat al rochiei, lăsându-l să-i cadă în jurul taliei. Priveliștea îl făcu să scoată din gât un geamăt răgușit. Cu degete tremurânde, el începu să dezlege șnururile din față ale corsetului.

Când ea băjbâi în căutarea acestora, el îi dădu degetele la o parte și își așeză palma uriașă pe pieptul ei. Degetul lui mare împinse în jos partea superioară a corsetului, iar sfârcul ei se eliberă deasupra, tânjind după atingerea lui. Cu un mormăit satisfăcut, Aden își trecu degetul mare înainte și înapoi peste el.

Vivien gemu când senzația stârnită în acel punct rigid păru să se cufunde adânc în trupul ei. Își acoperi gura cu o mână, pentru a opri țipătul care amenința să-i scape. Nu-i veni să creadă când Aden izbucni într-un râs răgușit.

– Îți place ce simți?

Ea se uită urât la el – sau ar fi făcut-o dacă și creierul, și corpul nu i s-ar fi topit din interior spre exterior. El îi zâmbi mândru. Ceea ce ar fi trebuit s-o enerveze, o făcu în schimb să chicotească.

– Asta-i o întrebare foarte stupidă, căpitane St. George. *Sigur* că îmi place.

– Atunci, asta o să-ți placă *la nebunie*.

Capul lui se aplecă, iar gura îi cuprinse sfârcul. Vivien incremeni, fascinată să-i vadă capul negru la pieptul ei și fu cuprinsă de o furtună de senzații care îi electrizarau trupul. Se arcui în sus, iar el își strecură o mână pe spatele ei, susținând-o și în același timp ridicând-o mai aproape de gura lui lacomă. Vivien nu-și putu reține un geamăt în vreme ce el îi frământa carnea îndurerată, torturând-o cu mângâieri mlădioase ale limbii. Nu mai simțise niciodată așa ceva și era cu adevărat amețită de plăcere.

Gemând, își lăsă mâna să urce spre marginea corsetului, trăgând slab de materialul tare pentru a-i permite lui Aden un acces mai bun. El mormăi aprobator, în vreme ce mâna cealaltă începu să urce pe coapsa ei, mângâindu-i din nou pielea goală. Pierdută în căldura umedă a gurii lui și în atingerea senzuală a mâinii lui mari, Vivien se lăsă copleșită, cedând complet atingerii și forței lui, tânjind după tot ce-i putea oferi el. Era *minunat*.

Dar, cu un legănat, trăsura se opri brusc, despărțindu-i. Vivien începu să alunece din strânsoarea lui Aden și se agăță de umerii lui, în timp ce el își lipi coapsele de trupul său.

– Ce naiba? se răsti el ridicând-o.

Orice urmă a îndrăgostitului dispăru instantaneu, în locul lui apărând un bărbat repezit, care o puse rapid pe pernele banchetei și îi trase pelerina peste piept. Apoi, se plantă în fața ei și se întinse spre ușă, sprijinindu-se de peretele trăsorii care se smucea înainte și înapoi.

Vivien se luptă să scape de amețeala seducătoare. Abia putea să gândească, iar respirația i se transformase în icnete scurte, în timp ce se străduia să se ridice în șezut și să-și tragă corsetul peste sâni. Însă pelerina se încurcase în jurul ei, iar tremurul mâinilor le făcea să fie neîndemânatic.

Chiar în clipa în care Aden apucă în palmă mânerul ușii, se auzi o împușcătură. Fu atât de aproape de trăsură, încât lui Vivien îi țiuiră urechile. Se agăță de partea din spate a pelerinei lui Aden, în vreme ce teama o cuprinse, alungându-i amețeala. Aden se răsuca brusc pe jumătate și o trase pe podea.

– Taci! șuieră el. Și rămâi jos.

Ea clipi privind-l, iar inima i se cutremură din pricina unui șoc dureros. Nu-l recunoștea pe bărbatul care se uita la ea. Chipul lui era încordat, devenit o mască de piatră, iar ochii îi deveniseră inexpresivi și letali ca ai unui șarpe pe cale să-și atace prada. Dintr-o singură mișcare, se îndepărtă de ea și se așeză în poziția de luptă.

O secundă mai târziu, ușa se deschise cu o smucitură. Trăsura se lăsă pe arcuri din pricina greutății unui bărbat, dar tot ce putu vedea Vivien din poziția ei lipsită de eleganță fu o mână care ținea un pistol mare. Un țipăt începu să-i bolborosească în gât, dar într-o clipită Aden izbi mâna, iar pistolul zbură din strânsoarea intrusului. Apoi, el se repezi pe ușă, lovindu-se de individ.

Apucându-se de marginea banchetei capitonată, Vivien se ridică în genunchi. Stomacul îi era strâns de frică, și abia putea respira, dar nu putea să zacă pur și simplu pe podea și să aștepte ori să fie salvată, ori să fie răpită din nou. Și nu putea îngădui să i se întâmple ceva lui Aden.

Tremurând ca o frunză în furtună, Vivien orbecăi în căutarea pistolului. Nu-i venea să creadă că nu se declanșase când se lovide de podea și avu grijă să nu-l țină îndreptat spre ea în timp ce făcea eforturi ciudate să se ridice în picioare. Sângele îi coborî grăbit în picioare, provocându-i o amețală bruscă, dar trase adânc aer în piept și se sili să-și limpezească mintea. Cu ani în urmă, tatăl ei insistase s-o învețe cum se trage cu pistolul, așa că nu avea nici o rețineră s-o facă dacă asta avea să-i salveze pe Aden și pe oamenii lui.

Împleticindu-se spre ușa deschisă, se aplecă, precaută, afară din trăsura. Se aflau pe o străduță lăturalnică, probabil în Mayfair. La ferestrele câtorva case străluceau lămpi, dar era aproape imposibil să-și dea seama unde se aflau.

Însă luminile licăritoare ale trăsurii dezvăluiau o scenă oribilă, iar ea simți cum îi ajunge inima în gât.

Tânărul slujitor al lui Aden zăcea pe stradă, sângele formând o băltoacă în jurul lui. Vizitiul se lupta cu un bărbat uriaș, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, în vreme ce Aden se înfrunta cu doi bărbați care făceau tot posibilul să-l doboare. Când Vivien zări sclipirea unui pumnal în mâna unuia dintre atacatorii lui Aden, acționă instinctiv. Ridicând pistolul în aer, apăsă pe trăgaci, iar acesta bubui asurzitor.

Pentru o clipă, toată lumea păru să încremenească, formând un tablou înspăimântător, însă Aden se mișcă primul. Scuturându-se de unul dintre atacatori, își ridică iute, cu o forță mortală, piciorul, lovindu-l pe celălalt bărbat în stomac. Omul se împletici îndărăt, dând peste camaradul său, însă amândoi se repeziră să-l atace din nou. Dar tot trupul lui Aden devenise deja o armă groaznică, lovindu-i fără oprire, cu brațele și picioarele care i se mișcau cu o viteză năucitoare.

Pe jumătate asurzită de zgomotul pistolului și tușind din pricina fumului declanșat de împușcătură, Vivien căzu în genunchi, încă strângând arma în mână, dar se sprijini de tocul ușii, simțindu-și inima bubuindu-i în piept și lovindu-se de coaste. Renunță repede la ideea de a fugi după ajutor, fiindcă asta ar fi însemnat să treacă prin încâlceala de trupuri care se înfruntau în fața trăsurii.

Dar, în mai puțin de un minut, Aden îl trimise de-a rostogolul pe pământ pe ultimul dintre atacatori, iar bruta care îl ataca pe vizitiu se repezi spre el. Venind în spatele lui Aden, îl lovi cu putere, făcându-l să se lovească de trăsură. Aden se clătină, iar Vivien îl apucă pentru a-l ajuta să se țină pe picioare.

Până să-și recapete Aden echilibrul, ticălosul îi ridicase pe tovarășii săi în picioare și o luaseră la sănătoasa împleticindu-se în noapte, prinzând viteză pe măsură ce se îndepărtau.

Privind încordată în urma lor, Vivien observă în cele din urmă o trăsură aflată în capătul străzii. Felinarele sale erau stinse și nu se vedea decât ca o siluetă masivă, dar bandiții alegează disperati spre ea. O clipă mai târziu, se suiră în viteză, iar vizitiul strigă la cai, și roțile începură să huruie pe caldarâm, în vreme ce se îndepărtau.

– Hristoase, Stevens! se răsti Aden la vizitiu. Unde naiba este pistolul tău?

– Imediat, căpitane, strigă vizitiul, din fața trăsurii.

Câteva secunde mai târziu, arma fu în mâna lui Aden. Acesta se duse în mijlocul străzii și ținti cu grijă spre trăsura care se depărta. Stătea cu picioarele depărtate – un războinic înalt, pe cale să dezlănțuie haosul pe o stradă lăturalnică din Mayfair.

Dar nu trase. Era mult prea întuneric, iar trăsura deja trecea de un cot al străzii. Încet, Aden își coborî brațul, ca și cum l-ar fi durut să facă asta. Apoi, se întoarse la trăsură și se uită în ochii lui Vivien. Și pe trăsăturile lui puternice, luminate cu asprime de felinarele licăritoare ale trăsurii, ea văzu doar furie și moarte.

Capitolul 25

Aden privi fix în ochii chinuți ai lui Vivien, în timp ce zgomoitul făcut de roțile trăsurii se stingea, iar liniștea din Mayfair se instala din nou în jurul lor. Picioarele îi păreau țintuite în caldarâm, făcându-i imposibilă apropierea de ea. Nu se pierduse în timpul atacului, dar acum tremura atât de tare, încât pelerina flutura în valuri de catifea.

Rămase locului, cu toate că instinctele lui protectoare îi strigau s-o ia în brațe. Era încă în starea de ucigaș cu sânge-rece, așa că nu îndrăznea s-o atingă, nu până când nu avea să fie sigur că n-o va zdrobi într-o îmbrățișare sălbatică, neiertătoare.

– Ești teafără? izbuti să îngaiime cu voce aspră.

Ea dădu din cap, încă strângând pistolul în mână. Slavă Domnului că avusese prezența de spirit să tragă cu blestemăția aia, altminteri poate că ar fi fost morți cu toții.

Simțise că era ceva în neregulă în timp ce așteptau ca trăsura lui să ajungă în fața casei lui Lady Bentley. Ceva ce îi stârnise familiarele furnicături în ceafă. O cercetare atentă a străzii nu dezvăluise nimic, și nici Stevens, nici Jem nu văzuseră nimic în neregulă. Dar, tulburat de purtarea nesăbuită a lui Vivien și de întâlnirea neplăcută cu blestematul lui tată, Aden își lăsase sentimentele să-i domine instinctele.

Iar apoi, făcuse greșeala de a ceda dorinței sălbatice pentru Vivien. Ca un idiot nenorocit, lăsase garda jos, iar rezultatul fuse-se moartea lui Jem.

Trase adânc aer în piept, dorindu-și ca bătăile inimii să i se potolească, în timp ce își ștergea de haină mâinile pătate cu sânge. Din cauza prostiei sale, aproape că o pierduse pe Vivien. După expresia îngrozită de pe chipul ei, se părea că și ea tocmai își dădea seama de asta.

Își domoli dezgustul de sine și se îndreptă spre locul unde Stevens se lăsase pe vine, lângă trupul prăbușit. Jem fusese un flăcău bun, de încredere, dornic să-l servească pe Aden. Dar să-i plângă acum pierderea nu avea să-i folosească la nimic. În primul rând, trebuia s-o ducă de-acolo pe Vivien, ca să fie în siguranță, iar după aceea, avea să se ocupe de rezultatele dezastrului din seara aceea. Mai târziu, când va fi singur, se va gândi la Jem și la cum trădase loialitatea băiatului.

Stevens își ridică privirea, trăsăturile fiindu-i solemne din pricina tristeții și a regretului.

– Îmi pare rău, căpitane, dar flăcăul este mort, spuse el cuvintele de care nu mai era nevoie. Ticălosul l-a lovit chiar în centrul pieptului.

Vivien scoase un suspin înecat, dar Aden refuză să se uite la ea. Nu suportă să vadă învinuirea de pe chipul ei. Cu un oftat, vizitiul se ridică în picioare.

– E vina mea, domnule. Nici măcar nu i-am văzut pe ticăloși, dar ar fi trebuit să știu că nu e bine s-o iau pe-aici. E prea multă liniște și prea întuneric.

– Nu, vina imi aparține, rosti Aden. Am simțit că era ceva în neregulă, dar mi-am îngăduit să mă las distras. Eu sunt vinovat de moartea lui Jem.

Din spatele lui, Vivien protestă fără cuvinte. Fără nici o tragere de inimă, Aden se răsuci pe călcâie spre ea. Se ținea cu o mână de trăsură, cealaltă fiindu-i încleștată pe pistol. Când se sili să-i întâlnească privirea, nu văzu nici un reproș pe fața ei, ci doar urmele spaimei și o durere vagă, tragică.

Dădu să se apropie, însă ea tresări. Inima lui se strânse, dar reuși să rămână impasibil. Cu mișcări lente și ferme, îi desprinsă cu blândețe pistolul dintre degete.

– Îmi pare atât de rău, Aden, șopti ea. Este exclusiv vina mea. Dacă n-aș fi...

Ceva se frânse în capul lui.

– Hristoase, Vivien! Nu este vina ta, după cum nu e nici a lui Stevens. Eu sunt singurul vinovat pentru nenorocirea asta, și cu toții o știm. Așa că te rog să nu iei asta asupra ta. Nu am nevoie și de această povară pe conștiință.

Ea îl privi cu gura căscată, pentru o clipă, cu ochii mari și șocați. Apoi, pleoapele îi fluturară ca și cum și-ar fi reținut lacrimile.

El își înăbuși o înjurătură. Ce naiba era în neregulă cu el de se răstrea la ea în halul ăsta? Dacă n-ar fi fost ea, probabil că acum ar fi mort.

– Milady, iartă-mă, rosti el împlânzindu-și vocea. Nu am nici un drept să-ți vorbesc astfel. De fapt, ar trebui să-ți mulțumesc că ne-ai salvat viețile.

Ea păru să se înfășoare în propria demnitate ca într-o pelerină.

– Nu contează, căpitane St. George, având în vedere că sărmanul băiat zace mort la picioarele noastre. Nu e nevoie de scuze, și nici nu mă aștept la așa ceva. Nu-mi doresc decât ca această noapte oribilă să se sfârșească.

În vocea ei era o răceală glacială, care îl respingea. Nimeni n-ar fi crezut că, doar cu zece minute în urmă, ea era în flăcări în brațele lui.

Dintr-un motiv nebunesc, simți nevoia s-o contrazică sau s-o lipească de trupul lui și s-o țină așa până s-ar fi topit. Ea era în stare de șoc și avea nevoie să fie calmată și să plângă îndelung, nu de cuvinte aspre. Dar el nu-i putea oferi asta acum, ori poate niciodată. Acest incident era un avertisment clar asupra pericolului pe care Lady Vivien Shaw îl reprezenta pentru el.

Și, astfel, ea se puna și pe sine în primejdie.

Dar avea să se ocupe și de asta, mai târziu. În clipa aceea, trebuia s-o ia de acolo și s-o ducă undeva în siguranță, după care se va ocupa de consecințele morții lui Jem și ale atacului.

– Desigur, milady. Se răsuci spre Stevens. Casa mamei este la doar două străzi distanță. O s-o duc pe Lady Vivien acolo, pe jos. Îi dădu vizitiului pistolul luat de la ea. După ce îl punem pe Jem în trăsură, du-te direct pe Bow Street. Eu o să-i trimit vorbă lui Sir Dominic, și ne vom vedea cu tine acolo cât mai repede cu putință.

– Am înțeles, căpitane.

Urcară trupul în trăsură, Stevens arătându-se din nou calm și cu o atitudine profesionistă. Vizitiul era de ani întregi în serviciul secret, lucrând întâi cu Dominic, iar apoi cu Aden. Deoarece moartea le era tovarășă permanentă, nici un agent nu-și permitea s-o lase să-l afecteze profund sau să-l deturneze de la scopul lui. Aden își spusese întotdeauna asta, dar, cu fiecare zi care trecea, îi era tot mai greu să rămână neafectat. Iar apropierea de Vivien înrăutățea lucrurile.

Mai schimbară câteva cuvinte, iar apoi vizitiul se urcă pe capră și luă hățurile. În vreme ce trăsura se îndepărta hurducându-se, Aden se întoarse spre Vivien. Ea aștepta în tăcere, privind gânditoare spre străzile pietruite.

– Ce este? întrebă el cu voce joasă.

Ea își ridică privirea și se uită la casele întunecate de pe stradă.

– De ce n-a ieșit nimeni să ne ajute? Cu siguranță au auzit hărmălaia.

Pufnind, el o luă de braț și o conduse pe stradă.

– E târziu. Și, fiind atât de aproape de parc, au loc adesea jafuri. Nimeni nu își asumă riscul de a fi împușcat.

– Ei bine, nu e corect, rosti ea cu o scânteie a obișnuitului foc care ardea în ea. Cineva ar fi putut măcar să dea o fugă să cheame gărzile.

– Da, răspunse el sec. Asta ne-ar fi fost de mare ajutor.

Ea îi aruncă o privire iritată, dar rămase tăcută. El îi fu recunoscător pentru asta, deși știa că ar trebui să facă un efort mai mare pentru a o liniști. Avea însă prea multe alte lucruri la care să se gândească, inclusiv la ce spunea acest atac despre cel mai probabil suspect și motivele ticălosului. Bărbații care îi atacaseră nu semănaseră în vreun fel cu gunoaietele care o răpiseră pe Vivien. Erau bine înarmați și bine pregătiți, și aproape că își îndeplinseseră misiunea.

Îi veni în minte că erau genul de oameni care ar fi fost angajați de un prinț bogat și puternic. Din păcate, Aden încă nu avea o dovadă solidă că prințul Ivan era creierul din spatele răpirii lui Vivien.

– Cât de departe suntem de casa mamei tale? întrebă Vivien în șoaptă.

– E chiar după colț.

Ea se împiedică și își stăpâni un țipăt strident. El se opri și o prinse în brațe. O simți atât de mică și de fragilă lângă trupul lui, încât inima i se strânse de vinovăție.

– E ceva în neregulă, Vivien?

Ea își ridică privirea și îi zâmbi.

– Se pare că îmi lipsește un pantof.

Pentru o clipă, el nu pricepu.

– Ți-ai pierdut un pantof? Unde?

– În trăsură, cred. N-am remarcat până n-am coborât în stradă.

El se uită la picioarele ei, care se șteau de sub pelerină. Un elegant pantof alb cu auriu îi acoperea un picior, în vreme ce celălalt arăta patetic de gol doar în ciorapul rupt.

Suspînând, o ridică în brațe. Ea protestă, dar el o ignoră.

– Începe să devină un obicei cu tine. De ce n-ai zis nimic, găsculițo?

Ea se agăță de reverele hainei lui și dădu spășită din umeri.

– Nu mi s-a părut foarte important la vremea aceea. Și n-am remarcat cu adevărat decât după ce l-ați pus pe acel sărman băiat în trăsură. După aceea, n-am suportat gândul...

Vocea i se curmă, iar el o putu auzi înghițind nodul care i se urca în gât.

O strânse ușor, pentru a o liniști.

– Nu te mai gândi la asta acum. Nu e de nici un ajutor.

Ea își lăsă capul pe spate, încercând să-i vadă fața.

– Tu așa faci?

El dădu din cap.

– E singurul mod în care pot merge înainte.

Cel puțin, așa stătuseră lucrurile până de curând.

Din câțiva pași rapizi, luară colțul și ajunseră pe strada unde locuia mama lui. Spre norocul lor sau din întâmplare, trăsură ei tocmai oprise în fața casei. Slujitorul dădu jos scările, ajutând-o pe mama lui să coboare. Când ea se răsuci să-i mulțumească, îl văzu pe Aden apropiindu-se.

– Fiule! Ce Dumnezeu? icni ea grăbindu-se spre ei. Vivien este rănită?

– Nu, dar trebuie s-o ducem înăuntru. Nu e în siguranță aici.

În timp ce Aden vorbea, Vivien se cutremură la pieptul lui. Apoi păru să se îngheșuie chiar mai tare în brațele lui.

Mama lui încuviință și îi dădu câteva porunci succinte slujitorului, apoi îi împinse pe cei doi spre treptele casei sale. Ușa se deschise, chipul îngrijorat al lui Patterson apărând în prag, iar în clipa următoare se aflară în sfârșit în siguranța interiorului, la lumină și căldură. Dar pentru cât timp?

Aden se plimba prin biroul lui Dominic, numărându-și pașii. Erau doisprezece până la arcada ferestrei, apoi încă pe-atâția îndărăt spre cămin, înainte și înapoi, fără oprire, în vreme ce îl aștepta pe șeful lui să se întoarcă de la balul lui Lady Bentley.

Părea imposibil să fi trecut doar o oră de când o luase pe sus pe Vivien de la bal, de parcă ar fi fost o prințesă fermecată. Ba chiar se sărutaseră – de fapt, fusese mai mult decât un sărut –, ceea ce o trezise pe frumoasa prințesă din somnul ei senzual. Se trezise la viață sub atingerea gurii și a mâinilor lui, iar amintirea scurtului episod dintre ei îi era întipărită în memorie.

Însă povestea nu avusese un sfârșit fericit, iar el se îndoia că va avea vreodată. Poate că el era fiul unui prinț, dar, fiind bastard și exercitând o profesie periculoasă, nu avea să fie niciodată eroul din basmul lui Vivien.

Se opri în mijlocul încăperii, silindu-se să rămână nemișcat. „Hristoase!” Devenea un prost desăvârșit, plimbându-se de colo, colo ca un personaj dintr-un roman la gândul că Vivien fusese pe punctul de a fi rănită sau, mai rău, îi distrusese autocontrolul și capacitatea de a gândi limpede, transformându-l într-un pericol atât pentru sine, cât și pentru ea.

Era o situație care nu mai putea fi tolerată. Dacă să țină la o femeie însemna să se aleagă praful de judecata sa, atunci Aden nu-și permitea așa ceva.

Ușa se deschise, iar Dominic intră și îl scrută rapid cu privirea.

– Probabil că e de rău dacă faci cărare pe covorul meu, comentă șeful lui în vreme ce se îndrepta spre căruciorul cu băuturi aflat în spatele biroului său. Nu te-am mai văzut niciodată plimbându-te de colo, colo. Probabil că Lady Vivien îți pune din nou răbdarea la încercare.

Aden se opri în fața marelui birou, încrucișându-și mâinile la spate și privind dușumeaua. Nu se putu uita la Dominic în timp ce îi dădea veștile.

– Am fost atacați nu departe de casa mamei mele, spuse el cu bruschețe. Jem e mort.

Își ținu privirea ațintită asupra trandafirilor cu roz palid și verde, care făceau parte din modelul covorului Axeminster. O liniște tensionată se lăsă în cameră, iar Aden avu impresia că temperatura scăzuse cu câteva grade. Spre deosebire de unii șefi ai spionajului care considerau moartea unui agent sau funcționar ca fiind regretabilă, dar inevitabilă, Dominic nu reacționa bine în cazul pierderilor, indiferent despre cine era vorba. Se oțeli știind că merita toată forța mâniei șefului său.

Apoi auzi clinchetul cristalului și curgerea lichidului în pahar. O clipă mai târziu, Dominic îi întinse o porție zdravănă de brandy.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse el încet. A fost un băiat bun și știu că țineai la el.

O negare automată veni pe buzele lui Aden, dar cuvintele nu ieșiră. Dominic avea dreptate. Ajunsesse să țină la Jem, văzând în el calitățile unui spion bun și ale unui om și mai bun. Pierderea lui avea să-l doară amarnic.

Privi chipul mentorului său fără să-l vadă de fapt. Întâi, John, în acel dezastru din Franța, iar acum, Jem. Când ajunsesse Aden să fie atât de atașat de oameni? Și Vivien. Nu știa ce naiba avea să facă totuși cu ea.

„Renunță înainte de a fi prea târziu.“ Chiar și numai la acest gând, simți un nod în gât, ceea ce nu făcu decât să-i spună cât de necesar era să procedeze astfel.

– Stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat, rosti Dominic.

Aden își reprimă impulsul de a ridica din umeri ca un școlar neascultător. Dominic știa *întotdeauna* ce gândea Aden, ceea ce constituia unul dintre cele mai enervante talente ale lui. Dar, în fond, remarcabila putere de percepție era motivul pentru care ajunsesse de la începuturile sale umile cel mai bun șef al spionilor pe care serviciul secret îl avusese vreodată.

Amândoi se instalară confortabil în fotoliile aflate de o parte și de cealaltă a căminului. Aden îi relatează succint faptele esențiale, trecând peste episodul incendiar din trăsură. Până să încheie, expresia impasibilă de pe chipul lui Dominic devenise sceptică.

– Dă-mi voie să înțeleg, spuse el. Din cauza diferendului dintre Lady Vivien și Lord Tumbler, te-ai gândit că ar fi cel mai bine să o iei de la bal cât mai discret posibil.

– În urma diferendului, cum îl numești tu, ea era puțin cam răvășită. Cu siguranță, ar fi stârnit comentarii dacă s-ar fi întors la bal. În plus, nu dorea să-l revadă pe prințul Ivan.

– Te asigur că absența i-a fost remarcată, mai ales de către prințul Ivan. Din păcate, s-a arătat destul de vocal în privința asta.

Când Aden înjură, Dominic zâmbi ușor.

– Desigur, mama ta a rezolvat problema cu mare iscusință. A zis că lui Vivien i-a revenit boala de care tocmai crezuse că scăpase, așa că fusese necesar să fie dusă imediat acasă. De asemenea, a avut grijă ca Lady Blake să plece curând după aceea, fapt ce i-a susținut povestea.

– A ținut? întrebă Aden, șovăind.

Lucrurile stăteau suficient de rău și fără să izbucnească un scandal.

– E greu de zis, dar mama ta i-a venit din nou în ajutor.

– Ce-a făcut?

Dominic își ridică paharul cu brandy, lăsând lumina focului să creeze sclipiri de ambră pe cristal. Apoi, sorbi încetisor. Aden își reprimă un oftat, știind că șeful lui se juca acum cu el.

– Lady Thornbury a început să flirteze fățiș cu prințul regent, rosti Dominic în cele din urmă. După câteva minute de la începere micului spectacol, nimeni nu s-a mai gândit la Lady Vivien.

Aden țâșni în picioare, stropindu-și manșeta cu brandy.

– Ce-a făcut?

Dominic îi aruncă o privire ironică.

– M-ai auzit. Unul dintre regretele mele legate de profesie este că mama ta n-a intrat în serviciul secret. Cu mulți ani în urmă, î-am spus că ar deveni o spioană excepțională, dar m-a refuzat.

Aden îl privi cu gura căscată, incapabil să se decidă ce-l uimea mai mult – faptul că Dominic îi ceruse mamei sale să devină spioană sau faptul că ea flirtase în public cu tatăl lui natural. Aden și Lady Thornbury nu discutaseră niciodată despre prințul regent, însă el dedusese cu mult timp în urmă că ea ajunsese să-l disprețuiască pe individ pentru modul cum profitase de ea – o tânără naivă, captivă într-o căsătorie nefericită –, și pentru felul cum afectase viața lui Aden. Faptul că se expusese intenționat, într-un asemenea mod...

– A făcut-o pentru că era necesar, rosti Dominic citindu-i din nou gândurile. Și a făcut-o pentru tine.

Acest gând făcu să-i înțepenească toți mușchii din trup. Detesta gândul de a-i fi dator mamei lui. Asta îl făcea să se simtă... vulnerabil.

– Ți-aș sugera să treci peste asta, spuse Dominic fără urmă de compasiune în voce. Cu un clinchet hotărât, își puse paharul pe o măsuță, indicând terminarea acelei părți a discuției. Deci, ne-am confruntat cu o a doua tentativă de răpire... și încă una mult mai riscantă, dat fiind faptul că Lady Vivien era în mod clar bine protejată...

– Nu suficient de bine, îl întrerupse Aden.

– Bine protejată, repetă Dominic calm. Așa stând lucrurile, cine este acum cel mai probabil suspect al tău în acest caz?

– Hovanski. Are la dispoziție posibilități financiare nelimitate și influența necesară pentru a se feri de întrebări incomode. Este posibil ca și Blake să fie implicat, însă doar marginal.

Imaginea lui Hovanski atacând-o pe Vivien cu câteva seri în urmă și aplecând-o peste biroul fratelui ei trecu prin mintea lui Aden. Îl făcu să-și încleșteze degetele în jurul paharului.

– Consideri obsesia lui Hovanski față de Vivien extrem de deranjantă, nu-i așa? întrebă Dominic pe un ton înșelător de liniștit.

Aden îl privi uluit.

– Tu nu?

– Desigur, dar pentru tine e altfel. Este un sentiment mult mai profund.

Din nou, în mod automat, cuvintele de negare i se precipitară spre buze, dar izbuti să și le rețină. Nu aveau nici un rost. În mod clar, Dominic știa ce simțea, și, oricum, aceasta era problema pe care Aden voia s-o ridice.

– Da, motiv pentru care trebuie să renunț la acest caz. Privi în adâncurile fumurii ale paharului, încercând să găsească vorbe potrivite. M-am implicat emoțional. Ultima dată când s-a întâmplat asta, John a murit în patul unei spioane franceze. Sentimentul eșecului îl copleși, urmat îndeaproape de primele ecouri slabe ale disperării. Iar acum, Jem e mort. Își ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui Dominic. Am devenit o primejdie pentru Vivien și pentru cei din jurul meu. Și chiar pentru mine, rosti el cu amărăciune, amintindu-și cum îl salvase prezența de spirit a lui Vivien. Din pricina negliobiei mele, aproape că era să fiu ucis în seara asta.

– Sunt încântat că lucrurile nu s-au sfârșit astfel, spuse Dominic pe un ton ironic. În ultimele câteva săptămâni, m-am temut să nu te cufunzi într-o stare de melancolie fatală.

Aden își trânti paharul pe măsută.

– Hristoase, Dominic! Crezi că asta e o glumă?! Aproape că am ucis patru oameni în seara asta! Țășni în picioare și încep din nou să se plimbe prin cameră. Nu înțelegi? Sentimentele mele încep să-mi întunece rațiunea. Este vremea să pui pe altcineva

să se ocupe de acest caz și să mă trimită cât mai departe posibil de orice are legătură cu asta.

– Vrei să spui cât mai departe posibil de Lady Vivien.

Aden nu se deranjă să onoreze comentariul lui cu o replică. După aproximativ un minut, șeful lui își ridică din fotoliu trupul înalt și se îndreptă spre centrul încăperii, silindu-l pe Aden să se oprească.

– Sentimentele sunt o problemă doar dacă le lași să-ți stea în cale, rosti Dominic. Canalizate corespunzător, pot și să ne ascuțe simțurile și priceperea, și să ne dea putere să-i protejăm mai bine pe cei aflați în grija noastră.

Timp de câteva momente, Aden răsuci pe toate părțile, în min-te, vorbele, apoi le respinse nerăbdător.

– Eu nu funcționez așa. Niciodată n-am făcut-o.

Privirea verde a lui Dominic căpătă o strălucire rece, precum cel mai dur dintre smaralde.

– Atunci, învață să te adaptezi. Lady Vivien are nevoie de tine, iar tu rămâi omul cel mai potrivit pentru misiunea asta.

Când Aden deschise gura pentru a obiecta, ochii celuilalt bărbat scânteiară, aprinși de mânie. Reacția era atât de surprinzătoare, atât de nepotrivită cu obișnuita atitudine imperturbabilă și plină de ironie calmă a lui Dominic, încât Aden tresări involuntar.

– Chiar ești atât de arogant, încât să crezi că poți renunța acum? se răsti Dominic. Și cum rămâne cu sentimentele lui Lady Vivien? Te-ai gândit cum se va simți dacă o abandonezi?

Aden îl privi fix, prea confuz pentru a-i răspunde.

– Nu este o întrebare retorică, mârâi Dominic.

– Nu m-am gândit.

– Atunci, îți sugerez s-o faci. În clipa asta, Lady Vivien este complet vulnerabilă, dar are încredere în tine. Aș fi extrem de dezamăgit dacă ai trăda această încredere mârâit de ceea ce nu este decât un impuls egoist.

Iritarea răzbătu prin bariera uimirii lui Aden.

– Încerc să fac în așa fel, încât ea să fie în siguranță, Dominic. De ce nu poți înțelege asta? Nu-i sunt de nici un folos dacă nu sunt în stare să judec așa cum trebuie.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveți să gândești în ciuda confuziei create de sentimente, îl loc să le reprimi.

Ani întregi, te-am urmărit cum te îndepărtezi de oamenii din viața ta, construind un zid înalt în jurul tău. Și a funcționat, așa că l-am îngăduit. Dar nu mai funcționează, Aden. Prin urmare, așa că e vremea să încerci altceva.

Aden se simți ca un școlar confuz, confruntat cu o ecuație care îl lăsa perplex, una pe care era incapabil s-o înțeleagă, indiferent cât de mult se străduia. Nu putu decât să rămână încremenit, de parcă ar fi prins rădăcini în podea, privindu-l fix pe Dominic, în vreme ce mintea lui încerca, frustrată, să priceapă.

– Nu știu cum să fac asta, recunosc el în cele din urmă.

Mânia din ochii lui Dominic se stinse.

– Distanțează-te puțin, dacă trebuie, dar n-o abandona. Vivien are nevoie de tine, indiferent că vrei sau nu. Un zâmbet înțelegător îi arcui buzele. Întotdeauna răsucești o problemă pe toate părțile de parcă ai fi un câine cu un os, Aden. Până la urmă, o s-o lămurești și pe-asta.

– N-aș băga mâna-n foc în cazul ăsta, murmură Aden.

Dominic dăduse să se îndrepte spre biroul lui, dar se opri și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Cum crezi că te-ai simți dacă Lady Vivien ar păți ceva pentru că n-ai fost acolo, ca s-o aperi? Ar fi acceptabil pentru tine, știind că ai renunțat, în loc să faci tot posibilul pentru a o feri de rele? Cum te-ai simți s-o pierzi în felul acesta, în loc să rămâi și să lupți pentru ea?

Aden se uită urât la el, detestând manipularea fățișă a șefului său, cu toate că, în sinea lui, recunoscuse adevărul cuvintelor sale.

Surprinzător, Dominic se uită în altă parte, privind în noaptea neagră de dincolo de fereastră. Când își întoarse din nou privirea către Aden, ochii îi erau remarcabil de triști.

– Eu am suferit durerea unei astfel de pierderi, rosti cu voce joasă șeful lui. Iar un bărbat nu-și revine niciodată după așa ceva. Merge înainte, dar târâște permanent după el o parte din acea durere, care îl trage înapoi pentru totdeauna.

O tăcere profundă se lăsă între ei, curmată doar de trosnetul focului. Aden auzise șoapte despre o mare tragedie care îl afectase pe Dominic în tinerețe, dar nimeni nu avusese vreodată curajul să deschidă subiectul. El presupusese că era o bătălie oarecare,

alimentată de trecutul misterios al lui Dominic, dar acum avea dovada în fața ochilor.

Însă, o clipă mai târziu, Dominic își recăpătă autocontrolul, iar privirea îi redeveni rece.

– Îți spun asta ca prieten, Aden. Dacă te retragi acum, vei regreta pentru tot restul vieții tale.

Aden dădu din cap. Nu trebuia să-i placă – de altfel, detesta acest fapt –, dar Dominic avea dreptate.

– Foarte bine. Care sugerezi să fie următorul pas?

– O să preiau investigarea lui Hovanski, inclusiv a posibilei implicări a lui Lord Blake.

– Și eu ce naiba fac?

Când un zâmbet ironic arcui colțurile gurii lui Dominic, Aden abia reuși să-și rețină o înjurătură. Indiferent ce avea să urmeze, era clar că nu avea să-i placă.

– Tu, dragul meu Aden, ești pe cale să-ți ieși o soție.

Capitolul 26

Vivien se trezi brusc din somnul ei chinuit, cu inima bubuindu-i în piept, și cu creierul amețit luptându-se să-și dea seama unde se afla. Dar părea a fi incapabilă să se concentreze, și nu putea să-și aducă aminte unde era. Panica se încleștă în sufletul ei ca o gheară.

– E-n regulă, Vivien, auzi vocea liniștitoare a lui Lady Thornbury. Te afli în casa mea, îți amintești?

„Desigur.“ Clipind, privi prin eleganta cameră de zi a lui Lady Thornbury, unde așteptaseră întoarcerea lui Aden din Bow Street. Acesta lipsise ore întregi, iar mama lui o convinsese în cele din urmă să închidă ochii și să se odihnească. Deși Vivien fusese convinsă că n-ar putea să pună geană pe geană, căzuse repede într-un somn neliniștit.

Îndepărtă șalul de cașmir de pe picioare și le coborî pe podea, sătulă de somnul tulburat de coșmaruri. Uitându-se la micul ceas de pe polița șemineului, încercă să-și concentreze privirea asupra

numerelor delicate. Fără noroc. Se simțea chiar mai epuizată decât atunci când fusese răpită. Tensiunea aproape constantă din ultimele câteva zile – și fizică, și emoțională – își cerea prețul.

– Cât e ceasul? întrebă ea, ascunzându-și căscatul cu o mână.

– Aproape cinci, răspunse Lady Thornbury răscolind tăciunii care erau pe cale să se stingă.

Apoi, străbătu tăcută încăperea, aprinzând câteva sfeșnice. Vivien trebui să-și mijească ochii până i se obișnuiră cu lumina.

– Aden... căpitanul nu s-a întors? întrebă ea.

Când prietena ei îi aruncă o privire pătrunzătoare, Vivien își dori să nu roșească. Cu câteva ore în urmă, când o lăsase alături de mama lui, atitudinea lui fusese mai degrabă aspră și practică decât iubitoare. O purtase pe brațe până în această cameră, dându-i din mers instrucțiuni mamei lui, apoi o depusese pe Vivien pe canapea și îi spusese să rămână acolo. Dacă n-ar fi fost atât de zguduită de moartea lui Jem, Vivien s-ar fi zburlit la auzul tonului său imperios. Așa însă, nu-și dorise nimic mai mult decât să se târască într-un colț întunecat, să-și pună capul pe genunchi și să izbucnească în lacrimi.

– Aden tocmai a venit, răspunse Lady Thornbury. Asta te-a trezit. Ai auzit vocile din hol.

Vivien își îndepărtă de pe față o șuviță rătăcită, foarte conștientă că probabil era departe de a arăta prezentabil. Se schimbase într-una dintre cele mai călduroase rochii de casă ale gazdei și își strânsese părul într-o coadă lungă, însă ar fi fost nevoie de mult mai mult decât atât ca să nu arate ca o sperietoare. Avea nevoie de o noapte de somn bun – de fapt, de câteva – și de un răgaz de la teama și încordarea care îi însoțeau fiecare pas. Din nefericire, acest lucru nu părea că se va întâmpla prea curând.

Vârându-și picioarele într-o pereche de papuci comozi, care se asortau cu rochia, se ridică. Un val de amețelă o cuprinse, iar ea se clătină, lovindu-se cu șoldul de brațul canapelei. În vreme ce puncte negre îi întunecară vederea, auzi ușa deschizându-se și pași repezi traversând încăperea. Brațe puternice și familiare o prinseră iute și o așezară cu grijă pe canapea.

– Ușurel, respiră încet, se auzi vocea calmă a lui Aden la urechea ei.

Făcu așa cum îi zisese el, suspinând ușurată să simtă mâna lui fermă pe spinarea ei, mângâind-o în sus și în jos. Treptat, vederea i se limpezi, iar stomacul se calmă.

– Mulțumesc, murmură ea, zâmbindu-i slab.

El o cercetă cu o privire gravă. În timp ce îl privea la rându-i, își dădu brusc seama că nu se simțea cu adevărat în siguranță și liniștită decât când el era aproape. Iar după această conștientizare alarmantă, avu nevoie de toată voința ei pentru a nu se arunca în brațele lui, izbuclnind în lacrimi prostești.

Dar sentimentele ei probabil că fuseseră evidente, pentru că în ochii lui apăru precauția, iar chipul îi deveni inexpresiv. Mâna îi căzu de pe spinarea ei, iar el se ridică și se apropie de cămin, de parcă ar fi căutat căldura lui.

– Mamă, spuse el, cred că lui Lady Vivien i-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

– Am sunat deja să fie adus. Lady Thornbury se apropie de el cu rochia foșnind în jurul ei și puse o mână maternă pe obrazul lui, întorcându-i fața spre ea. Cred că și ție ți-ar prinde bine una. Și micul dejun.

– Mai degrabă, cafea. Și niște haine curate, spuse el cu o voce crispată. Bow Street nu este niciodată un bal al debutantelor, cu atât mai puțin în toiul nopții... Nările lui se dilatără, chipul căpătându-i o expresie dezgustată. Lady Vivien, pari obosită, rosti el schimbând brusc subiectul. Te-ai odihnit puțin?

Ea înghiți nodul care i se formase în gât din pricina tonului său glacial. De ce nu putea ține minte că el o considera în primul rând o responsabilitate, nu o femeie cu care să dorească o relație? După tot necazul pe care ea îl pricinuisese, Aden probabil că abia aștepta să scape de ea.

– Da, deși îmi imaginez că arăt aproape la fel de rău ca și tine, spuse ea încercând să adopte un ton relaxat. Dar măcar eu nu miros precum interiorul unui post de gardă.

În ochii lui apăru o licărire rapidă de apreciere, iar un zâmbet îi arcui colțurile gurii ferme. Dură doar o secundă, dar o făcu să se simtă mai bine. Era ridicol cât de mult o afecta el, căci asta nu era de bun augur pentru viitoarea ei pace sufletească, atunci când problemele aveau să se sfârșească, iar el să dispară din viața ei.

– Mamă, am nevoie să găsești pentru Lady Vivien niște haine potrivite unei șederi de lungă durată la țară, spuse el pe un ton din nou oficial. Nu se poate întoarce acasă pentru a-și face bagajul, și trebuie să fim gata să părăsim Londra într-o oră, încheie el într-o notă categorică.

Vivien îl privi cu gura căscată.

– Despre ce vorbești?

– Îți explic imediat.

Se întoarse cu spatele la ea și discută încet cu mama lui. Vivien își încrucișă brațele la piept și își împlântă privirea în ceafa lui. Fi-rește că el n-o putea vedea, dar o făcea *pe ea* să se simtă mai bine. Da, în mod ridicol, se îndrăgostise de acest bărbat, însă asta nu însemna că îi plăcea ca el să-i poruncească precum unui copil.

În vreme ce îi privea pe cei doi vorbind încet, iritarea o coplesii în cele din urmă. Sări în picioare. Capul i se legănă puțin, dar izbuti să-și păstreze echilibrul.

– Scuzați-mă, îi întrepruse ea cu îndrăzneală. Dar, din moment ce se pare că voi pleca într-o călătorie la țară, poate că ar fi cazul să-mi dai măcar câteva detalii. Orice ar fi bine-venit, serios. Unde mergem, de ce – chestii de genul ăsta. Nu că aș vrea să-ți fac necazuri, sper că înțelegi, încheie ea, ironică.

Lady Thornbury, încă arătând la fel de elegantă și de proaspătă cum fusese cu cinci ore în urmă, se apropie de ea cu un zâmbet împăciuitor. Culese șalul de cașmir de pe canapea și îl puse pe umerii lui Vivien.

– Știu că te simți frustrată, draga mea, spuse ea. Dar Aden îți va explica totul. Trebuie să mă duc să fac aranjamentele, însă mă voi întoarce repede. Depuse un sărut delicat pe obrazul lui Vivien. Trebuie să ai încredere în Aden, murmură ea. Tot ce face este pentru siguranța ta și din grijă pentru binele tău.

Vivien mormăi ceva despre bărbații încăpățânați și aroganți, care stârnesc zâmbetul femeii mai în vârstă. O strânse cu afecțiune pe Vivien de braț, apoi se grăbi să iasă din cameră.

Când se văzu nevoită să-l înfrunte de una singură pe Aden, o parte din curajul lui Vivien, alimentat de furie, dispăru. Era epuizată, nervoasă și măcinată de vina morții slujitorului lui Aden. Imaginea trupului zăcând pe caldarâm, într-o baltă de sânge care

se tot mărea, era ceva ce nu avea să uite niciodată. Și, cel puțin parțial, moartea tragică a lui Jem se petrecuse din vina ei.

– Vivien, ești epuizată. Te rog, așază-te înainte să te prăbușești, rosti Aden cu o urmă de exasperare. Voi fi bucuros să-ți spun totul, dar *nu* voi fi bucuros să te culeg de pe podea sau să te îngrijesc dacă te îmbolnăvești.

– Mă simt foarte bine, zise ea cu emfază.

Nu era așa, dar el avea suficiente poveri de purtat și fără să-și facă griji că ea avea să leșine sau să se îmbolnăvească. Cu toate astea, se așeză pe canapea, în vreme ce el traversă camera și se opri în fața ei. Vivien îi simți ezitarea de a se afla lângă ea, iar asta îi făcu inima să i se strângă în piept.

– Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Jem, zise ea cu o voce crispată. Îmi pare atât de rău pentru tot. Tu doar încerci să mă ajuți, și...

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze, Vivien. Știi că evenimentele de aseară au fost dureroase, dar cel mai bun lucru pe care îl poți face este să nu te mai gândești la ele. Nu are nici un rost să zăbovești asupra lor, cel puțin nu acum.

Tonul ferm al vocii lui îi spuse clar că subiectul era încheiat. La fel de clar era și efortul pe care el îl făcea să-și reprime furia, dar nu-și putu da seama dacă era mânios din pricina ei sau a altcuiva.

Nu că ar fi contat. Ea se învinovăța pentru toate cele petrecute în ultimele câteva săptămâni la fel de mult cum, sigur, Aden se învinovăța pe sine. Și toată groaznică situație actuală probabil că avea să stea pentru totdeauna între ei, o barieră insurmontabilă chiar și pentru cea mai superficială dintre prietenii.

Își infipse unghiile în părțile laterale ale coapselor, suprimându-și fără milă impulsul de a plânge. Era atât de egoist din partea ei să-și facă griji în legătură cu propriile sentimente, în timp ce un tânăr care încercase s-o protejeze își pierduse viața.

– Foarte bine, spuse ea. Atunci, bănuiesc că e vremea să discutăm despre cele întâmplate aseară. Cine crezi că a fost responsabil pentru această ultimă tentativă?

Privirea lui se îndreptă spre ceas, cu o nerăbdare evidentă.

– Nu merg nicăieri până nu-mi răspunzi la întrebări, spuse ea încet.

Aden își frecă fruntea, dar, în cele din urmă, dădu din cap. Se așeză cu grijă pe marginea fotoliului din fața ei, tresărind ușor când își întinse un picior. Absent, începu să-și maseze genunchiul, de parcă l-ar fi necăjit.

– Dă-mi voie să te ajut cu începutul, se oferi Vivien. Este evident că răpitorul meu nu e cămătarul lui Kit.

Aden rămase nemișcat un moment, apoi se lăsă leneș pe spate, punându-și un picior peste celălalt. Pentru oricine l-ar fi privit, arăta ca un gentleman care se relaxa, doar că arăta ca și cum s-ar fi rostogolit în praf – ceea ce și făcuse –, plus că avea o vânătaie urâtă pe pometele drept.

– Cum de ai ajuns la concluzia asta, milady?

Ea făcu o grimasă.

– Tu chiar crezi că sunt o idioată.

El făcu ochii mari, însă ea îi făcu semn să tacă.

– Nu contează. Kit deja i-a plătit individului opt mii de lire. Nu i-ar folosi la nimic să mă răpească acum – sau altă dată, de fapt. De la bun început, am greșit bănuindu-l.

– Ideea nu e complet lipsită de noimă, dar am reușit să ajung repede la concluzia că persoana în cauză pur și simplu făcea amenințări deșarte.

Ea se încruntă la el.

– Ai vorbit cu el și nu te-ai gândit deloc să-mi spui?

El deschise gura, o închise, iar apoi, o deschise din nou.

– Da, am vorbit cu el. Și nu, nu m-am gândit să-ți spun.

– Sunt profund șocată. Nu, stai. Nu sunt, zise ea arătându-și dinții.

Asta îl făcu să pufnească în râs.

– Iartă-mă, milady. O să mă asigur că, pe viitor, o să-ți împărtășesc rezultatul tuturor investigațiilor mele.

– Splendid. Atunci, poți începe prin a-mi spune, în clipa asta, cine crezi că este responsabil.

– Suspiciunea cea mai mare îl vizează acum pe prințul Ivan, zise el. Cred că el a fost și primul tău suspect, nu-i așa?

Vivien își sprijini amândouă coatele pe coapse și își lăsă fruntea în palme.

– Da, a fost. Dar m-am convins singură că era o idee ridicolă. Își înalță capul și întâlnește privirea plină de compasiune a lui Aden.

Este prinț, pentru numele lui Dumnezeu, și demnitar aflat în vizită. Chiar a crezut că ar putea să scape basma curată?

– Ar fi putut să scape, și încă mai poate, dacă nu suntem atenți.

– Să mă răpească? Întrebă ea nevenindu-i a crede. Dacă vrea să se însoare cu mine, cu ce-l va ajuta asta? Legile împotriva răpirii moștenitoarelor și silirea lor să se mărite sunt foarte dure. Se gândi preț de o clipă. Nu că aș fi cine știe ce moștenitoare, dar știi ce vreau să spun.

– Știi. Renunță la poziția lui de tolănire elegantă și se aplecă în față, privirea lui căpătând o intensitate sălbatică. Dar Hovanski nu vrea pur și simplu să se însoare cu tine, Vivien. Este obsedat de tine, și cred că va comite orice faptă, indiferent cât de mârșavă, ca să pună mâna pe tine.

Ea îl privi, în vreme ce mintea ei încerca să priceapă situația bizară.

– Nu înțeleg. El știe că nu vreau să mă mărit cu el. Având în vedere cât de mult îl detest, de ce ar insista să se comporte atât de nebunește? Nu are nici un sens.

Aden făcu o grimasă.

– Astfel de obsesii nu au niciodată sens, pentru că sunt iraționale. El nu gândește limpede și nu poate accepta respingerea ta. Aroganța lui Hovanski este amplificată de faptul că e prinț și un om extrem de bogat și de puternic. Bănuiesc că nimeni nu l-a refuzat niciodată. Sau, cine a făcut-o, a regretat. Tu i-ai spus „nu“, fapt care n-a făcut decât să-i sporească hotărârea de a te avea în stăpânirea lui. Crede-mă, Vivien, individul este extrem de primejdios.

Ei i se strânse inima la gândul că ar putea cădea în ghearele lui Ivan cel Groaznic.

– Ei bine, el este o broască râioasă, așa că n-ar trebui să fiu complet surprinsă, rosti ea încercând să nu pară atât de îngrijorată cum se simțea.

Dar, oricât de rău era, măcar asta însemna că fratele ei cel mic nu se făcea în nici un fel răspunzător pentru răpirea ei, ceea ce era ceva. Totuși... Vivien se încruntă.

– Nu reușesc să pricep cum l-ar face răpirea mea pe prințul Ivan să-și atingă scopul. Sub nici o formă nu intenționez să mă mărit cu el, iar el știe asta.

– N-ai avea de ales. Dominic este de părere că, data viitoare când prințul te va răpi, te va scoate din țară...

– Poftim? Niciodată!

Indignarea o făcu să țâșnească în picioare. Aden o luă de mână și, cu blândețe, o făcu să se așeze din nou.

– Da, îți înțeleg revolta, dar n-ai avea de ales. Nu numai reputația ți-ar fi distrusă...

– Nu-mi pasă. Mai bine mor decât să mă mărit cu el.

Aden părea chiar mai sumbru decât cu câteva secunde în urmă.

– Mă tem că, dacă ar reuși, s-ar putea ca asta să fie singura ta alternativă la căsătoria cu el.

Mintea i se încețoșă, refuzând să priceapă cuvintele lui. Apoi, sensul lor deveni clar, izbind-o precum un glonț.

– Eu... Este imposibil să fie adevărat, se bâlbâi ea. Văzându-l că ezită, clătină nerăbdătoare din cap. E vorba de viața mea. Am tot dreptul să știu.

Ridurile din jurul gurii lui deveniră mai profunde, spunându-i cât de mult nu voia să-i explice. Ea îi întâlni privirea și i-o susținu, pentru ca el să-i înțeleagă hotărârea.

– Foarte bine, rosti el în cele din urmă. Există zvonuri în legătură cu prințul la care eu și Dominic trebuie să căutăm confirmare.

– Și la ce se referă acele zvonuri?

– Că se face vinovat de uciderea unuia dintre servitorii lui, cu toate că fapta nu s-a dovedit niciodată. Dar, indiferent ce s-a întâmplat, familia lui a făcut mari eforturi pentru a mușamaliza totul.

Simțindu-se amețită, Vivien închise ochii. Când îi deschise, văzu că Aden o privea grijuliu, parcă așteptându-se ca ea să se prăbușească. Cine ar fi putut s-o învinovățească dacă ar fi făcut-o?

– Mai e ceva ce ar trebui să știu?

Vocea ei semăna prea mult cu un cârâit.

– Este suficient, deocămdată, răspunse el cu blândețe.

„O, Doamne!“ Mai era și altceva? Se oțeli pentru a auzi și restul.

– Spune-mi totul.

– Nu este necesar.

– Vreau să știu, rosti ea cu încăpățănare. Am tot dreptul.

Ezitatea lui era evidentă, dar, în cele din urmă, se conformă.

– Au existat zvonuri despre modul cum se poartă cu femeile. Zvonuri urâte. Dar și acestea trebuie confirmate. Până atunci, cred că e mai bine să nu discutăm despre ele.

Expresia împietrită de pe chipul lui indica faptul că ajunsese la limita a ceea ce era dispus să-i împărtășească. Și, având în vedere cât de răscolit își simțea stomacul acum, poate că era cel mai bine așa.

– Înțeleg, îngăimă ea. Deci, spui că...

– Spun că nu-i putem îngădui nimănui să știe unde te afli, până când Dominic nu-i va prezenta ambasadorului rus dovada că prințul este responsabil pentru atacurile împotriva ta. Până atunci, trebuie să te ascunzi.

Cu mâini tremurânde, Vivien își strânse rochia de lână în jurul ei. Flăcările care trosneau în cămin umpleau camera cu o căldură strălucitoare, dar ea era înghețată bocnă. Și îngrozită, ceea ce o irita enorm. Da, era o situație cumplită, dar asta nu era o scuză pentru a-și pierde cumpătul.

– Nu ar fi mai bine să rămân la Londra și să rezolv situația? Să mă duc chiar acum la ambasador? Îi pot spune ce s-a întâmplat în seara aceea, în biroul fratelui meu. Asta în combinație cu suspiciunile lui Sir Dominic ar trebui să fie suficient...

Se opri văzându-l pe Aden clătînând posomorât din cap.

– Nu este suficient. Hovanski va susține pur și simplu că fratele tău i-a dat de înțeles că așteptările lui erau întemeiate, și că el s-a purtat conform acelor așteptări, având toate intențiile de a te face soția lui. Gura lui se arcui în jos, de parcă tocmai ar fi gustat ceva acru. Sunt sigur că prințul îi va spune clar ambasadorului că este mai mult decât dispus să corecteze orice neînțelegere, oferindu-se să te facă mireasa lui.

Vivien nu se putu abține să nu pufnească, disprețuitoare.

– Cu siguranță, contele Lieven nu va fi atât de ușor de păcălit.

– Poate că nu. Însă prințul Ivan provine din una dintre cele mai puternice familii conducătoare ale Rusiei. E greu de înțeles pentru noi câtă influență îi conferă situația sa.

Vivien se încruntă.

– Iar asta i-ar scuza crimele comise în țara noastră?

Aden își ridică palmele într-un gest frustrat.

– Coroana britanică nu va dori să-i ofenseze nici pe prinț, nici pe ambasador. Situația cu rușii încă este delicată. La urma urmelor, a trecut mai puțin de un an de când a fost numit un ambasador rus la Curtea de la St. James. Clătină din cap. Conte de Lieven nu va aprecia ca astfel de acuzații să-i fie aruncate în poală fără a avea dovezi concrete.

Furia și frustrarea o făcură din nou să se ridice în picioare.

– Individul mă poate răpi, mă poate ataca, iar în timpul încercării de a mă răpi poate să ucidă un om, și totuși nu putem face nimic în privința asta?

Și Aden se ridică în picioare.

– Nu în clipa asta. Înțeleg că situația este frustrantă, însă și eu, și Dominic considerăm că ar fi cel mai sigur să te îndepărtăm din calea răului, până când lucrurile vor putea fi rezolvate așa cum trebuie.

Ea își înalță privirea spre el. În ochii lui se citea multă compasiune, dar și hotărâre.

– Unde propui să mă duci? întrebă ea nemulțumită.

Nu voia să pară nerecunoscătoare, dar detesta ideea de a fugi.

– Într-o mică stațiune balneară din Nord, lângă Buckminster. St. Clement este foarte liniștit, mai ales în perioada asta a anului, iar clientela este formată în cea mai mare parte din vârstnici și oameni cu posibilități limitate. Este suficient de departe de drumurile bătătorite, așa că șansele de a fi recunoscută de cineva sunt practic inexistente.

Vivien abia putu să-și rețină un geamăt. În general nu era atrasă de orașele de la țară, dar acest loc anume părea îngrozitor.

– Ce încântător! Și ce voi face după ce voi ajunge în acest loc idilic?

– Te vei feri de necazuri, rosti el sec.

– Eu nu intru niciodată în necazuri, cel puțin nu intenționat, protestă ea.

El își dădu ochii peste cap și n-o onoră cu un răspuns. Ei bine, nu-l putea învinovăți, dar nu era tocmai gata să cedeze.

- Nu reușesc să înțeleg cum va elimina asta complet posibilitatea de a fi recunoscută de cineva. Dacă rostul este să mă scoți pur și simplu din oraș, de ce să nu mă retrag pe proprietatea din Somerset a fratelui meu? Cu siguranță, e suficient de departe pentru a corespunde scopului tău.

- Pentru că toată lumea, cale de cincisprezece kilometri în jur, va ști că te afli acolo. Ești mult prea ușor de recunoscut. În plus, în St. Clement vei locui sub un nume fals.

Ea rămase cu gura căscată. Categorical, nu auzise bine.

- Poftim?

- Știu că pare ciudat, spuse el îndreptându-se spre șnurul clopoțelului, aflat într-un colț. Dar este cea mai bună modalitate de a evita să fii găsită.

Vivien începu să se întrebe dacă nu cumva adormise din nou, iar acum, visa. Dacă da, cu siguranță era cel mai ciudat vis pe care îl avusese vreodată.

- Nu prea înțeleg nimic din toate astea.

- Știu, rosti el înțelegător. Dar micul dejun va sosi în câteva minute, și vei putea să savurezi o ceașcă de ceai bun. Te vei simți mult mai bine după ce vei mânca și vei bea ceva.

O luă de braț și o conduse din nou spre canapea, ignorându-i încruntarea.

- Nu mă lua de sus, Aden. Nu-mi place absolut deloc.

Un zâmbet trecător apărui pe buzele lui.

- Nici n-aș visa să fac așa ceva, milady.

Ea se așeză mormăind. De fapt, acum, că se gândea la asta, îi era cam foame. Nu mai mâncase nimic de seara trecută, devreme.

Aden stătea lângă ea, privind-o cu un zâmbet slab pe buze. Era atât de frumos și emana o masculinitate atât de puternică - deși era în mod clar foarte obosit -, încât inima începu să-i bată mai tare în piept. Habar n-avea ce simțea el cu adevărat pentru ea, dar știa că ar face orice ca s-o protejeze, indiferent dacă își risca propria siguranță - în tot acest timp, purtându-se față de ea cu o blândețe și o amabilitate de care nu mai avusese parte de la moartea tatălui ei. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

Clipei și rămase nemișcată. Vorbele îi apăruseră în minte atât de ușor, ca o adiere caldă care făcea să fluture perdelele străvezii de la o fereastră deschisă. Dar, odată intrată, o zgudui cu forța

unei furtuni de vară, instalându-se în inima ei cu o senzație de profundă inevitabilitate.

Și împreună cu ea apărură și o senzație de pace așa cum nu mai simțise niciodată.

Dar imediat după aceea se născu o teamă care se intensifică rapid, pentru că, de îndată ce toate acestea aveau să se sfârșească, iar Aden va ieși din viața ei, pacea aceea avea să dispară din viața ei pentru totdeauna.

– Ce te necăjește, milday? întrebă el cu blândețe.

Se așeză cu grijă lângă ea pe canapea, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o înghiontească.

– O, nimic, rosti ea cu însuflețire, într-o jalnică încercare de a ascunde adevărul. De ce întrebi?

Acum, el o privea de parcă ei i s-ar fi scurs creierul prin urechi, ceea ce era foarte posibil, având în vedere remarca prostească.

– Te-am forțat prea tare, spuse el. Ai nevoie de mama?

Erau prea puține lucruri pe care Lady Thornbury le putea face în respectiva situație, iar dacă Aden ar fi ghicit vreodată ce simțea cu adevărat Vivien pentru el, probabil că ar fi fugit din cameră urlând. Ea nu întâlnise niciodată un om atât de hotărât să păstreze distanța față de oamenii din viața lui. Totuși, pentru a fi cinstită față de el, trebuia să recunoscă faptul că, seara trecută, înaintea atacului, fusese oricum numai distant nu.

– Mă simt bine, rosti ea zâmbindu-i liniștitor. Și sunt sigură că mă voi simți chiar mai bine de îndată ce voi fi băut o ceașcă de ceai.

El se ridică și se îndreptă spre ușă, uitându-se pe coridor.

– Nu știu de ce durează atât de mult, spuse el încruntându-se.

– Sunt sigură că micul dejun va sosi imediat. La urma urmelor, este abia cinci dimineața. Servitorii abia dacă s-au sculat.

– Trebuie să pornim la drum. Nu știu de ce îi ia mamei atât de mult să împacheteze, mormăi el.

– Nu e ca și cum aş avea haine răspândite prin toată casa mamei tale, rosti ea răbdătoare. De ce nu pot pur și simplu să mă duc acasă, să împachetez și să-i spun familiei ce se petrece? Mama se va îngrijora dacă nu va primi în curând vești de la mine.

El se apropie de fereastră și trase la o parte draperiile, privind în stradă.

– Mai târziu în dimineața asta, mama se va duce la Lady Blake și îi va explica situația. De asemenea, va avea grijă să se răspândească în oraș o poveste cum că te-ai dus să vizitezi niște prieteni din nord, pentru câteva săptămâni.

Vivien se încruntă. Totul părea atât de inutil de complicat.

– Dar de ce nu se poate...?

Se opri brusc, când un gând oribil îi veni în minte. Când Aden o privi cu ochi îngustați, ea suspină.

– Cyrus. Și el este implicat, nu?

El se răsuci spre ea, rămânând cu spatele la fereastră. Mila pe care o văzu intipărită pe chipul lui făcu să i se strângă stomacul.

– Nu puteam exclude asta, spuse el. De dragul siguranței, nimeni din familia ta nu poate ști exact unde vei sta. Nu că am crede că mama ta sau Kit ar avea ceva de-a face cu asta, adăugă el grăbit, văzând expresia de pe chipul ei. Dar, dacă ei ne-ar cunoaște planurile, ar putea să le dezvăluie fără să vrea sau...

– Sau Cyrus i-ar putea șantaja, refuzând să le achite notele de plată.

Amărăciunea o cuprinse ca un mare val sufocant. Știuse de ani întregi că nu putea conta pe familia ei, dar niciodată nu se așteptase să fie trădată în halul ăsta. În cea mai grea încercare a vieții ei, se simțea complet singură.

Aden veni și se așeză din nou lângă ea. Își coborî privirea spre mâinile ei încheștate în poală. Le desprinsă cu blândețe și ridică una pentru a depune un sărut delicat pe dosul ei.

– Nu ești singură, fata mea dragă, deși știu că tu probabil crezi că ești.

Ea îl privi fix, uimită de schimbarea din atitudinea lui. Privirea lui întunecată, caldă și fermă, îi trimise căldură în mâinile și picioarele reci.

– Mama ține foarte mult la tine, rosti el, și la fel și Sir Dominic. Nu vom îngădui să îți se întâmple nimic rău, îți promit.

Ea înghiți nodul din gât.

– Dar tu? șopti ea. *Tu* ce simți pentru mine?

Buzele lui se despărțiră în vreme ce trase, ezitând, aer în piept. Apoi, ușa se deschise, iar mama lui intră urmată de majordom, care împingea un cărucior.

– Micul dejun a sosit în sfârșit, dragii mei, ciripi veselă Lady Thornbury.

Aden se ridică de pe canapea și se apropie de mama lui, lăsând-o din nou pe Vivien dureros de singură.

Capitolul 27

Vivien se încruntă din nou la Aden, cu toate că, desigur, el nu putea vedea. Aproape toată călătoria, el stătuse cu picioarele întinse cât mai mult posibil în spațiul strâmt al trăsurii și cu pălăria coborâtă pe ochi. Cum putea dormi în aceste condiții era dincolo de puterea ei de înțelegere, iar resentimentele ei creșteau cu fiecare bornă kilometrică pe lângă care treceau. Da, putea recunoaște acum că era îndrăgostită nebunește de el, dar asta nu însemna că el nu era un om cumplit de enervant – atât din cauza capacității lui de a se adapta oricărei situații fără vreun efort aparent, cât din pricina intenției lui evidente de a avea un contact cât de limitat posibil cu ea. În prima oră a călătoriei lor, ea se luptase cu un dureros sentiment de respingere, fiind evident că el făcea tot ce putea pentru a se distanța cât mai mult de ea. Acum, după câteva ore, tot ce-și dorea era să-l pocnească și să se dea jos din trăsura aia afurisită.

Cu un suspin obosit, își scoase ochelarii pe care el o pusese să-i poarte și își frecă semnele lăsate de aceștia pe nas. Tot nu credea că era necesar să poarte o asemenea deghizare ridicolă, dar Aden insistase. De asemenea, insistase să poarte cea mai oribilă pelerină de culoarea muștarului pe care o văzuse omenirea vreodată și o bonetă cu un bor atât de mare în față, încât aproape că îi scoțea lui ochii, ori de câte ori urca sau cobora din trăsură. Era *întru totul* vina lui, după cum îi spusese ea în termeni categorici, când el oftase îndurerat la ultima lor oprire.

Se uită pe fereastră în vreme ce amurgul cobora peste mohorâtul peisaj de noiembrie. În curând avea să fie întuneric complet, iar ea nu putea decât să speră că se vor opri undeva peste noapte.

Cu siguranță, nici chiar Aden n-ar fi insistat ca bidiviii să orbecă-iască pe drumurile proaste de țară, riscând astfel viețile tuturor.

Luându-și săculețul de pe podea, unde căzuse, Vivien vâri ochelarii în el. Se săturase să-i poarte, se săturase de noroi și de praf, dar cel mai tare se săturase de faptul că nenorocitul de prinț Ivan Hovanski îi pusese în această situație cumplită.

— Vivien, pune-ți la loc ochelarii.

Surprinsă de neașteptata poruncă, ea tresări, în vreme ce trăsură intră într-un fâgaș adânc, făcând-o să salte în loc. Ateriză cu o bufnitură, iar un junghi de durere o străbătu de la șezut până la umeri.

Aden, cu fizicul lui masiv, nici nu se clintise. De fapt, se afla exact în aceeași poziție în care stătuse în ultima oră — cu brațele încrucișate la piept și cu pălăria lăsată pe față. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de văzuse ce făcea ea?

— Credeam că dormi, murmură ea aplecându-se pentru a-și masa noada.

— Am dormit până ai început să faci atât de mult zgomot.

— Categorical, n-am făcut nici un zgomot. Pur și simplu, mi-am dat jos acești ochelari ridicoli. Este întuneric beznă afară, și mă îndoiesc serios că cineva pândește trăsurile care trec pe drum, în speranța că mă va zări.

El își ridică pălăria cu bor moale și o privi fix. În ciuda afirmației sale, un pic de lumină încă mai licărea la orizont, suficientă pentru a-i vedea căutătura rece.

— Cu toate astea, vei purta ochelarii în permanență. Se uită la oribila bonetă pe care ea o aruncase pe banchetă, cu mult timp în urmă. La fel și boneta, adăugă el.

— Poate că ai vrea să le port și când dorm. În caz că prințul Ivan sare din dulap sau de sub pat, ripostă ea.

— Vivien.

Ea nu se putea înșela în privința avertismentului tăcut din vocea lui. Cu o grijă exagerată, scoase ochelarii din săculeț și îi puse la loc pe nas. Apoi, uitându-se urât la el, își trânti boneta peste coafura stricată.

— Sincer, știu că trebuie să fim atenți, dar tu te porți de parcă după fiecare stâncă și pom s-ar ascunde bandiți. Iar această

deghizare e ridicolă. Sunt surprinsă că mama ta a avut în casă haine atât de urâte.

Aden își îndreptă trupul, răsucindu-și torsul pentru a-l întinde, iar apoi flexându-și brațele. Iritarea lui Vivien ezită și pieri în vreme ce ea privea vălurirea mușchilor bine definiți pe sub haină. Spre deosebire de ea, frigul nu părea să-l deranjeze. De fapt, se dezbrăcase de haina lungă cu câteva ore în urmă, punând-o peste pătura cu care o acoperise pentru a o ajuta să se încălzească bine.

Un fior de vină o făcu să se crispeze în sinea ei. În ciuda atitudinii lui reci, Aden făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru ca ei să-i fie bine. Cu toate astea, ea își dorea ca el să-i explice ce avea să se întâmple după ce vor ajunge în satul St. Clement. Menționase ceva despre „ascunderea la vedere”, dar nu-i lămurise cripticul comentariu. De fapt, ea habar n-avea ce urma să se întâmple după ce ajungeau la han... dacă aveau să poposească peste noapte. Cu excepția vizitiului și a slujitorului care erau înarmați, călătoreau fără alți servitori. Să nu aibă o cameristă care să-i ofere puțină respectabilitate în public părea problematic, chiar dacă ea era camuflată în acea costumație ridicolă.

Aden își îngustă ochii uitându-se la ea.

– Deghizarea este necesară, iar tu o vei purta atâta timp cât îți spun eu s-o porți.

Ea își reprimă dorința de a scoate limba la el.

– Ești cea mai precaută persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Cu toată costumația asta ridicolă și cu furișatul, s-ar putea crede că ești spion.

Dacă nu s-ar fi uitat chiar atunci la el, și dacă ultimele raze de soare n-ar fi ales exact acel moment pentru a străluci pe chipul lui, ei i-ar fi scăpat răspunsul lui nerostit. Însă ea reuși să zărească surpriza care apăru brusc pe chipul lui. La fel de repede, aceasta fu înlocuită de o expresie studiat impasibilă.

Vivien îl privi uluită. Apoi, toate micile frânturi de informații disparate pe care le adunase și le depozitase în memorie se aranjă asemenea pieselor unui puzzle, îmbinându-se cu precizie. Reticiența lui, trecutul militar obscur, golurile din istoricul lui și al familiei sale, abilitățile lui stranii și remarcabilele calități fizice, chiar și relația cu Sir Dominic, ale cărui relații cu guvernul păru-seră mereu atât de neclare, căpătară brusc înțeles.

– O, Dumnezeuule! șopti ea. *Ești spion.*

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui.

– Nu fi ridicolă. Sunt soldat, spuse el cu ceea ce probabil își imagina că era o privire mirată.

Cu toate că negarea lui fusese imediată, și chiar ușor neîncrezătoare, îi confirmă suspiciunile.

– O, Doamne! rosti ea vârându-și degetele sub ochelari și frecându-și ochii.

Unicul bărbat din lume de care se îndrăgostise era spion. Nu era de mirare că se străduia atât de tare s-o țină la distanță. Conform fiecărei povești lugubre pe care o auzise, se părea că spionii nu apreciau o viață de liniște casnică.

Deschise ochii și îl cercetă pe deasupra ochelarilor. Expresia lui era de nepătruns, și își încrucișase din nou brațele la piept, ca și cum nu dorea s-o lase să se apropie. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi priceput aluzia și și-ar fi văzut de treaba ei.

– Mama ta știe? întrebă ea, ignorând instinctele care o sfătuiau de bine.

– Este o discuție ridicolă și nu vreau s-o purtăm, mârâi el.

O altă revelație o izbi cu o forță orbitoare.

– O, Doamne! Sigur că știe. Ea poate învăța pe degete pe oricine din inalta societate, inclusiv pe Sir Dominic. Nu este de mirare că are o influență atât de mare în sfera politică. I-am auzit pe mulți zicând că Lady Thornbury ar fi un prim-ministru mai bun decât Liverpool. Se gândi la spusele ei. Trebuie să zic că sunt înclinată să fiu de acord, fiindcă mama ta este cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc.

Aden o privi fix, cu o expresie uimită. Gura lui se deschise, apoi se închise, de parcă ar fi fost un pește aruncat pe mal.

– Dar nu-mi pot imagina că tatăl tău a fost foarte fericit că ți-ai ales această carieră, rosti ea gânditoare. Lord Thornbury era foarte formalist, nu-i așa? Din câte am auzit, spionajul nu este considerat o profesiune pentru gentlemenii.

– Destul! se răsti el în cele din urmă, cu o voce atât de rece, încât fu de mirare că ea nu îngheță pe loc.

Vivien tresări, iritată de propria lipsă de sensibilitate. Dar gândul că Aden era *spion* o uluise.

– Îmi pare rău. Presupun că nu ai voie să vorbești despre astfel de lucruri. Țiți promit că nu voi spune nimănui. De fapt, mă pricep foarte bine să păstrez secrete. Zău că da.

O clipă mai târziu, trăsura intră în curtea unui mic han. Dar, în ciuda zgomotului făcut de roți pe pavajul de piatră, Vivien putea jura că îl auzise pe Aden murmurând o înjurătură cu adevărat uimitoare.

Vivien se răsuci pe salteaua plină de cocoloașe și ridică perna și mai plină de cocoloașe, încercând să-și găsească o poziție comodă. Zăcuse trează ore întregi, fiecare nerv din corpul ei vibrând de o frustrantă combinație de oboseală și agitație. Pentru a înrăutăți și mai tare lucrurile, era intens conștientă de prezența lui Aden, care se culcase pe podea, în cealaltă parte a camerei. Spre deosebire de ea, părea complet mulțumit să se afle în acea situație bizară, și pe dușumeaua tare, care îi servea drept pat. Presupuse că un om învăța să doarmă oriunde dacă era spion, sau poate că învățase asta la școala de spioni – dacă exista așa ceva.

Nu că ea avea să afle vreodată. Aden refuzase să rostească un cuvânt despre asta și, înainte de a coborî din trăsură, îi spusese cu severitate să închidă subiectul și să lase vorbitul în seama lui. Apoi, scosese un inel simplu, din aur, și i-l strecurase pe deget. Ea îl privise uimită, năucită de implicațiile gestului. Dar își revenise când el îi zisese hangiului că vor lua o singură cameră, pe numele domnul și doamna Edwards. Firește, se uitase cu gura căscată la Aden, ca o idioată, incapabilă să scoată un singur cuvânt. Ceea ce probabil că fusese planul lui de la bun început.

– Îmi pare rău, dar este singura cale, zisese el fără să pară deloc că regretă. N-am putut s-o luăm pe camerista ta, și nici nu te pot lăsa să dormi singură. N-ai fi în siguranță.

Îngrozită, Vivien aruncase o privire spre unicul pat din încăpere, înghesuit sub tavanul din bârne înclinat și cu aspect antic.

– Unde vei dormi tu? îngăimase ea cu o voce chițăită.

Nu avea cum să nu fie de acord cu logica lui, dar gândul de a dormi cu Aden, chiar dacă doar de ochii lumii, făcea să o furnice pielea din pricina nervilor zdruncinați.

Făcându-i-se milă de ea, el îi explicase că va dormi pe podea, chiar în fața ușii. După asta, ea se calmase un pic, dar restul serii

fusese dominat de o atmosferă încordată. Luaseră cina într-o tăcere aproape totală, Vivien fiind prea distrasă de ceea ce avea să urmeze – și în noaptea aceea, și a doua zi – pentru a da glas curiozității legate de profesia neobișnuită a lui Aden.

Din fericire, el îi acordase puțină intimitate după cină, coborând la bar pentru a-i îngădui să se spele și să se pregătească de culcare. Întorcându-se puțin mai târziu, luase una din perlele de pe pat, stinsese lumânările și își întinsese trupul lung pe dușumea, complet îmbrăcat și învelit cu haina. Abia atunci, Vivien își scosese rochia și se grăbise să se vâre în așternutul grosolan, dar din fericire curat, recunoscătoare pentru întunericul care îi ascundea îmbujorarea prostească. După ce își spusese rugăciunile, închisese ochii, fiind atât de epuizată, încât ar fi jurat că va adormi imediat.

Dar nu luase în calcul conștientizarea acută a prezenței lui Aden. Iar când nu se gândea la el, toate celelalte griji dădeau năvală ca un stol de rândunele în mintea ei, plonjând și rotindu-se la nesfârșit, până când nu mai putu gândi deloc. Ori de câte ori închidea ochii oboșiți, imaginea trupului fără viață al lui Jem îi apărea în spatele pleoapelor. Din cauza asta și a oribilei senzații că de viața ei se alesese praful, începu să se întrebe dacă va mai dormi vreodată.

Șoptind înjurătura pe care o murmurase Aden la coborârea din trăsură – și simțindu-se puțin mai bine după asta –, se răsuci, așeză din nou perna și își porunci să doarmă. În cele din urmă, se cuibări, iar întunericul blând o învălui. Pleoapele lui Vivien fluturară și se închiseră, iar ea începu să respire lent și fără zgomot.

Iar din adâncurile minții ei, imaginea lui Jem zăcând însângerat și fără viață pe stradă țâșni cu o forță orbitoare. Teama și oroarea o cuprinseseră, smulgându-i răsuflarea din trup. Se ridică brusc, sufocându-se și icnind în căutarea aerului. Într-o panică oarbă, sări din patul înalt, căzând cu o bufnitură pe dușumeaua rece. Picioarele îi alunecară, iar ea se trezi în șezut, scoțând un țipăt de spaimă.

– Hristoase, Vivien!

Ea mai degrabă îl simți decât îl văzu pe Aden ridicându-se de pe patul improvizat și îndreptându-se spre ea cu viteza fulgerului. Brațele lui o cuprinseseră și o ridicară din poziția lipsită de grație

în care căzuse. Își ridică privirea spre el, însă Aden nu era decât o formă masivă în întunericul sufocant.

– Te-ai rănit? întrebă el cu o voce îngrijorată.

Ea se agăță de el, tremurând din pricina șocului, dar și din cauza rămășițelor cumplitei viziuni. Părea să nu-și poată trage răsuflarea pentru a articula vorbele.

– Ține-te de mine, spuse el ridicând-o cu blândețe în pat.

Când mâinile lui se îndepărtară de pe trupul ei, Vivien trebuia să-și muște limba pentru a nu țipa. El se deplasă cu suplețea unei feline, abia făcând vreun zgomot în timp ce trăsese camera. Apoi, ea auzi gestul de a scăpăra un chibrit și văzu flacăra unei lumânări. El veni cu ea lângă pat, ținând-o într-o mână, în vreme ce privirea lui o cercetă pe Vivien de sus până jos. În timp ce îmbujorarea se întindea pe fiecare parte a trupului ei atinsă de privirea lui, ei îi trecu prin minte că batistul simplu, dar fin, al cămășii ei de noapte oferea prea puțină protecție pentru castitatea sa.

Își schimbă poziția și aruncă o privire precaută spre trăsăturile lui frumoase, care emanau chiar și mai multă masculinitate pură în strălucirea micii flăcări. Simți cum i se strânge inima, și trebuia să-și reprime cuvintele care îi tremurau pe vârful limbii, cuvinte care l-ar fi implorat s-o ia în brațe și s-o protejeze.

Și mai erau și alte cuvinte, mai primejdioase, unele care i-ar fi dezvăluit sentimentele reale. Cuvinte care i-ar fi cerut să facă lucruri pe care nici o lady nemăritată n-ar trebui să i le ceară unui bărbat.

El îi ridică bărbia și îi cercetă cu atenție chipul.

– Ai avut un coșmar?

Cum putea un ton atât de blând s-o lovească totuși cu o forță atât de intensă? Alungând un val de lacrimi, ea dădu nefericită din cap. În plus față de toate celelalte, sărmanul om trebuia să aibă de-a face acum cu o femeie în pragul isteriei.

– Te-ai lovit când ai căzut din pat?

Se lovise, dar nu într-un loc despre care să nu fie stânjenită să vorbească.

– Aăă... puțin, da, se bâlbâi ea. Dar o să fiu în regulă.

El se încruntă.

– Ți-a intrat vreo așchie în picior? Podelele-astea sunt nelustruite. Dacă ți-a intrat vreo așchie, ar trebui s-o scoatem. Se aplecă și apropie lumânarea. Dă-mi voie să văd.

Cu grijă, încep să-i ridice poalele cămășii. Șocată, Vivien strânse pânza în jurul genunchilor.

– Nu la genunchi m-am lovit, și nici la picior, rosti ea.

El se incrunță.

– Când ai căzut, s-a auzit o bufnitură al naibii de puternică. Unde te-ai lovit mai exact?

Ea își înăbuși un geamăt.

– Nu contează, spuse ea printre dinții încleștați. O să fiu în regulă.

El o privi pentru o secundă, apoi un licăr de înțelegere amuzată i se aprinse în ochi.

– Înțeleg. Vrei să te masez ca să-ți treacă?

Gura ei se căscă din pricina scandalooasei sugestii. Dar chiar mai scandalos fu faptul că în mintea ei apăru gândul că era posibil să-i facă plăcere ca Aden să-i, aăă... aline durerea ce-i chinuia posteriorul.

– Nu cred deloc că ar fi un gest decent, spuse ea cu glas pierit.

– Bine, dacă ești sigură, rosti el.

„La naiba cu el!“ Îi putuse desluși amuzamentul din voce.

– Foarte sigură, mulțumesc.

Poftim! Nici măcar bătrâna ei guvernantă n-ar fi reușit să fie atât de pedantă.

– Ei bine, atunci treci la culcare.

Își vârî mâinile mari pe sub glezne și îi ascunse picioarele sub pături. Apoi, îi strânse brațele pe lângă trup, înainte de a-i îndepărta părul care-i scăpase din împletitură. Infinita tandrețe a gesturilor lui o emoționă până la lacrimi.

– Șșșt! Nu plânge, murmură el. Totul va fi bine. Țiți promit!

Ea clipi din răsputeri, enervată de propria slăbiciune. Plânsul rareori rezolva ceva, cel puțin asta descoperise după moartea tatălui ei.

– De ce ai nevoie? întrebă el. Spune-mi, și îți aduc.

Ea își ridică privirea spre el, flăcăruia lumânării licărind slab, ca o pată ce dansa în aer, subliniindu-i cu strălucirea ei umerii largi. Își concentrează atenția doar asupra lui. Și un dor nebun

se năpusti prin ea, alungând toate grijile legate de zilele ce urmau să vină. Aveau noaptea asta, și Aden era doar al ei.

Vivien apucă olanda moale a cămășii lui, în locul unde i se deschiera la piept, și trase, făcându-l să se așeze pe pat. El tresări puțin, surprins, dar nu se trase îndărăt.

– Am nevoie de tine, șopti ea. Am nevoie să-ți simt trupul lipit de al meu, fără nimic între noi.

O expresie șocată trecu peste chipul lui. Având în vedere vorbele ei, nu îl invinovătea, dar circumstanțele cereau să acționeze rapid și hotărât. Deja îl simțea cum, în mintea lui, se îndepărta.

– Vivien, nu știi ce vorbești, spuse el cu o voce răgușită.

Drept răspuns, ea se ridică și își lipi gura tremurândă de a lui. Îl gustă, folosindu-se de vârful limbii pentru a cerceta cu delicatețe marginile buzelor lui. Când intră puțin, el scoase un gemăt profund din gât. Bătăile inimii i se accelerară sub palmele ei, iar a ei tresări drept răspuns.

Vreme de câteva secunde, el îi îngădui mângâierile neîndemânate, deschizând pentru scurt timp gura și trăgându-i limba în caverna fierbinte a gurii lui. Ea scânci și se agăță de el, încântată să-i simtă mușchii tari sub vârful degetelor. Apoi, el se îndepărtă gemând, retrăgându-se cu toate că Vivien îl strângea cu fermitate de cămașă.

– Hristoase! exclamă el cu severitate. Mă ucizi. Ai idee cât de proastă e ideea asta?

Îndurerată de asprimea din vocea lui, îi dădu drumul. Se priviră fix unul pe celălalt, gâfâind amândoi, iar în ochii lui străluci pasiunea pură.

Apoi, el păru să se închidă în sine, luptându-se să-și recapete detașarea impasibilă pe care o cultiva cu atâta grijă. Ceea ce nu făcu decât să aprindă ca o torță hotărârea lui Vivien.

Cu mișcări deliberate, dezlegă panglicile cămășii de noapte și lăsă țesătura să se desfacă, șoptind ușor, peste pieptul ei. Aden își îndreptă trupul în vreme ce un val de roșeață îi întunecă pomeții.

– Ce faci? întrebă el cu o voce crispată.

Ea se sili să nu-și dea ochii peste cap. Fie Aden nu era prea obișnuit cu astfel de lucruri, fie ea nu se pricepea deloc la așa ceva.

– Iau ce am nevoie.

Vocea ei se auzi joasă și răgușită chiar și pentru urechile ei neexperimentate.

– Nu cred...

Vocea lui se stinse când ea își dădu jos de pe umăr mai întâi o mânecă, apoi pe cealaltă, îndepărtând țesătura moale de sub brațe și lăsând-o să-i alunece pe talie. Își scoase mâinile din mâneci, expunându-și complet sânii goi în fața privirii uluite a lui Aden. El rămase nemișcat. Dar cel puțin nu se îndepărta, așa încât ea presupuse că făcea progrese.

Desigur, inima ei bătea atât de tare, încât era posibil să leșine, ceea ce ar fi fost, în mod categoric, un mod umilitor de a sfârși prima ei tentativă de seducție.

Trase adânc și anevoie aer în piept. Aden scoase un șuierat ușor, ochii îngustându-i-se până deveniră o licărire de obsidian, în vreme ce făcu un pas mai aproape. Simțindu-se și triumfătoare, și îngrozită, Vivien își duse mâinile la spate și, cu degetele tremurând, începu să-și desfacă ușor cosița. Gestul îi făcu sânii să se ridice și mai sus.

– N-ai vrea să-mi despletesc părul? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

El se mișcă, așezându-se lângă ea atât de repede, încât Vivien aproape că leșină din pricina șocului.

– Mai târziu, spuse el printre dinții încleștați. O să ți-l despletești mai târziu.

Capitolul 28

Tremurul lui Vivien se transformă repede într-o stare de excitare tumultuoasă, când Aden o lipi de saltea. Cadrul de lemn al vechiului pat scârțâi sub greutatea lor. El era masiv, iar ei îi plăcu la nebunie felul în care trupul lui îl acoperea pe al ei. Instinctiv, își depărtase picioarele când el se lăsase deasupra ei, iar Aden era acum prins între coapsele ei, mădularul lui tare împungând-o în pânțece. Nu se putu abține să nu se unduiască, simțind cum i se taie răsufierea când îl adăposti între coapsele ei.

Când ea se mișcă, pleoapele lui coborără pe jumătate peste ochii negri, strălucind de plăcere senzuală. Buzele i se despărțiră, și oftă înainte de a-și coborî capul ultimii câțiva centimetri, pentru a o săruta. Dar abia îi atinse buzele – mai mult ca o mângâiere delicată, preludiul unei întrebări.

– Ești sigură, Vivien? Trebuie să fii foarte sigură, fiindcă nu există cale de întoarcere.

Ea se încruntă.

– Ai uitat că eu sunt cea care tocmai și-a scos cămașa de noapte? Nu a fost o indicație destul de clară a ceea ce vreau?

El o privi fix, un moment îndelungat, înainte de a izbucni într-un râs sugrumat.

– Iartă-mă! Sunt doar un bărbat greu de cap, iar când vine vorba de sex, noi putem fi uneori confuzi.

– Cum poate un bărbat să fie confuz când o femeie își dezgolește sânii în fața lui depășește puterea mea de înțelegere, murmură ea începând să se simtă rușinată. Apoi îi veni în minte un gând cumplit. Tu vrei să faci asta, nu? O, Doamne, spune-mi că vrei la fel de mult ca și mine.

Apoi, își mușcă buza, îngrozită de ceea ce tocmai dezvăluise. Doamne sfinte, practic tăbărâse pe un biet om. Tăbărâse pe el. Dacă el îi făcea pe plac doar dintr-o compasiune greșit înțeleasă?

Jumătatea de zâmbet a lui Aden din urmă cu o clipă se transformă într-un rânet larg.

– Mai degrabă, ți-aș arăta ce vreau eu. Hai să începem cu sânii tăi, din moment ce tu ai deschis subiectul. Ar fi acceptabil pentru tine?

Precută, ea dădu din cap.

– Bine.

El se mai aplecă puțin, mișcarea aducându-i mădularul deasupra punctului sensibil dintre coapsele ei. Vivien se arcui spre el, gemând de surpriză, în timp ce un spasm blând îi contractă carnea din interior.

– Haide, haide... murmură Aden tachimând-o. O iei înainte de una singură. Am spus că vom începe cu sânii tăi.

Dar apoi el își flexă coapsele, împungând-o din nou în acel loc perfect. Ea își înfipse degetele în umerii lui și închise ochii, bucurându-se de senzația delicioasă dintre coapse. El era atât

de mare și de dur. „Pretutindeni.“ Iar ea abia aștepta să-l simtă peste tot.

– Deschide ochii, iubito, rosti el.

Fără voie, ea îi deschise. Oricât de mult dorea să se uite la el, cu ochii închiși se putea concentra întru totul asupra reacțiilor stârnite în ea la atingerea trupului lui. Nu că n-ar fi fost plăcut și doar să se uite la el.

– Bravo, murmură el. Măcar dacă ai fi la fel de ascultătoare și în afara dormitorului.

Încruntându-se, ea îl ciupi de umăr. Era ca și cum ar fi ciupit o bucată de lemn de esență tare.

– Ai spus ceva foarte neplăcut Aden. Eu fac mereu ce îmi spui tu să fac.

El se sprijini în antebrațe, privind-o cu o ridicare ironică a sprâncenelor.

– Ei bine, când am motive, se corectă ea.

– Hai să revenim la sânii tăi, rosti el sec.

Ea trebui să-și reprime o dorință nebună de a chicoti.

– Da, hai!

Privirea lui se aplecă spre ei, văzând cum sfârcurile deja trandafirii începeau să se întărească. Ea detesta să recunoască, dar avea tendința de a se simți jenată din pricina sânilor ei. Erau mai degrabă mici, iar faptul că ea era atât de demodat de zveltă nu o ajuta cine știe ce. Corsetul îi umfla puțin – nici pe departe ca ai unor femei din înalta societate, cărora li se revărsau peste corsaj –, dar fără el știa că... îi cam lipseau.

În vreme ce Aden o studia, Vivien începu să devină agitată.

– E ceva în neregulă? riscă ea să întrebe în cele din urmă.

Privirea lui se ridică brusc spre chipul ei.

– Ce-ar putea să fie în neregulă?

Ea își înăbuși un geamăt. Nu va învăța niciodată să-și țină gura?

– Scumpa mea!

El se aplecă și puse stăpânire pe gura ei, gustându-i cu delicatețe buza de jos. Vivien își petrecu brațele pe după gâtul lui și își îndepărtă buzele, bucurându-se de împletirea blândă a limbilor lor. Apoi, prea devreme, el se îndepărtă.

– Te simți rușinată?

Ea încercă să dea nepăsătoare din umeri, ceea ce nu fu ușor, având în vedere că era ținută sub un bărbat care o domina cu statura lui.

– Spune-mi, îi ceru el cu tandrețe. Nu mai fac nimic altceva până nu-mi zici.

– Asta-i ridicol, mormăi ea în vreme ce obrazii i se îmbujorau.

– Spune-mi oricum.

El părea hotărât – iar ea știa cât de hotărât putea fi Aden –, așa că, într-un final, cedă.

– Sâni mei. Sunt...

Lăsă propoziția neterminată, cu obrazii încinși de rușine.

– Cum sunt? întrebă el, părând derutat.

– Sunt prea mici, spuse ea printre dinții încleștați. Croitoreasa mea zice că ar trebui să-mi pună mai mult material de umplură.

– Croitoreasa ta este o idioată, rosti el disprețuitor. Iar tu ești nebună. Ai cei mai frumoși sâni pe care i-am văzut vreodată.

– Nu spui asta pentru a mă face să mă simt mai bine, nu?

Dumnezeule, detesta să se simtă atât de nesigură de ea însăși.

El își schimbă poziția, lăsându-și un picior lung între coapsele ei, dar ridicându-și greutatea de pe pieptul lui Vivien.

– Îți spun adevărul, fată prostuță. Și intenționez și să te fac să te simți mai bine. Își trase în sus o mână pentru a-i captura sânul drept, ridicându-l între degetele lungi. De fapt, sfârcurile tale sunt perfecte. Le-aș putea savura toată noaptea, fără să mă satur.

Sensul cuvintelor lui îi stârni un fior asemenea unui fulger nimicitor, aducându-i un icnet surprins pe buze. Dar, pe de altă parte, o făcu să se înmoaie cu totul pe dinăuntru. Și același efect îl avu vederea degetelor lui arămii pe pielea ei palidă, în vreme ce îi mângâia cu delicatețe sânul.

– Au mărimea perfectă, murmură el. Se potrivesc perfect în mâna mea, și chiar și mai bine în gura mea... Și îmi plac la nebunie sfârcurile. Atât de trandafirii, și uite cum se întăresc când le ating.

Îi strânse sfârcul între buricele degetelor, trăgând încet. Vivien gemu, încordându-se în vreme ce senzația reverberă până în miezul ființei ei. Fără să-și dea seama, își ridică șoldurile și-și apăsă pubisul pe coapsa lui.

– Și sunt și sensibili, spuse el. Și cu cât se întăresc mai tare, cu atât senzațiile tale vor fi mai puternice. Ești toată numai frișcă și zmeură, iubita mea. Abia aștept să te gust.

Vivien se zvârcoli când el mângâie și se jucă delicat cu sânul ei. Trupul i se încordă de frustrare, tânjind după mai mult decât ușoara mângâiere a degetelor care o tachinau și crudele sale cuvinte șoptite.

– Toți bărbații vorbesc la fel de mult când fac asta? găfâi ea.

Aden zâmbi, ignorându-i întrebarea naivă, apoi, tachinând-o, o ciupi de sfârc. Dacă piciorul lui n-ar fi țintuit-o locului, Vivien ar fi țâșnit din pat.

– Înțeleg că vrei mai mult. Crede-mă, sunt bucuros să-ți fac pe plac.

Vivien trase aer în piept pentru a-l certa, dar, înainte de a apuca să scoată un cuvânt, el se aplecă și îi cuprinse sfârcul cu buzele. Ea se cutremură, în vreme ce el gusta și se juca folosindu-se de buze, de limbă și chiar de dinți. Când o ciupi de vârful fierbinte, ea îl apucă de șolduri și se legănă, lipindu-se mai tare de el, căutând să se elibereze de tensiunea care îi făcea pântecul să se strângă.

– O! gemu ea arcuindu-se, în vreme ce mici valuri de plăcere începură să pulseze adânc în ea.

Aden mai supse o dată, cu putere, apoi se îndepărtă. Vivien se întinse după el, căutând disperată contactul cu gura lui. Cu blândețe, el o împinse în jos.

– Nu atât de repede, iubito. Vreau să te bucuri de asta.

– Mă bucur, scrâșni ea. Aș vrea să mă bucur în continuare, dar n-o pot face dacă te oprești.

Ochii lui străluciră cu o căldură seducătoare, în timp ce trona deasupra ei.

– Nu am nici o intenție să mă opresc. Dar aș vrea să-ți scot restul lucrurilor, la fel și pe ale mele, dacă stau să mă gândesc mai bine.

– O, bine. E foarte logic, dacă tot ai pomenit.

El dădu să coboare din pat, dar apoi se opri și se aplecă pentru a-i săruta celălalt sân.

– Îmi cer scuze că l-am neglijat pe acesta, dar promit că o să mă ocup imediat de el. Și cred că am răspuns la întrebarea legată de părerea mea despre sânii tăi.

Vivien dădu repede din cap, îmbujorându-se chiar și mai tare când el răsă incet.

– Bine.

Se dădu jos din pat și își trase repede cămașa peste cap. O clipă mai târziu, pantalonii lui ajunseră pe podea. Când rămase în lenjeria intimă, Vivien scoase un mic icnet. Oricât de excitante erau toate astea, erau în același timp și destul de intimidante. Aden avea un trup puternic, cu mușchi impresionanți. Iar mädularul lui părea să fie în ton cu restul dimensiunilor, după cum se vedea.

– E rândul tău, murmură el, trăgându-i cu delicatețe cămașa de noapte de pe șolduri.

Simțindu-se neîndemânatică, Vivien îl ajută, încercând să nu se înfioare când el îi trase încet batistul delicat în jos pe picioare. Se mișca ușor, cu o grijă deosebită, privirea lui devorând-o, iar gura fiindu-i strânsă într-o linie dură, încordată.

– Hristoase! rosti el aproape cu evlavie.

Îi aruncă veșmântul în direcția unui scaun aflat în apropiere, apoi își trecu mâna peste abdomenul ei, oprindu-se chiar deasupra părului auriu de la îmbinarea coapselor ei. Vârfurile degetelor urmărind venele de un albastru palid de sub piele, iar Vivien se cutremură drept răspuns.

– Ești ca o prințesă din basme. Atât de al naibii de dulce și de frumoasă, rosti el cu vocea devenită o șoaptă răgușită.

Rămase lângă pat, pe chipul lui citindu-se un amestec complicat de sentimente. Ceva părea să-l rețină departe de ea. O dovadă clară îi spunea că el încă o dorea, dar fruntea i se întunecase.

Vivien se ridică în șezut, simțindu-se rușinată, dar hotărâtă să-l împiedice să sune retragerea. Nu și de data aceasta.

– Nimeni nu m-a mai numit prințesă din basme. Sper că asta îți este pe plac.

Uimiți, ochii lui se îndreptară spre chipul ei.

– Să-mi fie pe plac?! Își lipi palma de pieptul acoperit de păr cărlionțat. Vivien, faci să mi se oprească inima în loc.

– Ei bine, asta nu pare în regulă, răspunse ea cu un chicotit nervos.

În vreme ce privirile lor se înlănțuiră, orice impuls de a râde pieri. Pasiunea produse scânteii între ei, dorința ridicându-se ca un val fierbinte. Cedând unei dorințe incomparabil mai puternice

decât orice simțise până atunci, Vivien se lăsă din nou pe perne. Apoi își ridică picioarele, deschizându-se complet pentru el. Ochii lui se îngustară, plini de hotărâre întunecată, ca ai unui șoim care și-a zărit prada. Prada lui foarte dornică să cedeze, ar fi putut adăuga ea.

– Ce cauți acolo, atât de departe? șopti ea întinzându-și brațele. Buzele lui Aden fură despărțite de un zâmbet amețitor.

– Mă bucur de priveliște, scumpa mea. Este excepțională.

El se aplecă și își strecură mâinile sub șezutul ei, trăgându-l spre el. Ea scânci, surprinsă, când se văzu trasă pe marginea saltelei înalte. Îi desfăcu larg picioarele care se legănau, ținând-o deschisă cu mâinile pe care le așeză pe interiorul coapselor ei. În acea poziție, era chiar mai expusă decât înainte. Și asta o făcea să se simtă și vulnerabilă, și confuză.

– Ce faci? îl întrebă cu o voce pițigăiată.

Drept răspuns, el o privi cu un zâmbet lasciv.

– O să vezi, toarse el.

Mirarea se transformă în uluire când el se lăsă în genunchi în fața ei, îi cuprinse posteriorul și o ridică. Apoi, în vreme ce o mână mare o ținea, cealaltă o deschise și mai mult spre el.

Lui Vivien îi trecu vag prin minte ideea că ar fi trebuit să protesteze față de un comportament atât de revoltător, dar orice cuvânt pe care l-ar fi putut rosti pieri, strangulat, în gâtul ei. Era cel mai șocant și mai incitant moment din viața ei, ceea ce spunea multe, având în vedere evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

Iar apoi, el îi despărți cu blândețe pliurile gingașe și își lipi gura de ea. Șocul senzației care o zguduî o făcu să se ridice de pe pat. Dacă Aden n-ar fi ținut-o, probabil că ar fi ajuns pe podea.

– O, Doamne!

El se dădu înapoi.

– Taci, iubito! O să-i trezești pe vecini.

Nu se ostenise să-și ascundă amuzamentul din voce. Gemând, Vivien căzu pe spate, sprijinindu-se în coate, în timp ce Aden reveni, trecându-și încet limba peste extrem de sensibilul loc ascuns în buclele ei blonde. Simți vibrația în fiecare terminație nervoasă din trupul ei, dar mai ales adânc în pântec. Când el o făcu din

nou, cercetând blând cu limba, ea își sprijini instinctiv coapsele pe umerii lui, parcă încercând să nu se prăbușească.

Capul lui se ridică, iar el o privi cu ochi scânteietori.

– Îți place? întrebă el în vreme ce degetul îi mângâia cu blândețe pliurile umede.

Văzând că nu răspunde – probabil deoarece creierul ei încetase să mai funcționeze –, se aplecă și suflă spre mugurele sensibil. Mușchii ei se încordară din nou.

– Da. Doamne, da! icni ea.

– Mă bucur atât de mult.

Apoi, o desfăcu iarăși larg cu degetele, aplecându-se pentru a o gusta încă o dată. Mai exact, pentru a o devora. În vreme ce ea gemu, zvârcolindu-se sub el, el înțeți sărutul intens de intim. Presiunea se învârteji adânc în trupul ei, făcând-o să-și dea seama că nimic din ce simțise vreodată nu semăna nici pe departe cu se trăia acum.

Când el o gustă iarăși cu nesaț, Vivien aproape că sări de pe pat. Fără să-și desprindă gura, Aden îi strânse picioarele pe umerii lui și o ținu locului. Ea își arcui spinarea, desfăcându-și larg brațele și înfigându-și degetele în așternut pentru a rămâne unde era.

– O, nu! hohoti ea în timp ce delicioasa presiune atingea cote insuportabile. Oprește-te, oprește-te!

Când Aden mârâi lipit de ea, Vivien simți vibrația adânc în ea.

– Pe naiba! se răsti el. Tu ai început asta, Vivien, dar eu îi pun capăt.

Ea se zvârcoli sub el, prea stârnită pentru a-i răspunde. El își înălță capul.

– Adică, dacă nu vrei cu adevărat să mă opresc, adăugă el puțin nesigur.

Vivien se luptă să se ridice în coate, privindu-l confuză. Mintea ei era atât de tulburată, încât avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama că el vorbea serios. Oare chiar credea că ea voia să se oprească acum?

– Aden, dacă te oprești acum, te bat cu vătraiul până rămâi lat.

Nu părea cine știe ce amenințare, având în vedere modul găfâit în care rostise vorbele, dar își îndeplini scopul.

– Slavă Domnului! murmură el. M-ai făcut să mă îngrijorez.

Ea trebui să-și reprime impulsul de a râde, dar cuvintele lui o tulburară profund. Deși ajunseseră atât de departe, el n-ar fi silit-o niciodată să facă un lucru pe care ea nu-l voia.

Dar când el o împinse înapoi pe pat și se ridică, inima lui Vivien zvâcni. Se oprea, la urma urmelor? Ea pur și simplu ar fi murit de frustrare în cazul ăsta. Asta după ce l-ar bate cu vătraul până l-ar ucide.

– Am crezut că ți-am spus să nu te oprești, izbucni ea.

Aden tresări auzindu-i tonul strident.

– Nu mă opresc. Ai încredere în mine, Vivien. O să capeți ce dorești.

Ea fu pe cale să-i ceară o explicație, dar el își dădu jos lenjeria. Mintea ei se goli de orice gând, iar întrebarea îi pieri pe buze. O numise prințesă din poveste, însă el era un adevărat zeu – de fapt, un zeu războinic. Talia lui zveltă, șoldurile înguste și coapsele puternice erau etalate în toată splendoarea lor. Împreună cu un mădular foarte mare, care se iveau din cuibul de păr negru dintre picioare.

Vivien își apăsă o mână pe abdomen, încercând să domolească fiorul din adâncul său. Nu se putea decide dacă să se năpustească asupra lui sau să fugă țipând din cameră.

– Nu-ți face griji, spuse Aden cu blândețe, citindu-i gândurile. Nu e nici pe departe atât de rău cum ai putea crede.

Ea își ridică anevoie privirea spre chipul lui. Buzele strânse îi spuneau că el se străduia să nu râdă.

– Habar n-am despre ce vorbești, rosti ea cu toată demnitatea de care putea fi capabilă o femeie goală.

Poate că o parte din ea era îngrozită, dar ar fi preferat să-și rețeteze limba decât să recunoască. La urma urmelor, el avea dreptate. Ea începuse asta, și intenționa s-o ducă la bun sfârșit.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet în vreme ce o cuprinse în brațe. Ea scoase un geamăt tremurat când sfârcurile întărite i se freară de părul aspru de pe pieptul lui.

– Mincinoaso, îi șopti el la ureche.

Ea îl ignoră, prea preocupată să-și lipească trupul de al lui. Focuri păreau să se aprindă în fiecare punct de contact, iar ea trebuia să se desfete în acele flăcări. Îi cuprinse gâtul cu brațele și își ridică un picior pe șoldul lui, lipindu-și intimitatea sensibilă

de coapsa lui musculoasă. Țipă atunci când un spasm voluptuos porni din miezul ființei ei. Vreme de câteva minute, Aden o lăsă să se legene lipită de el, îngăduindu-i să-și sporească plăcerea în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei. Exploră toate locurile unde putea ajunge – degetele trecându-i în lungul șirei spinării și cuprinzându-i șezutul, apoi ridicându-se pentru a-i mângâia sânii. Iar în tot acest timp, îi murmură șoapte fierbinți la ureche, dezmierdări vulgare și laude triviale, care făcură ca dorința să-i pulseze în tot corpul.

Aden își schimbă poziția, iar erecția lui se strecură între coapsele ei, trecând peste pliurile ce-i adăposteau locul secret. O altă senzație o străbătu ca un fulger.

– Aden! țipă ea lipindu-se strâns de el.

Brusc, Aden se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el.

– Ești pregătită, Vivien. Te vreau. Acum!

Ea abia dacă îi recunoscuse vocea, profundă și guturală, plină de dorință.

O ridică până ajunse călare, cu picioarele desfăcute larg în jurul trupului puternic. Erau lipiți unul de celălalt, iar ea nu se putu împiedica să nu se legene din nou, fiindcă îl simțea atât de tare și de minunat sub ea. Mâinile lui Aden o apucară de șolduri, ținând-o nemișcată.

– E minunat, iubito. Dar vreau să termini când sunt înăuntru.

Punându-și mâinile pe umerii lui Aden pentru a-și menține echilibrul, Vivien își coborî privirea, rămasă fără suflare și fără cuvinte. El era atât de mare și de puternic sub ea, părând exact bărbatul primejdios care era. Dar gura lui – frumoasa lui gură – era arcuită de un zâmbet tandru, iar mâinile lui rătăceau pe corpul ei într-o atingere ușoară și dragăstoasă. Grandoarea momentului, măreția lui o invadară, iar ea clipi pentru a-și reține lacrimile.

– Ești gata? întrebă el.

Cu un surâs tremurător, ea dădu din cap. După ce o trase în genunchi, își schimbă și el poziția, apoi o apăsă în jos, astfel încât vârful membrului său se împlântă în deschizătura alunecoasă. Cu grijă, se împinse în sus, în vreme ce ea începu să alunece în jos. Delicatele țesuturi interioare păreau să ia foc, protestând față de întinderea nemiloasă la care le supunea bărbăția lui mare. Era departe de a fi plăcut, însă Aden o liniști cu șoapte blânde

și cu mângâieri seducătoare pe sâni, pe abdomen și în lungul coapselor.

În cele din urmă, ajunse adânc în ea. Vivien se așeză stângace, încercând să nu tresară în timp ce se obișnuia cu invadarea trupului ei. Dar oricât de mult o durea, era tulburată de indescriptibila intimitate a legăturii lor și de amestecul de dorință și adorație oglindit pe chipul lui Aden. Iar el părea să nu se poată abține să n-o mângâie, venerându-i trupul cu mâinile sale. Chiar și numai expresia de pe fața lui – plină de o emoție fierbinte – făcea să merite totul. Apoi, ochii lui negri deveniră concentrați, iar o cută îi brăzdă fruntea.

– Vivien, rosti el în cele din urmă, despletește-ți coada.

În clipa aceea, păru o cerere extrem de ciudată, dar ea fu fericită să-i facă pe plac. Trăgându-și cosița pe piept, desfăcu panglica și începu să despletească șuvițele.

– Nu te grăbi, șopti el. Vreau să te privesc.

Trăgând adânc aer în piept – ceea ce făcu licărul să strălucească și mai tare în privirea lui –, ea dădu din cap. Încet, își desfăcu șuvițele groase, descurcând părul acolo unde se încâlcise. El o privea cu atenție, mângâindu-i brațele, în timp ce trupul îi rămăse nemișcat sub ea. Momentul i se păru insuportabil de pașnic și de emoționant, tăcerea fiind tulburată doar de trosnetele focului slab din cămin sau de vreo ușă a hanului care se închidea undeva departe.

Până când Vivien termină cu despletitul cozii, arsura dintre coapsele ei cedase, fiind înlocuită de o nevoie tot mai mare de a se freca de el. Aden se mișcă, lipind-o mai tare de trupul lui. Valul rapid de plăcere îi smulse un geamăt din gât.

– Asta-i, murmură el răsfirându-i părul pe sâni. Fă ce vrei cu mine, iubito. Cum te simți mai bine.

Ezitănd, ea începu să se legene în sus și în jos, căutând a se potrivi cât mai bine cu el. El se jucă, în tot acest timp, cu sâni ei, mângâind vârfulurile rigide și ridicându-se în coate pentru a o gusta. Când supse cu putere, trăgând un sfârc în gură, ea suspină extaziată și se legănă în față.

Aden răspunse împlântându-se mai tare în ea. Căldura îi invadă trupul. Vivien își desfăcu larg coapsele și apăsă, concentrându-se cu sălbăticie asupra chinuitorului joc al cărnii lui dure

în trupul ei. Dar avea nevoie de mai mult, așa că dădu glas nevoilor într-o izbucnire de cuvinte incoerente rostite printre suspine, agățându-se de umerii lui în vreme ce se legăna. Capul lui se ridică de pe sânii ei, iar el își îngropă fața în gâtul ei, coborându-și una din mâini între trupurile lor.

Iar apoi, el o atinse chiar acolo, chiar pe mugurele de carne care o durea de dorință. O mângâie până când ea începu să tremure în brațele lui. Conracții se stărniră în valuri din pântecul ei, transformându-se în spasme intense care îi smulseră un țipăt surprins. Când se arcui în spate, lăsând acele valuri s-o cuprindă, Aden îi depuse o ploaie de sărutări fierbinți pe piept, chiar deasupra inimii.

Apoi, atât de repede că ea îl văzu ca prin ceață, el o ridică și o smulse de pe el, căzând pe spate și trăgând-o după el. Îi cuprinse posteriorul cu mâinile și se lipi de ea, mädularul lui pulsând pe pântecul ei și vărsându-și sămânța între ei.

Iar după acel moment zguduitor, când viitorul le era necunoscut, Aden o strânse la pieptul lui.

Ținând-o ca și cum acolo ar fi fost locul ei pentru totdeauna.

Capitolul 29

În vreme ce se îndrepta împreună cu Aden spre baia termală din centrul satului St. Clement, Vivien se gândi că probabil arăta precum cea mai prozaică dintre neveste – căsătorită de câțiva ani, și cu un soț care semăna foarte bine cu un negustor prosper care își adusese soția suferindă să beneficieze de apele de-acolo. Din câte ar fi putut spune oricine, erau unul dintre cele mai anoste cupluri de pe planetă.

Mergând pe stradă împreună cu Aden, își dădu seama cât de bine își alesese el profesia. Avea o capacitate remarcabilă de a se pierde în peisaj, camuflându-și forța masculină printr-o alură cu umerii ușor gârboviți, o vorbire domoală și o vestimentație de calitate, dar banală. Era o metodă remarcabil de simplă de a te deghiza.

Iar în privința aspectului ei... ei bine, mai bine nu comenta nimic. Arăta cumplit, îmbrăcată în culori mohorâte, cu bonete care reușeau să fie și pretențioase, și cumplit de urâte, și cu acei afurisiți de ochelari cu rame de argint. Familia și prietenii ar fi fost îngroziți s-o vadă atât de sărăcăcios îmbrăcată, iar ea tresărea ori de câte ori se zărea într-o oglindă. Dar Aden insistase în mod repetat că trebuia să rămână deghizată, pentru a atrage cât mai puțin atenția.

În mod clar, asta se și întâmpla, din moment ce ea, practic, fusese închisă în casă din ziua în care ajunseseră în St. Clement. Sătulă să stea între patru pereți și să-i aibă doar pe servitori și pe Aden cu care să vorbească – iar el era cam tăcut –, Vivien puse în cele din urmă piciorul în prag, după patru zile, cerând să iasă de-acolo.

Își ridică privirea spre bărbatul care o însoțea pe High Street. Pe chipul lui Aden încă se zărea o expresie sumbră și resemnată, indicând că nu-i plăcea prea mult faptul că ea se aventura în public. Inițial, refuzase tranșant s-o însoțească în sat. Vivien se enervase, insistând că își va pierde mințile dacă nu găsea pe cineva cu care să stea de vorbă.

– Poți să vorbești cu mine, se răstise Aden pe deasupra ziarului pe care îl citea la micul dejun. Sau cu servitorii. Sunt sigur că ar fi încântați să stea de vorbă cu tine.

Vivien îi amintise că toți servitorii erau gărzi de corp în slujba lui Dominic, astfel că erau foarte atenți și fără chef de vorbă. Până și femeia desemnată să fie camerista lui Vivien se considera în mod clar mai degrabă însărcinată cu paza decât servitoare, un adevărat Argus al vremurilor moderne, astfel încât Vivien ajunsese să simtă că-și iese din minți.

– Iar în ceea ce te privește, se rățoi ea la Aden, abia dacă mi-ai adresat două vorbe de când am sosit. Și nu-mi pot imagina, nici în ruptul capului, *de ce*, încheie ea pe o notă sarcastică.

El avusese bunul-simț să se îmbujoreze ușor. De la acea seară magnifică de la han, Aden se retrăsese într-o impasibilitate și mai iritantă, lăsând-o pe Vivien să se întrebe cu ce greșise. Încercase să obțină un răspuns de la el, însă Aden evitase orice discuție despre acea noapte incandescentă, spunându-i că vor vorbi despre asta după ce ea avea să se întoarcă în siguranță la Londra. Ea nu-l

crezuse nici pentru o clipă, dar fu prea stingherită – și rănită – ca să mai deschidă subiectul din nou. Acea noapte schimbase totul pentru ea, și crezuse că era posibil ca Aden să simtă la fel.

Dar, cu fiecare zi care trecea, îndoiala se furișa în sufletul ei, iar Vivien începu să se teamă că făcuse o greșală îngrozitoare, care avea să-i facă sufletul fărâme. Poate că lungile zile și nopți petrecute în marele conac din St. Clement erau sigure și confortabile, dar pentru Vivien deveneau repede un episod singuratic și plictisitor din viața ei, care cumva sfârșise într-o fundătură.

În această dimineață cel puțin, Aden o lăsase să iasă din colivia ei aurită, iar ea era hotărâtă să profite la maximum. Dacă asta însemna să-l ignore pe furiosul și tiranicul bărbat care era foarte posibil să-i frângă inima, așa să fie. Dacă Vivien învățase ceva de-a lungul anilor, asta era să-și țină fruntea sus când toată lumea se prăbușea în jurul ei. Poate că Aden îi furase inima, dar categoric nu avea să-i răpească și mândria.

Se opri în fața prăvăliei unei modiste, unde două femei în vârstă studiau pălăriile expuse în vitrină. Pălăriile erau destul de urâte, dar nici pe departe la fel de urâte ca aceea pe care o purta Vivien, așa că, în ceea ce o privea, merita să se uite la ele. Însă, în vreme ce se apropie de cele două femei, îl auzi pe Aden suspirând exasperat.

Silindu-se să afișeze un zâmbet plăcut, îi aruncă o privire peste umăr.

– S-a întâmplat ceva, domnule Parker? întrebă ea accentuând numele fals pe care îl adoptaseră. Nu te simți bine?

– N-am nimic, draga mea. De ce întrebi? replică el cu o voce seacă.

Ea se uită la maxilarul lui. Dacă ar fi fost puțin mai încordat, probabil că s-ar fi fărâmat în milioane de bucățele.

– Mi s-a părut că te aud oftând, dar cred că m-am înșelat. Simulă o încruntare îngrijorată. Sau poate că a fost dispepsia ta. Ai mâncat cam mult aseară, două porții de friptură de vită. Sunt convinsă că doctorul tău n-ar fi mulțumit.

– O, Doamne! țipă una dintre doamnele în vârstă, care trăsesse fără jenă cu urechea. Era înaltă și remarcabil de slabă, cu ochi spălăciți și un chip cumsecade. Prea multă carne roșie este fatală dacă ai dispepsie. Dragul meu domn, trebuie să vă ascultați soția.

Vai, sârmanul meu soț avea obiceiul să exagereze cu mâncarea. Scoase un suspin dramatic. Consecințele au fost cumplite, și mă tem că viața domnului Simmons a fost curmată prematur, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Însoțitoarea ei, o femeie corpolentă, cu un aer poruncitor, își dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sally, soțul tău a murit de prea multă băutură. Ridică o mână pentru a împiedica protestele celeilalte femei. Richard a fost fratele meu și l-am iubit mult, dar cu toții știm că își petrecea o mare parte a zilei bând peste măsură. Asta nu-l făcea mai puțin incântător, însă n-are nici un rost să negăm adevărul.

Doamna Simmons le aruncă lui Vivien și lui Aden un zâmbet prin care își cerea scuze.

– Da, ei bine, n-are nici un rost să ne spălăm rufele murdare în public, Dorothy. În plus, acest tânăr drăguț nu pare deloc să sufere de dispepsie.

Când femeia mai în vârstă își trecu o privire experimentată și apreciativă peste trupul muscular al lui Aden, Vivien trebui să-și muște interiorul obrazilor pentru a-și stăpâni răsul. Mai ales după ce furișă o privire spre el și îi remarcă trăsăturile rigide.

Cealaltă femeie, cea pe care o chema Dorothy, își înclină capul și îl scrută și ea cu privirea, analizându-l în mod evident ca pe un cal de rasă.

– Ai dreptate în privința asta, Sally. Dispepsia nu pare a fi diagnosticul corect. Aruncă o privire rapidă spre pălăria lui Vivien și dădu cu înțelepciune din cap. Fac pariu că domnul și stăpânul dumneavoastră pare atât de acru pentru că v-ați hotărât să faceți o gaură în punga lui cumpărând o pălărie nouă. Dar de ce n-ați face-o? Domnișoara Theresa face cele mai reușite pălării din oraș, și e clar că aveți nevoie de una nouă.

Vivien fu incapabilă să răspundă, principalul motiv fiind că se străduia cu disperare să nu rădă. Totuși, Aden devenise, din iritat, sumbru, ceea ce făcea ca situația să fie și mai amuzantă. Unul dintre cei mai periculoși spioni ai Angliei, pus în încurcătură de două micuțe doamne în vârstă.

– Dorothy, îl faci pe sârmanul om să se jeneze, o dojeni doamna Simmons cu blândețe. Ce vor crede despre noi? Cu siguranță

acesta nu este un mod de a-i întâmpina pe nou-veniți în frumosul nostru sat.

– O, Doamne, presupun că ai dreptate, spuse cealaltă femeie strâmbând caraghios din nas. Nu trebuie să mă băgați în seamă, domnule. După cum vă va spune toată lumea din localitate, vorbesc ca o moară stricată de îndată ce am ocazia.

– Vă rog, nu vă cereți scuze, rosti Vivien. N-am sosit decât de câteva zile în sat, așa că încă n-am făcut cunoștință cu toată lumea. Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc.

Iar de îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, își dădu seama că erau adevărate. Cu două săptămâni în urmă, nici măcar nu și-ar fi imaginat că ar putea tânji după compania a ceea ce păreau a fi două văduve de la țară lipsite de eleganță. Dar aveau chipuri vesele și vorbeau amabil și fără afectare. Iar dacă în ultimele câteva săptămâni Vivien făcuse o constatare, aceasta era că mulți dintre oamenii din viața ei – inclusiv cei din familia ei – erau lipsiți de aceste calități frumoase.

– Dumnezeule, unde ne sunt manierele, Dorothy, țipă doamna Simmons. Încă nu ne-am prezentat. După cum, fără îndoială, ați ghicit, eu sunt doamna Simmons. Aceasta este cumnata mea, doamna Pettigrew.

În ciuda vârstei, doamna Simmons le făcu o plecăciune grațioasă, în vreme ce doamna Pettigrew făcu o reverență sumară, ca un măcăleandru dolofan și prietenos.

– Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, repetă Vivien cu un zâmbet cald. Eu sunt doamna Parker, iar acesta este soțul meu, domnul Parker.

Doamna Pettigrew îi adresă un zâmbet strălucitor lui Aden.

– Da, și ce bărbat frumos și voinic sunteți. Am avut mereu o slăbiciune pentru bărbații înalți, cum a fost dragul meu soț răposat. Este o plăcere să vă cunosc și pe dumneavoastră, domnule Parker.

În cele din urmă, Aden renunță la atitudinea lui iritată.

– Mulțumesc, doamnă, spuse el aplecându-se grav spre mâna ei. Plăcerea este de partea mea, vă asigur.

Făcu o altă plecăciune în direcția doamnei Simmons. Aceasta își duse mâna la pieptul frav și păru cucerită.

- O, Dorothy, țipă ea, spune și tu, n-are cele mai frumoase maniere? Îmi aduce aminte de dragul meu Richard, care era cel mai fermecător bărbat pe care putea spera cineva să-l cunoască vreodată.

- Când nu era beat, desigur, rosti doamna Pettigrew cu voce veselă. Dar, după cum spune Sally, nu e nevoie să spălăm toate rufele murdare în public, nu-i așa?

- Firește că nu, încuviință Aden cu o atitudine solemnă.

De data asta, Vivien desluși amuzamentul din vocea lui. Nodul din gât, cel de care nu mai scăpase de când se culcaseră împreună, dispăru. Îi adresă o tentativă de surâs, iar buzele lui se arcuiră în sus drept răspuns. Zâmbetul i se reflectă în ochi, aprinzând scânteia care ajunsese un foc dezlănțuit cu doar câteva nopți în urmă. Dar, o clipă mai târziu, sobrul domn Parker preluă controlul.

- Dragele mele doamne, spuse el adresându-se celor două văduve. Vă rugăm să ne scuzați, dar soția mea nu are voie să mai stea în frig. Trebuie să ne vedem de drum.

- O, probabil că vă duceți la baia termală, rosti doamna Pettigrew. Și noi mergem într-acolo. Am fi încântate să vă însoțim. Îi făcu conspirativ cu ochiul lui Aden. Nimeni nu cunoaște stațiunea St. Clement mai bine decât noi. Vă putem arăta toate persoanele banale și plictisitoare, ca să le puteți evita.

- O, da, interveni doamna Simmons serioasă. Și cunoaștem și toate bârfele noi. Dacă doriți să aflați *orice* despre oricine din frumosul nostru sat, nu trebuie decât să ne întrebați. Vai, Dorothy se pricepe atât de bine să obțină informații, încât ai crede că a fost spioană pentru Coroană.

- Este, cu adevărat, un talent foarte util, spuse Vivien cu voce gătuită.

Nu îndrăzni să se uite la Aden, știind că, dacă o făcea, nu avea să se mai poată abține. În schimb, îl luă pur și simplu de braț și zâmbi, în vreme ce cele două doamne veniră lângă ea și porniră împreună la drum.

Din păcate, brațul pretinsului ei soț se simțea ca un lemn dur sub mâna ei înmănușată. Mușchii îi erau încordați de tensiune, indicându-i clar iritarea pricinuită de atențiile noilor ei prietene. Poate că se amuzase cu câteva minute în urmă, dar scurtul moment de efuziune luase sfârșit.

Din fericire, avea maniere impecabile, lucru pentru care Vivien era profund recunoscătoare. Își dorea cu disperare să aibă parte de companie, și nu putea crede că acele două doamne în vârstă constituiau o amenințare la adresa siguranței sale. Dar, pentru Aden, se părea că tot ce exista sub soare reprezenta un motiv de suspiciune. Părea un mod de trai foarte obositor.

– E clar că ați venit în mica noastră localitate pentru a beneficia de ape. Mi s-a părut mie că păreți cam plâpândă, spuse doamna Pettigrew măsurând-o pe Vivien de sus până jos. Vai, dar sunteți slabă ca un băț, draga mea, dacă nu vă supărați că zic asta.

– Nu, nu mă supăr.

Și chiar nu se supără. Vivien era obișnuită cu împunsăturile subtile din înalta societate, dar o viziune bruscă a doamnei Pettigrew desfășurându-se în toată splendoarea sa în acel mediu de aristocrați cu nasul pe sus îi apăru în minte. Îi plăcu foarte mult ideea, iar deodată, viața în St. Clement nu i se mai păru atât de cumplită.

– Soția mea nu se simte prea bine, motiv pentru care nu se va implica în prea multe activități sau vizite în timpul șederii noastre aici, interveni Aden pe un ton garantat a tempera entuziasmul. Doctorul ei insistă să aibă parte de multă odihnă și liniște.

Vivien își înăbuși dorința de a-i da una în cap, dar asta nu însemna că nu-și putea exprima nemulțumirea în alte moduri.

– O, dar, iubitul meu, rosti ea drăgăstoasă, amintește-ți că doctorul Hunter a insistat că am nevoie de niște activități sănătoase și de o companie veselă pentru a mă împiedica să cad în depresie. Cu siguranță, n-ai uitat cât de neliniștită am devenit ultima oară când ai încercat să mă încui în casă.

Doamna Pettigrew și doamna Simmons aruncară priviri îngrozite, întâi spre Aden, iar apoi, spre Vivien. Vivien se uită pieziș la protectorul ei. Fără a i se clinti un mușchi de pe față, el reuși să transmită revolta îndreptătită.

– Exagezezi, iubita mea, spuse el rigid. Știi că principala mea preocupare este întotdeauna bunăstarea ta.

Ea putea aprecia asta, dar dorința lui de a o ascunde de lume – chiar și într-un loc atât de sigur ca St. Clement – era absolut insuportabilă.

– Nu m-a încuiat cu adevărat, le mărturisi Vivien însoțitoarelor. Dar are tendința de a exagera și de a fi puțin cicălitor. Știu că nu arată, dar este extrem de grijuliu când vine vorba de sănătatea mea.

– Nu e nevoie să le plictisești pe noile noastre prietene cu detalii domestice atât de neînsemnate, rosti Aden. Dar voi fi încântat să discutăm aranjamentele pentru următoarea perioadă a îngrijirii tale, după ce ne întoarcem acasă.

Vivien desluși clar amenințarea sugerată de vocea lui, ceea ce o înveseli imediat. Din puțina ei experiență, ori de câte ori ea și Aden se certau, totul ducea la sărutări, iar acestea, cel mai probabil, duceau la alte lucruri plăcute.

Ei bine, cu excepția ocaziei când fuseseră atacați de bandiți.

– De ce suferiți mai exact, doamnă Parker? întrebă doamna Pettigrew îngrijorată. Avem doi doctori foarte buni în St. Clement. La recomandarea noastră, doctorul Puppeworth va fi mai mult decât încântat să vă vadă.

– Nu va fi necesar, interveni Aden grăbit. Soția mea suferă doar de oboseală. Pur și simplu, are nevoie de multă odihnă.

Doamna Simmons se înfioră cu simpatie.

– Aveți copii, doamnă Parker? Copiii mi se par foarte obositori.

Vivien simulă un suspin nostalgic.

– Nu, mi-e teamă că mie și soțului meu ne-a fost refuzată această binecuvântare.

– O, uite, rosti Aden arătând spre cealaltă parte a străzii, către un magazin care avea cărți în vitrină. Este o bibliotecă de unde se pot împrumuta cărți. Poate că ar trebui să intrăm și să luăm câteva, dacă tot suntem aici.

Femeile îl ignorară.

– Nu aveți copii și suferiți de melancolie? rosti doamna cu o privire vicleană în ochii blânzi. Cred că știm exact care e problema, doamnă Parker.

– Știm? întrebă doamna Simmons.

Doamna Pettigrew se aplecă spre cumnata ei.

– Probleme de reproducere, anunță ea cu o șoaptă ascuțită. Îi aruncă lui Aden o altă privire. Dar nu mi se pare că el ar fi problema.

Vivien putu simți trupul lui Aden vibrând ca un diapazon, însă ea se distra prea bine pentru a pune capăt suferinței lui, curmând discuția.

– Din păcate, ați dedus corect situația noastră tragică, spuse ea cu un suspin dramatic. Doctorul meu speră că apele tămăduitoare mă vor reface și ne vor îngădui să ne îndeplinim cea mai mare dorință.

Încheie uitându-se la Aden, plină de adorație. El îi zâmbi crispat, cu toate că ochii lui promiteau răzbunare.

– Ați venit în locul potrivit, zise doamna Pettigrew veselă. Dar trebuie să beți apa în fiecare zi și să puneți ceva carne pe oase. Ceea ce înseamnă că trebuie să luați în fiecare zi ceaiul cu noi. Bucătăreasa noastră face cei mai buni biscuiți și checuri cu fructe din țară.

– Am fi încântați, răspunse Vivien înainte ca Aden să poată ridica vreo obiecție.

Spre marea ei surpriză, situația i se părea nu doar amuzantă, ci și ciudat de liniștitoare. Nimeni nu o cunoștea și nu avea așteptări în privința comportamentului ei. Era o... ușurare.

– Splendid! țipă doamna Pettigrew. Iar atunci, vă vom putea prezenta...

– Dorothy, interveni doamna Simmons. Uite-o pe doamna Colman, care ne face cu mâna de la spițerie.

– O, Doamne! oftă doamna Pettigrew. Îi zâmbi lui Vivien a scuză. Iertați-ne, dragă doamnă. Ce-ar fi să o luați înainte, iar noi vă vom ajunge din urmă în câteva minute.

După ce femeile se îndepărtară grăbite, Vivien se oțeli în așteptarea unor dojeni aspre. În schimb, Aden o privi ironic.

– Ai noroc că nu te duc imediat acasă și nu te pun pe genunchi, *nevastă*.

Ea deschise gura pentru a riposta, dar o închise când își dădu seama că amenințarea lui ironică părea mult mai atrăgătoare decât ar fi trebuit.

– Vivien, înțeleg că te simți singură, continuă el cu voce serioasă. Dar trebuie să fii precaută. Nu ne este de folos ca oamenii să vorbească despre noi. Încercăm să fim discreți, mai ții minte?

Ea îi dădu un mic ghiont în coaste.

– În primul rând, nu cred că există alte două femei mai inocente. În al doilea rând, ne aflăm într-un loc foarte retras. Nu înțeleg cum și-ar putea da cineva seama cine suntem cu adevărat.

– Ai fi surprinsă.

– Da, aș fi foarte surprinsă. Știi cât de recunoscătoare îți sunt pentru grija pe care mi-o porți, dar încep să cred că este exagerată. Suntem în deplină siguranță aici.

El se opri în fața unei tutungerii, prefăcându-se doar că studiază vitrina. Ea își dădu seama de frustrarea lui după încleștarea maxilarului și după cât de întinsă îi era pielea pe pomeți.

– Chiar nu crezi că prințul Ivan va lua cele mai disperate măsuri pentru a-și atinge scopul? Din toate punctele de vedere, omul e nebun, Vivien. Nu trebuie să uiți niciodată asta, altminteri lucrurile vor sfârși rău. Îi aruncă o privire îngrijorată. Înțelegi? Nu ai voie să te apropii prea mult de nimeni din acest sat, și nici să dai informații așa cum tocmai ai făcut.

Speranța ei fragilă se evaporă.

– Da, înțeleg. Trebuie să fiu mai mult ca tine. Asta n-ar trebui să fie prea greu, pentru că pur și simplu mă voi încrunta la toată lumea și voi refuza să port conversații politicoase.

El dădu să se încrunte la ea, dar apoi își șterse expresia de pe chip.

– Nu fi ridicolă. Nu fac așa ceva.

– Ba da. Te distanțezi de toți cei din viața ta... chiar și de mama ta. Toată lumea poate vedea cât de mult dorește să repare... orice există între voi, dar tu o tot îndepărtezi.

Își luă mâna de pe brațul lui și își legă din nou, ostentativ, pălăria. După ce isprăvi, își strânse săculețul cu amândouă mâinile, pentru a nu fi nevoită să-l atingă din nou.

– Nu te înțeleg, rosti ea, în ciuda senzației de sufocare din gât. Pari hotărât să respingi pe oricine dorește să se apropie de tine. Se sili să dea glas cuvintelor dificile: Inclusiv pe mine.

El făcu o grimasă și o luă de braț, conducând-o după colț și în piațeta satului. Pe trei laturi, era mărginită de magazine și de unicul han al localității, iar pe a patra latură se aflau casa pompelor și baia termală. Vivien încercă să se arate interesată de clădirile cu arhitectură clasică, dar frustrarea și o melancolie ce părea să i strecoare în suflet o împiedică.

Iar acum, era evident că Aden se decisese să reinstaureze regimul tăcerii. Bine că apele de-aici reprezentau un leac pentru bolile nervoase, pentru că avea nevoie de cel puțin 5 litri pentru a-și alunga starea de spirit mohorâtă. Sau de o porție mare de brandy când se întorceau la conac.

Pașii lui Aden încetiniră când se apropiară de mărețul portic de marmură.

– Este necesar, rosti el cu bruschețe.

Mintea ei se goli.

– Ce anume?

– Este necesar să păstrez distanța față de... aceia care mi-ar fi aproape.

Inima ei se strânse din pricina cuvintelor alese de el.

– De ce?

– Din pricina serviciului meu. Pentru a rămâne concentrat.

Ea se gândi la vorbele lui vreme de câteva secunde, apoi le respinse cu o furie care se amplifică.

– Tot nu pricep de ce. Sir Dominic nu se poartă așa, deși este și el spion.

– Vivien...

Ea își flutură o mână.

– Nu te osteni să negi și nu încerca să schimbi subiectul. Ideea este că Sir Dominic are oameni în viața lui, iar tu n-ai.

Când ea se opri în mijlocul piațetei, fu și el silit să se oprească. Expresia lui – sumbră și chinuită – făcu să i se strângă inima. Pentru prima dată, își dădu seama cât de mare era prăpastia dintre ei.

– De ce ești așa, Aden? Ce ți s-a întâmplat? șopti ea.

Vreme de câteva secunde, ochii lui se aprinseră de durere, dar redeveni repede omul aflat în spatele unei măști impasibile.

– Crede-mă, draga mea, spuse el. Nu vrei să știi.

Capitolul 30

În mod surprinzător, Aden se simți bine la petrecerea doamnei Pettigrew. Participarea la o serată unde două treimi dintre invitați

erau senili se dovedii a fi ciudat de relaxantă, iar lui îi făcu plăcere s-o urmărească pe Vivien cucerindu-le inimile bune.

Nu o dată, în ultimele săptămâni, în vreme ce se acomoda cu ritmurile mai lente ale vieții la țară, se simțise mai liniștit decât fusese de multă vreme. Singurele primejdii care amenințau să apară erau ca Vivien să cadă de pe vreun cal sau să se împiedice de vreo piatră desprinsă din caldarâm.

Sau ca el să cedeze tentației pe care Vivien o reprezenta pentru autocontrolul lui. Aceasta era o primejdie considerabilă atât pentru mintea, cât și pentru inima lui.

Aden stătea tăcut în fața ușii de la reședința doamnei Pettigrew, sub o semilună mică, dar frumoasă, care se zărea deasupra dealului care străjuia orașul. Pretinsa lui soție își lua rămas-bun de la gazdă și de la doamna Simmons, care își respectaseră promisiunea de a o considera pe Vivien drept proiectul lor personal.

O prezentaseră prietenelor, își petrecuseră fiecare după-amiază cu ea la băi și îi invitară pe ea și pe Aden la cină de trei ori de la sosirea lor, cu două săptămâni în urmă. Atențiile lor o mențineau pe Vivien și ocupată, și fericită.

Inițial, se opusese acestei prietenii, dar în cele din urmă decisese că era firesc ca ea să aibă o ocupație. Acum, nu mai era mereu nervoasă și nici nu-l mai studia cu o expresie uimită, aproape pierdută, în ochii mari albaștri. Știa că Vivien încă făcea eforturi să priceapă retragerea lui tăcută după episodul plin de pasiune de la han. Fusese cel mai mare prost când o atinsese, însă ea fusese atât de vulnerabilă și de dulce, și de afurisit de frumoasă, încât el cedase tentației, purtat de un val de sentimente care îl făcuseră și pe el să se simtă vulnerabil.

Un spion vulnerabil ajungea de obicei un spion mort, așa că asta însemna să-și țină garda ridicată și pe Vivien la distanță. Pentru că, ori de câte ori o atingea, creierul lui ajungea să semene foarte bine cu brânza topită franțuzească, iar instinctele lui atât de fin acordate îl părăseau cu o grabă deranjantă.

Așa că se hotărâse s-o lase să-și facă prietene și să se distreze, dar îl surprinsese al naibii de tare cât de repede se integrase în viața satului. Fără pretențiile familiei sale, care s-o tragă în jos, și aflată în siguranță sub supravegherea lui, ea înflorise.

De fapt, nu doar înflorise. Scânteia ca un cer de noapte strălucitor, iar lui Aden îi era groază de momentul când nu avea să mai facă parte din viața lui. Radia lumină și căldură până în cotloanele întunecate și reci din sufletul lui, dar ambele aveau să dispară în ziua în care avea să plece de lângă ea. Iar ziua aceea se apropia cu pași repezi.

– Aveți grijă de scumpa noastră fată, domnule Parker, spuse doamna Pettigrew în vreme ce îi aranja lui Vivien pelerina în jurul gâtului. Arată mult mai întremată, dar aerul nopții poate fi înșelător.

Aden zâmbi.

– Puteți fi sigură de asta, doamnă. Bunăstarea soției mele este întotdeauna grija mea principală.

Puțin șocat, își dădu seama că replicile lui exersate nu erau, de fapt, decât adevărul. O lume fără ea devenise rapid o lume față de care Aden își pierdea interesul. Vivien depuse un sărut afectuos pe obrazul dolofan al doamnei Pettigrew.

– Vă faceți prea multe griji. Chiar în această dimineață, i-am spus domnului Parker că niciodată nu m-am simțit mai bine.

Doamna Simmons dădu cu înțelepciune din cap.

– V-am zis că apele și aerul nostru curat și proaspăt vă vor rezolva mica problemă. Dădu din sprâncene. De fapt, n-aș fi surprinsă ca, în următoarele câteva săptămâni, să primim niște vești foarte fericite.

Creierul lui Aden aproape se blocă. Își pierdea cu adevărat perspicacitatea.

– Ce vești fericite?

Doamna Pettigrew și doamna Simmons îl priviră chiorăș. Vivien părea să inspecteze tencuiala de pe tavan, transmitându-i astfel mesajul că era idiot. Și chiar așa era, în preajma ei, în ultima vreme.

– Știți dumneavoastră, răspunse doamna Pettigrew făcând un gest vag spre pântecul lui Vivien. Problema de reproducere.

Aden simți cum se înroșește.

– A, acea problemă, rosti el cu voce slabă.

– Da, aceea, replică Vivien sec.

– Sugerez să vă duceți acasă și să aveți o *discuție* despre asta, spuse doamna Pettigrew cu un zâmbet viclean. Sunt sigură că rezultatele vor fi *fructuoase*.

Doamna Simmons își acoperi gura cu o mână, pentru a-și opri chicotelile, în vreme ce Aden o scoase grăbit pe Vivien pe ușă. Mai degrabă, ar fi intrat neînarmat în bârlogul unor ucigași decât să discute despre relații conjugale cu o pereche de văduve în vârstă – mai ales despre amorul cu Vivien.

Care încă mai chicotea când se instalară în trăsura ce îi aștepta.

– Dragă doamnă Parker, o ironiză Aden cu blândețe, trebuie să avem o mică *discuție* despre noile tale prietene. Nu cred deloc că au o gândire potrivită pentru o femeie atât de rafinată ca tine. Ce ar spune mama ta?

Zâmbetul ei păli.

– Îmi pare rău să zic, dar mama ar fi îngrozită să mă vadă într-o asemenea companie. Fără îndoială, le-ar cataloga drept inapoia-te vulgare.

Aden descoperise că singurul lucru care avea puterea s-o tulbure cu adevărat pe Vivien era familia ei, și mai ales mama sa. Nu trebuia să fii un geniu pentru a deduce că Lady Blake o neglija-se ani întregi, iar lui Vivien îi lipsea amarnic afecțiunea maternă.

– Îmi pare rău, rosti el. N-am vrut să te supăr.

Ea dădu ușor din umeri și se cufundă într-o tăcere gânditoare. După un minut, sprâncenele ei elegante se strânsură într-o încruntare, iar degetele începură să i se joace absente cu șnururile cu ciucuri ale pelerinei.

– Ce este? întrebă el. Spune-mi și voi rezolva problema.

Vivien scoase un hohot de râs înăbușit, care semănă mai mult a suspin.

– Nimic. Sunt doar prostuță.

Încercarea ei slabă de a zâmbi o făcu să pară și mai deznădăjduită. Aden își porunci s-o lase baltă, dar detesta s-o vadă atât de nefericită. Îl acuzase că se ferea de oamenii din viața lui, iar acest lucru era adevărat. Dar s-o țină pe Vivien la distanță fusese un mare efort chiar din clipa în care dăduse cu ochii de ea, și începea să simtă că pierdea bătălia. Dar era o bătălie pe care începuse să vrea s-o piardă. Orice era preferabil decât s-o vadă atât de pierdută și de însingurată.

Veni lângă ea. Ea tresări și își ridică surprinsă privirea spre el, în vreme ce Aden îi cuprinse umerii cu un braț. Se cutremură, iar el o trase aproape. Ridicându-i bărbia, Aden depuse un sărut tandru pe fruntea ei.

– Spune-mi ce te necăjește, scumpo. Dă-mi voie să te ajut.

Măinile ei se ridicară pe pieptul lui. Degetele subțiri, acoperite de mănuși moi, din piele de ied, tremurară ușor pe trupul lui, ca și cum o parte din ea se temea să-l atingă.

– Sunt o prostituță, șopti ea.

El își înclină capul pentru a auzi.

– De ce crezi asta?

Ea înghiți în sec, asemenea unui copil care își reține lacrimile, iar el se întrebă cât timp trecuse de când cineva o ascultase cu adevărat sau pusese nevoile ei pe primul loc.

– Am fost fericită aici, spuse ea. Nu că aș fi uitat de prințul Ivan sau că aș fi încetat să-mi fac griji în legătură cu familia mea. Dar a fost atât de pașnic, iar toată lumea a fost extrem de amabilă și de plină de afecțiune. Izbuti să zâmbească tremurat. Iar oamenii lui Sir Dominic mă răsfață groaznic de tare. Constat că devin foarte egoistă și mărturisesc că asta mă îngrijorează. Sunt zile în care îmi doresc să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Merita să fie răsfățată, însă doar Vivien și-ar fi putut face griji că se bucura de asta. Aceasta era o parte din farmecul ei. În ciuda frumuseții și a numeroaselor calități, era, în mod instinctiv, modestă și bună, atrăgându-i pe alții cu o ușurință amuzantă, care răzbătea dincolo de cele mai dure scuturi. Chiar și cei din personalul lui Dominic – alcătuit exclusiv din agenți pensionați, care se ocupau de această casă specială – căzuseră victime farmecului ei. În fiecare zi, Aden îi urmărea cum se dădeau peste cap s-o facă fericită.

– Meriți să fii răsfățată puțin, spuse el. N-ar trebui să te preocupe asta.

Un suspin o făcu să se cutremure, trupul ei făcându-l și pe al lui să vibreze.

– O să-mi lipsească atunci când ne vom întoarce la Londra. Viața e mult mai simplă aici.

Se încruntă ca și cum ar fi fost frământată de un gând. El are nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu alunga cu un sărut ridurile care apăruseră pe fruntea ei palidă.

– Oamenii de aici sunt atât de lipsiți de afectare... și mult mai onești decât cei din Londra, rosti ea. Știu că nu e cinstit și că sunt norocoasă să am mulți prieteni dragi cărora le pasă de mine. Oftă exasperată. Știu că nu are nici un sens. Oamenii sunt oameni oriunde ar fi.

– Are foarte mult sens. Înalta societate are calitățile ei, dar onestitatea și comportamentul lipsit de afectare nu se numără printre ele. El îi lovi ușurel nasul. Și tu știi asta. Doar că ești prea bună pentru a o spune.

Ea îi adresă un zâmbet fragil.

– Mai este un motiv pentru care îmi va părea rău să mă întorc acasă.

Aden o strânse mai confortabil lângă el, bucurându-se să simtă trupul ei zvelt din nou în brațele lui.

– Care anume?

Ea trase adânc aer în piept, ca și cum și-ar fi adunat curajul.

– O să-mi fie dor de tine, desigur. Mă tem că, după ce toate astea se vor sfârși, nu te voi mai vedea niciodată.

Durerea tăcută din vocea ei făcu să i se strângă inima. Închise ochii, zguduit de dorința sălbatică de a răspunde sentimentelor ei.

„Hristoase!“ Deschise ochii.

– Nu știi ce vorbești.

Ea tresări și încercă să se desprindă de el. El o strânse și mai tare în brațe.

– Iartă-mă, rosti ea. Nu aveam nici un drept să spun asta. Nu trebuie să crezi că aștept ceva de la tine. Tu nu ai zis niciodată...

Aden o apucă de bărbie, silind-o să se uite la el.

– Ar trebui să te aștepți la anumite lucruri de la mine, spuse el cu voce aspră. Le meriți. Din păcate, eu nu te merit pe tine.

Buzele ei se despărțiră, iar corpul i se cutremură în brațele lui. Știa ce ar trebui să facă – s-o aline cu vorbe calde și cu platitudini, cu asigurări că viața ei va reveni curând la normal. Dar ea nu de asta avea nevoie. Avea nevoie de el, de el fără barierele pe care se obișnuise atât de tare să le ridice. Mama lui, Dominic, frații lui

vitregi și prietenii, agenții care îi erau colegi – pe ei îi putea ține la distanță.

Dar nu pe Vivien. Nu mai putea. Văzu durerea respingerii în ochii ei frumoși și triști. O recunoscuse pentru că și el suferea de aceeași maladie. Fusese chinuit de ea din clipa în care descoperise cine era – un copil nedorit, bastardul incomod al unui bărbat groaznic.

Ea se încruntă la el.

– Serios, Aden, pentru un om inteligent, spui uneori cele mai ridicole lucruri.

Răspunsul ei neașteptat iscă un hohot de râs răgușit din gâtul lui. Nu era de mirare că o dorea atât de mult. Nimeni altcineva nu-l putea face să râdă sau să-i ușureze povara grijilor așa cum făcea ea.

– Știu, scumpa mea, rosti el pe un ton spășit. Uneori, mă surprind singur.

Expresia de însingurare dispăru din ochii ei, iar o mică parte din scânteierea obișnuită reveni.

– O, ar trebui să faci ceva în privința asta.

El îi înălță chipul, mângâindu-i mica bărbie încăpățânată cu mâna înmănușată.

– Ai vreo sugestie, doamnă Parker?

– Ai putea începe prin a mă săruta, domnule Parker.

Vivien abia observă când trăsura se opri în fața conacului, prea pierdută în mângâierea fierbinte a gurii lui Aden.

Când își adunase curajul pentru a-i cere s-o sărute, vreme de un moment oribil crezuse că va refuza. El o îmbrățișase ca s-o liniștească – se pricepea foarte bine la asta –, însă ea se temea că nimic nu va putea dărâma zidul reținerii lui.

Dar apoi privirea lui strălucise de dorință. Pusese stăpânire pe gura ei, năpustindu-se cu pasiune și sprijinindu-i capul de brațul lui. Trupul lui îl acoperise pe al ei, ca o cușcă de carne și oase din care ea nu dorea să mai scape vreodată.

Sărutul lor devenise iute încins și umed, inundând-o de plăcere. Mâinile ei se ridicaseră pe pieptul lui, strecurându-se în interiorul hainei și băjbâind după nasturi. El o oprise lipindu-i trupul

strâns de al lui și murmurând un avertisment fără să-și desprindă cu totul buzele.

Până acum.

– Vivien, nu am nici o intenție să fac dragoste cu tine într-o trăsură, spuse el cu voce fermă. Se pare că nu tinde să se încheie foarte bine, după cum îți amintești.

Ei bine, *asta* distrusese momentul. Suspinând, ea îi luă mâna când el o ajută să coboare treptele trăsurii. Sperase din tot sufletul că îl va convinge pe Aden să facă dragoste din nou, dar ocazia probabil că trecuse. Clocotind de mânie din pricina spionilor frustranți și a bărbaților care sărutau ca diavolul, iar apoi fugeau, păși apăsător pe treptele de marmură ale casei și așteptă ca el să deschidă ușa.

Stând în spatele ei – de fapt, fiind lipit cu totul de spinarea ei –, Aden chicoti ușor.

– O, ai puțină încredere, murmură el la urechea ei.

Răsuflarea lui o gădilă, iar ea nu se putu abține să nu se înfiore. După ce aruncă o privire rapidă în susul și în josul străzii, el descuie ușa și o pofti înăuntru. În vreme ce o ajută să-și dea jos pelerina, MacDonnell apărură fără zgomot din partea din spate a casei. Vivien îi zâmbi bărbatului care era majordomul casei și al doilea în grad după Aden. Era mai mult decât un simplu servitor, la fel ca tot personalul acestei case extrem de ciudate. Aparent, arătau ca niște servitori, dar lucrau pentru Sir Dominic, iar misiunea lor era s-o protejeze. Dacă slujitoarea ei nu se prea pricepea la coafarea părului, iar bucătăreasa mai ardea uneori ouăle, acesta era un mic preț de plătit în schimbul vigilenței și dăruirii lor.

– Vreți să v-o trimit sus pe Martha, doamnă Parker? întrebă MacDonnell în timp ce-i luă pelerina.

Vivien zâmbi. Chiar și în interiorul casei, identitățile lor fictive erau menținute. Inițial, ea obiectase, gândind că era o prostie, însă Aden insistase.

– Nu va fi necesar, răspunse Aden. În seara asta, o s-o ajut eu pe doamna Parker.

Sprânceană stângă a lui MacDonnell se ridică ușor când acesta se uită fix la Aden. Acesta îi susținu privirea, ca și cum l-ar fi provocat să comenteze ceva. După câteva secunde, înclină din cap, iar Vivien reuși să respire din nou. Mai mult decât orice însă,

ea spera că vorbele lui Aden însemnau ce credea ea că însemnau, deși ultimele câteva săptămâni o învățaseră să nu fie sigură de nimic.

– Când de babe afurisite, murmură Aden și o conduse spre scări și pe coridorul îngust care ducea spre dormitoare.

Casa era tăcută, atmosfera pașnică învăluindu-i și dându-le o senzație de siguranță. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Aden fusese adevărat. Viața în această casă și în St. Clement devenise un dar prețios, iar ea era îngrozită de ziua când totul avea să se sfârșească. Când ajunseră în fața dormitorului ei, Vivien se răsuci și se sprijini cu spatele de ușă.

– Intri?

Îl studie, incapabilă să descifreze expresia din ochii cu pleoape coborâte pe jumătate. Atât de multe o derutau la el, însă îl dorea din tot sufletul, cu forța chemării clopotelor bisericii.

El se sprijini cu o mână de tocul ușii, aplecându-se spre ea.

– Vrei să intru?

Înainte ca ea să-i răspundă, o sărută ușor, de-a lungul maxilarului. Ea gemu și își lăsă capul pe spate, lovindu-se de lemnul tare de stejar.

– Vivien, nu-ți face singură rău, rosti el cu exasperare amuzată.

Ea își duse mâna la spate și bâjbâi în căutarea mânerului.

– Va trebui să mă săruți ca să-mi treacă.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a roti mânerul, pentru că gura lui era din nou pe chipul ei, sărutându-i pielea sensibilă de sub bărbie. Dar, în cele din urmă, izbuti să deschidă ușa, și amândoi intrară, împleticindu-se. Chicotind, Vivien se agăță de reverele hainei lui ca să nu cadă, deși brațele lui o prinseră pentru a o susține. Se ridică pe vârfuri ca să-și lipească buzele de dura și frumoasa lui gură. În vreme ce ea se întindea pentru a căpăta mai mult, el îi apucă umerii cu mâinile lui mari și o împinse cu blândețe câțiva centimetri.

– Ești sigură? o întrebă el cu glas răgușit. Privirea lui o sfredeli. Știi o parte din ce și cine sunt, însă numai puțin. Nu-ți pot spune ce se va întâmpla după ce vom pleca din acest loc. Tot ce pot să fac este să...

Ea își apăsă degetele înmănușate pe buzele lui.

- Dacă dorești să fii cu mine la fel de mult cum îmi doresc eu, atunci e suficient.

Nu avea să fie niciodată suficient, însă dacă doar atât putea obține de la el, atunci asta avea să ia, și va îndura bucuroasă durerea care urma să vină mai târziu.

Ochii lui ardeau de o pasiune crudă, senzuală, și de ceva ce ea se ruga să fie mai mult de-atât. Trupul ei reacționează, dorința pulsând în locurile secrete ale trupului.

- Hristoase, aș putea muri de cât de tare te doresc, rosti el în vreme ce degetele i se jucau cu marginea încrețită a corsajului ei de modă veche.

Ea zâmbi și se desprinse din îmbrățișarea lui. Din mers, își trase mânușile de pe brațe, scoțându-le intenționat lent. Știa că el îi considera trupul atrăgător - ba chiar frumos. Noaptea lor de la han fusese un dar al pasiunii, eliberând-o de inhibiții și stârnind o senzualitate pe care nici ea nu știuse că o avea.

Aden rămase la distanță, cu picioarele depărtate într-o atitudine masculină, cu pumnii încleștați pe șolduri. Părea să fi prins rădăcini în podea, fiecare mușchi fiindu-i rigid din pricina auto-controlului sever. Însă ochii lui o urmăreau strălucitori ca ai unui animal de pradă.

Ea se dezbracă alene, trecând nasturii prin găici și dezlegând panglicile. Rochia ei căzu cu un foșnet pe podea, iar apoi, ea își aruncă pantofii. După aceea, se așeză pe o mică banchetă capitonată și își ridică încet poalele cămășutei. Cu degete tremurătoare desprinse jartierele și își lăsă ciorapii să-i cadă pe podea.

Când se uită în sus, pentru a întâlni privirea lui Aden, răsuflarea i se opri în gât. Nu se clintise, dar părea gata să se năpustească asupra ei. Un fior nervos i se prelinse pe șira spinării în vreme ce trupul i se înmuie și i se umezi, pregătindu-se pentru invazia lui. Cu un zâmbet ezitant, se ridică și se întoarse cu spatele la el. După ce își scoase acele de păr și îl lăsă să cadă liber, îl privi peste umăr.

- Am nevoie de ajutor cu corsetul, spuse ea, cu vocea ca un tremur moale.

El se mișcă rapid. Degetele lui desfăcură șnururile și îi trase corsetul peste șolduri și în jos pe picioare. În vreme ce ea ieși din el, Aden își strecură mâinile pe sub cămășuța ei, mângâind-o

în timp ce urcau spre șezut. Scoase un mârâit surd când i-l cuprinse.

– Ai un posterior perfect, Vivien. Știi asta?

Ea chicoti gândindu-se că era cel mai prostesc, dar, cumva, și cel mai mare compliment pe care i-l făcuse cineva vreodată. Însă chicotitul conținea când o mână mare pusă pe noada ei o împinse în față, silind-o să se apuce de unul dintre stâlpii de mahon ai demodatului pat cu baldachin.

Ținându-se strâns de el, gâfâi stârnită, în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei. Îi mângâie șezutul, dosul coapselor și locul dintre picioare, strecurându-și degetele în smocul de păr. Mâinile lui o ținură captivă în plăcerea, umezeala și fierbințeala corpului ei, până când deveni alunecoasă și dornică să capete mai mult.

Apoi, el se aplecă, dându-i la o parte părul de pe ceafă și sărutând-o, ușor, în lungul șirei spinării. Ei îi veni să plângă, copleșită de superba senzație a atingerii lui. Mâinile lui Aden puteau săucidă – văzuse dovada –, dar ei aceste mâini nu-i oferiseră decât forță protectoare. Iar acum, o atingeau cu o tandrețe care avea un alt soi de putere, una care o lega de el pentru totdeauna.

Când degetele lui se strecurară între pliurile ei moi, gemu și strânse și mai tare stâlpu, ridicându-se pe vârfuri. Cu grijă, el își făcu loc și intră în ea. Vivien gemu și se împinse în spate, tânjind după o atingere mai profundă.

– Nu atât de repede, iubito, susură el retrăgându-se din ea.

Ea scânci un protest incoerent. El o răsuci cu blândețe. Ochii lui negri ardeau, plini de dorință și cu pleoape grele, dar un zâmbet îi arcuia buzele. Vivien se încruntă la el, încrucișându-și brațele sub sâni.

– Nu mă tachina, brută ce ești!

Privirea lui coborî spre pieptul ei.

– Nici n-aș visa să fac așa ceva. Dar aș visa să te scot din restul hainelor tale.

O clipă mai târziu, și cămășuța ei ajunse pe dușumea. Apoi, mâinile lui reveniră pe trupul ei, mângâind-o și jucându-se chiar și atunci când ea începu să tragă de hainele lui, disperată să-i simtă pielea lipită de a ei. Se luptă cu el până când Aden capitulă în cele din urmă, cu un râs răgușit, practic sfâșiindu-și hainele

în vreme ce ea se urcă în pat, tremurând de o combinație păcătoasă de dorință și iubire.

Când el i se alătură, se cufundară în salteaua groasă, gurile, despărțite pentru o fracțiune de secundă, încordate și îndurerate de dor unindu-se din nou.

Apoi, el începu. Făcu dragoste cu fiecare centimetru al corpului ei, gustând-o, bând-o, gura lui stârnind o senzație tulburătoare după alta. Când își făcu loc între coapsele ei, degetele lui deschizând-o cu blândețe pentru cel mai intim dintre săruturi, ea îi simți zâmbetul lipit de interiorul coapsei. El rămase nemișcat, lăsând-o suspendată și la un pas de a cădea în fântâna plăcerii.

– Ce este? izbuti ea să rostească, gemând de frustrare.

Văzând că nu-i răspunde, făcu un efort pentru a se ridica în coate. Stătea între picioarele ei, umerii lui mari ținând-o larg desfăcută. Să-l zărească acolo, atât de gol și de puternic, trecându-și cu blândețe degetele prin smocul ei de păr blond, fu înnebunitor de erotic. Cu acea parte a creierului capabilă să mai judece – o parte minusculă –, Vivien se gândi că era o minune că nu leșina în clipa aceea.

Cu un zâmbet lasciv arcuindu-i buzele, el îi mângâie bucele de jos.

– Îmi place să mă uit la tine, ești toată aurie și albă ca laptele. Apoi, degetele lui o despărțiră cu blândețe. Și partea asta îmi place. E atât de roz și de umedă, atât de frumoasă.

Apoi, se aplecă și o gustă, iar Vivien se prăbuși gemând pe perne. El o duse în paradisiu – de două ori –, înainte de a se urca pe trupul ei. Chipul lui căpătase o expresie dură, iar privirea lui o ardea. Îi desfăcu larg picioarele cu coapsele lui puternice. Apoi, cu o penetrare fermă, se împlântă în ea. Un val de senzații i se aprinseră ca niște scânteii pe șira spinării, iar ea se arcui pentru a-l trage și mai mult în ea.

Pleoapele lui se închiseră, iar o plăcere intensă i se citi pe chip. Apoi, el deschise ochii, făcând-o prizonieră a adâncurilor insondabile ale fascinantei lui priviri întunecate.

După care începu să se miște, călărind-o. La început, încet, atrăgând-o într-o ceață adormitoare de pasiune. Dar nu fu suficient. Ea își înfipse unghiile în umerii lui, în șoldurile lui,

îmboldindu-l fără cuvinte. În vreme ce el se legăna în ea, o sărută pe obraji, pe gură, pe sâni – oriunde putea ajunge. Gura lui o devora, și totuși o venera cu o tandrețe care umplu toate golurile din ea, făcând-o să uite că fusese vreodată singură.

În cele din urmă, când ajunseră amândoi să tremure, cu trupurile încordate în căutarea eliberării, el îi cuprinse posteriorul în palme, ridicând-o spre el. Doar câțiva centimetri, o nimica toată, o mișcare atât de neînsemnată care aduse atâta plăcere făcând să-i explodeze simțurile.

În vreme ce se prăbuși cu trupul uluit de acea senzație, mintea și inima ei părură să traverseze o prăpastie strălucitoare. În ciuda ameteții, Vivien își dădu seama despre ce era vorba.

Era mai mult decât câștigarea iubirii. Era câștigarea încrederii.

Capitolul 31

Aden își impuse să se miște, cu toate că fiecare mușchi din trupul lui îi cerea imperativ să rămână exact acolo unde era, deasupra trupului cu forme delicioase al lui Vivien, cu mădularul încă zvâcnind, lipit de pântecul ei. O învăluia cu trupul său, țintuind-o în saltea, dar se simțea ca și cum el ar fi fost cel care se predase. Parfumul ei, vocea ei și atingerea ei îl invadaseră, răspândindu-se prin el ca niște panglici de satin care se înfășuraseră în jurul inimii lui.

„Hristoase!“

Era în mare belea și habar n-avea cum să iasă din ea. Suspirând, se rostogoli pe spate, trăgând-o cu el. Ea chicoti văzând schimbarea de poziție, apoi se întinse pe pieptul lui, cuibărindu-se ca o pisicuță pufoasă. Ba chiar își strânse degetele în părul de pe pieptul lui și toarse, trăgându-și piciorul fin pe șoldul lui. Dacă mai avea vreo urmă de creier în cap – și se gândi că era posibil să-i fi explodat în timpul orgasmului cutremurător –, ar fi trebuit să iasă de sub ea, s-o învelească în pătură și să iasă naibii din casă. Oricât de mult își dorea să fie cu ea – pentru tot restul vieții lui, după cum începea să suspecteze –, acest lucru

ar fi fost o greșeală enormă. Pentru el, firește, dar mai mult ca sigur pentru ea.

Se oțeli pentru a face exact asta, dar ea își lipi buzele de centrul pieptului lui. Acel simplu sărut îl zgudui, iar el simți că îi cucerea inima într-un mod pe care cuvintele nu-l puteau explica. Poate că mintea lui știa că era vremea să se despartă de ea, dar trupul lui avea alte idei. Când ea fornăi lipită de el, nu-și putu reține un zâmbet.

– Asta pentru ce-i, Vivien?

Ea își sprijini bărbia pe pieptul lui și își ridică privirea spre el. Ochii ei străluceau de sentimente necomplicate, atât de limpezi, atât de iubitori și atât de imposibili.

– Îmi place felul cum miroși, spuse ea. Este ceva în neregulă cu asta?

– Având în vedere eforturile pe care le-am făcut în ultima oră, aș spune că asta înseamnă că ești nebună. Dădu să iasă de sub ea. De fapt, dacă mă lași să mă ridic, mă duc să mă spăl.

Nu era cine știe ce scuză, dar era mai bună decât nimic.

– Nu pleca. Te rog! rosti ea întețindu-și strânsoarea.

El își reprimă un alt oftat și se supuse. Se odihni ră lipiți unul de altul, cu inimile bătându-le una lângă alta. În tot acest timp, el se dojeni că era un idiot, și în tot acest timp mâinile lui continuă să mângâie și să se joace – trecându-și degetele prin părul ei des și blond, urmărindu-l cum reflectă strălucirea lumânărilor, iar apoi trecându-și-le peste trupul ei satinat. În curând, se va sfârși totul între ei. Dar deocamdată, el avea să-și imprime în inimă amintirea ei, un talisman pentru vremurile grele și pustii pe care viitorul i le rezerva cu siguranță.

Tocmai când crezu că ea adormise, Vivien se răsuci și își ridică din nou privirea spre el.

– Mulțumesc, spuse ea încet, cu privirea solemnă.

– Pentru ce?

Ea își încrucișă mâinile pe pieptul lui, folosindu-l ca sprijin pentru bărbie.

– Pentru că ai grijă de mine și mă protejezi. Și pentru asta. Un zâmbet înălță colțurile gurii ei cărnoase. Mai ales pentru asta. Este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Ce înțelegi mai exact prin „asta“? rosti el precaut.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, știu că greșise. Prop-tindu-se în pieptul lui, Vivien se ridică încet în șezut. Părul îi căzu în valuri aurii pe frumoșii sâni cu vârfuri roz, iar el avu nevoie de un efort colosal pentru a nu renunța cu totul la bunul-simț, tră-gând-o inapoi sub el, pentru a se sătura cu frumusețea ei.

Ea îl privi gânditoare vreme de câteva secunde, apoi păru să ia o decizie.

– Aden, cu siguranță îți dai seama ce simt pentru tine.

Dumnezeule, el nu era pregătit pentru această conversație. Nu avea să fie pregătit niciodată.

– Sunt sigur că tu crezi că ții la mine, ceea ce nu este surprinză-tor, date fiind circumstanțele.

Ea își încrucișă brațele sub piept, într-un clasic gest defensiv. Din păcate, goliciunea ei strică efectul intenționat, căci îi umflă sâni, făcându-i și mai apetisanți.

– Și cum ai defini respectivele circumstanțe? întrebă ea cu o voce ironică.

– Vivien, ți-am salvat viața nu doar o dată, așa că este firesc să te simți recunoscătoare. Iar recunoștința poate fi uneori confun-dată cu alte sentimente.

– Nu sunt redusă mintal și nici vreo școlăriță naivă, Aden. Sunt perfect capabilă să identific ce simt și ce nu simt. Și *firesc* că îți sunt recunoscătoare. Îi sunt recunoscătoare și lui Sir Dominic, dar nu sunt îndrăgostită de el.

Un cuvânt atât de simplu, care totuși îl străpunse cu forța unui glonț. Cu toate că se aștepta, nimic nu l-ar fi putut pregăti pen-tru efectul său devastator. Își reprimă dorința copleșitoare de a-i răspunde la fel.

– Iubito, n-am spus niciodată că n-ai minte. Dar adevărul este că abia ne cunoaștem unul pe celălalt. Am ajuns împreună în cir-cumstanțe extrem de neobișnuite...

– Deloc neobișnuite pentru tine, îl intrerupse ea calmă.

– ... circumstanțe neobișnuite, care au tendința de a amplifi-ca și a deruta sentimentele, continuă el cu încăpățănare. Am mai văzut întâmplându-se acest lucru, și rareori se termină cu bine.

Ea își ridică picioarele, trăgând cearșaful de olandă și acope-rindu-și sâni. Avea să-i fie dor de ei, dar măcar nu-i vor mai dis-trage atenția. Dar cu ochii ei mari, cu părul despletit și cu buzele

umflate de sărutări, arăta ca o femeie care fusese satisfăcută din plin. O femeie care se bucurase de fiecare clipă, și care abia aștepta să capete mai mult.

Brusc, mădularul lui Aden se trezi la viață, mai mult decât pregătit să îndeplinească dorința ei. Se alesese praful de detașarea lui.

– Din moment ce pari a ști totul despre asta, spuse ea, poate că ai vrea să-mi răspunzi la o întrebare simplă.

El simți că era o capcană, însă nu-și dădu seama cum s-o evite.

– Ce întrebare?

– Ce simți pentru mine?

Aden se încordă cu putere, pentru a nu îngădui să i se citească pe față vreun semn al tumultului interior.

– Nu este o întrebare ușoară.

Bărbia lui Vivien se ridică sfidătoare.

– Ba cred că este o întrebare foarte ușoară. Mă iubești sau măcar ții la mine?

El suspină.

– E mult mai complicat decât o simplă declarație a sentimentelor, iar tu știi asta.

O parte a gurii ei seducătoare coborî, devenind o fantă cinică, dar în ochi avea o privire rănită, goală.

– Înțeleg. Pur și simplu, profiți de o ocazie convenabilă pentru a alunga plictiseala acestei situații groaznice. Ce prostie din partea mea să cred altceva, și cât de jenant e pentru tine că am înțeles greșit. Îndepărtă pătura și dădu să coboare din pat. N-o să te mai deranjez nici măcar o clipă în plus cu sentimentele mele protestești și exaltate.

Aden o cuprinse cu un braț de talie, trăgând-o înapoi în pat. Ea se zbatu, dând din mâini și din picioare pentru a scăpa, dar el o ținu strâns lipită de el.

– Probabil că n-ai minte dacă tu crezi că aș profita de tine, se răsti el. Te asigur că nu este nimic convenabil în această situație, sau în faptul că m-am îndrăgostit de tine.

Ea se smuci încă o dată, apoi rămase nemișcată, privindu-l uimită peste umăr. Lui Aden îi veni să-și muște limba. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă că trebuia să se despartă de ea,

tocmai o primise. Chiar se îndrăgostise de ea, Dumnezeu să-l ajute. Iar asta îl făcea și mai predispus la greșeli decât își imaginasese vreodată.

– Mă iubești? îl întrebă ea cu voce crispată în vreme ce se răsuci pe jumătate în îmbrățișarea lui.

El suspină, simțind toată oboseala ultimelor luni. Ba nu, ani.

– Sigur că te iubesc. Cum aș putea să nu te iubesc. Ești cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o vreodată, în ciuda talentului tău infailibil de a te vârî în situații ridicole.

Ea îi adresează o tentativă de zâmbet.

– Nu o fac intenționat, să știi. Pur și simplu, se pare că mi se întâmplă lucruri.

– Da, am remarcat că necazul dă peste tine cu regularitate.

Când ea dădu să protesteze, el își apăsă un deget pe buzele ei.

– De asemenea, ești inteligentă, loială și excesiv de generoasă, și n-ar strica să pot face dragoste cu tine de trei ori pe zi până la sfârșitul vieții mele, și tot nu m-aș sătura de tine.

Ea fremătă de plăcere, lipindu-și posteriorul delicat de vintrele lui, distrăgându-i, în mod previzibil, atenția.

– Crezi că sunt drăguță? rosti ea timidă.

El depuse mici sărutări pe ceafa ei, iar ea se arcui spre el.

– Cuvântul „drăguță“ nu descrie nici pe departe cum ești, murmură el.

Ea se răsuci cu totul în brațele lui și îi întâlni privirea.

– Atunci, de ce te tot îndepărtezi de mine? Dacă ne iubim unul pe celălalt, atunci care-i problema?

El se încruntă. Cu ce să înceapă?

– Vivien, n-am exagerat când am spus că nu sunt suficient de bun pentru tine. Tu nici măcar nu poți concepe viața pe care am dus-o... lucrurile pe care le-am făcut și lucrurile pe care le mai am de făcut.

– Vorbești despre serviciul tău?

– Da.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui, privindu-l cu onestitate.

– Dar, cu siguranță, ai făcut destule. Ești în armată de...

Când el clătină din cap, ea se încruntă nerăbdătoare.

– Foarte bine. Ești spion de aproape zece ani, nu-i așa?

El dădu precaut din cap.

– Atunci, aş spune că ți-ai câștigat dreptul de a te retrage din ceea ce, în mod categoric, este o profesiune extrem de primejdioasă. Nu e ca și cum n-ai avea alternative. La urma urmelor, ești un St. George.

– Nu sunt un St. George, mormăi el. N-am fost niciodată cu adevărat unul dintre ei, și nici nu voi fi.

Ea îl privi confuză.

– Ești fiul lui Lord Thornbury și al lui Lady Thornbury. Cum să nu fii un St. George?

El îi dădu drumul, în vreme ce stomacul i se strânse de amărăciune. Dându-se jos din pat, își luă pantalonii și îi îmbrăcă.

– Lord Thornbury nu este tatăl meu.

Simpla recunoaștere a acestui fapt făcu să i se ridice firea în gât. Își încheie pe băjbăite pantalonii, evitându-i privirea până când isprăvi. Când se uită în cele din urmă la ea, nu reuși să-i descifreze expresia.

– Cu siguranță, e ceva neașteptat, rosti ea încet. Dar deloc nemaipomenit. Ezită ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite. Ta... Lord Thornbury știe?

– Da.

Aden nu izbuti să-i spună mai mult de-atât. Ea dădu din cap.

– Și totuși, te-a recunoscut drept fiul lui. A fost cumsecade din partea lui.

Un râs aspru ieși din gâtul lui.

– Nici pe departe. N-a avut de ales.

Vivien se încruntă și își îndepărtă de pe frunte o șuviță rătăcită. Era atât de frumoasă cum ședea în așternutul răscolit. Frumoasă și inocentă, și nu pentru el.

– Ce vrei să spui?

Aden făcu o grimasă.

– N-a avut de ales pentru că n-a avut nici un chef să intre în conflict cu tatăl meu natural. Lord Thornbury a fost oricum numai cumsecade nu, te asigur. Dar nu a dorit să fie implicat în genul de scandal care s-ar fi stârnit dacă ne-ar fi alungat pe mine și pe mama.

Ochii lui Vivien se îngustară.

– Aden, cine este tatăl tău?

– Prințul regent.

Văzând expresia uluită de pe chipul ei, trupul lui îngheță. Existau mulți bastarzi regali în țară – el îi cunoștea pe câțiva –, unii dintre ei, de rang înalt. Dar acelor bastarzi regali nu li aruncase permanent în față rușinea provenienței lor, și nici nu-și văzuseră mamele tratate cu dispreț de soții lor. Dar, pentru tatăl lui vitreg, Aden era o amintire constantă a trădării, iar bătrânul ticălos nu-l lăsase să uite asta niciodată.

Își luă cămașa de pe podea și și-o trase peste cap, în vreme ce rămase cu spatele la ea.

– Și acesta, draga mea, este motivul pentru care orice soi de aranjament între noi este imposibil.

Așternutul foșni, iar el o auzi pe Vivien traversând cu pași ușori podeaua. Brațele ei subțiri îi cuprinseseră mijlocul, iar ea își culcă obrazul între omoplații lui.

– Îmi pare sincer rău pentru durerea pe care ți-au pricinuit-o părinții tăi, spuse ea. Dar rușinea lor nu este rușinea ta.

El dori să se desprindă din îmbrățișarea ei, dar nu se putu hotărî s-o facă. Trupul ei cald lipit de spinarea lui i se părea raiul pe pământ.

– Cred că vei descoperi că această opinie este în minoritate, rosti el. În cazul meu, majoritatea celor din lumea bună sunt de acord cu tatăl meu vitreg.

Ea îl ocoli și veni în fața lui, acoperită doar cu un cearșaf și imposibil de frumoasă.

– Dar mama ta este una dintre cele mai admirate femei din înalta societate. Nu sunt sigură cât de multă lume știe adevărul despre părinții tăi...

– Aproape toată lumea îl știe, interveni el pe un ton cinic.

– Eu n-am auzit niciodată nici cel mai mic zvon, și frecventez înalta societate de mai bine de șapte ani deja.

Acum, că ea pomenise de asta, nici el nu-și amintea când auzise ultima oară pe cineva referindu-se la originile lui scandaloase. Și era adevărat că mama lui se bucura de o poziție foarte înaltă în societate, așa că, poate, scandalul se stinsese și nu mai conta cu adevărat. Rușinea și resentimentele îi afectaseră viața atât de mult timp – Aden nici măcar nu-și aducea aminte când aflase cine era tatăl lui –, încât poate că percepția lui era distorsionată. Cu toate astea...

– Aden, rosti Vivien împungându-l cu degetul în piept, în fond tu ai fost departe de Londra vreme de zece ani. Oricare ar fi fost scandalul legat de nașterea ta, acesta s-a stins, a devenit lipsit de importanță. În plus, nu ești nici pe departe singurul copil nelegitim al unui prinț. Ducele de Clarence are zece, și nici unul nu pare să dea doi bani pe asta.

Aden își scărpină firele răsărite pe bărbie.

– Este foarte adevărat, dar sigur nu te poți aștepta să cred că pe tine nu te-ar interesa.

Ea îi aruncă o privire atât de disprețuitoare, încât el fu tentat să-și schimbe greutatea de pe un picior pe altul.

– Chiar crezi că sunt atât de superficială? întrebă ea. Ce-am făcut de ți-am lăsat o astfel de impresie?

Gândindu-se la cuvintele ei, el se duse să se așeze pe pat. Vivien își culese trena cearșafului și îl urmă.

– Nu-mi pasă de asemenea lucruri, spuse ea cu calm, și nu înțeleg de ce ți-ar păsa ție.

Frustrarea se întetă în pieptul lui. Cum de nu înțelegea ea cât de imposibil era? El își alesese calea cu mult timp în urmă, iar asta îl marcase pentru totdeauna. Ea nu putea înțelege nici pe departe ce însemna să-l iubească.

– Nu doar din pricina originii mele mi-ar fi imposibil să mă căsătoresc, ci și a ocupației mele.

Îi aruncă o privire dură, dorindu-și ca ea să înțeleagă. Dar ea afișă o expresie răbdătoare.

– Da, ești spion. Dar nu vei fi spion pentru totdeauna, nu-i așa? Sunt dispusă să aștept.

Acum încerca să-l îmblânzească.

– Vivien, habar n-ai ce spui. Viața pe care am dus-o, lucrurile pe care le-am făcut... ar fi o crimă din partea mea să îngădui ca toate astea să te atingă. Tu ești mult prea delicată și inocentă pentru a înțelege...

– Firește, n-aș putea înțelege ce ai făcut. O, stai, ba aș putea, rosti ea cu sarcasm. Am văzut în noaptea în care m-ai salvat. Ai înfipt un cuțit în coastele bărbatului aflat la gura peșterii.

– Ai uitat cum ai reacționat când l-ai văzut pe acel om? Aproape că ai leșinat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Firește că aproape am leșinat. A fost oribil. Dar mă aștept să nu poți salva pe cineva jucând jocuri de societate cu răpitorii săi. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, iar eu îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

– Vivien...

Ea ridică o mână.

– Înțeleg că tot ce faci tu este important. Și ți-am spus că sunt dispusă să aștept. Dar te întreb din nou care este, mai exact, problema?

Aden își încleștă pumnii pe coapse. Nu se așteptase deloc ca ea să fie atât de afurisit de pragmatică în legătură cu totul. Hristoase, chiar începea să aibă logică în ce zicea, iar asta îl speria de moarte. Nu suporta gândul ca ea să fie pusă în primejdie, sau atinsă cumva de faptele lui. Iar dacă se însura cu ea, sau dacă măcar îi dădea speranța că o va face, avea s-o pună cu siguranță în primejdie. Trecutul lui va avea grijă de asta. Se sili să-și împietrească inima.

– Problema ești tu, Vivien. Tu faci ca această situație să fie imposibilă.

Ochii ei se lărgiră, dar ea rămase pe poziție.

– Nu înțeleg.

– Iubindu-te, primindu-te în viața mea, devin vulnerabil. Iar când sunt vulnerabil, tu ești în primejdie. Iar acesta nu este un lucru pe care să-l pot tolera.

O parte din culoare dispăru din obraji ei.

– Explică-mi, te rog.

– Cu câteva săptămâni înainte ca tu să fii răpită, eram într-o misiune în Franța, cu o mică echipă de agenți. Lucrasem împreună ani întregi, și fiecare îi cunoștea pe ceilalți așa cum se cunoștea pe sine. Unul dintre bărbați era un vechi prieten și cel mai apropiat coleg al meu. Numele lui era John, și și-ar fi dat bucuria viața pentru mine sau pentru oricare alt membru al echipei noastre.

Aden făcu o pauză, desfăcându-și încet pumnii și frecându-și palmele transpirate de coapse.

– Continuă, îi ceru Vivien.

El își ridică privirea și dădu din cap.

– Înainte de asta, John fusese în Italia pentru câteva săptămâni, iar acolo, intrase într-o relație cu o femeie – o frumoasă și apreciată actriță. Când a venit la Paris pentru a se întâlni cu noi, a adus-o cu el.

Sprâncenele fine ale lui Vivien se arcuiră, dar ea nu spuse nimic.

– Am obiectat, desigur, zise Aden, dar John n-a vrut să accepte. A jurat că erau îndrăgostiți și că ea era exact ceea ce părea că este. Nimic din ce am spus nu a contat, iar în final, am cedat, dar numai după ce ne-am înțeles că el va părăsi serviciul secret la sfârșitul misiunii, dacă intenționa să rămână cu ea. Nu-și putu reține un amar zâmbet autoironic. O iubea atât de mult, încât a acceptat rapid.

Vivien se înfioră și își strânse mai tare cearșaful în jurul sânilor.

– Pot înțelege asta.

– Poate că și eu pot. Doar că John n-a avut ocazia să demisioneze, pentru că iubita lui i-a tăiat gâtul în timp ce el dormea. Apoi a furat hărțile codate pe care el trebuia să le aducă în Anglia.

Ignoră icnetul oripilat al lui Vivien.

– Era o spioană a bonapartiștilor și s-a folosit de John de la bun început. Dacă n-aș fi fost atât de afurisit de prost, și dacă n-aș fi fost atât de dispus să-i acord prietenului meu prezumția de nevinovăție, mi-aș fi dat seama de asta și aș fi găsit o cale să dau în vileag toată șarada ei letală. Totul era prea curat și prea convenabil, dar eu am îngăduit ca sentimentele lui John, sentimentele *mele*, se corectă el, să-mi stea în cale, iar rezultatul a fost moartea lui John.

– Nu este adevărat, Aden.

Întinse mâna spre el, dar Aden sări în picioare, ferindu-se de ea. Nu putea suporta ca ea să-l aline, fiindcă nu merita asta.

– Ba este adevărat, rosti el îndreptându-se spre cămin.

Îi aruncă o privire, observă că tremura și zvârli un buștean din coșul cu lemne pe tăciunii aprinși. După ce făcu flăcările să trosnească din nou, își îndreptă trupul rapid și se întoarse spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu femeia? întrebă ea.

– Am ucis-o.

Cu toate că Vivien păli, expresia de pe chipul ei se modifică foarte puțin.

– Înțeleg. N-ai avut de ales.

Din doi pași, el ajunsese lângă ea.

– Nu înțelegi nimic, mârâi el apucând-o de umerii goi. Un om care face ce fac eu nu-și permite complicații sentimentale. Nu se poate îndrăgosti și nu poate avea o familie. L-ar face vulnerabil, așa cum a pățit John. M-ar face vulnerabil *pe mine*, iar eu aș face greșeli. Probabil greșeli fatale.

Ochii ei scuiară scânteii albastre.

– Mă compari cu femeia lui John? Cu o spioană franceză și o ucigașă?

– Firește că nu! O zgâlțâi cu blândețe. Nu pricepi? Problema este ce *simt* eu. Când sunt cu tine, abia dacă pot să gândesc. Sentimentele sunt o povară. Sunt primejdioase. Tu ești primejdioasă pentru mine, iar eu sunt primejdios pentru tine.

Gura ei se strânse, formând o linie încâpățanată.

– Nu accept asta. Nu m-am simțit niciodată atât de în siguranță și de fericită cum mă simt când sunt cu tine... în ciuda circumstanțelor groaznice.

El simți cum gura i se arcuiește disprețuitoare.

– Spune-i asta sârmanului Jem.

Ea tresări în strânsoarea lui, iar el îi dădu drumul. Îi îngădui privirii să treacă peste frumusețea ei albă și zveltă pentru ultima oară, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Aden, stai!

Zidul din jurul inimii lui se ridică la loc, respingând implorarea îndurerată din vocea ei. Aproape reuși.

Se uită peste umăr. Ea stătea în picioare în mijlocul încăperii, părăsită, învelită în cearșaful mototolit, ca o zeiță indolentă. Dezolarea din ochii ei aproape că îl ucise. Însă când ea dădu să vorbească, el ridică o mână pentru a o opri.

– Îmi pare rău, Vivien. S-a terminat.

Închizând ușa în urma lui, își spuse că așa era cel mai bine – pentru amândoi.

Capitolul 32

Aden urcă obosit scările spre biroul lui Dominic, după 24 de ore petrecute pe drumul de întoarcere de la St. Clement, având drept tovarășie doar gândurile lui pline de frustrare. În ciuda vârtejului de gânduri din mintea sa, era convins că luase decizia corectă. Vivien avea să fie în siguranță înconjurată de oameanii lui Dominic, iar lui avea să-i fie mai bine departe de atracția ei seducătoare.

Biletul lapidar prin care își explica plecarea bruscă avea s-o înfurie, dar nu avea nimic de câștigat elaborând aspectele pe care i le prezentase în ultima lor noapte. Nu avea nici un viitor împreună și, cu cât ieșea mai repede din viața ei, cu atât mai bine. Vivien avea să-l uite suficient de repede. Avea numeroși pretendenți foarte potriviți, iar oricare dintre ei avea să fie un soț mai bun decât el.

Iar în ceea ce-l privea... înainte de Vivien nu-și dăruise inima nici unei femei, și nici n-avea s-o mai facă vreodată. Ea pusese stăpânire pe el, iar el nu avea să se elibereze niciodată complet de acele legături. Însă acum exista un singur lucru pe care îl putea face pentru ea – să găsească dovezile necesare pentru a-l trimite pe Hovanski înapoi în vizuina lui friguroasă din Rusia, îngăduindu-i astfel lui Vivien să-și reia locul meritat în societate.

Rămase pentru un moment în ușa biroului, punându-și gândurile în ordine. Șeful lui nu avea să fie încântat că el se întorsese la Londra, însă Aden făcuse destul pe dacă. Era vremea să pună capăt acestui joc primejdios, și nu putea face asta în timp ce stătea degeaba într-un sat uitat de Dumnezeu din nord.

Când, în cele din urmă, deschise ușa, se opri brusc, încruntându-se la vederea lui Dominic conversându-se amical cu Griffin Steele, iar resturile unui mic dejun se zăreau pe tava aflată pe masa joasă dintre ei. Șeful lui își ridică privirea, o expresie glacială oglindindu-se în ochii lui verzi.

– Fiul risipitor s-a întors, spuse Dominic. Imaginează-ți ce surpriză am avut când am primit misiva prin care mă informai că îți abandonezi postul.

Aden ignoră momeala, dând în schimb politicos din cap către vărul său.

– Griffin, ce ciudat să te văd la micul dejun. E puțin cam devreme pentru tine să ieși, nu-i așa?

Griffin se lăsă pe spate în fotoliu și îi zâmbi îngâmfat.

– Așa s-ar putea crede, mai ales având în vedere ce porumbiță încântătoare am fost silit să las în pat, dar biletul superiorului tău a fost foarte convingător. Îi adresă lui Dominic un zâmbet la limita malițiozității. De fapt, mi-a poruncit să apar imediat. Dacă nu eram un tip cu încredere în el, cred că aș fi considerat tonul biletului chiar amenințător.

Dominic îi aruncă lui Griffin o privire ironică.

– Pur și simplu, te-am stimulat puțin. De-a lungul anilor, am ajuns să-mi dau seama că nu prea îți place să te deranjezi, indiferent cât de urgentă este problema.

Griffin ridică leneș dintr-un umăr.

– Mă recunosc vinovat. Mi se pare greu să-mi imaginez că aș face vreun efort pentru alt motiv decât interesul propriu. Desigur, când este vorba de binele vărului meu drag, sunt întotdeauna dispus să fac o excepție.

Aden rosti batjocoritor:

– Sunt sigur. Oricum, ce naiba cauți aici?

– Și tu ai putea fi întrebat același lucru, spuse Dominic pe un ton sumbru, în vreme ce se așeză în spatele biroului. Am trimis după Griffin de îndată ce-am primit biletul tău.

– Vezi tu, dragul meu băiat, spuse Griffin, de curând am intrat în posesia unor informații foarte interesante. Dominic s-a gândit că e mai bine să ți le comunic direct.

– Tocmai eram pe cale să-ți trimit un curier, în St. Clement, când am primit veștile de la tine, rosti Dominic. Sper doar că nu este prea târziu să instalăm dispozitivul de securitate.

Un junghi de îngrijorare îi străpunse pieptul lui Aden.

– Este vorba despre informații legate de Vivien?

Dominic îi ignoră întrebarea, aruncându-i o privire critică.

– Arăți ca naiba, Aden. Când ai dormit ultima dată? Și oricum, când ai ajuns în Londra?

Aden rezistă impulsului de a înjura.

-Cu doar câteva ore în urmă. Am venit direct de la St. Clement, cu poștalionul, dar m-am oprit acasă vreo oră, ca să mă schimb. Nerăbdarea îl făcu nervos. Lucru pe care ți l-am spus în biletul pe care ți l-am trimis.

-Da, cel care nu explică motivele întoarcerii tale. Dominic flutură iritat o mână pentru a curma protestul incipient al lui Aden. Poți să-mi povestești tot despre asta, dar, mai întâi, toarnă-ți o ceașcă de cafea și ia loc.

Aden se îndreptă spre ibricul din argint și își umplu o cană. Din fericire, lui Dominic îi plăcea cafeaua al naibii de tare. Aden avea senzația că îi vor trebui câteva cești pentru a face față acestei întâlniri.

-Informațiile tale îl implică pe Hovanski? îl întrebă el pe Griffin după ce se așeză.

Vărul lui dădu din cap.

-Una dintre încercările mele de a încuraja onestitatea unor surse mai dificile a dat în cele din urmă rezultate. S-ar părea că indivizii responsabili pentru răpirea lui Lady Vivien sunt membri ai bandei lui Campworth.

În ciuda ceștii aburinde pe care o ținea în mâini, un fior rece se prelinse pe șira spinării lui Aden.

-Borden Campworth?

-Nimeni altul, răspunse Griffin cu voce dură. Cred că vei fi de acord că nu e de bine.

Unul dintre cei mai notorii lorzi ai crimei din Anglia, Campworth era șeful unei întinse rețele de contrabandiști, escroci și hoți. De asemenea, avea la degetul cel mic câțiva membri ai parlamentului și cel puțin doi membrî ai actualului guvern, ceea ce îngreuna foarte tare prinderea și acuzarea lui. Dominic încerca de ani întregi să pună mâna pe ticălos, dar cu prea puțin succes.

-Se pare că această sursă confirmă faptul că oamenii lui Campworth au fost angajați de Hovanski atât pentru prima răpire, cât și pentru tentativa pe care ai reușit s-o împiedici, interveni Dominic.

Griffin dădu din cap.

-De asemenea, sursa mea a fost convinsă să dezvăluie că o altă răpire a fost pusă la cale, iar de data asta, Hovanski va fi implicat direct.

Aden se lăsă pe spate în fotoliu, simțindu-se oarecum ușurat.

– Pot încerca din nou, dar n-o vor găsi pe Vivien acum. Nimeni nu știe de casa din St. Clement.

Griffin și Dominic schimbară o privire îngrijorată, iar temerile lui Aden se intensificară din nou.

– Ce-i?

– Sursa lui Griffin a afirmat categoric că ticălosul de Campworth cunoaște locația lui Lady Vivien, zise Dominic.

Aden clătină nerăbdător din cap.

– Este imposibil. M-am asigurat de asta.

– Tu te-ai asigurat, replică șeful lui. Din păcate, Lady Vivien n-a făcut-o. Se pare că i-a scris fratelui celui mic de îndată ce a ajuns în St. Clement.

Aden se frecă la ochi, simțind că i se face rău.

– Pe toți dracii!

– Chiar așa, rosti Dominic cu o voce de sfârșit de lume.

– Cum ai aflat? întrebă Aden.

– Aseară, Griffin mi-a trimis vorbă în legătură cu implicarea lui Campworth. Din păcate, m-am întors destul de târziu acasă, așa că n-am primit mesajul decât după unu noaptea. Am luat imediat legătura cu omul pe care l-am plasat la Blake House, iar acesta a insistat că acolo era liniște. Totuși, asta nu m-a satisfăcut, așa că am dat de Kit Shaw la Brook. Cu o oarecare rețineră, acesta m-a informat că Vivien îi trimisese un bilet scurt imediat după sosirea acolo, spunându-i că era în siguranță. De asemenea, a jurat pe toți sfinții că n-a zis nimănui, nici măcar maică-sii sau lui frate-său.

– A ars scrisoarea? întrebă Aden, fiindu-i groază de răspuns.

– Nu.

– Hristoase!

Aden sări în picioare și începu să se plimbe prin birou. Ce prost desăvârșit fusese. Nu-i trecuse deloc prin minte că Vivien ar fi putut face așa ceva, însă ea își făcea griji pentru Kit ca o cloșcă pentru pușorii ei. Ar fi trebuit să anticipeze asta și să o supravegheze mai îndeaproape, mai ales în primele zile petrecute la St. Clement.

– Și Hovanski? Unde se află? se răsti el.

– Stătea la Osterley, cu familia Jersey, dar, cu nici o oră în urmă, am primit un raport de la Kenilworth, pe care l-am pus să-l urmărească pe prinț. Aparent, Hovanski zăcea la pat, de două zile, din cauza unei răceli urâte, doar valetul purtându-i de grijă. Azi-dimineață devreme, Kenilworth a reușit să urce în dormitorul lui Hovanski și a descoperit că prințul categoric nu zace la pat. Din păcate, Kenilworth spune că valetul lui Hovanski este atât de îngrozit de stăpânul lui, încât nu a fost capabil să furnizeze nici o informație coerentă.

Aden se opri în fața lui Griffin.

– Ai aflat detalii legate de timp?

– Sursa mea zice să se va întâmpla foarte curând. Având în vedere starea în care se afla când oamenii mei au terminat cu el, cred că putem fi siguri că am scos de la el tot ce se putea.

Aden își sugrumă iute panica, silindu-se să gândească.

– Ce s-a întâmplat cu sursa ta? Te-ai asigurat că nu ia legătura cu Campworth?

– Poți fi sigur de asta, vere, rosti Griffin ridicându-se în picioare. Campworth nu va afla că în planurile lui a apărut o fisură. Dădu din cap spre ei și se îndreptă spre ușă. Vă las pe voi, profesioniștilor, să faceți ce vă pricepeți mai bine.

Griffin se opri cu mâna pe mânerul ușii și se uită la Aden.

– Sper că Lady Vivien nu va păți nimic. Este o femeie remarcabilă și nu merită să cadă în ghearele unui om precum Hovanski.

– Nici o femeie nu merită să cadă în ghearele lui Hovanski, comentă Dominic după plecarea lui Griffin. Dar, deocamdată, ne vom concentra asupra protejării lui Lady Vivien.

– Mă întorc imediat în nord, spuse Aden. Vivien este bine protejată, dar, dacă reușesc să ajung acolo înaintea lui Hovanski, cu atât mai bine. L-aș putea prinde pe ticălos asupra faptului.

– Asta ne-ar fi de folos, dar cred că problemele noastre cu prințul sunt puțin mai complicate de-atât. Va fi nevoie și de o intervenție politică, iar asta va presupune niște manevre.

– Nu va fi nevoie de nici o intervenție politică după ce voi termina cu el, mârâi Aden. Am isprăvit? Trebuie să plec.

Singurul răspuns al lui Dominic fu o fluturare din mână spre unul dintre cele două fotolii din fața biroului său. Aden îl privi neîncrezător.

– Chiar trebuie? se răsti el.

Șeful lui oftă.

– Mi-aș dori să ai mai multă încredere în mine. I-am trimis pe Kenilworth și încă un om în nord de îndată ce am primit raportul despre Hovanski. Sunt mai mult decât pregătiți să se ocupe de orice problemă până la sosirea ta. Acum, stai jos.

Bombănind în surdină, Aden se așează. Când Dominic îi vorbea pe tonul acela nu avea rost să i se opună. Dar gândul la Vivien, care se afla atât de departe, și cu Hovanski probabil pe urmele ei, îi stârnea o spaimă care îi prindea măruntaiele ca într-o menghină. Deși logica îi spunea că Vivien era bine protejată, inima îi zicea că o abandonase exact când avea mai multă nevoie de el.

Dominic își împreună mâinile în fața bărbiei și îl supuse pe Aden unei inspecții amănunțite.

– De ce te-ai întors? Și nu-mi insulta inteligența spunându-mi, așa cum ai făcut în biletul acela ridicol, că te-ai gândit că ar fi necesar să continui investigația.

Aden făcu ochii mari, uluit.

– Vorbim despre asta acum? Când Vivien e în primejdie?

– Dacă este în primejdie, e din cauza ta. Îmi dau seama că ultimele câteva luni au fost dificile, dar n-am anticipat că epuizarea ta – în lipsa unui cuvânt mai bun – va pricinui o asemenea eroare de judecată.

Aden tresări, doar puțin, însă Dominic observă oricum. Îngădui ca o parte din furia rece să-i dispară de pe chip.

– Aden, ți-am ordonat s-o protejezi pe Lady Vivien până la rezolvarea problemei. Nu să dai bir cu fugiții când te confrunți cu propriile sentimente.

Aden se zbârli.

– Sentimentele mele n-au nimic de-a face cu asta. Pur și simplu, am simțit că...

Dominic ridică mâna cu un gest imperios, întrerupându-l.

– Sunt sigur că ai vrea să cred asta, dar amândoi știm că nu-i adevărat. Sentimentele ți s-au părut deranjante, dar nu sunt ceva ce mai poți ignora.

– Hristoase, aș vrea eu, murmură el.

Trăsăturile severe ale lui Dominic se împlânziră de compasiune.

– Prietene, în ciuda a ceea ce crezi, negarea sentimentelor nu face decât să-ți întunece și mai mult judecata.

– Așa cum în Franța sentimentele i-au întunecat lui John judecata, izbucni Aden.

– John a fost păcălit de un alt agent, și încă de unul foarte bun. Se întâmplă. Cu toate acestea, tu nu ai fost păcălit, iar afecțiunea pentru John nu ți-a încetșosat creierul. Ai discutat situația cu el și l-ai avertizat. Greșeala a fost a lui, nu a ta.

Aden se gândi la prietenul lui zăcând în pat, gol și plin de sânge. O amintire la fel de urâtă urmă – a unei femei frumoase și prefăcute, ucigașa lui John, moartă de mâna lui Aden. Fusese o agentă bună, dar nu suficient de bună pentru a scăpa de justiția lui.

– Asta-i jocul, rosti Dominic cu blândete. Lucruri urâte, tragice se întâmplă. Treci peste asta.

– M-am săturat de acest joc, răspunse Aden fără să gândească. Se opri, surprins de simplitatea și adevărul cuvintelor sale.

– Cu toții ne-am săturat. Acum, spune-mi de ce ai părăsit-o pe Lady Vivien.

Aden se cufundă într-o tăcere încăpățânată, dar Dominic pur și simplu ridică arogant din sprânceană și așteptă.

– În regulă, mârâi Aden în cele din urmă. M-am îndrăgostit de ea. Asta voiai să auzi?

Spre marea lui surpriză, Dominic zâmbi.

– Da, asta. Și înțeleg că și ea te iubește.

– Cred că da, rosti el precaut.

– Atunci, de ce ai părăsit-o?

Aden rămase cu gura căscată.

– Pentru Dumnezeu, Dominic! Știi ce sunt și de ce sunt capabil. Îmi cunoști și trecutul. Vivien merită pe cineva mai bun decât mine.

– Ceea ce merită este un bărbat bun, care s-o iubească. De asemenea, un bărbat care este suficient de puternic pentru a o proteja de lupii de la ușa ei.

Aden râse cu asprime.

– Da, dar eu nu sunt nici pe departe acel om.

– Se pare că Lady Vivien nu este de acord. Nici – aş putea adăuga eu – mama ta, care este o doamnă foarte perspicace, după cum ştii. Şi aş mai adăuga că sunt de acord cu evaluarea ei.

Dominic se ridică şi ocoli biroul, aşezându-se pe marginea tăbliei din mahon lustruit. Aden îşi ridică privirea spre el, simţindu-se şi îngrijorat, şi expus.

– Aden, începu Dominic cu voce blândă. De la o vârstă fragedă, ai încercat să-ţi înăbuşi sentimentele. A fost de înţeles, având în vedere modul în care Lord Thornbury s-a purtat cu tine şi cu mama ta, neîngăduindu-vă să uitaţi greşeala ei de judecată. În acea etapă a vieţii tale, sentimentele nu-ţi erau prietene. Ți-ai păstrat această atitudine când ai intrat în serviciul secret, iar abilitatea ta de a-ţi reprîma sentimentele te-a ajutat în multe situații dificile. Dar, în acest caz, negarea lor te-a făcut să greşeşti.

Aden îl privi fix pe şeful lui.

– Cum așa?

– Lasă-ţi deoparte temerile, pentru moment, şi concentrează-te asupra a ceea ce simți pentru Lady Vivien. Ce îți spune *acest* sentiment anume?

Aden încercă să facă așa cum îi ceruse Dominic, ignorând buibitul inimii și goana frenetică a sângelui prin vene. Nu. Încerca să *simtă*, nu să gândească. Ce îi spunea iubirea pentru Vivien să facă?

Închise ochii și gemu ușor când răspunsul deveni brutal de evident.

– N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată.

– Ai perfectă dreptate.

Deschizând ochii, el sări în picioare.

– Nu mai pot pierde nici măcar o clipă.

Dominic dădu din cap.

– Du-te!

Aden îşi înşfăcă haina şi pălăria, înjurând în surdină.

– Sunt un idiot. Un idiot desăvârşit.

Râsul sarcastic al lui Dominic îl urmă dincolo de uşă.

– Sigur că ești. Ești un bărbat îndrăgostit.

Capitolul 33

Vivien își încuie cufărul de călătorie, zâmbindu-i servitoarei desemnate de Aden s-o apere.

– Mulțumesc, Evans. Ai putea, te rog, să-i ceri domnului MacDonnell sau unuia dintre lachei să vină și să ia asta? Mai trebuie doar să-mi termin de pregătit geanta cu lucrurile pentru noapte și am terminat.

Evans, o femeie deșirată și capabilă, rosti disprețuitoare în vreme ce luă cufărul:

– Nu va fi necesar, doamnă. Sunt la fel de puternică precum oricare dintre indivizii ăștia. Și știu să trag cu arma mai bine decât ei, murmură ea în vreme ce sălta cufărul pe un umăr.

Vivien putea crede asta. Deși Evans juca rolul cameristei unei doamne, era clar că avea alte talente. Femeia mai în vârstă nu era foarte pricepută la coafat sau la călcarea unei rochii, dar o supraveghea pe Vivien ca o pisică ce avea un singur pui. Forța ei tăcută, dar încurajatoare fusese o binecuvântare în cele câteva zile de la plecarea lui Aden la Londra, fără un cuvânt de avertizare.

Suspiniând, împături un șal și îl îndesă în geanta de piele. Evans și MacDonnell se opuseră cu vehemență plecării ei, încercând să-i zădărnicească planurile. În cele din urmă, se ocupase de problemă furișându-se din casă, cu o zi în urmă, și închiriind o trăsură pentru dimineața aceasta. MacDonnell se supăraseră când Vivien îi dezvăluise adevărul, în vreme ce el îi servea o altă cină singuratică, în salon, seara trecută.

– Doamnă, nu puteți pleca, exclamase MacDonnell ținând un vas cu găluște lipit de vesta sa. Trebuie să rămâneți aici până când se întoarce căpitanul St. George sau Sir Dominic, ori trimit după dumneavoastră. E capul meu în joc dacă vă las să plecați. În plus, adăugă el destul de disperat, sunt sigur că, într-o zi sau două, căpitanul se va întoarce.

Ea îi răspunsese politicoasă că, în afară de a o încuia în dormitorul ei, MacDonnell nu putea face nimic pentru a o împiedica să plece. Iar dacă o încuia, ea pur și simplu va ieși pe fereastră

și va coborî pe spalier, apoi se va întoarce la Londra cu diligența publică.

Privind-o morocănos, MacDonnell fusese de acord în cele din urmă, cu amendamentul că el și Evans aveau s-o însoțească. Vivien respirase ușurată în sinea ei, deoarece gândul de a călători singură era cam înfricoșător. Abia când își dăduse seama de faptul că era posibil să rămână blocată în St. Clement săptămâni în șir reușise să-și învingă îndoielile și să ignore ordinele stricte scrise ale lui Aden de a se supune întru totul poruncilor lui MacDonnell.

„Mai vedem noi, căpitane St. George.“

Încruntându-se, își îndesă cămașa de noapte în geanta burdușită și se așeză pe ea pentru a o forța să se închidă. Ori de câte ori se gândea la ultimele cuvinte pe care i le spusese Aden – și se gândea la ele la fiecare două minute –, sângele îi gonia nebunește prin vene. Respingerea lui o uluise, apoi o enervase, după care o făcuse să se înfierbânte de umilință și de furie. Avusese nevoie de toată voința ei pentru a nu se năpusti afară din cameră, după el, dar conștientizarea faptului că era foarte posibil să izbucneasă în lacrimi dacă se confrunta cu el o împiedicase.

Când, în cele din urmă, se calmase suficient pentru a putea gândi, își dăduse seama că reacția lui Aden fusese perfect firească – într-un mod prostesc, caracteristic masculilor. În cea mai mare parte a vieții lui, se considerase un nepoftit. Nu conta că avea cel mai albastru sânge din țară – și nici că revelația despre identitatea adevăratului său tată fusese un șoc –, el fusese în mod deliberat respins de oamenii din viața lui, care contau cel mai mult. Se simțea nedorit și neînsemnat, un scandal ambulant și un om care nu merita o viață normală.

În vreme ce se gândea la asta, tremurând în patul ei rece, Vivien cedase lacrimilor. Nu pentru ea, ci pentru băiețelul care izbutise să devină cel mai bun bărbat, dar care, în ciuda acestui fapt, încă mai credea că nimeni nu-l dorea. După ce plânsese pe rupte, se hotărâse că era mai bine să aștepte până dimineață, când urma să-i spună lui Aden la lumina zilei că avea toate intențiile să se mărite cu el, și că ar fi bine să se obișnuiască repede cu ideea.

Ceea ce, în mod evident, fusese o greșeală uriașă. Vreme de câteva ore, îngăduise personalului s-o convingă că el se va întoarce, dar, în cele din urmă, instinctul îi spusese adevărul.

Dacă își dorea o viață cu Aden, trebuia să lupte pentru asta și să-l oblige să recunoască lipsa de logică a respingerii – atât a ei, cât și a vieții pe care și-o puteau face împreună.

Strânse curelele genții și aruncă o ultimă privire prin camera plăcută, deși demodat decorată. Fusese un refugiu în aceste ultime câteva săptămâni, și la fel și orașul, și noile prietene pe care și le făcuse. Îi trimisese deja un bilet doamnei Pettigrew, explicându-i că ea și „domnul Parker“ trebuiseră să se întoarcă în oraș, dar sperau să revină curând. Cu o lună în urmă, s-ar fi cutremurat la gândul de a trebui să ducă o viață atât de pașnică, lipsită de complicații. Dar acum viața ei din Londra i se părea obositoare și goală, plină de zgomot și de mișcare, dar aproape lipsită de semnificație. Aici, ea găsisese mulțumire și fericire. Cu Aden alături, își putea imagina o viață care să aibă prea puțin de-a face cu strălucirea goală a vieții din înalta societate, și multe de-a face doar cu iubirea.

Punându-și pelerina pe braț, își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Proptind bagajul greu pe șold, deschise ușa cu piciorul și ieși pe coridor. Dar când dădu să coboare scările, un bubuit puternic se auzi de jos, urmat de voci ridicate și furioase, și de bufnituri sonore.

Alarmată, Vivien lăsă geanta să-i cadă și se repezi spre capul scărilor. Înainte de a ajunge acolo, auzul unui accent aspru și familiar îi trimise fiori de spaimă prin vene. Se lipi de perete, rămânând ascunsă în vreme ce încerca să-și recapete răsuflarea brusc curmată.

„Hovanski.“ După alte oribile zgomote care urcau de la parter, era clar că adusese cu el o întreagă bandă de nelegiuți, care acum se luptau cu MacDonnell și cu lacheul.

Trase încordată aer în piept, dându-și seama că avea doar câteva secunde pentru a scăpa, fie prin una dintre ferestrele de la etaj, fie pe scările ascunse care porneau din dulapul aflat în dormitorul din spate. Aden i le arătase ca măsură de precauție când ajunsese-ră acolo, dar acum păreau cea mai bună șansă de a scăpa.

Rămânând cu spatele la perete pentru a evita scârțâitul dușumelei, se îndepărtă de scară. Dacă va reuși să iasă, va fugi direct acasă la doamna Pettigrew și se va ascunde acolo. Apoi, la căderea întunericului, va...

– Vivien, am știu că ești aici, strigă o voce familiară, care o făcu să se oprească. Ți sugerez să cobori imediat, altminteri mă tem că servitorii tăi vor avea de suferit.

Ea își sprijini capul de perete, tremurând de furie. Nu-l plăcuse niciodată pe fratele ei cel mare, dar în clipa aceea îl ura cu adevărat.

– Vivien, coboară imediat! lătră Cyrus.

– Te-am auzit de prima dată, țipă ea.

Se desprinsese de perete și trase adânc aer în piept, de câteva ori, încercând să-și domolească bătăile nebunești ale inimii. Avea nevoie de o minte limpede și de nervi puternici pentru a scăpa, cu toate că habar n-avea ce le-ar fi putut spune celor doi bărbați, cu excepția unui „nu” hotărât.

Un zâmbet amar îi arcui buzele în vreme ce se îndrepta încet spre scări. Aden îi zisese „nu” cu câteva nopți în urmă, și iată unde ajunsese acum – era singură, în primejdie și el nu era acolo, ca s-o apere.

Curajul aproape îi dispăru când ajunse la cotul scărilor și văzu scena haotică din holul de la intrare. Cel puțin cinci bărbați duri, îmbrăcați în haine lungi, mișunau prin micul spațiu, iar MacDonnell și Evans fuseseră legați, li se puseseră călușuri și erau sprijiniți de zid. Pe deasupra călușurilor, amândoi îi priveau cu sălbăticie pe cei care îi capturaseră. Davis, lacheul, era întins pe podea, inconștient și cu sânge la gură.

Într-o parte se aflau Cyrus și prințul Ivan. Fratele ei era ciufulit și furios, și, ca de obicei, foarte ofensat. Totuși, prințul o privea pur și simplu cu o expresie atât calculată, cât și triumfătoare, ca a unui vânător care tocmai a doborât o vulpe.

Scuipând o înjurătură, Vivien coborî în fugă treptele și se duse la Davis, trecând înnebunită pe lângă doi bandiți care stăteau lângă bărbatul inconștient.

– Vivien! exclamă Cyrus pe un ton ofensat. Aș aprecia dacă ți-ai controla limbajul în fața prințului.

Vreme de o secundă, ea îl privi cu gura căscată. Chiar și prințul se uită mirat la fratele ei, clar gândind că era un idiot.

– Taci din gură, Cyrus! rosti ea printre dinții încleștați.

Ignorând idioțeniile fratelui ei, pipăi cu grijă craniul lui Davis, încercând să-i evalueze gravitatea răni. Din fericire, el gemu, iar pleoapele începură să se miște.

– Lady Vivien, trebuie să-ți cer să te ridici de pe podea, spuse prințul Ivan cu voce rece. Un asemenea comportament nu este potrivit pentru o femeie de rangul dumitale.

– Dar se potrivește cu rangul *dumitale* să angajezi bandiți pentru a-i lovi pe servitori și pentru a răpi oameni? se răsti ea. Mă întreb ce va spune ambasadorul rus când îi voi spune exact ce s-a întâmplat astăzi, aici.

Privirea lui Hovanski o străfulgeră cu mânie rece. Ea rezistă impulsului de a se chirca pe podea pentru a se feri de el. Indiferent ce avea să se întâmple, nu se va pleca în fața lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vivien, ridică-te, mormăi Cyrus uitându-se îngrijorat la prinț.

Se aplecă și o trase în picioare, apropiindu-și gura de urechea ei.

– Nu-l înfură, șuieră el. Omul e dement.

Ea se smuci din strânsoarea lui.

– Descoperi asta abia acum?

Nu se osteni să-și coboare vocea. Prințul își recăpătă controlul.

– Doamnă, îți sugerez să ne retragem în salonul dumitale, unde vom putea discuta despre această situație ca niște oameni raționali.

– Nu e nimic rațional în această situație, replică Vivien. Fu mândră de fermitatea vocii ei, deși, în sine, ea, tremura ca gelatina. Ia-ți brutele și părăsiți această casă. Imediat!

Prințul îi făcu o mică plecăciune curtenitoare.

– Asta îmi este intenția, de îndată ce ajungem la o înțelegere.

Încrucișându-și brațele la piept, Vivien îl privi fix, refuzând să se cintească sau să rostească un cuvânt. Hovanski clătină din cap a regret.

– Îmi forțezi mâna, Lady Vivien. Te rog să-ți amintești că tot ce se va întâmpla astăzi va fi rezultatul direct al acțiunilor dumitale.

Dădu din cap spre unul dintre oamenii lui, o brută mare, cu nas strâmb și urechi diforme. Cu un zâmbet sălbatic, individul o săltă pe Evans, apucând-o de guler, astfel încât picioarele ei abia mai atingeau dușumeaua. Cu o mișcare iute ca fulgerul, o lovi cu palma deschisă peste obraz.

Capul lui Evans fu împins în spate, în vreme ce sunetul plesniturii dure răsună în tot holul. Vivien își înăbuși un țipăt și se rezezi instinctiv înainte, dar fu trasă înapoi de fratele ei.

Prințul Ivan își înclină capul și o studie pe Evans, care încă era ținută strâns de omul lui. Pe deasupra călușului, fața ei roșie începuse deja să se umfle, însă în ochi îi strălucea o sfidare sălbatică.

– Mergem în salon, să stăm de vorbă, Lady Vivien? întrebă prințul Ivan. Sau oamenii mei o vor duce pe camerista dumitale în bucătărie și vor continua lecția? Te asigur că rezultatele nu vor fi pe gustul dumitale.

Stomacul lui Vivien se strânse de oroare în timp ce îl privi fix pe prinț.

– Unde sunt ceilalți servitori? Bucătăreasa și celălalt lacheu.

– Sunt în bucătărie. Poți fi sigură că toți servitorii dumitale au fost reținuți. Toți, sublinie Hovanski.

Ultima speranță a lui Vivien, că unul dintre oamenii lui Sir Dominic scăpase, dispăru fără urmă.

– Draga mea doamnă, nu e nevoie să li se mai facă rău servitorilor, rosti prințul pe un ton liniștitor. Dacă vei coopera, totul va fi bine.

– Vivien, nu fi idioată, spuse Cyrus, o notă rugătoare strecurându-se în vocea lui. Se uită la Evans, apoi înghiți în sec, părând că nu se simte bine. Hai să mergem în altă cameră și să stăm de vorbă. Te rog!

Vivien aruncă o privire prin hol, observând expresiile lacome, urâte, de pe fețele oamenilor lui Hovanski. Nu se îndoi că vor face exact ce le cerea șeful lor și că se vor bucura de asta. Aproape sufocându-se de frustrare, dădu din cap.

– O să fac cum spui, dar numai dacă îmi promiți solemn că nu îi vei mai face rău nici unuia dintre servitori.

Hovanski făcu o altă plecăciune ridicol de formală.

-Vreau să aud cuvintele, Alteță, insistă ea. Promite-mi că nu li se va face nici un rău.

Din spatele călușurilor, și Evans, și MacDonnell protestară incoerent. Banditul care o ținea pe Evans o zgâlțâi așa cum zgâlțâie o pisică un șoarece, până când aceasta tăcu.

Hovanski își duse o mână la inimă.

-Ai cuvântul meu de prinț, rosti el.

Vivien simți un fior pe șira spinării. Avea să plătească scump pentru ceea ce prințul considera o insultă la adresa onoarei sale. Totuși, asta avea să se întâmple mai târziu. Deocamdată, gândurile ei trebuiau să se concentreze asupra binelui servitorilor ei.

Dădu din cap și se răsuci pe călcâie, trecând pe lângă salonul cel mare și ducându-se spre camera de zi. Era mică, ceea ce însemna că majoritatea bandiților lui Hovanski aveau să fie nevoiți să aștepte în hol. Nu era complet sigură, dar credea că îi recunoaște pe unii dintre ei, fiindcă participaseră la răpirea sa. Doar privindu-i, simțea că mintea dădea să-i paralizeze de panică, iar ea avea nevoie acum de toată istețimea.

Cyrus și prințul o urmară în însoțita încăpere care dădea spre sud. Hovanski închise ușa în urma lui și, cu o legănare elegantă a brațului, îi indică lui Vivien să se așeze. După comportamentul lui, s-ar fi putut crede că făcea o vizită matinală politicoasă. Acest lucru mai mult decât orice altceva o convinsese că omul într-adevăr nu era în toate mințile.

Îngrijorată, se așeză pe marginea unuia dintre fotoliile joase. Iubea această cameră cu veselele ei nuanțe de crem și galben și cu mobilierul confortabil, tapițat cu creton înflorat. Simți o puternică împunsătură de regret în piept, amintindu-și de dejunurile pe care le savurase cu Aden aici, flecărind în timp ce beau cafea și citeau ziare, îndrăgostindu-se tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Acum, acele amintiri nu făceau altceva decât s-o chinuiască.

Fratele ei se așeză pe fotoliul de lângă ea, privindu-l neliniștit pe prințul Ivan. Cyrus deschise gura pentru a vorbi, dar Vivien îl întrerupse.

-Cum m-ați găsit, Cyrus?

El tresări, dar apoi își recăpătă controlul.

-Cu ajutorul scrisorii pe care i-ai scris-o lui Kit.

– Kit nu m-a trădat!

Cyrus râse amar.

– Firește că nu te-a trădat. A susținut sus și tare că nu știe unde ești, dar eu mi-am dat seama că minte. Idiotul credea că te protejează, când, de fapt, ne distrugea pe toți. Îi aruncă o privire sfidătoare. Nu mi-a dat de ales, așa că i-am scotocit prin cameră și am găsit scrisoarea.

Vivien își apăsă abdomenul cu o mână. Aden o avertizase să nu ia legătura cu nimeni, dar ea se gândise că fratele ei cel mic avea să se îmbolnăvească de grijă dacă nu știa că ea era în siguranță. Îi scrisese doar o dată și îl instruisese ferm să nu spună nimănui unde se afla.

– Nu ai avut nici un drept să faci asta, rosti ea cu voce crispată.

– Iar tu nu ai avut nici un drept să fugi fără să lași o vorbă familiei, se răsti Cyrus. Mama a luat-o razna, după cum îți poți imagina. A trebuit să-i ascult istericalele vreme de două săptămâni deja, ca să nu mai vorbesc că a trebuit să mă ocup de toți creditorii ei.

Vivien își înfipse unghiile în brațele capitonate ale fotoliului.

– Dacă ai fi fost cu adevărat un frate iubitor, m-ai fi protejat, în loc să mă folosești ca mijloc de a-ți plăti datoriile și de a-ți propulsa cariera. Tata s-ar fi îngrozit să vadă cum te porți cu noi.

– Tatăl nostru a fost un mare prost, la fel ca toți ceilalți din familia asta, rosti disprețuitor Cyrus. Și ce te așteptai să fac? Să stau cu mâinile în sân și să mă uit cum voi târâți în noroi numele familiei? Aș putea adăuga că purtarea ta abia dacă a fost mai decentă decât a unei femei ușoare.

– Destul, Lord Blake! Vocea rece a prințului Ivan se auzi ca o plesnitură de bici în încăpere. Nu-mi vei insulta viitoarea soție, chiar dacă e sora dumitale.

Lui Vivien îi stătu inima în loc. Știa ce voia Hovanski, dar să-l audă anunțând asta cu atâta îndrăzneală îi tăie răsufierea.

– Cere-i scuze lui Lady Vivien, spuse Hovanski fără să-și ia ochii de la Cyrus.

Fratele ei se uită la ea, apoi la prinț. Ceea ce văzu la el îl înspăimântă la fel de mult ca și pe Vivien. Dădu țeapăn din cap spre ea.

– Iartă-mă, Vivien, rosti el indignat.

În cele din urmă, mintea ei se eliberă de nebunia momentului.

– Alteță, nu am acceptat să mă mărit cu dumneata. Dacă trebuie, mă voi întoarce la Londra, dar nu mă poți sili să mă mărit. Amenințarea sau rănirea servitorilor mei nu va avea rezultatul pe care îl dorești, pentru că nici un preot nu va oficia ceremonia când va afla că acceptul meu a fost obținut prin constrângere.

Prințul Ivan își înclină capul, lăsându-și privirea să o măsoare înainte de a extrage dintr-un buzunar interior o cutiuță cu tutun placată cu aur. Cu un gest degajat, priză puțin, apoi își scutură mâinile înainte de a o onora cu un răspuns.

– A, dar vei accepta cu plăcere, milady. Vezi dumneata, țin în palma mea averea și viitorul familiei dumitale.

Șocată, Vivien se holbă la fratele ei.

– Cyrus, despre ce vorbește? Fiindcă el nu reuși s-o privească decât în treacăt, ea îl apucă de mânecă și trase. E adevărat? vru ea să știe.

O expresie chinuită trecu peste chipul fratelui ei, iar inima lui Vivien stătu în loc. O clipă mai târziu, Cyrus îi îndepărtă mâna și îi aruncă o privire trufașă.

– Alteța Sa a preluat cu generozitate povara datoriilor făcute de mama și de Kit. După cum știi, sunt extraordinar de mari. Combinate cu ipoteca pe Blake House...

– Pe care ai făcut-o pentru a-ți finanța nenorocita de carieră, rosti ea mânioasă.

– ... și cu costurile reparației casei din Somerset, continuă Cyrus, ne-au adus în impas. Fără ajutorul prințului Ivan, am sfârși cu toții la închisoarea datornicilor.

– Cât de mult îi datorăm? șopti Vivien îngrozită.

Suma pe care i-o spuse Cyrus era copleșitoare. Capul lui Vivien se legănă, iar ea trebui să respire adânc, de câteva ori, pentru a-și ține panica sub control.

– Așa că, vezi dumneata, dragă Lady Vivien, rosti prințul Ivan cu o strălucire hidos de posesivă în ochi, familia dumitale îmi datorează păstrarea poziției sale în societate – și chiar existența sa. Desigur, după ce vei deveni soția mea, familia dumitale va deveni parte din familia mea. O să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a o vedea prosperând. De fapt, va fi dorința mea cea mai mare să fac asta pentru că știu că te va bucura pe *dumneata*.

Ea se uită fix în ochii lui exoftalmici, ca de broască râioasă, și văzu triumful din ei. Pereții camerei părură să se strângă în jurul său, iar ea găsi dificil să respire.

– De ce faci asta? șopti ea. Cu siguranță, există femei care ar aprecia atențiile dumitale.

Una dintre sprâncenele lui se ridică.

– Aș crede că este evident. Te iubesc.

– Și așa îmi arăți dragostea, amenințându-mi familia și șanta-jându-mă? Aceasta este purtarea unui nemernic, domnule, nu a unui prinț! exclamă ea.

Se așteptă ca el să se înfurie din pricina insultei, însă un zâmbet rece i se întinse pe chipul mare. Gândul rău din privirea lui îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos.

– Ah, Lady Vivien, nu pot să-ți spun cu câtă nerăbdare aștept căsătoria noastră. Ești o femeie cu spirit, dar trebuie să înveți să te supui soțului dumitale. Cred că îmi va face o mare plăcere să te învăț cum să te porți ca o soție cuviincioasă.

Fierea i se urcă în gât, iar Vivien trebui să înghită în sec pentru a nu se sufoca. Îi aruncă fratelui ei o privire disperată.

– Mama nu va fi niciodată de acord cu asta.

Încrunțat, Cyrus vârî mâna în buzunarul paltonului și scoase un plic pe care i-l dădu.

Vivien îl desfăcu. Câteva momente mai târziu, mototoli cu degete tremurătoare rugămintea mamei sale de a se mărita cu prințul Ivan.

– Cyrus, ce ai făcut pentru a o determina să fie de acord cu asta? Mama știe ce simt pentru el.

– Pur și simplu, i-am spus adevărul, replică fratele ei.

– Vrei să zici că ai amenințat-o, rosti ea cu amărăciune. Dar Kit? El n-ar sta cu mâinile în sân, îngăduind să se întâmple asta.

Cyrus râse urât.

– N-are de ales. Kit este pe jumătate în închisoarea datornicilor, sau mai rău.

Vivien se uită la hârtia mototolită din pumnul ei. Minte ei alungă cuvintele fratelui său, chinându-se cu neîncredere uimită să găsească o soluție. Disperată, se agăță de singurul lucru care o putea salva.

– Nu! Căpitanul St. George niciodată nu...

Prințul Ivan își flutură o mână, aproape plesnind-o peste față.

– Răbdarea mea e pe cale să se sfârșească, Lady Vivien. Fratele dumitale ți-a explicat situația, iar dumneata o vei accepta. Dacă nu, pe toți vă așteaptă ruina.

Se aplecă spre ea, fața lui roșie căpătând culoarea sângelui coagulat. Vivien încercă să nu se crispeze, dar nu se putu controla. Aroganța dementă a individului emana din el ca duhoarea unei plante otrăvitoare.

– Iar dacă prețuiești viața scumpului tău căpitan, spuse cu o voce tot mai guturală, nu-i vei mai pomeni niciodată numele în fața mea. Viața lui e în mâinile dumitale.

Cyrus își apăsă o mână pe brațul ei, părând aproape la fel de disperat cum se simțea ea.

– Haide, fetițo. Nu va fi atât de rău. Vei fi prințesă. Nu va mai trebui să-ți faci niciodată griji în privința banilor, după cum nici mama, nici Kit nu vor mai trebui să-și facă griji. Îi zâmbi abătut. Și sunt sigur că prim-ministrul și Prinny vor considera că este un lucru splendid. Vai, gândește-te la toată influența pe care o vei avea.

Ea își trase brațul de sub mâna lui.

– N-au decât să se ducă la dracu'!

Prințul ridică nepăsător din umăr.

– În orice caz, s-au făcut aranjamentele. Am vorbit deja cu ambasadorul și cu contesa Lieven. Firește, sunt încântați. Îmi imaginez că deja ambasadorul i-a dat de înțeleș prințului regent că logodna noastră este iminentă. Anunțul formal va fi făcut de îndată ce ne vom întoarce la Londra.

Năucită de disperare, Vivien nu putu decât să clatine din cap în inutil semn de refuz. Cușca se închidea în jurul ei. Chiar dacă Aden ar fi fost acolo, se îndoia că ar fi putut face ceva pentru a o proteja.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, prințul se aplecă și mai aproape, ținându-o cu o privire care păru pur reptiliană.

– Dacă te gândești că viteazul tău căpitan te poate ajuta, îți sugerez s-o lași baltă. Ești a mea, Lady Vivien, iar eu nu-i voi îngădui nici unui bărbat să stea în calea dorinței mele de a te lua de soție.

Respirația lui fetidă se revărsă asupra ei, iar ea se trase îndărăt în fotoliu.

– M-am făcut înțeles? întrebă el cu voce ușor amenințătoare.

Ea se sili să dea din cap în vreme ce auzi trăgându-se zăvorul cuștii ei. Plănuseră totul cu prea multă grijă – Cyrus și prințul –, iar ea nu avea nici o șansă. Iar dacă îi cerea ajutor lui Aden...

„Aden!“

Poate că nu dorea să se însoare cu ea, însă nu se îndoia că și-ar risca viața pentru a o ajuta. De asemenea, nu avea nici o îndoială că Ivan cel Groaznic avea să-și ducă la îndeplinire cumplita amenințare. Având în vedere bogăția și puterea imense, era chiar posibil să scape nepedepsit. Dar asta nici nu conta. Numai Aden conta, iar dacă el era rănit sau ucis în timp ce încerca s-o ajute, Vivien n-ar fi putut trăi cu această consecință oribilă. Acceptă deprimată mâna perdantă pe care i-o servise soarta și întâlni privirea rea și triumfătoare a lui Hovanski.

– Înțeleg perfect, Alteță. Așa stând lucrurile, aș dori să-i las căpitanului St. George o scrisoare... Ridică mâna pentru a-l opri când el dădu să obiecteze. O poți citi. Pur și simplu, intenționez să-i spun că am fost de acord să mă mărit cu dumneata și că voi fi nemulțumită dacă va încerca să intervină în vreun fel.

Prințul îi făcu o altă plecăciune pompoasă, părând că își bate joc de ea.

– Desigur, draga mea, cum dorești.

Vivien se duse la micul birou aflat într-un colț al camerei. Căută hârtie și cerneală, apoi se așeză obosită pentru a-și scrie biletul. În vreme ce cuvintele curgeau anevoie din penița ei, auzi închizându-se lacătul de la zăvorul cuștii care tocmai devenise viața ei.

Capitolul 34

Aden ieși încet din grajdul unde își lăsase caii, citind rubrica de bârfe în vreme ce grăjdarii și rânđașii forfoteau în jurul lui. De îndată ce trăsura ajunsese la periferia Londrei, îl pusese pe Stevens să coboare și să ia ziaarele. Cu toate că fusese tentat să-i dea

hățurile vizitiului și să înceapă să parcurgă imediat articolele, senzația neplăcută pe care o simțea în stomac îl împiedicase s-o facă.

Acum, nu mai putea evita adevărul. Era acolo, negru pe alb, în văzul întregii lumi.

După cum s-a zvonit de câteva săptămâni, un anumit prinț străin va face în curând anunțul oficial al logodnei sale cu Lady V... Familia viitoarei mirese se pare că este încântată de perspectiva unei partide atât de distinse și de bogate.

Se opri în mijlocul aleii și închise ochii, lăsând valul de disperare să-l cuprindă. O abandonase pe Vivien, iar acum, nu reușea să găsească o cale de a o scăpa din capcana în care căzuse. Mai rău chiar, ea nici măcar nu dorea ajutorul lui, după cum lămurea clar misiva ei scrisă cu cuvinte politicoase.

Sunetul goarnei unei trăsuri îl smulse din reverie.

– Hei, domnule, dă-te la o parte, strigă un vizitiu, landoul său trecând la doar câțiva centimetri de cizmele lui Aden.

Aden făcu o grimasă și îi făcu semn cu mâna că-și cerea scuze. Împături ziarele și le vârî la subsuoară, apoi se îndreptă spre intrarea din spate pentru a ajunge la apartamentul lui. În ciuda faptului că reușise să doarmă câteva ore în timpul călătoriei de întoarcere de la St. Clement, o sfârșeală cum nu mai simțise niciodată îi cuprinsese tot trupul. Nu avea nimic de-a face cu faptul că nu dormise decât câteva ore în ultimele zile, ci era pricinuită exclusiv de faptul că o abandonase pe Vivien. Și, în ciuda spuselor lui Dominic, acel eșec *fusesese* consecința faptului că își lăsase sentimentele să-i stea în cale. Dacă ar fi menținut distanța față de ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Minteia lui s-ar fi concentrat asupra misiunii și ar fi pus mâna pe Hovanski cu zile în urmă, în loc să se complacă în prostia de a se îndrăgosti.

O dragoste cu care Vivien nu voia să aibă de-a face, după cum clar se exprimase în scrisoarea ei. Chiar și acum, vârâtă în buznarul interior al hainei sale, o simțea grea. Și cu siguranță nu trebuia s-o scoată pentru a o citi din nou, deoarece cuvintele i se întipăriseră în creier.

Îi explicase succint că se decisese să se mărite cu prințul după ce Hovanski o asigurase că nu avusese nimic de-a face cu răpirea ei sau cu tentativa ulterioară. Aden refuza să creadă că ea se lăsase atât de ușor păcălită, dar ce scrisese după aceea îl zguduise profund.

Nu spun că nu am rezerve în privința acceptării cererii în căsătorie a prințului Ivan, dar nu mă îndoiesc că mă iubește. Ne va oferi siguranță și mie, și familiei mele și ne va ajuta să ne menținem o poziție decentă în viață. Tu, mai mult decât oricine, vei aprecia asta.

Măruntaiele lui Aden parcă luaseră foc de rușine când citi acele cuvinte, știind că se folosise de aceeași scuză pentru a o îndepărta. Acum, din pricina respingerii lui lașe, Vivien avea să-și petreacă întreaga viață legată de un om pe care îl ura. Dacă i-ar fi dat măcar un indiciu că voia ca el să lupte, Aden ar fi făcut orice pentru a o ajuta, inclusiv să dea buzna în Carleton House pentru a cere ajutorul tatălui său. Dar scrisoarea ei specificase clar, în termeni reci, că va respinge o astfel de intervenție, poruncindu-i de fapt să stea departe de ea.

Din ce-i spusese oamenii lui când ajunsese în St. Clement, la o zi după plecarea lui Vivien, plecase de bunăvoie. În ciuda reacției inițiale când Hovanski și oamenii lui dăduseră buzna înăuntru, Vivien păruse mai mult decât dispusă să plece împreună cu prințul și cu fratele ei. Acea era partea pe care Aden nu o putea înțelege. Vivien nu era lașă. Dacă nu-i punea o armă la tâmplă, nici măcar nu putea spera să o silească pe Vivien să facă un lucru pe care nu-l dorea.

Aden dădu scurt din cap spre portar când trecu pe lângă el și se îndreptă spre scările care duceau la apartamentul lui.

– Domnule căpitan, stați! strigă bărbatul.

Oftând nerăbdător, Aden se opri la baza scărilor. Carter, portarul de zi, îi zâmbi spășit.

– Îmi cer scuze, domnule, dar un tânăr vă așteaptă în apartamentul dumneavoastră. A spus că este o problemă urgentă și că nu pleacă până nu vă întoarceți. Era foarte îngrijorat flăcăul,

așa că m-am gândit că ar fi mai bine să-l las să intre fiindcă a spus că-l cunoașteți.

– Cine este?

– A zis că este domnul Christopher Shaw.

Un fulger de îngrijorare înlătură oboseala lui Aden. Dădu repede din cap spre Carter și urcă treptele câte două odată. Intră în camera din față și aruncă ziaarele și pălăria în direcția banchetei capitonate de lângă ușă.

– Slavă Domnului că te-ai întors în sfârșit, spuse Kit sărind din unul dintre fotoliile aflate în fața ferestrei boltite. Trase nervos de poalele vestei. Știu că n-ar trebui să mă aflu aici, dar n-am știut la cine altcineva să apelez. Trebuie s-o ajuți pe Vivien înainte de a fi prea târziu.

Aden îl studie pe flăcău, văzându-i ochii încercănați și felul în care îi atârna haina pe el. Clătinând din cap, se îndreptă spre căminul rece și se lăsă pe vine pentru a aprinde focul.

– De când aștepți?

– De azi-dimineață devreme, rosti Kit fremătând de nerăbdare. M-am furișat înainte de a se trezi ceilalți.

– Ar fi trebuit să aprinzi focul. E cumplit de frig aici.

– Am vrut, dar n-am știut ce părere vei avea despre faptul că am dat buzna în apartamentul tău, zise Kit zâmbind timid.

– N-ai dat buzna.

– Ei bine, nu chiar. Dar...

– Un moment, rosti Aden ridicând o mână înainte de a termina de aprins focul.

Se îndreptă spre căruciorul cu băuturi și turnă brandy în două pahare. După ce îi dădu unul lui Kit, îi făcu semn tânărului să se așeze din nou în fotoliu, apoi își sprijini un umăr de polița de marmură a căminului.

– Spune-mi de ce te afli aici, Kit.

– Am încercat să-i zic lui Vivien să se ducă la Sir Dominic, dar a refuzat. A spus că totul e în regulă și că nu trebuie să mă amestec sub nici o formă. Dar am știut că nu era bine, așa că m-am decis să vin la dumneata. Trebuie s-o ajuți.

Ochii albaștri ai lui Kit, atât de asemănători cu ai lui Vivien, îl implorau.

– S-a exprimat clar că nu dorește ajutorul meu, rosti Aden încercând să-și ascundă amărăciunea.

Kit păru surprins.

– Când ai vorbit cu ea?

– Nu contează. Tot ce-ți pot spune este că ea pare hotărâtă și că mi-a cerut să nu intervin.

Însă, chiar înainte de a rosti cuvintele, Aden le tăgădui în sinea lui. Deși încerca să le creadă – era clar că Vivien asta dorea –, pur și simplu nu aveau sens.

Bărbia lui Kit se înalță cu hotărâre încăpățânată. Aden văzuse bărbia delicată a lui Vivien făcând același gest de nenumărate ori, și de fiecare dată îl fermecase, chiar și atunci când indica o dispută verbală iminentă.

Tânărul clătină din cap.

– Ei o silesc... prințul și fratele meu. N-are de ales.

Mâna lui Aden tresări, vărsând puțin brandy peste marginea paharului. Cu grijă, îl puse pe polița căminului.

– Ți-a spus ea asta?

– Firește că nu. Vivien nu se plânge niciodată. Tot ce a zis a fost că vrea să se mărite cu Ivan cel Groaznic și că ar fi cazul să-mi văd de treaba mea.

– Chiar i-a spus Ivan cel Groaznic?

– Da. De asemenea, s-a supărat foarte tare când am amenințat că o să vorbesc cu dumneata. De fapt, a luat-o razna și a țipat la mine să te las în pace. Nici nu-mi amintesc când a mai ridicat Vivien vocea la mine în felul acesta.

Aden se cufundă în celălalt fotoliu, încercând să-și forțeze creierul obosit să gândească.

– În mod cert, încă nu înțeleg care este motivația ei. Știu că Lord Blake a încercat să se folosească de situația voastră financiară pentru a-i forța mâna, dar am crezut că am lămurit lucrurile în privința asta. Își îngustă ochii. Nu ai început din nou să joci, nu-i așa?

– Nu! Kit păru revoltat. I-am spus lui Vivi că nu mai joc și m-am ținut de cuvânt.

– Atunci, de ce face asta, dacă nu pentru a te salva?

Kit își ridică palmele într-un gest neajutorat.

– Nu e vorba doar de mine. Mai sunt și extravagantele mamei. Datoriile ei se ridică la câteva mii de lire. Iar Cyrus a ipotecat toate bunurile familiei. Una peste alta, suntem la un pas de ruină.

– Da, dar de ce înseamnă asta că Vivien trebuie să se mărite cu Hovanski? se răsti Aden.

Hristoase, cu ce greșise sărmana fată de se alesese cu o asemenea familie de neisprăviți?

– Pentru că Ivan cel Groaznic a cumpărat toate datoriile noastre, răspunse Kit posomorât. Când Vivien a dispărut, și-a făcut de cap. A dat de urma ultimului penny pe care îl datoram și, înainte ca noi să prindem de veste, Alteța Sa Nenorocită a ajuns să ne aibă cu totul, până la ultima sticlă de vin din pivniță. Acum, amenință să ne arunce pe toți în închisoarea datornicilor dacă Vivien nu este de acord să se mărite cu el. Făcu o grimasă. St. George, omul este nebun. Mă tem pentru Vivien.

Aden își frecă fruntea, furios pe sine. Dacă n-ar fi fost mândria lui afurisită, și-ar fi dat seama imediat de asta.

– Sigur că ea nu vrea să se mărite cu el. Nu poate să-l sufere pe ticălos.

Indiferent cât de groaznică era situația, ecoul speranței reverberă în inima lui. Îi zâmbi obosit lui Kit.

– Poți fi sigur că o să vorbesc cu fratele tău, chiar azi. Nu voi îngădui ca Lady Vivien să fie silită să se mărite cu cine nu dorește.

Mintea merse mai departe, rezolvând problema. Avea să fie nevoie de ajutorul lui Dominic, iar Aden probabil că avea să fie nevoit să-i ceară ajutor și tatălui său. Acest gând îl făcu să se crispeze, dar asta nu însemna nimic când viața lui Vivien era în joc.

– Foarte bine și frumos, rosti Kit precaut. Dar ce o să-i spui lui Cyrus?

– Că sora voastră este deja logodită cu mine. Asta ar trebui să fie suficient.

Kit îl privi cu ochi mari.

– Te însori cu Vivien?

– Da.

Aden se ridică, simțind cum energia îi pulsa în vene. Calea pe care o avea de urmat i se înfățișase brusc simplă și clară, iar el nu avea să lase nimic să intervină. Vivien era a lui, iar în sufletul său,

știuse asta de zile bune. Doar temerile lui copilărești, pretinse a fi precauție, îl împiedicaseră să recunoască.

Kit sări în picioare.

– E minunat.

Apucă mâna lui Aden și o strânse cu putere. Aden își reprimă un hohot de râs. Avu sentimentul că, în următorii câțiva ani, va trebui să supravegheze îndeaproape familia lui Vivien.

– E vremea să fac o vizită la Blake House, pentru a-i da fratelui tău vestea cea bună. Ai vrea să vii cu mine?

Kit se strâmbă.

– S-ar putea să fie problematic, pentru că Ivan el Groaznic a pus santinele de jur împrejurul casei. Nu vrea ca Vivien să plece pe furiș.

– Asta înseamnă că nu-i chiar atât de prost cum am crezut, rosti Aden sec. Dar mă gândesc că santinelele sunt mai mult pentru a mă împiedica pe mine să intru, decât ca s-o împiedice pe Vivien să iasă.

– Și ce vom face? În seara asta, Cyrus dă un dineu pentru delegația rusă. După aceea, toată lumea se va duce la balul lui Lady Jersey. Hovanski intenționează să anunțe oficial logodna, în fața întregii înalte societăți.

– Atunci, fratele tău ar trebui să se aștepte la câțiva oaspeți în plus la dineu.

Kit se încruntă.

– Și cum rămâne cu toate acele santinele?

Aden zâmbi și îl apucă pe Kit de braț, împingându-l spre ușă.

– Nu-ți face griji. Cunosoc bărbatul potrivit care să se ocupe de această problemă.

Capitolul 35

Vivien își privi reflexia în oglinda de pe masa de toaletă. Pe dinafară, nu părea cu nimic diferită față de cum fusese cu câteva săptămâni în urmă, cu excepția câtorva pete înspăimântător de întunecate de sub ochi. Trăsăturile ei, părul, culoarea ochilor,

toate erau la fel, deși îi venea greu să creadă că era posibil. Un cutremur îi răsturnase lumea cu susul în jos, atunci când descoperise dragostea în brațele lui Aden, iar apoi, viața ei cunoscuse o prăbușire de coșmar în strânsoarea rapace a lui Hovanski.

Nu părea posibil să rămână neschimbată după o asemenea întorsătură, însă doar ochii ei trădau chinul. Acum, priveau indiferenți și goi, în ton cu ciudata senzație de gol care îi cuprindea toată ființa. Se simțea amorțită, și singura rugăciune de care se mai simțea capabilă Vivien era ca amorțeala să devină permanentă. Poate că astfel ar reuși să supraviețuiască măritişului cu un bărbat afectat, hotărât să o modeleze după voința lui.

Ivan îi spusese asta în foarte multe cuvinte, promițându-i o plecare rapidă din Anglia, cât mai curând posibil, și o întoarcere în Rusia, unde o va avea „doar pentru el”. Practic, își linsese buzele când zisese asta, ochii strălucindu-i de o înfiorătoare combinație de ură și dorință carnală. Reținuse fiecare respingere și insultă pe care credea că ea i le adresase și era ferm hotărât să se răzbune. Acea răzbunare avea să dureze tot restul vieții ei, și nimeni nu putea face absolut nimic pentru a împiedica asta.

„Nici măcar Aden.”

Închise strâns ochii. Ori de câte ori se gândea la Aden, pieptul i se strângea atât de tare, încât abia putea respira. Doar gândul că astfel îi va feri pe el și pe Kit de rău îi îngăduia să suporte șarada din seara asta și să înfrunte zilele cumplite care aveau să urmeze.

Mama ei intră agitată în cameră.

– Iubito, oaspeții încep să sosească. Nu întârzia la propria petrecere de logodnă.

Vivien se sili să se ridice în picioare.

– Având în vedere circumstanțele, mi se pare un gest rezonabil. Zâmbetul mamei ei dispăru.

– Vivien, știi că prințul nu a fost preferatul tău, dar nu poți să te împaci cu asta? La urma urmelor, vei fi prințesă. Gândește-te ce minunat va fi!

– Chiar dacă prințul nu este în toate mințile?

Mama ei aruncă o privire înspăimântată peste umăr, de parcă s-ar fi temut să nu asculte cineva. Din câte știa Vivien, era posibil să existe vreun ticălos cu urechea lipită de ușă. De când

se întorseseră la Blake House, cu o după-amiază în urmă, prințul își instalase oamenii peste tot.

– Vivien, ai grijă. Nu-ți permiți să te audă cineva.

– Da, mamă.

Oricum, nu avea rost să discute despre asta cu mama ei, pentru că nici una din ele nu putea face nimic.

– Of, draga mea, rosti maică-sa strângându-i dragăstoasă mâinile. Totul va fi bine, știu asta. În seara asta, o să-l întreb pe prinț dacă pot să vă însoțesc la întoarcerea în Rusia. O fată ar trebui s-o aibă alături pe mama ei, când se mărită, mai ales dacă pleacă atât de departe de casă. În plus, cred că va fi minunat să văd Curtea de la Sankt Petersburg, nu-i așa?

Vivien nu și-o putu imagina pe răsfățata și indolenta ei mamă făcând o astfel de călătorie, și nici nu-și dorea s-o expună toanelor nesigure ale prințului Ivan. Cu toate aste, Vivien își simți inima alinată de faptul că mama ei propusese asta.

– Mulțumesc, mamă. Vom discuta despre asta mai târziu, dar acum n-ar trebui să-l lăsăm pe prinț să aștepte.

Ivan cel Groaznic subliniase în termeni clari că ea trebuia să fie permanent la dispoziția lui. Acel om nu avea să fie soțul, ci temnicerul ei.

În vreme ce coborau scările, Lady Blake ciripi și se agită ca o vrăbiuță, felicitând-o încântată pe Vivien pentru diamantele și rubinele pe care prințul i le trimisese mai devreme în acea zi. Biletul lapidar care însoțise colierul, brățările și cerceii explica faptul că aparținuseră mamei lui, și că se aștepta să le poarte în seara aceea. Baroce și urâte ca păcatul, Vivien le ura deja.

Când intrară în salon, jumătate din oaspeți sosiseră deja, inclusiv ambasadorul și contesa Lieven.

– Dragă mea, am început să ne întrebăm dacă ni te vei alătura în seara asta, spuse Hovanski în vreme ce se aplecă asupra mâinii ei.

După ce își îndreptă trupul, lui Vivien nu-i fu greu să deslușească mânia din ochii lui exoftalmici.

– Prostii, Alteță, spuse contesa cu accentul ei fermecător, bătându-l ușor pe mâneca hainei cu evantaiul. Este perfect firesc ca Lady Vivien să-și facă o intrare măreață. La urma urmelor,

ea este vedeta acestei seri. Poate să facă orice poftește, iar noi toți trebuie să ne plecăm în fața ei.

Vivien îi zâmbi recunoscătoare, dorind să-și scoată limba la Hovanski. Îi era greață de felul în care individul se uita la ea. Dacă avea să continue așa, era foarte probabil să-l omoare în nici o săptămână după nunta lor. Având în vedere toată situația, faptul că ar fi fost spânzurată pentru asta părea o opțiune preferabilă.

Făcând tot posibilul să-l ignore, trecu prin cameră și îi salută pe musafiri, silindu-se să flecărească așa cum se obișnuia în societate. Fiindcă ea și Hovanski nu anunțaseră oficial logodna lor, nimeni nu se referi direct la asta. Dar primi multe complimente glumețe și felicitări voalate. Până să vină vremea să treacă în salonul pentru luat masa, simți că îi vine să urle. Așezându-se în dreapta lui Cyrus, se uită în jurul mesei și se încruntă.

– Unde-i Kit?

Acum, că se gândea la asta, își dădu seama că nu-l văzuse toată ziua. Probabil că încă era îmbufnat din pricina muștrului ei pe care i-o trăsese seara trecută, dar fusese foarte hotărât să-i ceară ajutorul lui Aden. Vivien era deja amețită de epuizare și de disperare, dar insistența încăpățânată a lui Kit ca ea să se ducă la Aden o dezmeticise, făcând-o să intre în panică. Putea purta multe poveri, dar moartea lui Aden nu era una dintre ele.

– Tocmai eram pe cale să te întreb, răspunse Cyrus cu voce joasă. S-ar crede că era cazul să vină la petrecerea de logodnă a surorii lui. Un rânjel disprețuitor îi arcui buzele. Poate că își înecă amarul în vreunul dintre acele afurisite de tripouri care îi plac atât de mult.

– Poate. Nu-mi doresc decât să pot fi cu el acolo.

Cyrus îi șuieră să tacă, dar Vivien fu cruțată de necesitatea de a-i răspunde fiindcă un valet intră aducând supa și începând s-o servească. Izbuti să-l ignore pe fratele ei până după al doilea fel de mâncare, concentrându-și atenția asupra oaspetelui din dreapta ei, un cumsecade baron în vârstă, care fusese prieten cu tatăl ei.

După ce farfuriile celui de-al doilea fel fură luate, Cyrus se ridică în picioare. Stomacul lui Vivien se strânse când el luă o cupă cu șampanie și își dresă cu emfază glasul. Fratele ei avea să-i anunțe logodna, iar apoi, nu va mai exista cale de întoarcere.

Se oțeli și încercă să afișeze o expresie senină. Un zâmbet era imposibil, dar ultimele rămășițe de mândrie îi impuneau să nu arate de parcă ar fi fost pe cale să-și dea afară cina.

— După cum unii dintre dumneavoastră știu, încep Cyrus, ați fost invitați aici, în această seară, pentru a ne fi alături într-un moment de bucurie, unul care va marca...

O trosnitură puternică se auzi din hol, urmată de câteva bufnituri alarmante, care îl întrerupseră pe Cyrus. Toată lumea se uită la ușă și înapoi la Cyrus. El rămase cu gura deschisă, privindu-l nervos pe Hovanski.

— Te rog, continuă, Lord Blake, spuse cu voce tare prințul, care stătea lângă mama sa.

Cyrus își ridică din nou cupa, dar aproape că o scăpă când se auzi o altă trosnitură. De data aceasta, ușa sufrageriei se zgudui de parcă ar fi fost lovită de ceva greu. Câteva secunde mai târziu, se auzi ca și cum ceva era târât, iar apoi, ușile duble zburară în lături, iar un bărbat înalt, îmbrăcat în negru intră în încăpere. Se opri, îngustându-și ochii reci în timp ce se uită la Ivan cel Groaznic.

„Aden!“

Lui Vivien i se împăienjeni privirea, mintea ei luptându-se să priceapă ce vedea. Își refuzase luxul de a-și dori o îndrăzneță intervenție de ultim moment – Aden înfruntându-l pe prinț, înfruntându-se *pe sine* pentru a o salva. Ridicându-se în picioare, se uită la el, cu gura căscată.

Privirea lui dădu ocol mesei în căutarea ei, iar când o zări, un zâmbet drăgăstos îi despărți buzele. Văzându-l, aerul dispăru din plămâinii ei, iar Vivien trebui să se agațe de marginea mesei pentru a nu se prăbuși.

Iadul verbal izbucni, toată lumea începând simultan să țipe. Vivien tresări când Cyrus urlă suficient de tare pentru a sparge geamurile.

— Cum îndrăznești să intri cu forța în casa mea? se repezi el la Aden. Ieși imediat, sau lacheii mei te vor azvârli în stradă.

— Asta n-o să se întâmple, Cyrus, rosti Kit intrând în cameră și ducându-se lângă Aden. Le-am dat instrucțiuni tuturor servitorilor să rămână în bucătărie.

Cyrus începu să bolborosească incoerent din pricina furiei. Mama lui Vivien scoase un țipăt și căzu pe spate în scaun, ca și cum ar fi fost pe cale să leșine. Câțiva bărbați cereau răspunsuri de la nimeni anume, sporind haosul.

Hovanski, care se holbase la Aden cu o expresie de uluire totală pe chip, țâșni în picioare, răcnind să se facă tăcere. Hărmălaia conteni atât de brusc, încât păru că ar fi fost retezată cu un brici ascuțit, și o liniște încordată se lăsă în cameră.

– Căpitane St. George, mârâi prințul, ai căpătat prostul obicei de a te amesteca în treburile mele. Vei regreta asta.

Aden ridică din umeri.

– Mă îndoiesc, rosti el cu un dispreț evident.

Trăsăturile lui Hovanski deveniră de un vinețiu livid, în vreme ce aruncă o privire spre coridor.

– În caz că îți cauți vesela bandă de tâlhari, vei fi dezamăgit, spuse Aden uitându-se peste umăr.

De parcă ar fi primit un semnal, Griffin Steele intră în cameră înveșmântat într-o manta amplă și arătând ca un pirat.

– E totul sub control? îl întrebă Aden cu un zâmbet slab.

Când Steele ridică arogant din sprânceană, Vivien clipi. Văzuse acea expresie pe chipul lui Aden, nu doar o dată. Așa cum stăteau unul lângă altul, ea aproape avu impresia că sunt frați.

– Desigur, replică Steele cu voce plictisită. Brutele înarmate de la grajduri nu sunt nici pe departe pe măsura oamenilor mei. Sunt sub pază, în biroul lui Lord Blake. Aruncă o privire ironică spre Cyrus. Din păcate, mă tem că mobilierul Înălțimii Sale a avut de suferit de pe urma altercației.

Cyrus pufni revoltat din nou, dar ambasadorul rus îl întrerupse.

– Căpitane St. George, vreau să știu care este rostul acestei intruziuni. Și ce-i cu tâlharii de care vorbeați?

– Excelența Voastră, rosti Aden, prințul o șantajează pe Lady Vivien să se mărite cu el și ține întreaga familie prizonieră. Pentru a-i împiedica să evadeze, a angajat o bandă de tâlhari care să-i țină prizonieri în propria casă.

Cu un mârâit, Hovanski făcu un pas spre Aden.

– Vei regreta asta până în ziua în care vei muri. Îți promit!

Aden râse scurt.

– Nu cred. Apropo, dragul meu conte, adăugă el întorcându-se din nou spre ambasador, prințul Ivan este răspunzător și pentru răpirea lui Lady Vivien, petrecută cu câteva săptămâni în urmă.

– Acestea sunt acuzații foarte grave la adresa unui membru al Curții rusești, rosti ambasadorul pe un ton sever. Ar fi înțelept să aveți dovezi înainte de a le face.

– Am multe dovezi, suficiente pentru a-l fi aruncat pe prinț în temniță pentru foarte mult timp dacă ar fi fost englez.

– Vei da socoteală pentru aceste acuzații nefondate, mârâi Hovanski. O să am grijă să fi spânzurat, chiar dacă pentru asta va trebui să mă aduc la prințul regent însuși.

Vivien scoase un geamăt înăbușit, agățându-se de marginea mesei. Contesa Lieven se uită la ea înainte de a-și îndrepta privirea pătrunzătoare spre Hovanski.

– Știți cine este tatăl domnului căpitan, nu-i așa?

Când prințul o privi surprins, ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu-i nimic. Veți afla curând. Apoi, se ridică de la locul ei și se apropie grăbită de Vivien, strângându-i mâna pentru a o liniști. Sunt adevărate aceste acuzații nefericite, copila mea?

Vivien tremura atât de tare, încât se temea că picioarele îi vor ceda. Fiecare părticică din ea dorea să spună adevărul. Dar ce-ar fi însemnat asta pentru Aden? Avea ea să-i grăbească distrugerea, moartea chiar?

Se sili să întâlnească privirea lui Hovanski. Ura care ardea în ei și amenințarea dementă din expresia lui o făcură să se simtă străpunsă de fiori de panică. Nu pentru ea, ci pentru Aden.

– Vivien, uită-te la mine!

Vocea calmă a lui Aden răzbătu prin groaza ei. Trase adânc aer în piept și se uită în ochii lui.

Și își pierdu iarăși suflarea când văzu iubirea din ochii lui strălucind spre ea ca lumina soarelui într-o dimineață de vară.

– Draga mea, trebuie să ai încredere în mine, spuse el. Îți promit că totul va fi bine.

Solemnitatea tandră îi transformă cuvintele într-un jurământ, unul care îi unea pentru toate zilele și toți anii care aveau să vină. Inima lui Vivien se deschise ca o carte, iar ea îi zâmbi. Vreme

de un moment glorios, se uitară pur și simplu unul la altul, iar apoi el dădu din cap, îndemnând-o să vorbească.

– Da, doamnă, îi răspunse ea contesei. Căpitanul St. George spune adevărul. Prințul Ivan este responsabil pentru răpirea mea și mi-a amenințat familia cu distrugerea financiară dacă nu îl iau de soț.

Cyrus se prăbuși pe un scaun și începu să geamă, în duet nefericit cu lacrimile isterice ale mamei lui. Contesa își arcui o sprânceană uitându-se la prinț, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre Vivien.

– Înțeleg că nu dorești să te măriți cu prințul Ivan.

– N-am dorit niciodată, milady, rosti Vivien cu fermitate.

Femeia mai în vârstă îi mângâie mâna.

– Atunci, n-o vei face. Se răsuci spre soțul ei. Dragul meu domn, având în vedere circumstanțele, cred că ar fi bine să părăsim petrecerea. Imediat.

– Așa este, draga mea. Conte Lieven îi aruncă o privire poruncitoare lui Ivan cel Groaznic. Alteță, vă rog să ne însoțiți la ambasadă. Avem multe de discutat.

Prințul încremenise, uitându-se plin de venin la Vivien, dar cuvintele ambasadorului îl treziră la realitate.

– Nu! urlă el repezindu-se peste masă, spre Vivien.

Ea abia avu vreme să-și ridice brațele înainte ca Aden să-l înșface pe prinț din spate. Îl răsuci și înfipse un pumn în fața lui Hovanski, urmat de o lovitură sub maxilarul acestuia. Ochii prințului se dădură peste cap, iar acesta se prăbuși pe podea fără să scoată un sunet.

– Bravo, căpitane, murmură contesa Lieven.

Surprinsă, Vivien scoase un hohot de râs sugrumat.

– Nu l-am putut suferi niciodată, îi șopti contesa. Un bădăran nenorocit, cu chip de broască.

Nu că ar fi fost nevoie să șoptească, având în vedere țipetele și zgomotele isterice făcute de ceilalți oaspeți. Din fericire, Aden și Steele preluară imediat controlul, iar Vivien se așeză pe scaunul ei, privindu-i cum instaurau ordinea în acel haos.

După ce chemă doi lachei din bucătărie, Steele supraveghe transportarea trupului inert al lui Hovanski în trăsură ambasadorului. După ce o îmbrățișă pe Vivien, contesa se grăbi să iasă

împreună cu soțul ei, iar ceilalți oaspeți îi urmară, evident nerăbdători să înceapă a răspândi bârfele despre interesanta încheiere a petrecerii de logodnă a lui Vivien.

– Ruinați. Suntem ruinați, gemu Cyrus.

Vivien se uită urât la fratele ei.

– Taci din gură, Cyrus! Dacă suntem ruinați, e numai vina ta.

Se uită la mama ei și la Kit, aflați la celălalt capăt al lungii mese aflate în neorânduială. Lady Blake plângea zgomotos în batista ei, în vreme ce Kit îi mângâia ineficient umărul.

– De fapt, este vina noastră, a tuturor, adăugă Vivien, și este timpul să ne asumăm greșelile.

Cyrus sări în picioare.

– Poți să faci ce poțfești, dar eu nu mai stau aici nici o clipă pentru a asculta aceste aiureli.

În vreme ce se năpusti afară din cameră, mama lor se ridică anevoie de pe scaun.

– Cyrus! se tângui ea jalnic, grăbindu-se după el. Ce ne facem? Kit suspină.

– Mai bine mă duc după ei, chiar și numai pentru a mă asigura că el n-o s-o strângă de gât.

– Ce idee minunată, spuse Aden venind din hol. Și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Sora ta nu mai are nevoie de alte necazuri.

– Mă ocup de asta. Kit îl apucă pe Aden de mână și i-o strânse. Domnule, mulțumesc pentru tot.

Aden îi zâmbi obosit.

– Ai făcut o treabă foarte bună, Kit. Încep să am speranțe în privința ta.

După ce Kit răsă și părăsi încăperea, Aden închise ușa în urma lui. Vivien trase aer în piept. În sfârșit, erau singuri. Ea se ridică din nou pe picioarele nesigure, agățându-se de masă pentru a-și păstra echilibrul. Aden străbătu camera, cu pași mari și rapizi.

– Ușurel, iubita mea. O așeză înapoi pe scaun. Nu trebuie să faci nimic. Stai jos și odihnește-te pentru câteva minute.

– Îmi pare rău, rosti ea abia capabilă să-l privească în față. Brusc, se simți mai nervoasă decât fusese toată seara. De obicei, nu mă port ca o bleagă.

Aden puse un braț pe scaunul de alături și îl trase spre el.

– Nu ești bleagă, Vivien. Ești cea mai vitează persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Îi scoase cu blândețe bijuteriile oribile și grele de la gât și de pe încheieturi și le azvârli nepăsător pe masă, ceea ce îi smulse lui Vivien un hohot de râs sugrumat. Apoi, îi luă mâinile, le ră-suci și o sărută într-o palmă, apoi în cealaltă. Frumoasa lui față deveni neclară, iar Vivien trebui să clipească de câteva ori pentru a-și limpezi privirea. El așteptă răbdător, privind-o cu o asemenea tandrețe, încât ea simți nodul din gât ce prevestea ivirea altor lacrimi.

Îl studie, surprinsă de schimbare. Era și nu era Aden. Sau, mai degrabă, era acel Aden după care tânjise întotdeauna – deschis, iubitor, dispus s-o primească în sufletul lui.

– Chiar s-a terminat? șopti ea.

El dădu din cap.

– Ambasadorul și soția lui – care a fost superbă, trebuie să spun – se vor ocupa de Hovanski. Iar cât îi privește pe bandiți, Griffin și oamenii lui îi duc în Bow Street. Nu te vor mai deranja niciodată, Vivien.

Zidurile apărării ei se prăbușiră în sfârșit. Deși încercă să se stăpânească, nu-și putu reține câteva suspine de ușurare. Coșmarul se încheiase în cele din urmă, cel puțin pentru ea. Dar pentru Aden? Îi strânse mâinile.

– Dar tu ești în siguranță, nu? Prințul Ivan nu-ți va putea face rău, nu-i așa? Își reprimă un fior. A făcut niște amenințări cumplite...

Aden se aplecă și își lipi buzele de ale lui, mângâindu-i gura cu mici sărutări care, încet, deveniră tot mai fierbinți. Îi exploră temeinic gura, cerându-i cu blândețe să-l lase înăuntru. Când ea o făcu, el puse stăpânire pe ea, sărutând-o până când ea trebui să se agațe de reverele hainei lui pentru a nu se prăbuși.

Când, în cele din urmă, el se desprinse, ochii îi străluceau, plini de pasiune, iar ea gâfâia.

– Nu va mai trebui să-ți faci niciodată griji în legătură cu Hovanski, spuse el. Înțelegi?

Încă amețită de sărut, ea nu putu decât să dea din cap.

– Bine. O privi cu un aer sever. Nu că nu ai merita o muștruluală pentru ce ai făcut – sau pentru ce n-ai făcut, aș putea spune.

Ea clătină din cap.

– Ce vrei să spui?

– Gâsculițo, rosti el cu afecțiune. Vreau să spun că trebuia să trimiți imediat după mine sau după Sir Dominic. Știi că ai acceptat să te măriți cu Hovanski doar pentru a ne salva pe mine și pe fratele tău. Intențiile tale au fost nobile, dat lipsite de înțelepciune, asta ca să vorbesc delicat.

– N-am știut ce altceva să fac. În plus, mormăi ea, n-ai fost foarte încurajator ultima dată când am vorbit, dacă mai ții minte.

El se strâmbă.

– Sunt un idiot și îmi cer scuze pentru asta. Mi-am lăsat teama și mândria să intervină între noi, și numai datorită lui Dumnezeu – și lui Kit – am scos-o amândoi la capăt. Îi cuprinse fața în palmele lui. Nu o să te mai părăsesc niciodată, Vivien. Îți jur!

Prea copleșită de emoție pentru a putea vorbi, ea se aplecă pentru a-l săruta. Și nu se opriră decât atunci când amândoi își pierdură suflarea. Aden se retrase cu un geamăt.

– Trebuie să ne oprim, altminteri te pun pe masă, cu călcâiele în aer. Și nu cred deloc că Lord Blake ar fi de acord.

Ea chicoti. Sunetul propriului hohot de râs o ameți, fiindcă, doar cu câteva ore în urmă, crezuse că nu va mai râde niciodată.

– Și ce se va întâmpla acum? Sunt foarte bucuroasă că am scăpat de acea logodnă, firește, dar familia mea a ajuns astfel într-un mare necaz.

– Noi doi o să ne căsătorim și o să ne găsim un loc unde să ne ducem viața fără să ne pese de familia ta. Există câteva case frumoase pe lângă Cadogan Square, care ni s-ar potrivi foarte bine.

Vivien se agăță de partea din față a hainei lui.

– Adevărat?

El se încruntă.

– Da. O să ne căsătorim... deci, ce părere ai?

– Dar cum rămâne cu meseria ta? Poți să te retragi pur și simplu?

El o sărută pe vârful nasului.

– Ai încredere în mine, sunt gata să renunț. În plus, sunt alte lucruri pe care le pot face pentru Dominic și pentru guvern, care nu presupun să mă furișez deghizat pe Continent. De-acum înainte, n-o să mă furișez decât sub cearșafuri, cu tine.

Ea zâmbi și îi mângâie pieptul.

– Sună minunat, dar...

– Dar?

Vivien își mușcă nervoasă buza. Aden îi ridică bărbia.

– Vorbește, iubito!

– Va fi o povară financiară, dar mama și Kit vor trebui să locuiască împreună cu noi.

El o privi cu oroare prefăcută.

– Ei bine, așa va trebui să fie, rosti ea pe un ton defensiv.

Aden flutură nonșalant o mână.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Am un plan. Pur și simplu, va trebui să ne întreții frecventând mesele de joc.

Ea se încruntă la el.

– Nici vorbă!

El râse.

– Iubito, nu sunt nici pe departe sărac. Cu niște ani în urmă, am moștenit o mică sumă de la mătușa mea și am avut mare succes investind-o. Nu voi ridica un deget pentru a-l ajuta pe Cyrus, dar sunt foarte capabil să întrețin restul familiei.

Vivien fu pe cale să-și arunce brațele pe după gâtul lui, dar un gând oribil îi răsări în minte.

Aden își dădu ochii peste cap.

– Acum, ce mai e?

– Ce va crede tatăl tău despre toate astea? rosti ea. Am stârnit un scandal atât de cumplit, și Dumnezeu știe ce vor spune oamenii despre mine și prințul Ivan. Va fi regentul nemulțumit dacă te însori cu mine?

– Iubito, sunt fiul lui nelegitim și rezultatul unuia dintre multele scandaluri zguduitoare din înalta societate. Cât de tare crezi că se va supăra? În plus, dacă are vreo obiecție, se va ocupa mama de el.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Serios?

– Da, serios. Îi mângâie maxilarul. Nu ți-am promis, cu săptămâni în urmă, că voi avea grijă de tine?

– Ba da, dar asta e valabil în ambele sensuri.

– Ce vrei să spui?

– Și eu o să am grijă de tine, răspunse ea lovindu-l ușurel în piept pentru a-și sublinia cuvintele. Ai nevoie să fii puțin răsfațat.

El clătină din cap, părând puțin amețit.

– Iubita mea, cred că toată viața am așteptat pe cineva care să mă răsfețe.

– Bine. De-acum înainte, o să avem grijă unul de celălalt.

– Acum, că ai pomenit de asta, rosti el trăgând-o în poală. *Există* ceva de care mi-ar plăcea să te ocupi.

– Văd, spuse ea cu o bucurie atât de copleșitoare, încât abia și-o putu stăpâni. Sau, mai degrabă, *simt*.

Se mișcă pentru a se așeza mai confortabil, iar Aden trase brusc aer în piept.

– Cred că am soluția perfectă pentru problema ta, murmură ea.

– Splendid, replică el frecându-și nasul de gâtul ei. Atunci, îți sugerez să începi imediat.

Epilog

*Thornbury House, Berkeley Square
Decembrie 1814*

Dominic Hunter se opri în pragul salonului decorat formal și admiră scena fericită care se desfășura în fața lui. Schemele lui aveau de obicei rezultatele dorite, dar rareori fusese atât de încântat de asta ca acum.

Auzi un foșnet de mătase în spatele lui, iar apoi, o mână mică și înmănușată se strecură în îndoitura cotului său.

– Dumnezeule, Dominic, rosti o voce ușor cântată. De ce stai în ușă? Nu vrei să-i feliciți pe mireasă și pe mire? La urma urmelor, n-ar fi ajuns să trăiască acest moment dacă n-ai fi fost tu.

El îi zâmbi micuței și plăcut dolofanei femeii de vârstă mijlocie, încă fermecătoare după atât de mulți ani, care venise lângă el.

– Am sentimentul că Aden și noua lui soție ar fi găsit cumva drumul unul spre celălalt, Lady Tait. Eu doar le-am dat un ghiont în direcția cea bună.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu asta mi-a spus Anthony. Și, dragul meu, de ce insiști să-mi spui „Lady Tait“ când suntem în public? Este ridicol să fi atât de formal. Știi foarte bine că sunt doar cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine.

Dominic zâmbi văzându-i expresia caraghios de prefăcută.

– Da, dar mi-ai fost ca o mamă mai mult decât mi-a fost vreodată propria mamă.

Ochii ei se îmblânziră în vreme ce îl trase în jos pentru a depune un sărut delicat pe obrazul lui.

– Mulțumesc, Dominic. Știi că vei avea mereu un loc special în inima mea. Privirea ei se îndreptă spre Aden și Vivien, care stăteau

în mijlocul camerei, salutându-și oaspeții veniți la nuntă. Sper că și tu îți vei găsi fericirea într-o zi, la fel ca acest cuplu minunat.

O durere întunecată și familiară zvăcni adânc în el. Dominic abia dacă o simți, învățat de mult timp să fie obișnuit cu ea.

– Asta mă face fericit, spuse el. Să știi că Aden se află acolo unde îi este locul. A durat multă vreme, dar nimeni n-o merită mai mult decât el.

Lady Tait pufni afectată.

– Dominic, știi foarte bine...

O voce adâncă, masculină o întrerupse:

– Linnet, Dominic este mult prea bătrân pentru a-l muștrului, nu crezi? Și încă în public. O să stârnești bârfe.

Suspinând ușurat, Dominic se răsuci pentru a-l saluta pe fostul lui tutore și mentor.

– Domnule, este o plăcere să te întâlnesc. A trecut atât de mult timp.

Silueta dreaptă a lui Sir Anthony Tait abia dacă arăta vreo concesie făcută vârstei, cu toate că părul lui era înspicat în belșug cu cenușiu, iar chipul slab devenise tot mai ridat odată cu trecerea anilor. Dar privirea lui limpede, de culoarea alunei, încă strălucea de inteligența și intuiția pătrunzătoare care îl făcuseră unul dintre cei mai formidabili șefi ai spionajului din Anglia.

Lady Tait îi aruncă o privire feroasă soțului ei, evident intenționând să-l intimideze. Eșuă lamentabil. În primul rând, era mult mai scundă decât el, iar în al doilea rând, iubirea pentru el îi lumina chipul. În tinerețe, Dominic locuise la soții Tait vreme de câțiva ani, așa încât cunoștea mai bine decât oricine forța sentimentelor pe care le nutreau unul față de celălalt. El se simțise peste măsură de privilegiat să fie considerat ca făcând parte din familia lor.

– Îi aminteam doar lui Dominic că nu este prea în vârstă pentru a-și găsi fericirea. Cu siguranță, nu mă poți contrazice, îi spuse Lady Tait încercând să pară severă.

– Draga mea, am adoptat politica strictă de a nu te contrazice niciodată, replică soțul ei.

Când gura ei se căscă, nevenindu-i a crede, și Dominic și Sir Anthony izbucniră în râs. Lady Tait își înalță trupul cât putu de mult – adică abia până pe la mijlocul pieptului lui Dominic – și își deschise cu o smucitură evantaiul.

– Domnilor, vă rog să mă scuzați, rosti ea pe un ton imperios. Intenționez să mă duc să-i felicit pe mireasă și pe mire. Anthony, nu-l ține pe Dominic captiv aici, vorbindu-i la nesfârșit despre afacerile guvernului. Este o nuntă, nu o ședință la Ministerul de Interne.

– Da, iubita mea, răspuse Sir Anthony pe un ton supus.

Lady Tait murmură ceva despre „bărbați încăpățânați“, însă lui Dominic nu-i scăpă zâmbetul care apărui pe buzele ei, în vreme ce se îndepărtă.

– Are dreptate, rosti Sir Anthony. A venit de mult timpul să te însori și să-ți faci o familie. Indiferent ce s-a întâmplat în trecut, n-ar trebui...

Dominic își îngustă privirea în semn de avertisment. Bărbatul în vârstă îi studie chipul, preț de câteva momente, apoi oftă.

– Foarte bine. Dar, dacă tot vorbeam de familii, ne așteptăm ca Griffin să apară azi?

– Nu. Prințul regent trebuie să sosească în curând. Nu-mi imaginez că Prinny ar aprecia prezența la nunta fiului său a patronului celor mai renumite tripouri din Londra, mai ales că Înălțimea Sa îi datorează o sumă considerabilă. În plus, rosti Dominic privind mulțimea elegantă, nu e deloc stilul lui Griffin.

– Ar putea fi, replică Anthony. Nu renunți la planurile tale de a-l reforma, nu-i așa? Arată spre fericitul cuplu, care acum făcea turul încăperii pentru a sta de vorbă cu oaspeții. Griffin merită asta la fel de mult ca și Aden.

– Știu, spuse Dominic. Și voi avea grijă să capete.

Își făcuse o misiune în viață din a-i ajuta pe oameni asemenea lui Aden și Griffin, fii nelegitimi ai prinților, tineri dați la o parte de tații lor. Bărbați care trebuiseră să lupte pentru ultimele rămăne de demnitate și respect de sine, așa cum fusese și Dominic silit să facă.

Sir Anthony dădu gânditor din cap.

– Griffin este un caz mult mai dificil, sigur îți dai seama de asta. Pierderea lui a fost profundă.

Durerea întunecată zvâcni din nou în Dominic, o amintire care nu putea fi uitată.

– Nu-ți face griji, replică el cu voce amară. Am intenția fermă de a-l aduce alături de mama lui.

De fapt, asta avea să fie o sarcină extrem de dificilă, din moment ce mama lui Griffin dispăruse de 28 de ani.

– O s-o găsec, chiar dacă ar trebui să răscolesc fiecare colțșor al Angliei.

– Crezi că a remarcat cât de emoționată eram? întrebă Vivien strâmbând îngrozită din frumosul năsuc. Mă tem că m-am purtat ca o netoată desăvârșită.

O priviră pe mama lui Aden conducând silueta dolofană a prințului regent prin salonul întunecat, către locul unde se afla Edmund, fratele vitreg al lui Aden. Edmund le oferise cu amabilitate Thornbury House pentru ospățul de nuntă, mai ales după ce aflase că va participa și Prinny. Aden se înfiorase când mama lui insistase să-l treacă și pe tatăl lui pe lista de invitați, dar bătrânul fusese de mare ajutor în aplanarea problemelor cu rușii, arătându-se revoltat că o englezoaică de familie bună și fiul lui fuseseră ținta unui complot atât de sinistru. Întregul episod fusese cel mai mare scandal al sezonului, și doar faptul că Aden primise premiul suprem – iubirea lui Vivien – făcuse ca bârfele și agitația declanșate să fie oarecum suportabile. Dar, cu Vivien alături, Aden putea suporta orice.

– Draga mea, spuse el mângâindu-i ceafa delicată ca mătasea, mi-ai întâlnit tatăl de câteva ori de-a lungul anilor. De ce azi ar fi altfel?

Ea se cutremură sub mângâierea lui, expresia din frumoșii ei ochi albaștri oglindind atât amuzament, cât și neîncredere.

– Pentru că astăzi este ziua nunții noastre, prostituțule! Iar prințul regent este acum socrul meu. E destul de impresionant, nu crezi?

El ridică din umeri.

– Presupun că eu m-am obișnuit cu asta. În plus, el nu poate fi mai rău decât familia ta, nu-i așa?

Vivien privi către locul unde Cyrus încerca să se dea bine pe lângă regent.

– Îmi pare rău că a trebuit să-l invităm pe Cyrus, dar cred că mama ta a avut dreptate. Ar fi stârnit și mai multe bârfe dacă nu l-am fi inclus pe listă.

Aden depuse un sărut fugar pe gura ei trandafirie, fără să-i pese vreo clipă că îl vedea cineva. Vivien era soția lui acum și pentru totdeauna, iar el avea s-o sărute oriunde și oricând avea chef. În plus, arăta atât de fermecător în rochia ei aurie tivită cu dantelă și cu decolteu ademenitor de adânc, încât era de mirare că n-o lua pe sus și n-o ducea într-o cameră goală pentru a se bucura de ea.

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el. Eu și Cyrus am făcut o înțelegere.

Și anume: Cyrus avea să stea cât mai departe de Vivien, altminteri va avea de-a face cu mânia lui Aden.

– Sunt sigură, replică ea cu voce ironică.

Apoi, își înclină capul, privirea ei studiindu-l într-un mod care îi făcu sângele să se încingă instantaneu.

– Ce-i? întrebă el cu voce devenită joasă și răgușită.

– Mă gândeam la domnul și la doamna Parker, și la ce ar crede ei despre toate astea.

Aden își luă mâna de pe gâtul lui Vivien, coborând-o pe brațul ei și făcându-i pielea să se înfioare. Degetele lui se împletiră cu ale ei.

– Știi sigur la ce s-ar gândi domnul Parker acum.

– O, da? întrebă ea, ochii strălucindu-i de atâta dragoste și voie bună, încât Aden abia putea să-și măsoare propria fericire.

Să știe că această femeie era a lui pentru a o adora până la sfârșitul zilelor îi stârnea o bucurie și îi dădea o senzație de libertate pe care nu crezuse niciodată că le va simți.

– S-ar gândi la problemele lor de *reproducere* și la cum ar fi cel mai bine să le rezolve, spuse el.

– Ce ciudat. Cred că și doamna Parker s-ar gândi la același lucru.

Buzele ei se despărțiră, iar vârful limbii roz atinse colțul gurii. Aden fu stârnit instantaneu, ceea ce nu era foarte convenabil în acele condiții. Privirea de safir a lui Vivien deveni încetoșată de dorință.

– Crezi că domnul și doamna Parker ar reuși să se furișeze undeva, pentru câteva minute, ca să discute problema? Fără să bage cineva de seamă?

Aden rânji.

— Sunt spion, iubito. Fac astfel de lucruri ca să-mi câștig pâinea. Aruncă o privire rapidă prin încăpere, stabilind cea mai rapidă rută de evadare, în timp ce își strecură un braț pe după talia ei. Lasă totul în seama mea!